SANTA
MONTEFIORE
Orizonturi
îndepărtate
LITERA
BLUE MOON

SANTA MONTEFIORE

Orizonturi îndepărtate

Traducere din limba engleză şi note de

SIMONA SĂSĂRMAN

EDITURA LITERA

București 2023

Santa Montefiore

The Distant Shores
Copyright © 2021

Orizonturi îndepărtate
Santa Montefiore

Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

ISBN 978-606-33-9919-0
ISBN EPUB 978-630-319-222-2

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright şi este destinat
exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat.
Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau
parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet

sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive
sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost
descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, este strict interzisă.
Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele
existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Iubitului meu prieten Peter Nyhan

DE CE

„Rogu-te, Doamne, adă-mi un răspuns
La o-ntrebare de nepătruns.
De ce pe-acest Pământ ne-ai pus,
Ca să trăim o zi doar ş-apoi s-ajungem la apus?
În astă lume noi venim
Rod al iubirii şi durerii ca să fim.
Trăim în suferință pân' ce-i vremea
Din nou să pornim.
Venim singuri, singuri prin Viață păşim.
Singuri murim.
Şi totuşi, scopul a tot ce facem
Nu îl ştim."

ANONIM

KITTY

1980

Ştiam la ce să mă aştept de la moarte. Întotdeauna am ştiut. Aşa că atunci când a venit, nu am fost nici înfricoşată, nici surprinsă. A venit precum un prieten, cu braţele întinse şi faţa familiară, radiind lumină şi iubire, exact aşa cum am ştiut că avea să se întâmple. Îmi încheiasem viaţa; venise vremea să fac drumul înapoi spre casă.

La optzeci de ani eram un călător obosit, cu inima zdrenţuită de iubirea şi suferinţa care o umpluseră şi o sfâşiaseră în egală măsură. Trupul îmi era fragil şi puterea mi se scurgea cu fiecare nou răsărit care mă aducea mai aproape de eliberare. Trebuie să recunosc, o parte din mine râvnea la asta, la acest răgaz, aşa cum un alergător care se apropie de linia de sosire râvneşte la sfârşitul cursei. O parte din mine tânjea la acest repaus.

În copilărie, bunica Adeline îmi spusese că fiind născută în a noua zi a celei de-a noua luni a anului 1900, eram un copil al lui Marte şi viaţa mea avea să fie plină de necazuri. Ei bine, aşa a fost. Războiul, trădarea, durerea şi tristeţea mi-au ţinut companie în călătorie, ca nişte ogari care pândesc în permanenţă din umbre. Dar nu le-am permis niciodată acestor încercări să mă definească şi nici nu am

fost prizoniera lor. Nu am pierdut niciodată din vedere scopul meu spiritual mai înalt, cine eram cu adevărat şi de unde veneam. Primisem o mână de cărți provocatoare şi totuşi în ele iubire era din belşug; nici acest lucru nu l-am pierdut din vedere.

Într-adevăr am iubit. Am iubit cu adevărat. Totuşi, atunci când moartea a venit pentru a mă purta într-o iubire chiar mai mare, nu m-am dus. Ataşamentul față de căminul meu era prea puternic, iubirea mea pentru turnurile, turelele şi zidurile de piatră ale castelului Deverill, prea încrâncenată; mânia pierderii lor prea mistuitoare. Cum aş fi putut păşi prin porțile raiului cu un suflet îngreunat de amărăciune şi resentimente? Nu puteam.

Aşa că am ales să rămân.

Am respins lumina, promisiunea reunirii cu cei pe care îi iubesc şi odihna în frumusețe şi pace, care ştiu că îi aşteaptă pe cei care o merită; şi eu o merit. Chiar o merit. Cu toate astea, nu sunt pregătită. Poate că mi-am încheiat viața, dar nu mi-am împlinit-o. Dumnezeu mi-a întins mâna; mă folosesc de darul liberului arbitru pe care mi l-a oferit, ca s-o refuz.

Precum bunica înaintea mea, m-am născut cu puterea paranormală de a vedea vibrațiile mai subtile ale spiritului. Acum, când sunt moartă, locuiesc aici ca spirit, în acest purgatoriu dubios dintre cele două lumi. Nu mă pot întoarce în planul material şi am refuzat raiul. Dar a fost alegerea mea şi nu o regret nici o clipă. Am lucruri de făcut şi ele trebuie duse la îndeplinire. Ați fi surprinşi de ceea ce pot face spiritele când chiar îşi propun asta.

Vedeți voi, e foarte simplu: nu mă voi linişti până când castelul Deverill nu va fi returnat unui Deverill. Poftim, acesta este lucrul pe care trebuie să-l fac, scopul meu, motivul din care am hotărât să rămân. Bunica nu a precizat cât de încăpățânați sunt copiii lui Marte!

Fratele meu vitreg, JP Deverill, a vândut reşedinţa familiei noastre. Căminul care, cu excepţia a paisprezece ani nefericiţi în care a fost deţinut de contesa di Marcantonio, ne aparţinuse nouă începând cu anul 1662, când regele Carol al II-lea i-a oferit strămoşului meu, Barton Deverill, drept răsplată pentru loialitatea lui, un titlu şi pământuri în comitatul Cork din Irlanda. Castelul aparţinuse familiei mele mai bine de trei sute de ani. Trei sute de ani! Ca simbol al dominanţei clasei protestante anglo-irlandeze, „Marea Casă" a rezistat secolelor de ameninţări venite din partea irlandezilor care îşi reclamau independenţa; a supravieţuit rebeliunii, intrigii şi focului, pentru a se ridica din cenuşă ca pasărea Phoenix, împreună cu familia mea asediată. A supravieţuit tuturor acestor lucruri, după care, într-o zi friguroasă de februarie a anului 1976, JP a vândut-o. Cu o trăsătură din condei, a făcut ca totul să dispară.

Castelul Deverill a fost transformat în hotel, iar eu sunt în interiorul acestui hotel şi nu am de gând să-l părăsesc. Nu, nu o voi face. Voi provoca haos, voi induce teamă, voi face tot felul de lucruri îngrozitoare pentru a-i supune voinţei mele pe aceşti oameni care cred că pot să profite de pe urma istoriei şi suferinţei familiei mele. Noi, cei din neamul Deverill, nu am suferit pentru ca nişte oameni lipsiţi de scrupule să poată câştiga bani transformând mult iubitul nostru cămin într-un circ.

Sunt copil al lui Marte şi sunt pregătită să mă lupt pentru lucrurile pe care le iubesc.

Mottoul familiei Deverill este „*Castellum Deverilli est suum regnum*" şi acesta este sculptat în piatră deasupra măreţei porţi de intrare în castel: „Castelul neamului Deverill este împărăţia lui".

Cel puţin aşa era la un moment dat.

Nu mă voi odihni înainte ca acesta să redevină împărăţia Deverillilor.

CAPITOLUL 1

Ballinakelly, comitatul Cork, 1985

Când a intrat cu maşina în orăşelul Ballinakelly, Margot Hart a redus viteza micuţului ei Beetle albastru până a ajuns să se deplaseze în ritm de melc. O ceaţă groasă plutise dinspre mare pe uscat, făcând imposibil să-şi dea seama pe unde mergea. Asfaltul sclipea în lumina farurilor, ştergătoarele de parbriz împrăştiau ploaia delicată. Un ţăran şi câinele lui ciobănesc au oprit în faţa cârciumii O'Donovan's ca s-o privească trecând, comentându-i imprudenţa cu o clătinare din cap, căci nu ar fi fost oare mai înţelept să aştepte în local ridicarea ceţii? Dar Margot l-a ignorat şi a continuat să înainteze la volanul maşinii. La urma urmei, condusese tocmai din Londra, traversase Marea Irlandeză la bordul unui feribot şi nu avea de gând să lase un pic de ceaţă să o ţină pe loc. Totuşi, ceaţa părea tot mai deasă cu cât se apropia mai mult de destinaţie, ca şi cum castelul s-ar fi ascuns în mod deliberat, nevrând să fie găsit. Dar ar fi fost nevoie de mai mult pentru a o descuraja pe Margot Hart. Imaginea zidului vechii proprietăţi materializându-se din negură a umplut-o de entuziasm şi a încurajat-o să continue. Era aproape. Foarte aproape. A inspirat adânc şi a înaintat de-a lungul limitei proprietăţii până când, spre încântarea ei, a ajuns la intrarea unde se afla un panou de un verde îndrăzneţ pe care nişte litere

aurii elaborate anunțau: Castelul Deverill. Hotel & Restaurant de lux.

Porțile de fier întunecate erau exact aşa cum le văzuse în fotografiile vechi. Splendide în măreția lor, cu o pereche de lei de piatră cu dinții dezgoliți aşezați la înălțime pe piedestaluri, de-o parte şi de alta a porților, pregătiți să apere de intruşi această casă ce fusese odată impunătoare. Dar aceşti lei erau benigni acum, ferocitatea lor nu mai era cerută, căci Războiul de Independență şi războiul civil care urmase apoi se încheiaseră cu circa şaizeci de ani în urmă, iar pacea se aşternuse peste proprietatea Deverill. Istoria era pasiunea lui Margot, mai ales istoria vechilor castele. Şi tot istoria era motivul pentru care se afla aici, desigur. Pe când a trecut de porți şi a înaintat pe aleea care se desfăşura într-o curbă lină printre tufişurile dese de rododendron, a zâmbit în sinea ei şi a proclamat cu satisfacție:

— Iată-mă, Margot Hart, scriitoare în rezidență.

Prima vedere a castelului a fost copleşitoare. La urma urmei, fusese construit pentru a exprima putere, bogăție şi statut social. Fusese construit pentru a fi magnific. Şi chiar era magnific. Margot a oprit puțin maşina în afara curții şi a privit plină de admirație pereții cenuşii, înalți şi strălucitori, turnurile crenelate şi parapetele şi a fost imediat izbită de o senzație de permanență, ca şi cum castelul fusese şi avea să fie întotdeauna acolo. Ceața mării, vânturile tăioase ale iernii, ploile blânde şi anotimpurile aveau să vină şi să plece unele după altele, dar castelul avea să rămână pentru totdeauna, sfidător acelaşi.

A tras adânc aer în piept, plină de satisfacția faptului că era acolo în sfârşit, în inima istoriei familiei Deverill. În locul în care se întâmplase totul. Şi l-a imaginat pe Barton Deverill, primul Lord Deverill de Ballinakelly, cocoțat mândru pe armăsarul lui, cu o pană la pălărie şi o sabie sprijinită de coapsă, conducând vânătoarea în pădurile şi pe

câmpurile care acum îi aparţineau prin bunăvoinţa regelui. Şi-a imaginat balurile. Doamnele în rochii de mătase coborând din trăsuri elegante, mâinile înmănuşate întinse către valeţii îmbrăcaţi în livrele, condurii de satin pipăind prudent treptele. Putea vedea cu ochii minţii lumina lumânărilor strălucind în întuneric şi putea auzi muzica şi râsetele răsunând în sala de bal, acompaniate de clinchetul paharelor, în timp ce stăpânii castelului şi prietenii lor toastau pentru sănătate şi bogăţie. Viaţa anglo-irlandezilor era bună în acele vremuri. A ridicat privirea către ferestrele de la etaj şi s-a întrebat ce întâlniri secrete avuseseră loc în spatele lor, ce intrigi şi lucruri necurate se desfăşuraseră prin cotloane. Avea să le descopere pe toate. Fiecare dramă. Ce carte fascinantă avea să scrie.

Margot se angajase să petreacă nouă luni la castelul Deverill, ceea ce păruse la început destul de descurajant pentru o tânără de douăzeci şi opt de ani căreia nu-i plăcea să-şi ia angajamente. La urma urmei era într-o continuă mişcare, în permanenţă cu bagajele făcute, plecând spre un nou orizont, grăbită să-l lase în urmă pe cel vechi. Cu toate astea, estimase că cercetările pentru subiect şi scrierea efectivă a cărţii aveau să-i ia cel puţin nouă luni. Timpul urma să treacă pe nesimţite şi avea să fie foarte plăcut pentru că afundarea în cercetare şi în cuvântul scris îi aducea bucuria cea mai mare. La început i se păruse o coincidenţă când o cunoscuse pe femeia care deţinea hotelul la o petrecere în Londra, dar acum nu mai era aşa de sigură: părea mai degrabă soarta.

Margot fusese fascinată de familia Deverill încă din copilărie din pricina poveştilor bunicului ei. Bunicul Hart fusese nostalgic în ceea ce privea trecutul, mai ales copilăria, pe care şi-o petrecuse în comitatul Cork în calitate de prieten apropiat al lui Harry Deverill. În 1919, când avea douăzeci şi patru de ani, familia lui îşi vânduse casa şi se

stabilise în Anglia pentru a scăpa de *Troubles*[1]. Bărbatul nu se întorsese niciodată aici. Murise de puțin timp, la nouăzeci de ani, şi, deşi trăise o viață lungă şi variată, părea că *acel* capitol al tinereții lui în comitatul Cork fusese cel mai intens şi special, când verile păruseră nesfârşite, iar zilele trândave şi pline de frivolitate. Până la urmă poveştile lui deveniseră puțin repetitive. Dar carisma, drama şi completa lipsă de griji a acestei familii extraordinare avuseseră ceva captivant, nelăsând-o pe Margot să se plictisească niciodată de subiect. Această carte trebuia scrisă, iar *ea* era cea care avea s-o scrie. Era numai surprinsă – şi mulțumită – de faptul că povestea familiei Deverill nu fusese scrisă până atunci.

A intrat cu maşina în curtea castelului şi a parcat în fața porților mari. Când a oprit motorul, un bătrân zelos într-o uniformă neagră cu verde a venit în grabă, ținând în mână o umbrelă de golf inscripționată cu sigla hotelului, siglă alcătuită din inițialele firmei şi un trifoi. Margot a ieşit din maşină la adăpostul umbrelei, păşind pe pietrişul ud.

— *Céad míle fáilte*, bine ați venit la Castelul Deverill! a spus el cu un accent moale ca ploaia irlandeză. Asta-i zi de stat în pat ori în fața focului. Să nu dai nici un câine afară. Trebuie că sunteți extenuată. Cum, pentru numele lui Dumnezeu, ne-ați găsit pe ceața asta?

— S-a înrăutățit numai când am intrat în Ballinakelly, a răspuns Margot, îndreptându-se vioi spre intrarea hotelului.

— Pâcla mării, mi-e teamă. Treabă diavolească, a informat-o bărbatul scuturând din cap, după care a adăugat luminos: Mai mult ca sigur mâine soarele va ieşi ca s-o topească, că a fost un inel în jurul lunii aseară.

---

[1] Perioadă de conflicte între naționalişti şi unionişti în provincia Ulster din Irlanda, cea care avea să devină, în 1921, Irlanda de Nord.

Margot a păşit în holul hotelului şi a icnit uluită de încântare în faţa splendorii spaţiului. Părea incredibil că acest palat somptuos fusese la un moment dat reşedinţa unei familii. A cercetat holul cu privirea, minunându-se, înregistrându-i mărimea şi grandoarea şi întrebându-se cum ar fi să ai în întregime la dispoziţia ta un asemenea castel. Un buştean a trosnit cu veselie în şemineul baronial din încăpere, iar deasupra lui, un portret uriaş al lui Barton Deverill, înveşmântat în galben şi auriu, cu o pană violet la pălărie şi aşezat cu măiestrie pe un armăsar ridicat pe picioarele din spate, i-a amintit de gloria pierdută a acestei familii cu soartă nefastă. Cum trebuie să fi detestat localnicii irlandezi bogăţia şi privilegiile stăpânilor lor. Chiar şi în prezent, la şaizeci de ani după încheierea Războiului de Independenţă, impresia de lux se afla atât de clar în contradicţie cu peisajul aspru irlandez. Lumina era aurie, aerul mirosea a crini, strălucirea cromului şi a sticlei denotau opulenţă. Era ca şi cum ai fi fost întâmpinat într-o lume paralelă de extravaganţă şi confort desăvârşit, în timp ce afară ceaţa cenuşie se învârtea în jurul stâncilor bătute de vânt şi a dealurilor tremurânde, iar frigul în intra oasele umilelor colibe.

Hotelul era plin de viaţă. Un cuplu tânăr şedea în nişte fotolii violet din catifea, sorbind cafea din ceşti turcoaz şi studiind o hartă. În timp ce Margot îi observa pe cei trei bărbaţi în pantaloni bufanţi şi jerseuri în carouri, care zăboveau lângă foc fumând trabucuri şi hohotind zgomotos la sfârşitul a ceea ce părea să fi fost, după expresiile entuziasmate de pe feţele lor, o zi bună pe dealuri, clinchetul delicat al porţelanurilor i-a deturnat atenţia spre oaspeţii care serveau ceai în camera alăturată. A rămas în picioare pe marmura lustruită, absorbind frumuseţea scării. Aceasta era cu siguranţă piesa de rezistenţă, ridicându-se graţios spre un palier larg, înainte de a se împărţi în două

brațe care se curbau elegant şi urcau în continuare până la primul etaj. Covoare vişinii, tablouri cu rame aurite, pereți albi impecabili şi candelabre de sticlă strălucitoare îi ofereau locului aerul somptuos al farmecului de altă dată. S-a gândit la Hubert Deverill, pe care şi l-a putut imagina stând acolo, pe palier, cu o mână în buzunarul jachetei, iar cealaltă înfăşurată în jurul unui pahar de whisky, în timp ce îi urmărea pe oaspeții care intrau în căminul lui pentru Balul de Vară din 1910. Margot a zâmbit de plăcere, pentru că acest palat luxos era locul în care avea să-şi petreacă următoarele nouă luni. Dintr-odată, nouă luni nu mai păreau suficiente.

Pe când traversa pardoseala de marmură în model de şah către recepție, a surprins o doamnă în vârstă plângându-se managerului hotelului, un bărbat înalt, îmbrăcat în costum bleumarin şi cravată verde, având un aer răbdător şi zâmbetul înțelegător pregătit anume pentru astfel de situații. Doamna, cu o fustă de tweed, jachetă şi o pereche de bocanci maro încheiați cu şireturi peste nişte şosete groase, maro, dădea nervoasă din mână, în mod evident deranjată de ceva anume. Margot, având curiozitatea unui jurnalist aflat în perpetua căutare a unei poveşti bune, a ciulit urechea.

— Vă asigur că hotelul nu este bântuit, spunea bărbatul, înclinând capul şi susținând privirea iritată a clientei cu ochii lui albaştri şi reci. Este un castel vechi şi scârțâie mult, mai ales atunci când bate vântul, dar nu veți întâlni fantome, vă promit.

Accentul lui irlandez era deosebit de liniştitor, s-a gândit Margot.

— Dar am văzut pe cineva cu ochii mei, a explicat doamna, coborându-şi vocea, temându-se poate că fantoma ar fi avut resentimente la auzul vorbelor ei. O femeie în vârstă, la fel ca mine, într-o uniformă de cameristă de modă

veche, făcând curat în cameră. Am văzut-o clar. La fel de clar cum aş fi văzut-o dacă ar fi fost adevărată.

Managerul s-a încruntat.

— Făcea curat în cameră, spuneți? Dacă acest castel ar fi plin de fantome ale unor cameriste, doamnă Walbridge, nu ar trebui să cheltuiesc nici un ban ca să angajez unele vii, a râs amuzat de propriul comentariu, înfățişând nişte dinți albi şi mari.

Doamna Walbridge nu i-a apreciat umorul. A ridicat bărbia, şi-a încleştat maxilarul, arătând apreciabil mai de temut, şi a adăugat, de data asta cu mai multă încredere:

— Ştiu că dumneavoastră credeți că am inventat totul sau că am visat sau am avut halucinații, dar vă asigur, domnule Dukelow, eram lucidă. Chiar foarte lucidă. Poate că sunt bătrână, dar sunt în deplinătatea facultăților mintale, să ştiți. Hotelul dumneavoastră este bântuit, iar eu nu am de gând să mai rămân aici nici măcar o noapte. Vă rog să-mi returnați banii pentru cele două nopți în care nu voi mai avea nevoie de cameră. Mă voi caza în altă parte în seara aceasta şi mă voi întoarce în Anglia fără întârziere!

Margot a fost întreruptă din ocupația ei de către o tânără sigură pe ea, cu păr negru tuns bob şi fard albastru în jurul ochilor, care o întreba din spatele recepției dacă putea să-i fie de ajutor.

— O, bună ziua, a spus Margot, desprinzându-şi fără tragere de inimă atenția de la drama care se desfăşura lângă ea. Sunt Margot Hart, scriitoarea care a venit să locuiască la hotel.

— Domnişoară Hart, bine ați venit în noul dumneavoastră cămin, s-a luminat fața femeii. Eu sunt Roisin. O să-l anunț imediat pe manager că sunteți aici. Nu-i aşa că-i palpitant? Nu am mai găzduit niciodată un scriitor până acum, a zis ea pronunțându-şi numele Ro-şiin, după care buzele roşii i s-

au desfăcut într-un zâmbet drăgălaş, expunând o strungăreaţă lată între cei doi dinţi din faţă.

După ce i-a urat bun-venit lui Margot, a ieşit din spatele biroului de recepţie şi s-a dus să întrerupă conversaţia dintre doamna Walbridge şi domnul Dukelow. Un cuvânt şoptit discret la ureche şi domnul Dukelow s-a îndreptat spre Margot, lăsând-o pe recepţioneră să o conducă pe nemulţumita doamnă Walbridge în sala de mese din celălalt capăt al încăperii. Probabil spera s-o convingă să rămână la un fursec şi o cană de ceai.

— Domnişoară Hart, a spus domnul Dukelow, întinzând mâna. Bine aţi venit la castelul Deverill! i-a scuturat mâna cu entuziasm, uşurat că scăpase de iritata doamnă Walbridge.

Margot a zâmbit.

— Sper că nu sunt fantome de cameriste în camera mea! a spus ea cu o luminiţă în privire.

Domnul Dukelow a râs, deja cucerit de farmecul şi frumuseţea ei.

— Mi-e teamă că primim tot felul de plângeri ciudate, dar este prima oară când cineva ne-a semnalat apariţia unei fantome.

— Poate este doar un mod şiret de a primi banii înapoi? a sugerat ea, presupunând că domnul Dukelow avea simţul umorului dezvoltat şi nu l-ar fi deranjat gluma.

— Mă tem că domnia ei chiar crede că a văzut o fantomă. Dar nu vă temeţi, domnişoară Hart, nu veţi întâlni fantome, nici de cameriste, nici de vreun alt fel, în camerele dumneavoastră. V-am pregătit unul dintre cele mai bune apartamente. Doamna de Lisle a fost foarte explicită. Îşi doreşte să vă simţiţi confortabil şi să aveţi parte de tot ce are mai bun de oferit hotelul.

Margot şi-a amintit când o întâlnise pe Angela de Lisle la petrecere: păr scurt, roşcat, costum, cercei de aur scumpi şi

colier de perle, răspândind mirosul parfumului Rive Gauche, o manichiură imaculată şi un lifting facial care arăta ca şi cum ar fi fost executat de un chirurg american cuprins de exces de zel. Era genul de femeie care pocnea din degete şi se aştepta ca munții să se mute. Margot bănuia că munții chiar se mutau, necondiționat şi fără ezitare.

— Dați-mi voie să vă conduc în camera dumneavoastră, a spus domnul Dukelow făcând un gest prin care o invita să-l urmeze în timp ce-şi croia drum către scară. Presupun că ați condus tocmai din Londra. Este un drum destul de lung, mai ales de una singură.

Margot a zâmbit răbdătoare; era obişnuită ca bărbații să fie condescendenți față de ea. Părul blond şi lung părea să sugereze neputință. Dar Margot era departe de a fi neputincioasă. Condusese din Buenos Aires până în Patagonia fără să crâcnească; drumul şi călătoria cu feribotul din Londra erau departe de a reprezenta o provocare pentru ea.

— Mi-am imaginat că voi avea nevoie de maşină, domnule Dukelow, a răspuns ea cu stăpânire de sine.

— Acesta este într-adevăr un ținut minunat şi sunt multe lucruri de văzut, mai ales pentru un istoric, aşa cum sunteți dumneavoastră. Apropo, biografia pe care i-ați făcut-o Evitei Peron a fost foarte bine primită aici. Avem un exemplar în bibliotecă. Poate aveți amabilitatea să-l semnați pentru noi.

Margot era încântată. Prima biografie, a cărei scriere îi luase trei ani, devenise bestseller cu o vară în urmă, când fusese lansată. Ştia că datora o mare parte a succesului muzicalului *Evita*, a lui Andrew Loyd Webber, spectacol care avusese premiera cu aproximativ şapte ani în urmă şi care îi dăduse ideea pentru carte. Într-adevăr, dacă nu ar fi fost spectacolul, majoritatea oamenilor din Marea Britanie nu ar fi ştiut cine era Evita Peron. Dar Margot ştia, de asemenea,

că, în ciuda acestui avantaj, cartea era bună şi îşi merita succesul.

— Sigur că o s-o semnez, a răspuns distrată, trecând cu privirea peste tablourile încadrate de rame aurii elaborate, care atârnau pe pereți. Acestea erau aici când doamna de Lisle a cumpărat castelul?

S-a uitat la unul dintre textele explicative, nerecunoscându-l pe tânărul îmbrăcat în armură strălucitoare. Din păcate, nu era un Deverill.

Domnul Dukelow s-a oprit pe palier şi şi-a pus mâinile în şolduri.

— Mi-e teamă că, exceptând portretul lui Barton Deverill din hol şi cel al nepotului lui, Tarquin, din salonul de desen, cele mai valoroase tablouri au fost scoase la licitație de către lordul Deverill înainte de a vinde castelul. Din fericire, doamna de Lisle a reuşit să achiziționeze portretele lui Barton şi Tarquin, dar celelalte fac parte din colecția personală a domniei sale şi sunt împrumutate hotelului. După cum sunt sigur că ştiți, dânsa este o colecționară împătimită şi o persoană foarte atentă la detalii. Şi-a dorit ca atmosfera castelului să fie una autentică. Arată ca şi cum ar fi portrete de familie, nu-i aşa? Dar nu sunt. Nu aş putea spune pe cine reprezintă.

— Credeți că am putea găsi pe cineva care să ştie care sunt obiectele originale şi care sunt cele adăugate de doamna de Lisle? Mi-ar plăcea să-mi fac o idee despre castel de pe vremea când era reşedință de familie.

Atitudinea cunoscătoare a domnului Dukelow s-a clătinat puțin şi el a devenit ezitant.

— Singura persoană care cunoaşte cu adevărat castelul este fostul proprietar, lordul Deverill. Locuieşte în vechea cabană de vânătoare de pe proprietate. Am impresia că aceea nu a făcut parte din înțelegere atunci când i-a vândut

castelul doamnei de Lisle. Am îndoieli că va dori să stea de vorbă cu dumneavoastră, din păcate. Este un singuratic.

Margot nu era surprinsă.

— Trebuie să-i fi fost greu să-şi vândă căminul, a cugetat ea. La urma urmei, aparţinea familiei Deverill de trei sute de ani. S-o fi simţit foarte ruşinat să fie acel Deverill care l-a înstrăinat. Cel care i l-a vândut unei de Lisle, pentru a deveni încă un hotel pe lista lor lungă de hoteluri de lux. Mă întreb ce părere are restul familiei lui acum despre faptul că e plin de oameni ca mine, care le calcă în picioare amintirile.

Domnul Dukelow a privit-o cu o expresie plină de admiraţie.

— Chiar vă pricepeţi la vorbe, nu-i aşa, domnişoară Hart? Nu mi-am pus niciodată problema astfel. Presupun că e nevoie de mintea unui istoric pentru a se gândi la oamenii care au trăit aici înainte. Gândurile mele sunt foarte concentrate asupra prezentului şi viitorului. Acesta este unul dintre cele mai rafinate hoteluri din lume şi datoria mea este de a mă asigura că aşa rămâne. Doamna de Lisle nu va accepta altceva. Urcând în continuare treptele alături de domnişoara Hart, a adăugat: Rămăseseră foarte puţine obiecte de artă atunci când a fost vândut castelul. Dar cred că paturile cu baldachin şi o parte din mobilă au fost cumpărate odată cu castelul. Doamna de Lisle l-a curăţat şi renovat, păstrând ce era bun şi scăpând de ceea ce nu era. A fost nevoie de şase ani pentru finalizarea proiectului. Clădirea era într-o stare foarte proastă, deşi a fost reconstruită în anii douăzeci, după ce fusese pusă la pământ de un incendiu îngrozitor. Doamna de Lisle este americancă, aşa că preferă anumite standarde, motiv pentru care hotelul are un asemenea succes. Veţi vedea, domnişoară Hart, cum a reuşit să păstreze atmosfera istorică şi familială, şi să-l aducă în acelaşi timp în vremurile prezente.

Margot a zâmbit în barbă când domnul Dukelow recită sloganul companiei.

— Îmi dau seama, a spus ea. Lordul Deverill locuieşte singur?

— Da, a răspuns domnul Dukelow.

— Şi cabana de vânătoare este prin apropiere?

— Da, puteți încerca să-i bateți la uşă, domnişoară Hart, dar nu vă pot garanta că va deschide.

— Nu sunt genul de femeie care se descurajează uşor când este pe urmele unei poveşti interesante.

Era sigură că avea să-i câştige cumva încrederea lordului Deverill.

— Problema e că aceasta este povestea *lui* şi nu sunt sigur că va dori s-o vadă publicată pentru ca toată lumea s-o poată citi. Cu toate astea, *există* oameni în Ballinakelly care trăiesc aici de generații şi care probabil ar fi bucuroşi să vă ajute în munca de documentare. Pot să vă fac legătura cu ei, dacă doriți. Mi-ar face plăcere. Ştiu că doamna de Lisle îşi doreşte să vă ajut cum pot. Suntem onorați să găzduim un scriitor şi ne dorim ca şederea dumneavoastră să fie cât se poate de productivă.

Camera lui Margot se afla în turnul de vest, la capătul unui şir de trepte înguste. Atmosfera s-a schimbat în clipa în care domnul Dukelow a deschis zăvorul vechii uşi de lemn. Era ca şi cum ar fi intrat în latura cea mai veche şi mai ascunsă a castelului. În urma cercetărilor pe care le făcuse, Margot ştia despre incendiul pornit de naționaliştii rebeli în 1921, în urma căruia castelul fusese ars până în temelii, cu excepția unei mici părți. Şi-a imaginat că acest turn făcea parte cu siguranță din latura norocoasă, care supraviețuise. Era alcătuită dintr-un salon, un dormitor şi o baie, cu geamuri ce se deschideau spre grădini. Cu tavanele joase, pereții strâmbi, podeaua inegală şi o atmosferă puternică, aproape solemnă, ce te transporta în trecut, era

încântătoare. Margot îşi imaginã cã nu exista un apartament mai frumos în tot castelul. Salonul avea un şemineu mare, care strălucea primitor, şi bârne de lemn întunecate şi încovoiate care sprijineau acoperişul lăsat, trădându-şi vârsta înaintată, precum şi satisfacţia obositã de a fi supravieţuit când totul în jurul lor pierise.

— Îmi place la nebunie! a exclamat ea, întorcându-se către domnul Dukelow. Este adorabil. Nu aş putea fi mai mulţumită.

— Aveţi un birou în dormitor, dar ne-ar plăcea dacă aţi petrece nişte timp scriind în salonul de desen de la parter. Oaspeţii ar fi încântaţi să o vadă pe marea artistă la masa de lucru.

— O, mă flataţi, domnule Dukelow! a râs Margot. Dar desigur că aveţi dreptate. Voi lucra jos şi îmi voi îndepărta fanii cu penița.

Domnul Dukelow a râs. Era atins de entuziasmul lui Margot, precum şi de luminița din ochii ei verzi măslinii.

Atenţia le-a fost distrasă de nişte pufăituri, gâfâieli şi implorări de „Ajută-mă, Doamne”, venite de pe trepte. Domnul Dukelow s-a dus să ţină uşa deschisă pentru hamalul care se lupta cu valiza lui Margot.

— Îmi pare rău că e aşa de mare, a spus ea în timp ce bărbatul în vârstă, transpirat şi cu faţa umflată, i-a azvârlit-o în cameră. Mi-e teamă că acolo sunt toate bunurile mele lumeşti.

— Ce nu mă omoară mă face mai puternic, a icnit hamalul cu un accent irlandez la fel de puternic precum berea Guinness, în timp ce îşi arcuia spatele cu un geamăt.

Margot fu sigură că a auzit o pocnitură. Era mult prea bătrân pentru o astfel de muncă grea, s-a gândit ea.

— Aşa te vreau, domnule Flannigan, a spus domnul Dukelow, ignorând disconfortul bărbatului.

— Cel puțin nu va mai trebui coborâtă înapoi până în septembrie, a adăugat Margot, în speranța de a smulge o grimasă, oferindu-i bărbatului unul dintre cele mai fermecătoare zâmbete ale ei.

Domnul Flannigan s-a uitat la ea cu suspiciune.

— Într-adevăr, şi dacă am noroc, nu voi fi eu cel care o va face. Nu am fost aşa de epuizat din noaptea nunții, Domnul să ne ajute.

— Oricum, mulțumesc pentru că ai adus-o sus. Este o cameră fermecătoare şi dacă nu se va întâmpla nimic neplăcut noaptea, voi fi foarte fericită aici.

Domnul Flannigan i-a aruncat o privire domnului Dukelow. Comunicau subtil, dar Margot era mult prea ageră ca să nu observe.

— Ați vrea să vi se aducă ceva în cameră? O cană de ceai, poate? O cină uşoară? a întrebat domnul Dukelow.

— Voi desface bagajul şi voi coborî să iau cina în sufragerie. Sunt nerăbdătoare să descopăr castelul.

— În acest caz, vă lăsăm în pace.

Cei doi bărbați au ieşit, închizând uşa în urma lor.

Margot a suspinat de plăcere. Nu-i venea să creadă că era cu adevărat acolo, în castelul Deverill. S-a dus la fereastră şi a privit grădina. Scena atâtor petreceri în aer liber, din veri demult apuse, când stăpânii inspirau loialitate locuitorilor şi angajaților lor, servindu-i cu ceai şi prăjituri, vorbe atent alese şi zâmbete amabile, îndepărtând revoltele cu săgeți de farmec. Acum tremura, argintie şi îmbibată cu apă, cu amintirea zilelor ei de glorie pierdută în ceață. Plantele hibernau pe margini, copacii părea oropsiți fără frunzele lor delicate, doar un cedru cu crengile verde închis era constant vigilent, un gigant care păzea castelul, precum un bătrân slujitor devotat care jurase să-l păzească până în cele din urmă zile ale sale. Margot era mulțumită că avea s-o vadă vara, când gardul viu aveau să fie plin de flori, iar copacii

îngreunați de frunze. Bunicul ei îi spusese multe lucruri despre grădini. Cum jucau crichet pe gazon în timpul zilei, iar seara „prinde-l pe diavol”, versiunea familiei Deverill pentru de-a v-ați ascunselea. Îi spusese cu o luminiță în ochi că sărutase o fată într-una din sere. „Fii sigură că te uiți bine la ele”, îi spusese. „Erau ca nişte palate cu jungle înăuntru.”

În fiecare an, familia Deverill găzduia un mare bal de vară. Toți anglo-irlandezii din regiune erau invitați. Bunicul lui Margot vorbise despre asta mai mult decât despre orice altceva, chiar mai mult decât despre vânătoare, pe care o adora. Margot îşi dăduse seama că fusese un mare crai, dansând cu toate fetele. Secretul succesului lui era, îi spusese el, să le rezerve din timp, ca să nu piardă nici măcar un dans. Potrivit bunicului, bărbații Deverill erau la fel de diabolici ca nişte şerpi. Nu îşi întreceau adversarii numai la vânătoare prin neînfricarea lor, ci şi pe ringul de dans. Bertie Deverill, care era prietenul şi contemporanul tatălui lui şi care avea să devină mai târziu lordul Deverill, era cel mai chipeş dintre toți şi toate femeile voiau să danseze cu el. „Problema era că deseori dansa foxtrot cu fetele până la etaj”, a spus bunicul ei, arcuind o sprânceană. „Din acest motiv tatăl meu nu a vrut ca sora mea, Abigail, să danseze cu el. Pe Abigail o deranja foarte tare că trebuise să refuze gazda, însă tatăl meu fusese insistent şi avea şi de ce să fie.”

Atunci Bertie îşi făcuse de cap cu una dintre cameriste şi o lăsase însărcinată. Mai târziu recunoscuse că băiatul era al lui şi atunci când fiul legitim, Harry, fusese ucis în Al Doilea Război Mondial, Jack Patrick, cunoscut drept JP, devenise moştenitorul lui Bertie. Margot nu putea vedea cabana de vânătoare de la fereastra ei, dar aceasta era undeva acolo şi JP, actualul Lord Deverill, era înăuntru, păstrând toate secretele familiei. Margot ştia că pentru a cerceta ultimii

şaizeci de ani ai istoriei familiei lui avea să trebuiască să stea de vorbă cu el.

Şi-a desfăcut valiza şi şi-a aranjat hainele, fredonând fericită cântecul „The Power of Love” al lui Jeniffer Rush, care era numărul unu în topuri şi se auzea în permanență la toate posturile de radio. Şi-a aşezat pe birou maşina de scris, precum şi agendele, care erau deja pline de poveştile bunicului ei şi de relatări pe care le găsise în articole din ziare. Incendiul din 1921 fusese prezentat pe larg în presa britanică din acele timpuri. Găsise o fotografie de-ale lui Hubert Deverill, tatăl lui Bertie, care murise în incendiu şi poze cu ofițerii RIC[2] săpând în molozul încă fumegând. Infractorii nu fuseseră aduşi în fața justiției. Autoritățile ştiau cine erau cei responsabili, bineînțeles că ştiau. Erau timpurile conflictului irlandez. Castelele britanice şi marile case, aşa cum erau cunoscute, erau rase de pe fața pământului în întreaga Irlandă de către IRA[3], în lupta acesteia pentru independență. Margot descoperise că un număr şocant de două sute şaptezeci şi cinci dintre aceste frumoase case fuseseră arse sau aruncate în aer între anii 1919 şi 1923. Familia Deverill nu fusese singura, dar asta nu reprezenta o consolare. Criminalii erau liberi să-şi continue persecuția asupra dominației britanice fără reținere.

În timp ce căutase prin ziare, Margot găsise un articol despre Celia Deverill, o verişoară care cumpărase castelul şi îl reconstruise cu nişte costuri foarte ridicate. Fotografia

---

[2] Royal Irish Constabulary, forța polițienească irlandeză între anii 1822 şi 1922.

[3] The Irish Republican Army – Armata Republicană Irlandeză, nume folosit de diferite organizații paramilitare din Irlanda, în secolele XX şi XXI.

care însoțea articolul înfățișa o blondă frumoasă, îmbrăcată în haină de blană, cu un colier de diamante, stând alături de un bărbat oarecum lipsit de bărbie, cu o față lungă şi serioasă. Celia, „o tânăra strălucitoare a anilor douăzeci”, provocase un scandal când fugise în Scoția cu cavalerul de onoare în ziua nunții. Bunicul lui Margot îi spusese acesteia că existase o bârfă conform căreia tatăl Celiei îi plătise soțului ei, Archie, o sumă frumoasă de bani pentru a o accepta înapoi, bani care fuseseră folosiți pentru reconstruirea castelului. Apoi, exact când lui Archie şi Celiei le mergea bine, tragedia a lovit din nou. Marea Recesiune din 1929 i-a ruinat financiar, iar Archie s-a spânzurat chiar acolo, pe proprietatea castelului. Celia a dispărut în Africa de Sud şi i-a vândut castelul unui italian misterios. S-a dovedit că soția contelui Cesare di Marcantonio era chiar Bridie, camerista pe care Bertie o lăsase gravidă, mama lui JP. Margot a mângâiat filele agendei cu afecțiune. Abia începuse săpăturile şi deja avea suficiente poveşti pentru a umple cea mai mare parte a cărții ei. Urma să fie o lectură captivantă.

La cina din sufragerie, lui Margot i-a fost oferită o masă rotundă în colț. De acolo putea vedea întreaga încăpere, care era de altfel foarte impresionantă. Şi-a imaginat că trebuie să fi fost sufrageria originară, în care foştii stăpâni îşi luaseră mesele în familie, serviți de valeți îmbrăcați în uniforme roşii cu auriu. Pe tavan erau ornamente impresionante de ipsos, candelabre Art Deco realizate din sticlă mată şi crom, iar geamurile înalte erau ascunse în spatele unor draperii grele din catifea vişinie. Obiectele de artă erau înlocuite de panouri enorme, acoperite cu peisaje pictate manual. Efectul era impresionant, iar Margot, care aprecia frumosul în toate formele sale, se simțea absorbită de munții lila şi câmpurile de un verde viu. Şi-a imaginat că peisajele trebuie să fi fost comandate de Celia Deverill

însăşi, pentru că făceau parte din structura castelului şi nu puteau fi înlăturate.

Îşi comandase un pahar de vin şi tocmai începea să se bucure de el, când doamna Walbridge, cea pe care o văzuse mai devreme în holul de la intrare, s-a apropiat de masa ei. Şi ea îşi schimbase ţinuta, înlocuind pantofii comozi pentru mers şi costumul de tweed cu o fustă albastră aspră şi o bluză de mătase împodobită la gât cu o broşă de aur şi ametist. Părul cărunt era dat la o parte de pe faţă şi ridicat într-un coc lejer, iar micuţii ei ochi căprui scăpărau vioi şi inteligenţi în spatele ochelarilor, dându-i aerul unei învăţătoare în vârstă. I-a zâmbit lui Margot şi s-a prezentat.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, a spus ea, dar am înţeles că dumneavoastră sunteţi scriitorul aflat aici în rezidenţă şi voiam să vă strâng mâna. Cartea dumneavoastră despre Eva Peron a fost o lectură al naibii de bună.

Pe Margot nu o deranja să fie abordată, de fapt îi făcea plăcere. Majoritatea oamenilor aveau ceva interesant, chiar dacă era nevoie să mergi puţin mai în profunzime pentru a găsi acel lucru. I-a oferit doamnei în vârstă un scaun şi un pahar de *sherry*.

— Am crescut în Argentina şi eram trecută de cincizeci de ani în anii patruzeci, când familia Peron era pe culmile puterii, a spus doamna Walbridge, făcându-se comodă şi aşteptând cu nerăbdare paharul de *sherry*.

Când a auzit-o menţionând Argentina anilor patruzeci, Margot a reuşit să plaseze accentul. Era inflexiunea sacadată, de clasă superioară, a speciei pe cale de dispariţie de anglo-argentinieni care locuiau în Hurlingham, în provincia Buenos Aires şi care nu se căsătoreau decât în interiorul micului lor cerc de emigranţi britanici.

— Aşa că am trăit pe pielea mea influenţa acelei femei înfiorătoare, a continuat doamna Walbridge. Aţi fost foarte corectă în cartea dumneavoastră, echilibrată, aş spune,

deoarece, deşi pentru britanici ea era o aventurieră ambiţioasă, pentru argentinieni a fost o sfântă. Desigur, ambele puncte de vedere pot fi argumentate, iar mie mi s-a părut că dumneavoastră aţi făcut o treabă bună.

— Mulţumesc, a răspuns Margot.

— V-aş fi putut împărtăşi nişte poveşti condamnabile despre ea, dacă ne-am fi întâlnit în timp ce vă făceaţi documentarea. Poate atunci nu aţi fi fost aşa de echilibrată, a spus ea, aruncându-i lui Margot un zâmbet complice. Chiar e păcat că nu ne-am întâlnit înainte. La ce lucraţi acum?

— La istoria familiei Deverill.

Ochii doamnei Walbridge s-au aprins.

— A, din acest motiv sunteţi aici. Au o istorie interesantă, nu-i aşa?

— Cu siguranţă că da.

— Multe drame. De asta e nevoie într-o carte. Multe drame, altfel cititorii se plictisesc. Deşi, personal, nu am fost niciodată în favoarea unei vieţi pline de dramă. Prefer liniştea şi pacea. Îmi place ca apele să fie liniştite.

Ospătarul i-a adus doamnei Walbridge paharul de *sherry* fără întârziere şi Margot a urmărit-o luând o înghiţitură din pahar, apoi plescăind de plăcere. S-a hotărât să fie îndrăzneaţă.

— Sper că nu vă deranjează, dar v-am auzit fără să vreau când aţi vorbit cu managerul hotelului mai devreme. Am crezut că plecaţi în Anglia.

Doamna Walbridge şi-a ţuguiat buzele şi şi-a coborât vocea.

— Nu vă înşelaţi. Cu siguranţă intenţionam să plec, chiar imediat. Am petrecut deja două nopţi aici şi abia dacă am închis ochii din cauza întâmplărilor ciudate din camera mea. Dar acest domn Dukelow are un farmec diavolesc. A reuşit să mă convingă să rămân, sugerându-mi să mă mut

într-o altă parte a hotelului. S-a aplecat înainte şi a şoptit: Nu mi-a perceput nici o taxă pentru cele două nopți anterioare. Nu a fost drăguț din partea lui?

— Când spuneți „întâmplări ciudate”, vă referiți la fantome?

— La asta mă refer, Margot, a spus doamna Walbridge, coborându-şi şi mai mult vocea.

Margot a râs.

— Sunt curioasă. Ce ați văzut, mai exact?

Expresia doamnei Walbridge s-a tensionat.

— O femeie bătrână în uniformă, cu rochie neagră şi şorț alb, făcându-şi de lucru prin camera mea.

— Făcând curat?

— Ei bine, nu sunt sigură că a făcut prea multă curățenie, a pufnit ea. Era în continuare praf sub pat dimineața.

— Presupun că domnul Dukelow nu v-a crezut.

Doamna Walbridge şi-a îngustat privirea.

— Dacă nu m-a crezut, atunci de ce a scos cele două nopți de pe factura mea?

— Pentru că nu vrea să vorbiți despre asta şi să-i tulburați pe ceilalți oaspeți.

— Poate, a admis doamna Walbridge. Deşi presupunerea mea este că aceasta nu este prima dată când un oaspete se plânge în legătură cu anumite întâmplări ciudate care au loc în timpul nopții.

— Ei bine, pe mine nu mă veți tulbura, doamnă Walbridge, a spus Margot. Nu cred în fantome.

Chiar în timp ce pronunța cuvintele, paharul de vin s-a răsturnat şi lichidul s-a vărsat pe fața de masă albă.

Doamna Walbridge s-a albit la față.

— Ați văzut? a icnit ea, ducându-şi mâna la gât.

— L-am lovit cu cotul, a spus Margot, ridicând paharul şi aşezând un şervețel peste pata purpurie.

— Nu v-am văzut atingându-l. Paharul acela s-a răsturnat de unul singur, pun pariu pe tot ce am. Ochii doamnei Walbridge s-au întors uşor în timp ce căuta inculpatul în aerul din jurul ei. Este aici, a şoptit sumbru. O simt. Aerul s-a răcit. Simțiți? Asta fac fantomele. Răcesc aerul.

— Serios, doamnă Walbridge, dacă era fantoma cameristei, nu ar fi făcut o mizerie pe care apoi să trebuiască să o curețe, a râs Margot relaxată. A fost absolut vina mea. Aşa sunt eu, neîndemânatică! Deci ce spuneam?

Doamna Walbridge a luat o gură de *sherry.*

— Tocmai spuneați că nu credeți în fantome!

CAPITOLUL 2

Margot nu se aştepta să doarmă prea mult în acea noapte. Episodul cu paharul şi reacția doamnei Walbridge la acesta o puseseră pe jar. Nu credea în fantome, dar, aprinzând lumina şi ascultând trosnetele şi gemetele din jurul ei, devenise ciudat de neliniştită. Cu toate astea, drumul cu maşina fusese lung şi era obosită. La puțin timp după ce a pus capul pe pernă, pe perna excesiv de confortabilă, căci doamna de Lisle nu se zgârcise, s-a cufundat într-un somn profund şi fără vise.

Dimineața a cerut să i se aducă micul-dejun în cameră şi şi-a băut cafeaua la birou, citindu-şi notițele şi deliberând care erau punctele în care ar fi trebuit să-şi concentreze cercetarea. Erau opt lorzi Deverill: Barton, Egerton, Tarquin,

Peregrine, Greville, Hubert, Bertie şi în cele din urmă Jack Patrick, actualul Lord Deverill. Având în vedere că era o familie proeminentă, care avusese influenţă politică, cel puţin până la Greville, la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, Margot reuşise să facă cercetări destul de minuţioase în privinţa primilor cinci lorzi. Toţi erau personaje pline de culoare şi fabulos de bogate, cu secrete întunecate, inclusiv obişnuitele aventuri extramaritale şi copii nelegitimi, obişnuite pentru aristocraţie. Barton fusese un tiran, Egerton un terorist şi se purtase oribil cu soţia lui, iar cel mai rău, Tarquin fusese nemilos cu fiul lui invalid, care se înecase la aniversarea a zece ani de viaţă în bazinul decorativ de pe proprietatea castelului. Se zvonea că tatăl lui închisese ochii şi permisese ca asta să se întâmple pentru că fiul lui umpluse de ruşine numele familiei. Soţia lui Tarquin murise la scurt timp după aceea, de inimă rea.

Margot se concentra acum în principal asupra ultimilor şaizeci de ani, de la Hubert Deverill până în prezent. Dar avea să fie provocator, când atât de multe dintre personalităţile cele mai importante încă trăiau. Era JP, actualul Lord Deverill, şi fosta lui soţie, Alana, care se mutase în America după divorţ. Aparent îl golise de bani prin tribunale, lăsându-i ca unică alternativă vânzarea castelului. Aveau trei copii, în jur de treizeci de ani. Margot nu era sigură unde se aflau. Apoi era Celia Deverill şi al doilea ei soţ, Boysie Bancroft, care aveau peste optzeci şi cinci de ani şi care locuiau la Paris. Şi sora geamănă a lui JP, Martha, şi soţul ei, Joshua, care îşi împărţeau timpul între California şi Cork. Dacă Margot voia să intre în posesia informaţiilor, trebuia să fie diabolică. Era puţin probabil ca vreunul dintre aceste personaje să vrea s-o ajute.

Spre uşurarea ei, ceaţa se ridicase în timpul nopţii, lăsând în urmă un cer albastru, cristalin, şi nori albi, pufoşi. Iarba sclipea, fiind presărată cu brumă. Un animal oarecare o

traversase în timpul nopții, lăsând urme şerpuite drept dovadă că se distrase în timp ce întregul castel dormea. Margot s-a hotărât să dea o raită prin oraş. Dacă avea de gând să scrie despre familia Deverill, era important să prezinte castelul în mediul lui. La urma urmei, relația dintre familie şi Ballinakelly fusese întotdeauna una incertă. Familia inspirase atât loialitate, cât şi ură în irlandezi; era important să ofere o imagine echilibrată, după cum ar fi spus doamna Walbridge.

Entuziasmată de faptul că se afla în inima tărâmului Deverill, Margot s-a îmbrăcat cu paltonul roşu aprins, şi-a pus căciulița cu pompon pe cap şi s-a grăbit în jos pe scări. Doamna Walbridge era în foaier, stând în fața şemineului, îmbrăcată într-un palton din păr de cămilă şi având pe cap o căciulă croşetată, ce semăna cu un ceainic.

— Bună dimineața, a spus Margot veselă.

Ochişorii ageri ai doamnei Walbridge s-au aprins.

— Bună dimineața, dragă, a răspuns. Ieşi?

— Da, mă duc în oraş.

— Şi eu, a spus doamna Walbridge. Aştept un taxi.

— Puteți veni cu mine dacă doriți, s-a oferit Margot. Am maşină.

— O, eşti foarte amabilă. Am o prietenă care locuieşte chiar în partea cealaltă a oraşului Ballinakelly, lângă mare.

— Minunat. O să văd o parte mai mare din zona rurală. O să le spun să vă anuleze comanda.

O clipă mai târziu, doamna Walbridge îşi punea mănuşile şi o urma pe Margot, păşind în soare.

— Nu e o zi minunată? a izbucnit ea. Irlanda este aşa de imprevizibilă. Într-o zi nu vezi mai departe de vârful nasului din cauza ceții, iar a doua zi este ca acum. Un cer albastru precum cicoarea.

Margot a descuiat uşile Volkswagenului ei Beetle, care era la fel de albastru precum cerul doamnei Walbridge, şi s-a

urcat în maşină. Doamna Walbridge a aşteptat răbdătoare în timp ce Margot a adunat ziarele şi revistele, pachetele foşnitoare şi sticlele de cola pe care le lăsase pe locul din dreapta, şi le-a aruncat în spate.

— Locul e pregătit pentru dumneavoastră, doamnă Walbridge, a strigat ea.

Doamna Walbridge s-a urcat ţeapănă în maşină, luându-i o vreme să se aranjeze într-o poziţie confortabilă şi să-şi pună centura de siguranţă.

— Mă cheamă Dorothy, apropo. Poţi să-mi spui Dorothy, dacă vrei.

— Mulţumesc, a spus Margot, întorcând cheia în contact. Aşa voi face.

Chiar când erau pe punctul de a porni, un măcăleandru a fâlfâit în faţa parbrizului şi a aterizat pe capota maşinii.

— Ei, uită-te la asta! a exclamat Margot surprinsă.

— O, mie mi se întâmplă asta tot timpul, a spus Dorothy cu dezinvoltură. Am o chestie cu măcălendrii. Este extraordinar. Întotdeauna încearcă să-mi atragă atenţia. Nu sunt sigură ce înseamnă, dar par să fie atraşi de mine.

— Sfântul Francisc din Assisi, Sfânta Dorothy, a spus Margot râzând.

Măcăleandrul a ţopăit mai aproape, apoi s-a urcat pe un ştergător de parbriz şi a început să lovească sticla cu ciocul lui ascuţit.

— Vezi? a întrebat Dorothy cu un suspin. De parcă ar încerca să-mi spună ceva.

— Ei bine, nu pot pleca până nu zboară, a spus Margot, luând mâinile de pe volan.

— Du-te, micuţule, a spus Dorothy, aplecându-se în faţă ca să lovească parbrizul. Pasărea, care părea supărată, a privit-o îndelung, apoi şi-a luat zborul. Extraordinar, a repetat ea, dând din cap. Şi numai măcălendrii. Celorlalte păsări n-ar putea să le pese mai puţin de mine.

Margot a băgat maşina în marşarier şi a pornit la drum.

— Mă întreb, oare nu ţi-ar plăcea să vii cu mine? a întrebat Dorothy, nerăbdătoare s-o răsplătească pe Margot pentru bunătatea ei. O voi vizita pe buna mea prietenă, Emer O'Leary. Este soacra lui JP Deverill, deşi de la divorţ abia dacă şi-au vorbit. Dar având în vedere că este înrudită cu familia despre care scrii, s-ar putea să fie de ajutor. Nu ştii niciodată. Merită o încercare.

— Serios? Nu crezi că aş deranja să apar neinvitată la uşa ei?

— O, nu, asta nu este Anglia, drăguţă. Irlandezii sunt foarte ospitalieri. I-ar face plăcere să te cunoască, sunt sigură. O scriitoare celebră, ca tine.

Lui Margot nu-i venea să creadă ce noroc avea. Nu venise la castel decât de o noapte şi deja avea întâlnire cu cineva apropiat familiei Deverill. Dacă doamna O'Leary era furioasă pe ginerele ei, ar fi putut fi încântată să împărtăşească din secretele familiei. Pe când conducea pe drumurile întortocheate, Margot a simţit cum fericirea îi umflă pieptul. Ziua ei n-ar fi putut avea un start mai bun.

De data asta a putut să aprecieze frumuseţea sălbatică a peisajului. Nu era ceaţă care să obtureze păşunile verzi şi relieful accidentat, pe parbriz nu cădea burniţa care să-i tulbure vederea. Oile păşteau în soare iarba grasă şi buruienile şi rătăceau lipsite de griji printre ruinele năruite ale cabanelor demult abandonate şi printre zidurile de piatră. Ulii roşii se învârteau în cerc pe cer, cu aripile larg deschise, gata să surprindă creaturile naive care-şi vedeau de treaba lor în desişurile de dedesubt. Aceste dealuri aveau o atmosferă dramatică, ce se potrivea cu înclinaţia lui Margot pentru poveşti. Aveau o atmosferă de istorie. Ca şi cum rezonanţa secolelor de conflicte ar fi persistat în pământ. Ca şi cum petele de sânge nu ar fi putut fi şterse, indiferent cât de mult ar fi plouat.

Reşedința O'Leary era o căsuță albă, modestă, cu acoperiş cenuşiu de ardezie, cuibărită într-un golf adăpostit, cu vedere la mare. Apa era la reflux, lăsând în urma ei nisipul umed şi înțesat de mici creaturi din care să se înfrupte pescăruşii. Chiar şi în cele mai sumbre zile de iarnă, dealurile verzi, catifelate şi stâncile zimțate aveau un farmec gotic.

— Ce frumos e să trăieşti într-un asemenea loc! a spus Margot mai mult pentru sine, decât pentru însoțitoarea ei.

O parte din ea tânjea după o asemenea izolare.

A parcat maşina în fața casei.

— Emer duce o viață adorabilă. Ştii, a locuit peste tot. În America, Argentina, care este de altfel locul în care ne-am cunoscut, şi cea mai mare parte a vieții ei, aici. Atunci când fiica ei s-a mutat în State, am crezut că avea să se ducă după ea, dar soțul său este irlandez până în măduva oaselor. Nu cred că ar vrea să fie nicăieri în altă parte decât aici, în Ballinakelly. A luptat pentru independență, ştii. Era curajos, pasionat şi incredibil de idealist. Un adevărat erou romantic. Nu poți scoate un asemenea fel de patriotism dintr-un bărbat ca Jack O'Leary, să-l duci în cealaltă parte a lumii şi să te aştepți să prospere. Inima lui ar fi fost pustiită. Ar fi murit de dor de casă. Dorothy s-a oprit pentru o clipă şi a suspinat gânditoare. Acum e bătrân, are aproape nouăzeci de ani, dar are în continuare un aer misterios, vei vedea.

Margot a suspectat că Dorothy era puțin îndrăgostită de Jack. A urmat-o spre uşa din față a casei şi a privit-o în timp ce bătea cu putere. O clipă mai târziu s-a auzit un târşâit de paşi din spatele ei, după care uşa s-a deschis. O doamnă în vârstă, cu păr grizonant, scurt, şi o expresie blândă, s-a uitat pe rând la ele şi a ridicat sprâncenele surprinsă.

— Am adus-o pe noua mea prietenă să te cunoască, Emer, a spus Dorothy. Margot Hart este scriitoarea aflată în rezidență la castel. Este faimoasă.

Margot a întins mâna şi a zâmbit timid.

— N-aş merge atât de departe încât să spun că sunt faimoasă...

— O, dar eşti, Margot. Ştiu ce spun, ți-am citit cartea, a intervenit Dorothy chicotind. Şi este chiar o scriitoare foarte bună. Sunt admiratoarea ei!

Emer i-a scuturat mâna lui Margot.

— Bine ați venit, a spus zâmbind amuzată de entuziasmul lui Dorothy. Orice prietenă de-ale lui Dorothy este şi prietena mea.

A deschis larg uşa şi a făcut un pas în lateral ca să le permită să intre.

Cele trei s-au dus în salon. Soarele strălucitor pătrundea prin ferestre şi un foc trosnea ospitalier în şemineu. Dorothy nu a aşteptat să i se ofere un loc, ci s-a cufundat într-unul dintre scaunele confortabile cu un suspin, simțindu-se ca acasă. Şi-a aranjat fusta şi a zâmbit cu satisfacție.

— Ce miros delicios! a exclamat.

— Am pus ceva la cuptor, a răspuns Emer. Astăzi la prânz vine nepotul meu şi îi place plăcinta mea de mere. Are aproape treizeci de ani, dar vrea să-i gătesc mâncarea preferată de parcă ar fi tot un băiețel. Acum, ați dori o ceaşcă de ceai?

— Ar fi minunat, a spus Dorothy.

— Pot să vă ajut? a întrebat Margot.

— Dacă nu te deranjează, poți să aduci tu tava, a spus Emer.

— Acum că m-am aşezat, rămân aşezată, a spus Dorothy hotărâtă. E foarte plăcut aici, lângă foc. Foarte plăcut.

Margot a urmat-o pe doamna O'Leary în bucătărie. Era o încăpere micuță şi adorabilă, cu podele din lemn de pin,

uzate în locurile în care se circulase cel mai mult. Un dulap de epocă din lemn era lipit de peretele din spate, cu o tăblie lungă de luat masa plină de ziare, aşezată în faţa lui. Un coş de rufe din răchită fusese lăsat pe un scaun, cu hainele care aşteptau să fie călcate revărsându-se din el.

— Te rog să scuzi dezordinea. Nu aşteptam invitaţi. Sau mai degrabă, nu aşteptam invitaţi *faimoşi.*

Emer a ridicat o sprânceană şi Margot a presupus că Emer era mai greu de impresionat decât Dorothy.

— Dorothy mi-a spus că v-aţi cunoscut în Argentina, a spus ea.

— Aşa este, cu mult timp în urmă. Mi-a fost prietenă dragă ani de zile.

Emer s-a mişcat fără grabă prin bucătărie, deschizând dulapuri, scoţând ceşti şi farfurioare de porţelan şi aranjându-le ordonat pe o tavă. A turnat lapte într-un ulcior şi a aranjat câţiva biscuiţi în semicerc pe o farfurie. Era îmbrăcată elegant, dar fără pretenţii, într-o pereche de pantaloni, o cămaşă cu flori şi o jachetă lungă. Margot şi-a imaginat cum arăta în tinereţe. Probabil nu fusese niciodată o mare frumuseţe, dar avea o anume seninătate care îi impregna faţa de farmec. Ochii erau o nuanţă delicată de albastru, iar expresia lor era blajină, cu o luminiţă de umor în ei. A simţit că Emer era o femeie răbdătoare şi inteligentă, şi era probabil exact persoana de care avea nevoie un bărbat pasional ca Jack O'Leary.

După o pauză, Emer a întrebat:

— Deci spune-mi, Margot, despre ce scrii acolo, la castel? a întrebat Emer, stând lângă aragaz în timp ce apa din ibric fierbea la foc mic.

Margot s-a pregătit pentru reacţia lui Emer şi a răspuns:

— O istorie a familiei Deverill, a spus, după care şi-a ţinut respiraţia.

Emer a vorbit fără ezitare:

— Presupun că există destul material pentru o carte, a spus, îngustându-şi privirea meditativă.

— Mă duc chiar până la Barton Deverill.

— Şi până la cine din zilele noastre?

Emer s-a uitat fix la ea, iar Margot a simțit suspiciunea din spatele zâmbetului.

— Probabil că o să aduc povestea până la Al Doilea Război Mondial, a mințit Margot, simțind imediat că regretă.

Intenționa să aducă povestea până în prezent şi şi-a dorit să fi fost sinceră în legătură cu asta.

— Aşa ar fi prudent.

— Bunicul meu a fost anglo-irlandez şi obişnuia să meargă pe timpuri la vânătoare cu bărbații Deverill. Îşi amintea de ei cu drag.

Această informație a spulberat imediat orice urmă de stânjeneală. Doamna O'Leary a dat din cap şi suspiciunea i s-a evaporat în spatele unui zâmbet uşurat.

— Ei, asta e altceva, a spus ea fericită. Eşti prieten, nu duşman.

Margot şi-a luat un aer îngrozit şi şi-a pus mâna în dreptul inimii.

— În nici un caz duşman, doamnă O'Leary. Sunt o mare admiratoare a familiei şi a castelului mai ales. De fapt, sunt mai mult interesată de istoria castelului.

— A fost căminul fiicei mele şi al copiilor ei vreme de şaptesprezece ani. Le-au fost frânte inimile când JP l-a vândut. Dar aşa e viața. Nu putem să avem întotdeauna ceea ce ne dorim şi trebuie să facem față acestui lucru. La urma urmei, nu sunt decât cărămizi şi mortar. Căminul este acolo unde e iubirea, dacă e s-o spunem pe a dreaptă. Şi nu rămăsese prea multă dragoste acolo. *Asta* este adevărata tragedie.

— Îmi pare rău să aud, a spus Margot, dornică să afle mai multe.

— De ce nu îi duci tava bietei Dorothy? Se va întreba ce facem aici în timp ce ea stă acolo de una singură.

Margot a făcut ce i s-a spus. Emer O'Leary era o femeie sinceră, care vorbea deschis, şi totuşi tonul ei era blând şi înţelept. Margot credea că dacă ea şi ginerele ei, JP, nu îşi vorbeau, era din cauză că *el* nu voia să vorbească cu *ea,* şi nu invers. Margot nu-şi imagina că Emer ar fi fost o femeie care să ţină supărarea.

A pus tava pe masa din faţa focului. O clipă mai târziu, Emer a venit cu ceainicul.

— Spune-mi, Dorothy, ai dormit bine azi-noapte? Ai văzut din nou fantoma?

— Am dormit ca un pui, Emer. Domnul Dukelow, managerul, a fost drăguţ şi m-a mutat în altă cameră.

— Foarte amabil din partea lui.

Emer i-a întins o ceaşcă de ceai.

— O, minunat! a suspinat Dorothy de plăcere. Domnul Dukelow mi-a scos primele două nopţi de pe factură, a adăugat cu un zâmbet încântat. Imaginează-ţi.

Emer a turnat ceai în ceaşca lui Margot, apoi şi-a turnat şi ei una şi s-a aşezat într-un fotoliu lângă foc.

— Aş spune că domnul Dukelow nu vrea să răspândeşti poveşti cu fantome. Dacă oamenii prind de veste că locul este bântuit de fantome, s-ar putea să nu mai vină deloc.

— Asta am spus şi eu, a fost de acord Margot. Deşi aş crede că oamenii ar veni în număr şi mai mare. Fantomele sunt la modă, ştiţi. Am un prieten în Londra care este medium. Nu sunt chiar sigură de comunicarea lui cu morţii, dar afacerea e de succes.

— Aş prefera ca morţii să rămână morţi, a spus Dorothy pufnind. Cu siguranţă nu-mi doresc nici un fel de apariţii stranii în camera mea. Dacă aş fi ştiut că hotelul este înţesat de fantome, aş fi ales altul.

— Eu te-am invitat *aici*, a spus Emer.

— Lui Jack nu-i plac oaspeții. Deşi spune că nu-l deranjează, ştiu că nu-i aşa. Şi îmi place să fiu independentă, să nu fiu o povară pentru nimeni.

— Jack va veni în scurt timp. S-a dus să scoată câinele la plimbare.

— De aia o să trăiască o sută de ani, a spus Dorothy. Secretul longevității este să faci mult exercițiu fizic.

— Şi să ai noroc, a adăugat Emer. Dar până la urmă şi norocul se termină.

Cele trei au stat de vorbă în atmosfera intimă şi liniştitoare a salonului. Peretele din fontă al şemineului radia căldură în timp ce fire de praf dansau ca nişte licurici în razele de soare care pătrundeau prin geam. Margot şi-a terminat ceaiul, a mâncat doi biscuiți şi le-a ascultat pe Dorothy şi Emer în timp ce depănau amintiri din Argentina. Privirea i-a rătăcit la fotografiile înrămate, aşezate pe măsuțe. Oameni atrăgători şi fericiți, care zâmbeau spre aparatul de fotografiat. Îşi dorea să întrebe cine erau, dar nu voia să pară indiscretă sau că făcea cercetare pentru cartea ei.

Puțin mai târziu, uşa din fața s-a deschis şi o pală de aer rece a venit din hol în salon. Un câine a intrat în încăpere, gâfâind.

— Sper că nu eşti un câine ud, a spus Emer cu reproş.

Udă sau nu, potaia a adulmecat oaspeții, apoi s-a întors cu spatele şi a plecat înapoi în hol ca să i se alăture stăpânului ei. O clipă mai târziu a apărut Jack O'Leary. Nu era un bărbat masiv, dar avea o carismă puternică şi umplea camera, care dintr-odată a părut prea mică pentru ei patru.

— Bună, Dorothy, a spus el, salutând-o din cap pe prietena soției lui, ca şi cum ar fi văzut-o în fiecare zi şi nu ar fi fost nevoie să se deranjeze cu amabilități.

Dorothy s-a uitat în sus către el, iar ochii i s-au aprins de o expresie de veneraţie şi plăcere. Apoi bărbatul s-a întors către Margot, care s-a ridicat în picioare şi a întins mâna.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, domnule O'Leary, a spus ea.

— Aceasta este Margot Hart, prietena lui Dorothy, i-a spus Emer. Este scriitoarea aflată în rezidenţă la castel. Imaginează-ţi, Jack, acum găzduiesc un scriitor!

— Grozav, a răspuns Jack cu accentul lui irlandez aspru, care i-a invocat lui Margot vânturi izbind stânci şi valuri sălbatice lovindu-se de pietre.

Dorothy avusese dreptate, acest bărbat aparţinea Irlandei în aceeaşi măsură ca trifoiul. Poate că Jack O'Leary avea aproape nouăzeci de ani, dar Margot putea să-şi dea seama că la un moment dat fusese un bărbat chipeş. Avea părul grizonant, era tras la faţă precum un pescar bătrân care şi-a petrecut viaţa bătut de vânturi şi ploi, dar ochii erau de un albastru cristalin, impenetrabili şi plini de secrete. Margot a intuit că trăise multe vieţi şi suferise. Sutele de riduri adâncite în pielea lui trădau o viaţă plină de agitaţie. Vorbeau în cea mai mare măsură despre pierdere.

— Şi ce scrieţi? a întrebat el.

— O istorie a familiei Deverill, a răspuns ea, menţinându-i privirea şi observând cum aceasta devine plină de interes.

— Asta faceţi? a cugetat el şi un zâmbet discret i-a curbat buzele. Aveţi material mai mult decât suficient ca să umpleţi o carte. De fapt, aş spune că puteţi scrie o trilogie.

Margot şi-a dat seama că, dintr-un anume motiv, ideea unei cărţi despre familia Deverill îl amuza.

— Am nevoie să stau de vorbă cu oameni ca dumneavoastră, care i-au cunoscut în prima parte a acestui secol, a adăugat ea.

Merita încercarea.

— Aha, a chicotit Jack, i-am cunoscut suficient de bine şi m-am fript din cauza asta. Acum, că familiile noastre sunt legate la bine şi la greu, nu voi mai vorbi despre ei cu nimeni. Dar sunt unii care o vor face. Nu trebuie decât să vă interesați primprejur. Sunt destui care ar face lumină asupra acelor locuri întunecate şi pline de secrete.

— Fiica noastră a fost măritată cu JP Deverill, a spus Emer. Apoi a scos un suspin plin de regrete. Am crezut că avea să fie o potrivire bună. Dar oamenii se schimbă cu timpul şi deseori nu se schimbă deodată sau în acelaşi fel. Se îndepărtează unul de celălalt.

— Dar aveți trei nepoți adorabili care au rezultat din acea căsătorie, a intervenit Dorothy, care a simțit apăsarea care cuprindea încăperea şi s-a hotărât s-o contracareze. Iar Colm locuieşte chiar aici, în Ballinakelly. Cât de plăcut pentru voi să-l vedeți atât de des!

— Da, cu siguranță suntem foarte norocoşi. Emer a zâmbit, apoi s-a întors către Margot. Nepotul nostru este medic veterinar, aşa cum a fost şi Jack, Margot. Suntem norocoşi că a ales să rămână în Irlanda. Surorile lui au urmat-o pe mama lor, în America. Dar Colm e ca bunicul lui. Rădăcinile lui sunt înfipte adânc în pământul irlandez. N-o să-l părăsească.

Jack s-a dus în bucătărie, iar potaia lui loială l-a urmat nerăbdătoare. Margot a inspirat adânc şi şi-a simțit întregul corp relaxându-se. Era ca şi cum Jack şi-ar fi luat energia oprimantă cu el, redându-i camerei atmosfera plăcută. Deşi Margot urmărea conversația femeilor, era atentă, de asemenea, la Jack. Era atrasă de carisma lui întunecată, intuind o istorie pe care şi-ar fi dorit să-l poată convinge să i-o împărtăşească.

În cele din urmă, Dorothy s-a ridicat în picioare şi a declarat că îi răpise suficient timp lui Emer.

— Plec mâine, a spus ea. Dar mă voi întoarce în curând. S-a întors către Margot. Când soțul meu a murit, m-am hotărât să mă răsfăț şi să vin la Ballinakelly ori de câte ori îmi doresc. Trebuie să faci toate lucrurile pe care vrei să le faci în timpul care ți-a fost dat, căci nimeni nu ştie cât va fi acesta. Aşa că mă voi întoarce foarte curând. Deja sunt nerăbdătoare.

Emer le-a condus la uşă. A îmbrățişat-o pe prietena ei cu afecțiune şi i-a strâns mâna lui Margot.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, a spus ea. Sper să vă simțiți bine la castel. Sunt sigură că familia de Lisle au făcut o treabă bună când l-a restaurat.

— Cu siguranță este luxos, a răspuns Margot.

Emer a dat din cap cu tristețe.

— Era luxos atunci când l-a moştenit JP. A oftat. Problema este că un măr nu cade prea departe de trunchi.

Margot nu era sigură ce însemna asta, dar a dat din cap ca şi cum ar fi înțeles.

— Vă mulțumesc pentru că m-ați primit în căminul dumneavoastră, a spus ea, apoi a păşit în aerul răcoros şi şi-a croit vioi drum spre maşină.

Dorothy a mai zăbovit, schimbând câteva cuvinte cu Emer. În cele din urmă s-a urcat lângă Margot şi a coborât geamul maşinii ca să-şi ia la revedere.

Maşina a pornit în sus pe drumul îngust. Margot nu se aştepta să vină cineva din față, pentru că drumul se termina la casa O'Leary, aşa că nu era complet atentă. Mintea îi zburase la Jack O'Leary, întrebându-se unde dispăruse şi de ce nu reapăruse ca să-şi ia la revedere. Nu a încetinit când s-a apropiat de curbă şi dintr-odată un Land Rover plin de noroi a apărut de după colț, în mod evident neaşteptându-se nici el ca cineva să vină din față. Dorothy a scos un țipăt panicat. Margot a apăsat brusc frâna. Şoferul Land

Roverului a derapat până a oprit maşina. Ciocnirea a fost evitată numai cu câţiva centimetri.

— Doamne Dumnezeule! a exclamat Margot. Eşti bine, Dorothy?

— Sunt în viaţă, a răspuns Dorothy tremurând. Dar m-am speriat rău.

Cei doi şoferi au rămas nemişcaţi faţă în faţă, nici unul dintre ei nevrând să-i facă loc celuilalt. Dar Margot şi-a dat seama imediat că Land Roverul nu avea cum să dea cu spatele fără a fi în pericol de a tăia faţa vreunui vehicul aflat pe drum, din cauza lipsei vizibilităţii. A scos un oftat iritat şi s-a hotărât că *ea* avea să fie cea care trebuia să se mişte. Cu reticenţă a dat cu spatele până într-un refugiu şi a aşteptat ca Land Roverul să treacă. Pe când făcea asta, s-a trezit zgâindu-se prosteşte la surprinzător de chipeşul bărbat de pe locul şoferului, care ridicase mâna în semn de recunoştinţă şi îi zâmbea fără cea mai mică urmă de enervare. A trecut încet, atent să nu-i zgârie maşina, iar nerăbdarea lui Margot s-a evaporat sub efectul farmecului dezarmant al zâmbetului lui. Fără îndoială bărbatul se întreba cine era şi ce făcea acolo. Apoi a recunoscut-o pe Dorothy şi zâmbetul i s-a lărgit. Şi-a ridicat şapca plată, iar Margot a observat părul întunecat care se ondula sub ea.

— Acesta este Colm, a spus Dorothy, urmărind Land Roverul în timp ce trecea. Nepotul lui Emer şi al lui Jack. Margot a intrat înapoi pe carosabil. Poftim, primul Deverill pe care îl vezi. O să-mi pară rău să plec mâine. Sunt curioasă cum o să continui. S-ar putea să trebuiască să mă suni ca să mă ţii la curent cu ce se întâmplă.

— Câţi ani crezi că are? a întrebat Margot, cu o doză bruscă de entuziasm.

— Pot să-ţi spun exact. Aisling trebuie să aibă treizeci şi unu, ceea ce înseamnă că Colm are douăzeci şi nouă, iar Cara, sora lui mai mică, douăzeci şi şapte.

— Şi este veterinarul zonei, a meditat Margot.

— Da, dar într-o zi va moşteni titlul. Din păcate, nu va avea şi un castel pe care să-l moştenească. Mă îndoiesc că va folosi titlul. Sună puțin caraghios, să fii lordul Deverill, veterinarul!

— Este însurat?

— Nu încă. Dorothy i-a aruncat o privire. Foarte arătos, nu-i aşa?

— Foarte, a râs Margot. Dar nu sunt în căutare şi nu amestec afacerile cu plăcerile, a adăugat ea, pentru că Dorothy zâmbea tăcută în barbă.

— O să țin minte că ai spus asta, a mormăit ea.

Margot a râs.

— Ai vrea să iei prânzul?

— Ce idee splendidă! a răspuns Dorothy. Ştiu localul perfect. Se numeşte O'Donovan's şi face cea mai bună friptură irlandeză.

Jack O'Leary stătea lângă fereastra dormitorului şi se uita spre mare. S-a gândit atunci la ea şi ceva a rezonat în locul sensibil din inima lui în care ea încă sălăşluia. A pus o mână acolo, dar nu a reuşit să îşi uşureze nici un pic durerea constantă provocată de pierdere. Era ceva legat de imaginea acelui orizont îndepărtat, a liniei tulburi unde marea şi cerul se întâlnesc, care o aducea înapoi la el, ca şi cum ar fi fost acolo, în acel loc dintre pământ şi Rai. De parcă nu ar fi plecat, ci îl aştepta, aşa cum îl aşteptase şi în timpul vieții. S-a uitat, iar în timp ce făcea asta, o pereche de ochi cenuşii l-a privit înapoi. Şi-a desfăcut degetele pe geamul ferestrei. O iubise pe Kitty Deverill toată viața lui, iar acum ea nu mai era. Şi-a sprijinit fruntea de sticlă şi a închis ochii. Se dusese, şi de data asta nu mai avea să se întoarcă.

KITTY

O, Jack!

Te văd, căutându-mă la fereastră. Acei ochi care te privesc din reflexie nu sunt ai tăi, ci sunt ai mei. Nu te-am părăsit. Nu te voi părăsi niciodată. Dacă ai putea înțelege că moartea este o simplă trecere dintr-o dimensiune în alta! O schimbare, atâta tot. Sunt tot eu, Kitty Deverill, şi te iubesc aşa cum te-am iubit întotdeauna.

Te văd, Jack, atunci când îți plimbi câinele pe dealuri. Când zăboveşti la Fairy Ring, sus pe stânci, privind marea, unde sunt împrăştiate rămăşițele mele. De câte ori ne-am regăsit acolo, în locul care era al nostru şi numai al nostru? Îți aduci aminte cum, atunci când eram copii, ne jucam printre stâncile gigantice? Cum ne sărutam, când eram adolescenți, în umbra lor? Cum, atunci când eram adulți, ne certam şi ne băteam şi făceam dragoste, ascunşi în spatele acelor megaliți, gardienii secretelor noastre. Ni le păstrează în continuare.

Îți aminteşti cum am jurat că vom rămâne loiali, cum nu vom iubi niciodată pe altcineva? Îți aminteşti promisiunile pe care ni le-am făcut? Promisiunile a doi nebuni, orbiți de dragoste.

Totul ne-a fost împotrivă, nu-i aşa, preaiubitul meu, ca şi cum am fi fost blestemați să nu ne trăim niciodată visurile. Nu am cerut mult. Numai să putem fi împreună, liberi să ne iubim deschis, să ne împărtăşim iubirea cu lumea. Dar în acele vremuri ne aflam în tabere opuse. Tu erai catolic, eu eram protestantă; tu erai irlandez, eu eram anglo-irlandeză; tu erai sărac, eu eram bogată; tu erai un O'Leary, eu eram o Deverill. Cu toate astea, iubirea nu cunoaşte limite. Numai oamenii, obtuzi la minte şi plini de prejudecăți nu reuşesc să-şi dea seama că suntem toți la fel. Că aveam aceleaşi

inimi pline de dor, indiferent pe care mal al râului ne-am afla.

Îți amințești de secretele noastre? Bilețelele pe care le strecuram în zidul de piatră al grădinii de legume de la castel au fost doar începutul anilor nesfârșiți de decepții. De nenumărate ori ne-am regăsit, atunci când nu ar fi trebuit s-o facem. Pasiunea noastră s-a transformat în ceva ce nici unul dintre noi nu a putut controla. O pasiune pe care nici o mână pământească nu ar fi putut s-o sufoce, nici măcar mâinile pe care le-am ridicat în fața lui Dumnezeu, atunci când am jurat să iubim și să prețuim. Și împreună am luptat pentru libertate. Tu mi-ai dat curaj. Îmi aduc aminte cu mândrie de ocaziile în care am cărat arme de la o casă conspirativă la următoarea, pentru că polițiștii britanici nu s-ar fi gândit niciodată că eu, o membră a familiei Deverill, m-aș fi alăturat irlandezilor în lupta lor pentru independență. Dar am făcut-o. Am luptat pentru lucrurile în care am crezut. Cu tine. Am crezut împreună.

Îți amințești când mi-ai cerut să plec cu tine și să începem o viață nouă în America? Dar n-am putut. Nu mi-am putut părăsi căminul. Preaiubitul meu cămin. Nu am putut părăsi Irlanda. Și te-am pierdut pe tine, Jack. Vezi tu, nu ești singurul care are regrete.

Îți simt regretul, dar ai ajuns la asta prea târziu, după ce eu m-am dus. Cât am fost în viață, legăturile tale cu familia au fost prea puternice. Am avut amândoi o soartă nefastă. Dacă am fi găsit fericirea împreună, am fi clădit-o pe nefericirea celor care ne iubeau. Sunt fericită că nu am de dus această responsabilitate. Când voi merge mai departe, ceea ce sper că voi face până la urmă, o voi face cu inima ușoară. Păcatul meu nu a fost acela că te-am iubit, Jack; nu e nici un păcat să iubești. Păcatele mele sunt mândria lumească și dorința de răzbunare. Știu asta, dar mă agăț de ele în continuare.

Am murit de cinci ani şi de cinci ani mă plângi. Cu toate astea, timpul nu are nici o semnificaţie în locul în care mă găsesc. Sunt pe tărâmul dintre lumi, tot eu, cu toate astea, la fel de străvezie ca aburul. Sunt foarte puţini cei care, la fel ca mine şi bunica mea, Adeline, au abilitatea de a vedea vibraţiile fine ale spiritului. Te urmăresc cum mă plângi, Jack, şi totuşi tu nu mă vezi, atât de aproape, încât dacă aş fi făcută din materie, mi-aş putea lipi delicat buzele de ale tale într-un sărut. Măcar de-ai şti cum ne leagă iubirea unul de celălalt. Cum vom fi legaţi pentru totdeauna, pentru eternitate. Sunt cu tine, Jack, şi voi fi întotdeauna.

Totuşi, nu sunt singură pe tărâmul dintre lumi. Sunt şi alţii ca mine, care nu pot să meargă mai departe, fie pentru că nu-şi doresc, fie pentru că nu-şi dau seama că pot. Doamna Carbery nu-şi dă seama că e moartă. Era menajera care lucra în castel când eu eram copil. Locuia într-o cămăruţă de la etaj şi cosea. Ne-a cusut toate rochiile, ale mele şi ale surorilor mele, Victoria şi Elspeth, când eram copii. Desigur, în acele vremuri eu nu locuiam în castel. Bunicii mei, Hubert şi Adeline, locuiau acolo, iar eu locuiam cu tatăl meu, Bertie, şi mama, Maud, în cabana de vânătoare de lângă râu. Dar mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului la castel pentru că voiam să fiu cu bunica mea, Adeline, pe care o iubeam mult mai mult decât pe mama. În micuţa cameră de lucru de la etajul întâi, doamna Carbery obişnuia să-şi împartă biscuiţii cu mine şi Bridie Doyle, fiica bucătăresei, care era prietena mea. Ne ascundeam acolo pe când guvernanta mea mă căuta peste tot, iar ea ne spunea poveşti în timp ce noi ne jucam cu fundiţele şi dantelele. Avea o imaginaţie bogată şi împletea poveşti minunate în timp ce ne cosea rochiile.

Doamna Carbery a murit imediat după încheierea războiului civil. Îmi aduc aminte detaliul acesta pentru că

fiul ei a fost ucis în acel război care a asmuțit frații unii împotriva celorlalți, iar ea era doborâtă de suferință. Au fost îngropați unul lângă celălalt în cimitirul bisericii All Saints, în Ballinakelly, iar eu am făcut o coroniță din maci şi margarete sălbatice pe care am aşezat-o pe piatra lor de mormânt. Fiind o persoană intuitivă, toată viața am văzut spirite, dar nu am văzut-o niciodată pe doamna Carbery. Acum, că sălăşluiesc pe tărâmul dintre lumi, îmi dau seama că ea a fost întotdeauna aici, un suflet pierdut şi singur, ducându-şi mai departe munca, de parcă ar fi trăit în continuare. Un suflet care dintr-un motiv anume nu şi-a găsit niciodată calea către lumină, sau nu a avut încredere când a văzut-o, crezând poate că era diavolul care îi juca feste. Captivă pe tărâmul dintre lumi, este intrigată de oamenii ciudați care locuiesc în camere şi se plânge despre ei cu amărăciune.

Vreau s-o încurajeze să treacă mai departe, pentru că nu este alegerea ei să fie aici. Vreau să-l regăsească pe fiul pe care l-a iubit şi l-a pierdut. Dar trebuie să am grijă. La urma urmei, cum anunți pe cineva că e mort, când persoana respectivă este convinsă că trăieşte?

În cei cinci ani de când am murit, am urmărit-o rătăcind prin castel, speriindu-i pe ghinioniştii care au putut s-o vadă, fără să ştie că sperie pe cineva. Nu are încredere în mine şi face tot posibilul să mă evite. Eu, pe de altă parte, sunt perfect conştientă de impactul pe care îl am asupra lumii celor vii. Este uimitor cât de mulți oameni îmi neagă aparițiile folosindu-se de explicații lumeşti. Le pun pe seama vântului, a zgomotelor naturale dintr-un castel vechi, iar cei care vor să fie bântuiți găsesc dovezi acolo unde ele lipsesc. Mă amuză şi am nevoie de asta pentru nu sunt multe lucruri care să mă distreze aici. Sunt chiar puțin plictisită de propria-mi răutate. Este prea uşor să dărâmi o vază, să zgâlțâi o clanță sau să micşorezi lumina, şi care ar fi sensul

închiderii hotelului, dacă nu este nici un Deverill care aşteaptă după colţ ca să cumpere castelul?

Şi atunci apare o tânără care-mi stârneşte curiozitatea. Intenționează să scrie o carte despre familia mea. Pretinde că nu crede în fantome, dar i-am simțit frica atunci când i-am dărâmat paharul de vin la cină. O să fiu cu ochii pe ea. Neştiute sunt căile universului şi intuiția îmi spune că apariția ei la castel nu e o coincidență.

CAPITOLUL 3

În următoare dimineață, Margot s-a dus în fața intrării principale a cabanei de vânătoare şi a aşteptat. Nu îi plăcea casa. Era austeră şi lipsită de farmec, cu frontoane ascuțite care înțepau cerul şi geamuri întunecate care luceau ca nişte ochi răutăcioşi pe o față cenuşie, aspră. Nici energia nu era cea care trebuia, s-a gândit ea, aducându-şi aminte de prietenul ei medium, Dan Chambers, pentru că era exact genul de comentariu pe care acesta l-ar fi făcut.

În cele din urmă, uşa s-a deschis şi în crăpătură a apărut fața unei femei. S-a uitat la Margot suspicioasă, cu ochi albaştri, ca de porțelan.

— Bună dimineața, a spus Margot, oferindu-i femeii cel mai dulce zâmbet de care era în stare. Am venit în vizită la lordul Deverill. Aflase că atunci când emana încredere de sine, de obicei oamenii aveau încredere în *ea*. Nu mă

aşteaptă. Sunt scriitoarea aflată în rezidență la castel, iar bunicul meu a fost un bun prieten de familie.

Menajera a privit-o din cap până-n picioare, nesigură dacă s-o invite sau nu în casă. Hotărându-se până la urmă că precauția e mama curajului, i-a cerut lui Margot să aştepte până când ea se ducea să vorbească cu stăpânul. Uşa s-a închis şi Margot a rămas tremurând în prag. Cel puțin era o zi însorită, s-a gândit ea. Şi-a strâns paltonul mai bine pe lângă corp şi şi-a ridicat gulerul. Atmosfera ar fi fost uscată, dar erau un vânt aspru care sufla dinspre mare.

I s-a părut că trece mult timp până când femeia şi-a făcut din nou apariția şi a deschis uşa.

— Vă rog, poftiți, a spus ea cu un accent irlandez blând. Lordul Deverill vă primeşte acum.

Era îmbrăcată cu o fustă lungă şi bluză albă, iar părul cenuşiu era prins într-un coc lejer, cu câteva şuvițe care îi încadrau fața latră şi solemnă.

Margot s-a simțit surprinsă şi triumfătoare. Abia aştepta să-i spună domnului Dukelow că lordul Deverill nu se comportase ca o persoană retrasă față de *ea*. De fapt, o primise fără ezitare. Menajera i-a luat paltonul şi pălăria şi le-a agățat într-un dulap. Margot şi-a aranjat părul privindu-se în oglinda pătată care atârna pe perete, deasupra unei console vechi şi prăfuite. Avea obrajii roşii de la frig, iar ochii verzi îi străluceau. Şi-a lins buzele, fiindcă erau uscate. În casă era un aer închis, ca şi cum ferestrele nu ar fi fost deschise de foarte mult timp, şi o atmosferă de gol, care crea o impresie puternică de singurătate.

— Veniți cu mine, a spus menajera.

Margot a traversat vestibulul şi a urmat-o de-a lungul coridorului slab iluminat. Foşnetul papucilor ei era singurul sunet care se auzea în afară de ticăitul dezolant al orologiului. Când a fost poftită în bibliotecă, lordul Deverill stătea în picioare lângă fereastră. Era îmbrăcat cu o jachetă

de tweed ponosită şi pantaloni, şi nu s-a întors cu faţa până când menajera nu a prezentat-o. Când s-a întors în cele din urmă, Margot a observat că faţa lui rumenă era într-un dezacord teribil cu părul rar, ruginiu. Trebuia să fi avut şaizeci şi ceva de ani, dar era posibil să fi avut şi mai mult. Avea aerul şifonat şi dezmembrat al cuiva care nu mai era conştient de cât de neîngrijit şi neajutorat arată. Lui Margot i-a părut rău pentru el, la fel cum i-ar fi părut rău pentru un câine neîngrijit şi şi-a reprimat o amintire neplăcută, ieşită la suprafaţă pe neaşteptate.

— Nu l-am cunoscut pe bunicul tău, a spus bărbatul, traversând nesigur încăperea ca să-i strângă mâna. Dar e plăcut să întâlnesc un prieten de familie.

— Şi eu mă bucur să vă cunosc, a spus Margot, scuturându-i mâna, care era caldă şi puţin umedă. Bunicul mi-a spus atât de multe lucruri despre familia dumneavoastră.

— Nu doar lucruri rele, sper.

Avea în ochi o expresie defensivă, care sugera că era obişnuit ca lumea să aibă o părere proastă despre el.

— Dimpotrivă, Lord Deverill, a zâmbit Margot cu blândeţe. Era un admirator.

Lordul Deverill a părut uşurat să audă asta.

— Vă rog, luaţi loc! Doamna B o să vă pregătească o ceaşcă de ceai. S-a întins după şnurul care atârna lângă şemineu şi a tras o dată de el. În timp ce Margot se aşeza într-un fotoliu uzat, JP a rugat-o pe menajeră să le aducă ceai. Dacă mai avem tort Porter[4], adu-l şi pe acela, te rog, a adăugat.

— Foarte bine, stăpâne, a răspuns doamna B, pornind agale pe coridor.

---

[4] Tort dens, cu fructe confiate, mirodenii şi bere neagră.

Margot şi-a imaginat că în acel loc nimeni şi nimic nu se mişca prea repede, nici măcar timpul.

JP a gemut în timp ce s-a aşezat în fotoliul de lângă foc, apoi s-a foit până şi-a găsit o poziție confortabilă. Margot a observat o carte şi o pereche de ochelari de citit pe măsuța de lângă el, împreună cu un pachet de biscuiți cu brânză Jacob's Cheddars şi un pachet de țigări Marlboro.

— Deci găzduiesc o scriitoare la castel acum, hm?

— Eu sunt aceea, a răspuns ea ciripind, deşi amărăciunea din tonul lordului nu a trecut neobservată.

Bărbatul s-a întins după țigări.

— Fumezi? a întrebat, lovind pachetul cu degetul.

— Nu, a răspuns Margot.

— Urât obicei, a spus el cu un suspin, scoțând o țigară. Unul dintre multiplele lucruri la care ar trebui să renunț.

— Scriu o istorie a familiei Deverill, a spus ea, conştientă de faptul că era mai bine să-i vorbească despre asta cât mai curând.

Lordul ar fi putut să se simtă jignit dacă i s-ar fi destăinuit după ce ea i-ar fi băut ceaiul şi i-ar fi mâncat prăjitura.

Acesta şi-a înfipt țigara între buzele uscate şi a aprins bricheta cu degete tremurânde. Capătul țigării a strălucit roşu când a tras de câteva ori. Între timp Margot aştepta ca el să răspundă. JP şi-a îngustat ochii şi a suflat un nor de fum.

— Atunci ai venit în locul potrivit, a spus el.

— Am fost fascinată de strămoşii dumneavoastră de când bunicul a început să-mi spună poveşti despre isprăvile lor.

— Sunt sigur că sunt exagerate.

— Poate. Pentru bunicul meu, membrii familiei Deverill erau oameni plini de măreție, aşa că se poate să fi înflorit poveştile ca să exagereze legenda. Cu toate astea, eu le cred, a zis şi i-a aruncat cel mai cuceritor zâmbet.

— Din cauza asta ai venit la mine, fiindcă ai nevoie de ajutorul meu? A ridicat din umeri. N-am mai rămas mulţi pe aici. La un moment dat eram numeroşi. O familie măreaţă, cu o casă măreaţă şi o istorie măreaţă. Acum nu mai avem prea multă măreţie. A oftat resemnat. Fiecare cu norocul lui.

— Aş prefera să capăt informaţia de la sursă, ca să spun aşa, decât să intervievez oameni care au cunoscut vag familia şi care nu-mi pot oferi decât poveşti din auzite. Vreau să scriu o istorie autentică a uneia dintre cele mai măreţe familii din Irlanda.

— Mărirea şi decăderea, a spus el posomorât.

— Dacă vorbiţi despre castel, aş spune mărirea, decăderea şi din nou mărirea.

— Vorbesc despre ambele. Familia şi castelul sunt unul şi acelaşi lucru. Nici unul nu poate exista fără celălalt. Este numai o chestiune de timp până când castelul va fi în ruină din nou, la fel ca mine, a chicotit el fără bucurie.

— Nu cred că doamnei de Lisle i-ar plăcea să audă asta.

— *Castellum Deverilli este suum regnum*, a tărăgănat cuvintele, ca şi cum ar fi aruncat un blestem.

— Castelul unui Deverill este regatul său, a tradus Margot.

— Ne cunoşti mottoul.

— Aţi fi surprins cât de multe lucruri ştiu deja. Am făcut destul de multe cercetări.

— Acest motto are valenţe de magie neagră. După cum am spus, destinele noastre sunt îngemănate. Dar doamna de Lisle nu ştie asta, altfel nu şi-ar fi băgat banii în afacere.

— Şi totul a început cu Barton Deverill, nu-i aşa? Această îngemănare a destinelor.

— Pentru el nu a fost niciodată numai un castel. A fost sămânţa din care a ieşit vrejul de fasole.

— Caz în care aş vrea să mă gândesc la neamul Deverill ca la cel al uriaşilor de la capătul vrejului de fasole.

— Mă întreb dacă eu sunt Jack. Cel care îl taie şi omoară giganții? a zis el aruncându-i un zâmbet plin de regrete lui Margot.

Ea a râs plină de compasiune.

— Nu, Lord Deverill. Sunteți unul dintre giganți!

Atunci bărbatul a râs, flatat şi neîncrezător în acelaşi timp, iar Margot a ştiut că o place.

— Haide, vreau să-ți arăt ceva. Doamna B a apărut în uşă cu o tavă. Pune-o pe masă, doamnă B. Venim imediat.

Doamna B a dat din cap şi s-a dat la o parte ca să-i lase să treacă. Margot a observat o expresie înfiorată pe fața ei, precum şi o tristețe profundă în ochi.

JP a condus-o pe Margot în cealaltă parte a casei, aproape de bucătărie, şi a descuiat uşa care ducea spre pivniță.

— Asta era plină de vin, i-a spus. Acum e depozit. Haide.

L-a urmat în jos pe treptele de lemn. Sub duşumelele de lemn era rece, mirosea a şoareci şi a aer închis şi acru. Margot şi-a imaginat că doamna B nu cobora prea des, în cazul în care cobora vreodată.

— Toate acele cutii conțin documente de familie. A făcut semn spre cele două duzini de cutii de carton stivuite neglijent în teancuri instabile. Nici măcar nu sunt sigur ce-i în ele. Jurnale, presupun, articole de ziare, albume de fotografii. Le-am adus din măruntaiele castelului când m-am mutat. Au scăpat de incendiu, fiind sub pământ. S-ar putea să găseşti lucruri utile. Desigur, s-ar putea să găseşti o grămadă de gunoi. Presupun, totuşi, că vei găsi ceea ce cauți. Atunci noi doi putem sta de vorbă.

Lui Margot nu-i venea să creadă că avea de gând să-i dea mână liberă cu toate acele cutii. Nici măcar nu o cunoştea.

— De ce mă ajutați, Lord Deverill? a întrebat.

— Pentru că asta îmi va da ocazia să clarific lucrurile. S-a întors şi a privit-o direct în ochi, cu o privire ce era dintr-odată fermă şi fixă. Batem palma, domnişoară Hart?

— O batem, Lord Deverill.
— Bun. Când ai vrea să începi?

Margot a plecat de la cabana de vânătoare târziu după-amiaza. Soarele arăta ca un cărbune încins, plutind deasupra orizontului, aprinzându-l în nuanțe de roz şi auriu. JP a urmărit-o depărtându-se cu maşina, apoi a închis uşa. S-a întors către doamna B, care stătea în vestibul, tremurând în aerul jilav care se ridica din apa aflată în apropiere, aer care îi provoca dureri de articulații. Cu toate astea, nu avea altceva de făcut decât să reziste cu stoicism, calitate pe care o avea din abundență.

— Domnişoara Hart va fi un vizitator regulat de acum, a informat-o JP. Aş vrea să aduci acele cutii în salonul de jocuri. Poți să aprinzi focul acolo ca să-i fie cald cât timp lucrează.

— O să-i rog pe băieți să facă asta mâine, stăpâne, a răspuns doamna B.

Băieții erau Tomas şi Aidan O'Rourke, care lucrau în grădină, tăiau lemne şi erau responsabili cu întreținerea locului.

— Face cercetări pentru o carte despre familia Deverill, doamnă B. Presupun că toate secretele familiei vor fi scoase la lumină. Şi-a ridicat sprâncenele şi a rânjit. Doamna B nu-l văzuse aşa de animat de multă vreme. JP şi-a frecat palmele. Câțiva oameni vor fi zgândăriți, doamnă B. Câțiva vor fi supărați.

Doamna B s-a încruntat. Nu era sigură dacă trebuia să aibă un aer dezaprobator sau să copieze buna dispoziție a stăpânului ei cu un zâmbet. Nu erau prea multe lucruri pentru care să zâmbească în zilele acelea. Casa era apăsătoare, nefericirea stăpânului ei, molipsitoare. Zilele lungi în care nu se întâmpla nimic erau deprimante. Totuşi, lucra pentru familia lui de aproape şaizeci de ani. Rămăsese

dintr-o combinație de loialitate și obișnuință și întotdeauna exista speranța ca situația să se îmbunătățească. Speranța că s-ar fi putut întoarce la ce avuseseră când se mutaseră în castel după ce Bridie Doyle, contesa de Marcantonio, îi lăsase castelul lui JP prin testament. Doamnei B îi păruse rău pentru celălalt fiu al contesei, Leopoldo, care se așteptase să fie moștenitorul. La urma urmei, era singurul copil al contelui și al contesei. Dar JP era un Deverill, copilul ilegitim al lui Bertie Deverill și al lui Bridie, copilul crescut de Kitty Deverill, sora lui vitregă și moștenitoarea de drept. Crezuse că mama lui murise de tânără pentru că așa îi spusese Kitty. Ce șoc trebuie să fi fost când a descoperit, doar după ce ea murise de cancer, că mama lui trăise în castel, la numai aproximativ doi kilometri distanță, în partea cealaltă a moșiei. Nu avusese niciodată ocazia de a vorbi cu ea, iar ea nu avusese niciodată ocazia de a-și îmbrățișa copilul rătăcit.

Inima doamnei B se frânsese pentru toți. Leopoldo avea multe lucruri pentru care să simtă amărăciune, dar și JP avea. Nimeni nu se gândise la asta. Se gândiseră numai la binecuvântarea de a avea castelul înapoiat familiei și la averea care venise odată cu asta, căci contesa fusese foarte bogată. Dar doamna B cunoștea valoarea lucrurilor. Fusese martora dezintegrării lumii lui JP în cei douăzeci și doi de ani pe care îi trăise la castel și era destul de sigură că știa care era motivul pentru care se întâmplase asta. Familia Deverill acordase întotdeauna mult prea multă importanță numelui și istoriei sale iluzorii. Dar doamna B știa că nici numele, nici castelul, nu aveau o valoare reală. Știa asta pentru că suferise pierderi și știa că odată ce un om traversează această punte a suspinelor, lucruri precum un castel și un nume de familie devin la fel de imateriale ca praful de pe tobă. Asta era ceea ce o învățase pierderea. Dar

unii oameni au nevoie de o viață întreagă pentru a învăța acest adevăr simplu.

— Ziua de ieri este istorie, iar cea de mâine, un mister. E înțelept să dezgropi trecutul, stăpâne? a întrebat ea cu blândețe.

Era conştientă că JP nu era în toate minţile din cauza băuturii şi simțea că era datoria ei să-l ghideze, pe cât de subtil putea.

— O, nu, doamnă B, nu este deloc înțelept. Dar, după cum ştii, niciodată n-am fost prea înțelept sau norocos.

— Norocul ni-l facem singuri, stăpâne, iar înțelepciunea se învață din experiență şi greşeli. Aveți suficientă experiență şi ați făcut destule greşeli cât să aveți înțelepciunea lui Solomon, dacă nu vă supărați că vă spun.

— Dacă te îngrijorează ce va gândi restul familiei, doamnă B, ştii că nu-mi pasă de ei, iar lor le pasă de mine chiar şi mai puțin.

— Fugiți de aici, asta nu e chiar adevărat şi ştiți foarte bine, a spus ea cu o expresie de compasiune şi milă, pentru că el îşi atrăsese singur majoritatea problemelor.

— Este numai un nenorocit de castel! a protestat el, pornind pe coridor.

— Cărămizi, mortar şi o casă plină de nimicuri, a fost ea de acord, cu toate astea ştia cât îl rănise pierderea lui.

JP îşi turna un pahar mare de whisky şi aştepta cu nerăbdare să-şi petreacă seara singur lângă foc, uitându-se la televizor, când Colm Deverill a intrat în bibliotecă. JP era surprins de această vizită neaşteptată, pentru că nu primea prea mulți vizitatori zilele acelea.

— Colm? a întrebat el, ridicând privirea de la masa de băuturi, cu un pahar într-o mână şi carafa de whisky în cealaltă.

— Bună, tată, a spus Colm.

Fiul lui îl făcea întotdeauna să se gândească la fosta lui soție, dar în realitate el luase ce fusese mai bun de la ambii părinți. Păr închis la culoare, ondulat, ochi de culoarea cobaltului, un nas drept şi o gură senzuală, onestă.

— Vrei un pahar? a întrebat JP, ridicând carafa ca să-l tenteze.

— Nu, mulțumesc. Nu stau mult.

— Te-aş invita la cină, dar doamna B a lăsat supă şi carne rece numai pentru o persoană.

— E în regulă. Mă duc acasă.

Conversația lor era stângace. Atmosfera dintre ei, aşezați în colțuri opuse ale camerei, era încărcată de vinovăție şi acuzații. Era greu de crezut că la un moment dat Colm îşi venerase tatăl. Dar asta fusese în trecut.

— Deci nu este o vizită de curtoazie?

JP glumea, oricât de amară ar fi fost gluma. Nimeni nu-i făcea vizite de curtoazie.

— Am venit să te avertizez în legătură cu o fată pe nume Margot Hart. Stă la castel şi scrie o istorie a familiei.

JP a dat din cap.

— Da, am avut deja plăcerea.

O umbră de anxietate a întunecat fața lui Colm.

— A fost deja aici?

— Da. De fapt, tocmai a plecat.

— Şi ce i-ai spus?

— Am invitat-o înăuntru şi i-am oferit o ceaşcă de ceai şi nişte prăjituri. Am fost foarte ospitalier.

— Sper că asta e tot ce i-ai oferit.

JP a luat o gură de whisky şi s-a scuturat puțin când căldura băuturii i-a ajuns în stomac.

— E prietenă de familie, a adăugat el.

Colm a oftat.

— Asta nu înseamnă că va scrie o carte strălucită despre noi.

— Nu cred că e foarte interesată de *tine*, Colm.

Colm l-a ignorat. Alcoolul îl făcea pe tatăl lui să fie rău. Colm era obişnuit cu asta.

— Oricât de bune ar fi intenţiile ei, va fi imposibil să scrie o carte de inspiraţie istorică fără să includă şi toate lucrurile negative.

JP a ridicat sprâncenele.

— E adevărat, avem o istorie colorată, a recunoscut el.

— Avem, şi din câte pot să-mi dau eu seama, devine din ce în ce mai colorată. Aşa că-ţi dau un sfat, tată. Nu vorbi cu ea. Poate să servească ceai şi prăjituri la hotel.

JP a mai luat o gură de whisky.

— Problema e, Colm, că am hotărât deja că o voi ajuta în documentare. Nu vreau să ajungă în posesia unor informaţii eronate.

Colm şi-a pus mâinile în şolduri.

— Tată, nu ai nici un drept. Nu eşti o insulă.

— Am tot dreptul. Sunt un Deverill.

— Ce ar spune bunicul?

— Dacă speri să mă faci să mă simt vinovat, trenul a plecat din gară. Sunt sigur că toţi strămoşii se întorc în mormânt la vederea castelului transformat în hotel şi mă învinovăţesc pe mine pentru asta. Îmi place de Margot Hart. Are caracter. Cred că va face o treabă bună. Este o istorie care trebuie scrisă.

— Nu-mi vine să cred că permiţi să se întâmple acest lucru, a spus Colm dând din cap. Dacă ai fi treaz, nu ai fi vorbit niciodată cu o femeie ca ea.

— Ai cunoscut-o, Colm?

— Nu.

— Cred că ţi-ar plăcea. E cam de vârsta ta. O frumuseţe.

— Nu am nici o dorinţă să o cunosc.

— Foarte rău.

— Nu-mi pot imagina nici în ruptul capului vreun motiv pentru care ai putea vrea să se scrie o carte care să dezvăluie secretele familiei noastre. Pe lângă suferința pe care o să ne-o provoci tuturor. Colm şi-a privit tatăl consternat, brusc rănit de revelația că s-ar fi putut ca tatăl lui să vrea să-l facă să sufere. Ăsta e motivul? Să ne faci să suferim? Când tatăl lui nu a răspuns, a adăugat cu falca încleştată şi buzele strânse: Nu crezi că ne-ai făcut să suferim destul, tată?

JP a privit în pahar în timp ce Colm s-a întors şi a ieşit din cameră.

— Şi eu am suferit, a bălmăjit. Dar nimeni nu se gândeşte vreodată la asta.

Margot stătea aşezată la birou în camera ei din turn şi se gândea la ziua care se încheia. Nu ar fi putut fi mai reuşită. Lordul Deverill îi permitea să cerceteze conținutul cutiilor, dar, după cum era de aşteptat, nu fusese de acord să ia ceva cu ea. Aşa că îşi petrecuse toată ziua în pivniță, oricât de frig ar fi fost, iar doamna B îi pregătise chiar şi prânzul. Deschisese prima cutie cu o nerăbdare aproape de nestăpânit şi găsise albume de fotografii datând de la începutul secolului. Rezistase impulsului de a deschide toate cutiile deodată şi se concentrase asupra albumelor. Urma să aibă suficient timp să le parcurgă pe celelalte şi nu voia să se grăbească. Voia să savureze fiecare bucățică captivantă de informație.

Fotografiile nu au dezamăgit-o. Erau ca nişte ferestre deschise către trecut. Cu ajutorul lor, Margot a putut să vadă cum arătau oamenii, cum se îmbrăcau, cum trăiau. Personaje cu care era familiarizată mulțumită poveştilor bunicului ei, materializate în fotografii, demitizate, oameni în carne şi oase, care îşi trăiseră propriile istorii pline de drame, tragedii, pierderi, râsete şi iubire. Oameni care îşi

împliniseră viețile şi muriseră. Asta a făcut-o să se gândească la mortalitate şi la semnificația ei. Să se întrebe care era sensul întregii poveşti. S-a trezit meditând la propria mortalitate. „Viața mea s-ar putea să fie lungă şi împlinită, aşa cum a fost cea a lui Elizabeth Deverill, dar chiar şi-aşa, într-o bună zi nu voi fi nimic mai mult decât o față care priveşte dintr-o fotografie, aşa cum este şi ea", s-a gândit, privind chipul străbunicii lui JP. Ăsta chiar că era un gând inconfortabil. Margot a început să se gândească la castel. Celia Deverill făcuse o treabă foarte bună când îl reconstruise, a meditat ea, dar cât de superb fusese înainte de incendiu?

Era aşa de entuziasmată că-l cunoscuse chiar pe lordul Deverill şi fusese invitată să caute prin documentele familiei, încât a sunat-o pe Dorothy. Nu avea cui altcuiva să-i spună, cel puțin nu cuiva care să fie interesat.

— Dorothy, sunt Margot, din Ballinakelly, a spus când Dorothy a răspuns la telefon.

— Margot, a exclamat Dorothy fericită. Ce surpriză plăcută! Cum îți merge acolo?

— Foarte bine. N-o să-ți vină să crezi, dar azi l-am cunoscut pe lordul Deverill.

— Serios?

— Da, m-a invitat la ceai şi ghici ce?

— Ei bine, asta este în sine o surpriză. Nu-mi imaginez că se întâmplă des să invite oameni la ceai.

— M-a dus în pivniță unde sunt cutii întregi cu documente ale familiei.

— Nu-mi vine să cred! Cred că ar fi mai bine să mă aşez!

S-a auzit un târşâit la capătul firului, pe când Dorothy se îndrepta spre un scaun.

— Îmi dă voie să le parcurg. Pe fiecare dintre ele. Nu este uimitor?

A urmat o pauză în care Dorothy a oscilat între fericirea pe care o simțea pentru noua ei prietenă şi îngrijorarea pentru prietenii vechi.

— O să fii atentă, drăguță, nu-i aşa? Adică, Eva Peron e moartă. Membrii familiei lui JP sunt foarte vii. Nu mi-ar plăcea să sufere.

— Te rog să nu te îngrijorezi, Dorothy. O să mă port cu tact. Nu fac asta ca să rănesc pe cineva.

Dorothy a răsuflat uşurată.

— Sigur că nu. Dar au o istorie destul de colorată şi faptul de a o face publică va provoca stânjeneală membrilor familiei care sunt încă în viață.

— O să fac o relatare echilibrată, a adăugat Margot cu emfază. Şi am binecuvântarea lordului Deverill.

Dorothy a tăcut pentru o clipă. Apoi a oftat din nou.

— Da, de asta mi-e teamă.

CAPITOLUL 4

Când Margot s-a întors la cabana de vânătoare a doua zi de dimineață, a găsit cutiile mutate din pivnița rece într-o încăpere pe care doamna B o numea salonul de jocuri. Doamna B făcuse un foc de turbă, care elibera în atmosferă puțină căldură şi un fum înecăcios, dar adevărata căldură venea de la soarele aspru, de iarnă, care intra prin ferestre, iluminând o masă de biliard acoperită de praf şi cutiile depozitate pe ea.

— Ce drăguț din partea dumneavoastră să aduceți cutiile sus! a spus Margot atunci când doamna B a intrat cu tava cu ceai şi tort Porter.

Menajera a dat din cap serioasă şi a aşezat tava pe consola din capătul camerei, acoperită de o tablă veche de lemn, pe care era scris în continuare cu cretă albă scorul ultimei partide de biliard. Margot s-a întrebat cât timp trecuse de atunci. Casa avea aerul că dormise ani de zile.

— Stăpânul era îngrijorat că v-ați putea îmbolnăvi din cauza prafului de jos, a spus doamna B pe tonul ei melodios. Ca să nu mai vorbim de frig.

— Drăguț din partea lui să se gândească la asta. A fost destul de frig, trebuie să recunosc. M-am întors la hotel şi am făcut o baie fierbinte.

Când Margot a menționat hotelul, doamna B a ezitat. Era curioasă cum arată, dar în acelaşi timp nu voia să îi fie necredincioasă stăpânului ei. De când acesta vânduse castelul fusese atentă să nu-l menționeze niciodată, ştiind cât suferise când îl pierduse. Cu toate astea, aşa cum stăteau lucrurile, cu ea locuind în cabana de vânătoare şi având ieşiri ocazionale numai pentru a cumpăra provizii şi a participa la slujba de la biserică, se izolase de bârfa oraşului, despre care presupunea că se învârtea în mare parte în jurul acestui subiect. Într-adevăr, trebuia să fie plină de poveşti nesfârşite despre oaspeți şi despre formidabila doamnă de Lisle. Doamna B şi-a coborât vocea, curiozitatea depăşindu-i prudența.

— Presupun că e foarte frumos, nu-i aşa, hotelul?

Margot s-a dus să-şi toarne o ceaşcă de ceai, dându-şi seama că acesta avea să se răcească foarte repede în acea încăpere.

— Este opulent, doamnă B, a spus, ridicând ceainicul de porțelan. Îmi imaginez că este mult mai luxos decât era pe vremea când era căminul unei familii.

După cum sperase, doamna B s-a grăbit s-o informeze.

Ochii albaştri ai doamnei B s-au căscat când a renunţat la precauţie şi le-a permis amintirilor să iasă la suprafaţă.

— Era ca o magie, ca un castel din poveşti, a spus ea încet, cu expresia îmblânzită în lumina amurgului trecutului. Aveam unsprezece ani când a fost mistuit de flăcări, aşa că am numai amintiri vagi despre cum arăta înainte. Dar cel mai bine îmi aduc aminte cât de mare era. Pentru mine era un palat. Ce cald era înăuntru. O, îmi aduc aminte de căldura acelor focuri mari. Măicuţa mea era menajeră şi uneori mergeam cu ea şi stăteam tăcută într-un colţ, desfăcând gheme de lână sau ajutând la lustruitul argintăriei. Întotdeauna se găsea ceva folositor de lucru şi eram bucuroasă s-o fac pentru că era cald acolo, în casa aia mare.

— Vă aduceţi aminte focul care l-a distrus? a întrebat Margot.

— Dacă mi-l amintesc, ziceţi? Dumnezeu să ne ajute, mi-l amintesc. Cel mai mult îmi amintesc de teroarea şi şocul pe care l-au avut mămica şi tăticul. Numa' despre asta vorbea tot oraşu' şi ţinutu'. Toţi au fost loviţi într-un fel sau altul de foc, nu numai cei care munceau acolo. Fierarul, măcelarii, pescarii şi dogarii. Era sursa vieţii întregului oraş, ba chiar dincolo de el. Inima care ne ţinea în viaţă. Lordul Deverill, bunicul actualului Lord Deverill, a murit în foc şi biata Lady Deverill, bătrâna, şi-a pierdut minţile de durere, Dumnezeu s-o odihnească. Numai o parte mică din castel a supravieţuit.

— Turnul de vest, din câte mi s-a spus.

— Aşa e. Partea cea mai veche.

— Locul în care e camera mea, i-a spus Margot. A luat o gură de ceai. Are atmosfera cea mai minunată.

— Întotdeauna au fost fantome în camera aia, a spus doamna B cu dezinvoltură.

Ar fi putut la fel de bine să vorbească despre mobilă, având în vedere modul nonşalant în care a pomenit fantomele.

— Nu cred în fantome, doamnă B.

— O, nu e vorba să crezi în ele sau nu, don'şoară Hart. Ele sunt lângă noi oricum. Mămica obişnuia să-mi spună despre sunetele ciudate şi întâmplările din turn. Obişnuia să spună că sunt îndrăzneţe. Că nu le era frică de nimeni şi de nimic. Netrebnice curajoase. Mămica nu se aventura niciodată acolo fără apa sfinţită şi rozariu.

— Cum era castelul după ce l-a reconstruit Celia Deverill? a întrebat Margot, dornică să se rezume la fapte mai degrabă decât s-o ia pe calea fanteziilor.

— Ei bine, eram adolescentă şi eram toţi curioşi în legătură cu lucrările de construcţie care aveau loc la castel. Ne furişam peste zid şi urmăream cum creşte an de an, fiindcă a durat ani la rând să-l termine, don'şoară Hart. Mulţimea de bani care au intrat în asta! Oamenii ziceau că tre' să fi dat peste geanta lui Old Seanadh. Seanadh a fost un ins bătrân, din folclor, ce avea o geantă care se umplea singură imediat ce era golită. A dat din cap, minunându-se că cineva putea fi aşa de bogat. Chiar că era o cheltuială cu care mămica nu ar fi fost de acord, Dumnezeu s-o odihnească pe ea şi sufletele tuturor bieţilor sfinţi, pentru că întotdeauna spunea că e mai uşor să strecori o cămilă prin urechile unui ac decât îi este unui bogat să ajungă în Împărăţia Cerurilor. Dar nu mă gândeam la nimic altceva decât să mă duc să lucrez acolo, în acel loc minunat. M-am folosit de ocazie când doamna Mayberry, adică Celia Deverill, s-a mutat şi a început să angajeze servitori. M-am prezentat imediat pentru angajare. N-o să uit niciodată când am zărit casa ei prima oară. Era ca raiul pe pământ. N-am văzut niciodată aşa ceva. Nici măcar în zilele dinainte de foc nu a fost aşa frumos.

Privirea ei solemnă s-a animat în acel moment, iar buzele i s-au desfăcut într-un zâmbet şi Margot şi-a dat seama că doamna B trebuia să fi fost foarte drăguță în tinerețe. Femeia a continuat să povestească:

— Podelele de marmură erau aşa de lucioase încât îți puteai vedea chipul în ele. Şi frumusețea mobilei şi a cearşafurilor... Şi hainele de blană ale doamnei Mayberry erau aşa de fine. Ar trebui să le pipăi ca să poți să crezi. Erau aşa de mulți oameni cu titluri care intrau şi ieşeau din castel, că până la urmă nici nu i-am mai băgat în seamă. A suspinat melancolic. Apoi totul s-a sfârşit când domnul Mayberry şi-a făcut felul în grădină, ferească Dumnezeu!

— Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Ce viață pierdută! Nimic nu ar trebui să fie vreodată aşa de rău ca să trebuiască să-ți iei viața pentru asta. O soluție pe termen lung pentru o problemă pe termen scurt. Doamna B s-a gândit atunci la propriile probleme. Chipul i s-a umplut de tristețe, iar ochii ei albaştri, atât de vii numai cu o clipă în urmă, s-au întunecat. Fiecare are propriul calvar de dus în viața asta, don'şoară Hart. Prinți ori sărmani, cu toții suferim la fel, fiecare din noi. Dar Domnul ne e mereu alături şi ne dă numai poveri pe care putem să le ducem, nu-i aşa? A inspirat adânc, dând drumul unui oftat şi eliberându-se de greutatea tuturor acelor amintiri triste. Am văzut-o pe doamna Mayberry plecând în Africa de Sud şi am văzut-o pe contesa de Marcantonio mutându-se cu băiatul ei, Leopoldo. Şi soțul ei, contele, aşa de fermecător şi chipeş. N-ai să vezi un bărbat cu dinți mai albi, Dumnezeu să-l odihnească. A fost ucis. Îngropat în nisip până la gât şi înecat de mare când a venit fluxul. Altă viață pierdută, don'şoară Hart. Nimic de zis, Ballinakelly a avut parte de suficiente orori. Unii spun că e un fel de nor deasupra noastră şi suntem blestemați, dar noi tot îi dăm înainte. Sigur, ce altceva am putea face?

— Ştiți de ce a fost omorât? a întrebat Margot, aşezând ceaşca de ceai pe masă.

Doamna B şi-a ţuguiat buzele.

— Sunt multe poveşti şi superstiții vechi, dar nu poți să crezi niciodată chiar tot ce se cleveteşte, nu-i aşa, don'şoară Hart? Bietul micuț Leopoldo a fost cel care l-a găsit mort în nisip, crezând că a găsit o minge, Dumnezeu să ne ajute. N-a mai fost la fel după aia. Cine ar fi fost, bietul băiețandru? Era numai un fecioraş. Şi-a scuturat din nou capul şi şi-a coborât privirea. Am plecat de la castel când Celia Deverill l-a vândut contesei şi am venit să muncesc pentru lordul Deverill, Bertie Deverill, aici la cabană. Am lucrat pentru familia asta şaizeci de ani.

— Asta e multă vreme.

— Într-adevăr, aşa e. Am fost la ei toată viața mea. A închis ochii, înăbuşind izbucnirea bruscă de suferință. I se întâmpla asta câteodată, era asaltată când se aştepta mai puțin. Familia asta mi-a fost alături în vremuri grele, don'şoară Hart. Când am vrut să renunț la toate, această poziție, această casă, această familie, m-au ajutat să mă ridic. Am multe pentru care să fiu recunoscătoare. Cum se spune, Dumnezeu e bun şi nici diavolul nu e prea rău. Nu are nici un rost să stărui în nefericire.

Margot se întreba la ce nefericire făcea aluzie, dar ştia că ar fi fost o indiscreție să întrebe.

— Aveți dreptate, a fost ea de acord. Trebuie să încerci întotdeauna să fii pozitiv.

Margot ştia asta. La urma urmelor, avusese şi ea parte de nefericire.

— Acum s-ar putea să dați peste amintiri mai plăcute în acele cutii, pentru că e mai mult ca sigur că au existat şi vremuri bune. Îmi aduc aminte când tânărul stăpân JP s-a mutat cu noua lui soție, după ce a fost îngropată contesa. Vedeți, eu m-am mutat cu ei. Am avut grijă de cei trei

copilaşi, Aisling, Colm şi Cara, din ziua în care s-au născut. Alea au fost vremurile cele mai fericite. Chiar că au fost binecuvântați de Dumnezeu, domnul JP şi soția lui, doamna Alana. Înainte ca povara castelului şi titlul să schimbe lucrurile...

— De ce n-a mers bine? a întrebat Margot, dornică să înțeleagă cum a ajuns JP la punctul în care a trebuit să vândă castelul.

Doamna B spusese deja destule. S-a ridicat brusc, consternată de cât de vorbăreață fusese.

— O să vă aduc un ibric cu ceai proaspăt, don'şoară Hart, şi vă las la cutiile astea pline de nimicuri. Dacă vă mai trebuie ceva, îmi cereți, da? Poate un alt cărbune sau lemn de foc?

— Mă descurc singură, mulțumesc, a răspuns Margot.

— Foarte bine, a spus doamna B luând ibricul şi a ieşit din cameră, lăsând uşa întredeschisă.

Margot a urmărit-o cum îşi târşâia picioarele pe coridor. Poate în timp, cu ajutorul unor încurajări blânde, avea să reuşească să smulgă povestea pe care nu avea cum s-o găsească într-o cutie sau printre hârtiile familiei.

S-a apucat să caute printre hârtiile, fotografiile şi documentele care erau aşezate cu grijă în cutii. Era foarte multă informație. Deşi toate aceste lucruri erau fascinante pentru mintea ei curioasă, cea mai mare parte erau informații nerelevante pentru cercetare. Erau certificate de naştere, căsătorie şi moarte, bilete la teatru, felicitări de Crăciun, meniuri, filme şi dosare de vânătoare. Registre de contabilitate pentru lucrările de la fermă datând până la mijlocul secolului al optsprezecelea şi liste ale chiriaşilor, precum şi chiriile lor. Apoi, desigur, erau scrisori. Multe scrisori. I-ar fi luat săptămâni la rând să le citească pe toate. Atunci doamna B s-a întors cu ibricul de ceai proaspăt fiert. S-a strecurat în linişte şi a aşezat ibricul pe

tavă. De data asta nu a rămas lângă uşă, ci a ieşit tiptil afară, la fel de discret cum intrase. Margot a azvârlit încă un cărbune pe foc şi a ascultat trosnetul lui în timp ce flăcările îi cuprindeau suprafaţa plină de pământ, încercând să-l mistuie. Şi-a frecat mâinile şi a zăbovit puţin, ca să se încălzească.

Acolo a găsit-o JP.

— Văd că-ţi croieşti calea printre cutiile alea, a spus el, intrând în cameră îmbrăcat în aceiaşi pantaloni ponosiţi pe care îi purtase cu o zi înainte.

— Vă mulţumesc că aţi cerut să fie aduse din pivniţă, a spus ea. Aceasta este o cameră drăguţă.

JP a cuprins camera cu privirea. Nu se gândise niciodată că ar fi fost drăguţă. Întreaga casă era un afront. Un memento zilnic al eşecului lui.

— Tatăl meu locuia aici, i-a spus. Îi plăcea să joace biliard. Şi eu jucam, dar nu mai joc în zilele astea. După cum vezi, masa e acoperită cu un strat de praf. E aşa de ani de zile.

— Eu joc, a spus Margot cu un zâmbet pe faţă. Apoi a ridicat o sprânceană. De fapt, sunt destul de bună, dacă v-ar plăcea să jucăm.

JP a chicotit. Entuziasmul fetei era molipsitor. Era şi drăguţă pe deasupra, s-a gândit el, privindu-i părul lung şi blond, strâns într-o coadă de cal, ochii verzi, vii, şi obrajii roz. Era impecabilă şi aparent neatinsă de vicisitudinile vieţii. JP a vrut să mai zăbovească, să se scalde în inocenţa ei, să-şi uite sentimentul de vinovăţie.

— Nu m-am gândit niciodată să caut prin cutiile astea, a spus el. Sunt aici, adunând praf, de zeci de ani, cu toate astea nu am avut nici cea mai mică curiozitate.

Margot a simţit miros de alcool în respiraţia lui, deşi erau la câţiva metri distanţă, moment în care o amintire urâtă şi-a făcut apariţia din nou, de data asta mai persistentă. Nu voia să-şi amintească trecutul. Era aici ca să-l afle pe-al lui

JP şi, cu toate astea, însăşi prezența lui îi amintea de lucruri pe care ar fi preferat să le uite. Era greu de crezut că JP fusese vreodată tânărul nonşalant despre care vorbea lumea. Era greu să întrevezi lumină în duhoarea apăsătoare de dependență care părea să-l învăluie. Nu era prima oară când vedea schimbarea insuportabilă care se producea într-o persoană când aceasta înceta să mă fie ea însăşi. Pentru o clipă şi-a adus aminte de acea senzație de neajutorare. De acel sentiment de neputință totală. Când te străduieşti să salvezi pe cineva care nu vrea să fie salvat. Ştia acum că nu poți să ajuți decât dacă persoana respectivă vrea să se ajute singură. Ştia, pentru că la un moment dat încercase în felul ei şi eşuase. De ce să încerci să salvezi pe cineva care face tot posibilul să se ducă la fund? Poate JP nu voia să se ajute pe sine. Poate că nu avea nici un motiv s-o facă. Dacă familia şi prietenii îl părăsiseră, pentru cine ar fi putut să vrea să se facă bine?

— Dați-mi voie să vă arăt nişte lucruri interesante pe care le-am găsit, a sugerat ea, ridicând un jurnal din piele roşie de pe masă.

— Ce-i aia? a întrebat el, aplecându-se în față plin de curiozitate.

— Este agenda pentru serate a lui Adeline Deverill. A notat planul aşezării meselor pentru toate seratelor pe care le-a dat vreodată. Nu e amuzant? Poți să vezi pe cine au invitat, unde i-au aşezat. A inclus chiar şi unele dintre glumele care au fost spuse.

— Dumnezeule! Nu are cum să fi fost o doamnă foarte ocupată, dacă a avut timp pentru toate astea!

Margot a râs.

— Cred că aveți dreptate. A răsfoit jurnalul până când a ajuns la pagina pe care voia să i-o arate. Uitați-vă la asta. „12 iulie 1903”, a citit. „În prezența Maiestății Sale, Regele

Edward al VII-lea şi a Reginei Alexandra.” S-a uitat la el şi a zâmbit. Imaginați-vă asta!

— Chiar aşa, a spus el, luând agenda din mâinile ei şi trecându-şi privirea peste lista de nume.

— Am găsit o fotografie a participanților la petrecere pozând în fața castelului într-unul dintre albume. Este minunată. Doamnele îmbrăcate în rochiile lor lungi, cu pălării enorme pe cap, cu taliile minuscule şi gulere de blană şi bărbații în uniforme, umflându-şi piepturile ca nişte cocoşi.

— Mi-ar plăcea să văd asta, a râs JP. Unde ar putea fi?

— Dați-mi voie să o găsesc. A cotrobăit după albumul potrivit şi a găsit pagina imediat. Uitați. Ştiți cine sunt aceşti oameni?

JP s-a uitat cu atenție la fotografiile alb-negru.

— N-am nici cea mai vagă idee, pe lângă cei din familie. Asta a fost cam cu douăzeci de ani înainte să mă nasc eu.

— Nu-i aşa că regina arată splendid?

— Ba da, însă mi se pare că străbunica mea, Elizabeth, are un aer şi mai regal. Uite cum îşi ține bărbia. Din câte ştiu, îi lipsea o doagă, deci probabil chiar credea că *ea* era regina.

— Există cu siguranță o latură de excentricitate în familia dumneavoastră, aşa cum pare să existe în majoritatea familiilor aristocratice anglo-irlandeze.

S-a uitat la ea şi o expresie de autocompătimire i-a întunecat fața.

— Mi-e teamă că sunt destul de plictisitor în comparație cu ei, dar, pe de altă parte, mama mea a fost o menajeră irlandeză, aşa că numai jumătate din sângele meu este albastru.

— Aş spune că asta vă face mai interesant şi mai puțin afectat de consangvinizare.

JP a închis albumul cu un suspin şi l-a aşezat pe masa de biliard.

— Aş vrea să pot spune ce persoană interesantă a fost Bridie, că le permitea găinilor să hoinărească pe holuri, aşa cum făcea străbunica mea, Elizabeth, dar nu pot, fiindcă nu am cunoscut-o.

„Asta se află la originea nefericirii lui?", s-a întrebat Margot. Faptul că nu ştia de unde vine reprezenta o provocare pentru sentimentul lui de identitate şi apartenenţă.

— Trebuie să fi fost greu, a spus ea cu compasiune, sperând ca JP să elaboreze, nu de dragul cărţii, ci pentru că era curioasă şi pentru că şi-a dat seama că îi păsa. Nu putea suporta să vadă pe cineva suferind.

Dar JP nu a făcut altceva decât să ridice din umeri.

— Multora le-a mers mult mai rău decât mie. Aş fi nerecunoscător să mă plâng când am fost norocos, la modul cel mai serios, să fiu crescut de sora mea vitregă, Kitty, şi de soţul ei, Robert, care mi-a fost ca un tată. Vedeţi dumneavoastră, am avut doi taţi, pe Bertie Deverill şi pe Robert Trench. Doi, când majoritatea au unul singur sau nici unul. Câţi băieţi se pot lăuda cu asta?

— Într-adevăr, aţi fost norocos, a fost de acord Margot, şi totuşi se simţea amărăciune în tonul lui JP, fapt care sugera că ceva lipsise, motiv pentru care avea resentimente.

— Aveţi tot ce vă trebuie, domnişoară Hart? a întrebat JP, îndreptându-se şi adunându-se.

— Am mai mult decât suficient. Mulţumesc foarte mult.

— Bun. Daţi o strigare dacă vă trebuie ceva. Se face înfiorător de frig în casa asta, aşa că nu lăsaţi focul să se stingă.

— Sunt obişnuită cu frigul, având în vedere că am trăit în Anglia.

— De pe unde sunteţi?

— Locuiesc în Londra, dar am crescut în Dorset.

JP a dat din cap.

— Pe lângă mare?

— Din păcate, nu. Aproape de Sherbone. Privelişte frumoasă, totuşi.

— Foarte, a fost el de acord.

— Păleşte în comparație cu aceste locuri, însă. Părerea mea este că Irlanda este cel mai frumos loc pe care l-am vizitat vreodată, şi am fost în multe. Lumina de pe dealuri îmi taie respirația.

JP a privit-o şi o scânteie de entuziasm i-a aprins ochii.

— Călăriți, domnişoară Hart?

— Da, a răspuns ea.

Tatăl ei fusese un călăreț entuziast.

— Atunci o să vă arăt adevărata Irlandă, dacă-mi permiteți. Poate putem călări peste dealuri la un moment dat şi puteți urmări jocurile luminii pe o pânză mai mare. Perspectivele de acolo, de sus, sunt enorme. O să alegem o zi însorită ca să avem privelişte cea mai reuşită.

— Mi-ar face plăcere, a răspuns ea.

— Atunci ne-am înțeles şi în legătură cu asta. Vă las cu cercetarea. Doamna B e prin zonă. Strigați dacă aveți nevoie de ceva.

JP a plecat din încăpere deplasându-se încet, ca şi cum ar fi fost hotărât să-şi ascundă mersul nesigur. Margot s-a întrebat ce avea de gând să facă. Avea aerul unui om care nu făcea altceva decât să stea şi să contemple. Întreaga casă părea să rezoneze cu contemplarea lui. Dar se oferise s-o ducă la călărie. Abia aştepta. Ultima dată când călărise fusese într-o drumeție prin Anzi, cu câțiva ani în urmă, alături de un *gaucho* destul de atractiv pe post de ghid. A zâmbit amintindu-şi cum făcuse dragoste cu el sub cerul plin de stele, apoi a îndepărtat amintirea şi s-a întors la lucru.

În seara aceea, Margot s-a dus să încerce aromele locale la cârciuma O'Donovan's. Localul, unde se dusese la prânz cu Dorothy, părea să fie inima orăşelului Ballinakelly. Nu se ferea să iasă în oraş singură. Nu erau multe lucruri de care se ferea. Trăise în suficiente oraşe străine ca să se simtă sigură pe sine de una singură şi era perfect mulțumită în felul acesta.

Cârciuma era exact aşa cum te-ai fi aşteptat să fie un local aflat în centrul unui oraş vechi precum Ballinakelly: tavane joase şi şubrede, grinzi de lemn, fotografii înrămate ale zilelor de demult pe pereți, scaune de bar din piele, mese din lemn închis la culoare, ferestre mici cu panouri în formă de romb şi un aer îmbâcsit, plin de fum de țigară.

Prin aerul încărcat Margot a văzut fețe circumspecte privind-o cu un amestec de curiozitate şi surpriză, pentru că nu avea cum să fie ceva obişnuit ca o femeie să intre într-un asemenea loc neînsoțită. Într-adevăr, nu trecuse atât de mult timp de când femeile nu erau deloc acceptate în localurile publice din Irlanda.

Nu s-a simțit descurajată. Era obişnuită cu asta. Zece ani de călătorii de una singură o întăriseră în fața privirilor lipsite de încredere ale străinilor. Le-a ignorat şi s-a aşezat pe un scaun la bar. Barmanul era un bărbat de vârstă mijlocie, cu păr negru, des, şi barbă de câteva zile. A zâmbit strâmb, măsurând-o din cap până-n picioare, plăcându-i ce vedea.

— Eşti curajoasă să intri aici de una singură, a spus el. Cu ce pot să te servesc?

Margot a zâmbit. Dacă ar fi ştiut el la câte baruri stătuse de una singură, nu ar fi făcut nici un comentariu.

— Votcă, limetă şi sifon, te rog. Cu siguranță, cu hotelul în apropiere, ar trebui să fii obişnuit cu oameni ca mine apărând la uşa ta.

— O, nimeni de acolo nu vine aici, a spus el, dând jos sticla de votcă de pe raftul din spatele lui. Sunt mult prea importanți pentru un local umil ca ăsta.

— Ce părere ai despre hotel?

A ridicat din umeri.

— Presupun că e bun pentru turism, deşi nu e bun pentru noi.

— Îl ştii de pe vremea când era casa cuiva?

— Aha, toată lumea de aici îl ştia pe vremea aia. A fost vândut abia cu nouă ani în urmă. A turnat o măsură de votcă într-un pahar. Eşti din Anglia?

— Sunt, a răspuns ea. Sunt scriitoarea aflată în rezidență la hotel.

Barmanul a ridicat o sprânceană.

— Asta e tare.

— Scriu o carte despre familia Deverill şi despre castelul lor.

Bărbatul a chicotit.

— Ai material suficient cât să umpli o bibliotecă, presupun. Sunt o familie nebună, nu? O familie blestemată.

Margot s-a încruntat.

— De ce spui blestemată?

— Au avut mai mult ghinion decât majoritatea, nu?

— Aş numi asta numai ghinion.

— *Tu* aşa l-ai numi, dar noi, irlandezii, suntem un neam superstițios.

A terminat de pregătit băutura şi a împins paharul de-a lungul barului.

Margot a luat o gură din băutură.

— Multe castele au fost incendiate în timpul conflictului nord-irlandez, nu? Şi ele erau blestemate?

— Poate anglo-irlandezii sunt un neam blestemat. Majoritatea şi-au achiziționat pământurile de la Cromwell sau de la regele Carol al II-lea. Cine crezi că a locuit pe

pământ înaintea lor? Irlandezii. A ridicat din nou din umeri. Calci pe cineva pe bătături şi se întoarce împotriva ta. Eu aşa aş spune. Îți construieşti casele pe pământ furat şi nu vei fi niciodată norocos.

Margot s-a gândit la cuvintele lui.

— Interesant, a spus.

Barmanul i-a aruncat un zâmbet strâmb, cu o luminiță de flirt în ochi.

— O să treci şi asta în cartea ta?

Margot a râs.

— Poate.

— Ai grijă să-mi scrii numele corect. Seamus O'Donovan.

— E al tău localul?

— Este afacere de familie din anul 1764.

— Pari mai tânăr de atât.

El i-a apreciat gluma.

— Deci care e numele tău?

— Margot Hart.

— Nu sună foarte englezesc, adică Margot.

— Mama e franțuzoaică.

— Tatăl este englez?

— A fost.

— O, îmi pare rău.

— Nu trebuie. A murit demult.

Colm Deverill a deschis uşa, iar crâşma a fost măturată de o pală de vânt rece. Margot l-a recunoscut pe bărbat după ce aproape se ciocnise cu el pe drumul de la casa lui Emer şi a lui Jack, în urmă cu două zile. Era îmbrăcat cu o jachetă şi avea pe cap o şapcă turtită, un fular de lână la gât şi ghete închise cu şireturi. Imediat ce a închis uşa în spatele lui, a zărit-o pe Margot cocoțată pe scaunul de bar. Expresia i s-a întunecat când a recunoscut-o. Margot s-a simțit amuzată. Îi zâmbise din maşină, dar probabil asta

fusese înainte să ştie ce făcea în Ballinakelly. Acum trebuie să fi aflat despre cartea pe care o scria.

Colm l-a salutat pe Seamus înclinând capul, apoi a trecut de bar şi s-a dus direct la un grup de prieteni care erau aşezaţi lângă foc, în celălalt capăt al încăperii. Margot l-a urmărit pentru o clipă, întrebându-se dacă ar fi trebuit să se ducă să se prezinte. Era sigură că l-ar fi putut cuceri, dacă ar fi avut şansa.

— Presupun că familia Deverill nu este prea încântată de proiectul tău, a spus Seamus, aşezând o halbă de sticlă sub robinetul de bere.

Colm era un client fidel al locului şi Seamus ştia care era băutura lui preferată.

— Lordul Deverill m-a invitat la el acasă şi mi-a dat acces la dosarele familiei, aşa că n-aş merge atât de departe încât să spun că *toţi* membrii familiei Deverill sunt ostili faţă de cartea mea.

— Lordul Deverill nu e în toate minţile zilele astea, a comentat Seamus, nu lipsit de răutate. JP Deverill a fost un băiat de aur, dar s-a transformat într-un bărbat defăimat. Aşa se spune.

— Dacă e adevărat, e trist.

— Mda, e adevărat. Am auzit că propria familie nu mai vorbeşte cu el.

— Ce? Numai pentru că a pierdut castelul?

— E mai mult decât atât, a spus Seamus, aşezând paharul de Guinness pe o tavă şi ieşind din spatele barului. Mult mai mult decât atât.

Margot l-a urmărit în timp ce-i ducea băutura lui Colm Deverill. Au schimbat câteva vorbe. Colm s-a uitat la ea şi i-a aruncat o privire încruntată. Margot i-a susţinut privirea, ceea ce trebuie să-l fi enervat, pentru că s-a uitat în altă parte.

— Şi spuneţi-mi, domniţă, sunt plăcerile din Ballinakelly pe placul dumneavoastră? s-a auzit o voce gravă din spatele ei.

S-a întors şi l-a văzut pe domnul Flannigan, hamalul, cu faţa umflată şi roşie. În mâna aspră ţinea un pahar de bere neagră.

Margot a înlemnit. Nu-i plăceau bărbaţii beţi.

— Foarte mult, mulţumesc, a răspuns politicos, uitându-se după Seamus în speranţa că avea să se întoarcă şi s-o salveze.

— Ai dat peste vreun flăcău mort noaptea? a întrebat rânjind într-o parte.

— Nu, nopţile sunt foarte liniştite, a răspuns ea.

S-a clătinat şi a zâmbit în felul în care o fac oamenii atunci când ştiu ceva ce tu nu ştii.

— Castelul e plin de fantome şi flăcăi morţi care rătăcesc pe acolo fără voia dumitale, ştii. Nu-l lăsa pe domnul Dukelow să te convingă de altceva.

— Nu cred în fantome, a spus Margot cu o umbră de iritare în voce.

Obosise să mai vorbească despre lucruri supranaturale.

— O să se schimbe lucrurile până în septembrie, fetiţă.

Domnul Flannigan a râs din toată inima, expirând o gură de aer acru şi s-a clătinat din nou. Margot s-a întrebat de ce nu se echilibra ţinându-se de bar. Probabil nu-şi dădea seama cât de beat era.

— Vă anunţ dacă aud ceva, a spus Margot şi s-a întors cu spatele.

— Chiar aşa vei face, pentru că-ţi vor băga spaima în oase. Eşti în turnul de vest. În mod normal, domnul Dukelow nu cazează oaspeţi acolo, dar doamna de Lisle a insistat.

— Şi de ce ar fi făcut asta? a întrebat Margot iritată.

— Pentru că e locul de întâlnire al morţilor, de aia, pentru numele lui Dumnezeu.

— După cum am spus...

El a întrerupt-o.

— O să ajungi să crezi mai mult ca sigur, uită-te la mine, a adăugat el cu o certitudine absolută, încercând, fără să reuşească, să clipească.

Margot s-a hotărât că stătuse suficient acolo. Era pe punctul de a pleca, când sunetul muzicii s-a ridicat deasupra zgomotului de fond. O linişte s-a lăsat în încăpere. O formație de cinci muzicieni a început să cânte cântece folk irlandeze. I-ar fi plăcut să stea, prozaicul avea ceva fermecător în el. Totuşi, camera ei bântuită era mai atrăgătoare decât acel bar şi decât domnul Flannigan care încerca s-o sperie cu poveşti despre fantome. „Într-adevăr fantome!", s-a gândit ea în timp ce pleca din bar. „Ce prostii!"

KITTY

Scriitoarea găzduită la hotel, Margot Hart, femeia care nu crede în fantome, locuieşte în turnul de vest. Exact locul pe care l-a ocupat Barton Deverill când era blocat în lumea dintre lumi, blestemat de Maggie O'Leary, pe al cărei pământ îşi construise castelul şi care arsese din cauza vrăjitoriei. În copilărie obişnuiam să-mi petrec mult timp în acel turn, stând de vorbă cu el, dar în zilele alea era un bădăran şi nu era prea distractiv pentru o fetiță de zece ani. Era acolo de mai bine de două sute de ani, deci presupun că

avea tot dreptul să fie înverşunat. A fost eliberat abia când Maggie l-a iertat. Mi-am dat seama în acel moment că blestemul nu avusese nimic de-a face cu pământul, ci cu iubirea. Iertarea a fost cea care a ridicat blestemul şi a făcut ca cei doi să dispară în lumină împreună.

Mă gândesc la iubire şi iertare în timp ce mă uit la fratele meu vitreg, JP, complotând cu Margot Hart în timp ce face cercetare pentru cartea ei. Îi simt resentimentele pentru familie; plutesc în jurul lui ca un fum. Un fum alcătuit din milă de sine şi reproş. Tatăl nostru, Bertie, a devenit un beţiv jalnic atunci când mama l-a părăsit. Acum se pare că fiul repetă greşelile tatălui. Soţia lui, Alana, a plecat şi JP îşi amorţeşte durerea respingerii şi a singurătăţii cu whisky, prietenul lui loial. Bănuiam asta şi când trăiam, dar acum ştiu pentru că pot să-l urmăresc de unde sunt, între lumi. Nu-l pot ajuta, însă. Aş fi putut face asta în timpul vieţii, dar am ales să n-o fac. Continui să-i port pică chiar şi aici.

JP a vândut castelul în 1976 şi în cei patru ani care au urmat, am refuzat să vorbesc cu el. L-am tăiat de pe lista relaţiilor mele ca pe un picior putrezit. Nu l-am întrebat cum s-a ajuns la asta, pur şi simplu l-am învinuit. Nu am încercat să-l înţeleg şi nu l-am compătimit. Am fost orbită de furie şi frustrată de inabilitatea mea de a cumpăra castelul. Soţul meu, Robert, murise, la fel şi tatăl meu şi încă din copilăria mea familia nu mai avusese avere suficientă ca să-l salveze, aşa cum avea Celia. Acum nu mai avem nimic. Cum le e dat să cadă celor măreţi!

Când Bridie a murit, i-a lăsat lui JP castelul şi o avere. Unde s-a dus averea aia? mă întreb. Acum nu mai are nici una, nici alta. Locuieşte în cabana de vânătoare, unde am crescut eu. O casă sumbră şi deprimantă, întotdeauna jilavă din pricina râului care curge în spatele ei şi întunecată din cauza puţinelor raze de soare care intră pe ferestrele mici. A impregnat-o cu energia lui negativă, deci e chiar mai

mohorâtă decât înainte. Totuşi Margot pare să nu simtă atmosfera apăsătoare, sau, dacă o simte, nu o deranjează. Este concentrată asupra scopului ei, care este acela de a scrie o carte despre istoria castelului şi a familiei a cărei viaţă a fost modelată de către acest castel. Aş putea să-i spun câteva lucruri, dacă ar putea să mă audă. Dar nu-i pot spune cum a pierdut JP castelul şi nici cum şi-a pierdut soţia şi familia. Nu-i pot spune asta. Sper că va afla şi mă va lumina şi pe *mine.*

Când intru, Margot este în salonul de jocuri, aşezată pe covor în faţa şemineului, înconjurată de hârtii. Bineînţeles că nu mă poate vedea. Sunt străvezie ca aerul. Este absorbită de istoria noastră, încântată de fiecare nouă informaţie pe care o găseşte, ca un copil care se minunează în faţa lumii. Hârtiile sunt aşezate în teancuri ordonate, împărţite în categoriile importante şi neimportante, în ordine cronologică. Margot este drăguţă, cu păr blond, lung, ciufulit de burniţă şi ridicat parţial în vârful capului, unde e prins cu un creion. Are ochii inteligenţi, verzi, de culoarea frunzelor de mesteacăn. E atrăgătoare chiar şi cu ochelarii de citit la ochi. O admir pentru că energia ei lasă să se vadă o femeie ambiţioasă, hotărâtă şi puternică. Este independentă şi luptătoare şi totuşi intuiesc o singurătate apărată cu ferocitate, îngropată sub o faţadă de nonşalanţă. Crede că poate să scape de ea, dar nu poate. Este înrădăcinată adânc din copilărie. O copilărie nefericită. Nu poate să ascundă asta de mine pentru că eu îi pot simţi vibraţiile. Am fost empatică în viaţă, dar simţurile mele sunt mai acute aici. Aici, pe tărâmul dintre lumi.

Acum sunt lângă ea. Plutesc deasupra ei, aşa de aproape încât aş putea s-o ating dacă aş fi făcută din materie. Dar sunt ca un abur, aşa că proiectez o undă de energie prin aer care, ca un vânt, împrăştie hârtiile pe covor. Alarmată, se întinde după ele şi le prinde înainte să aterizeze în foc, după

care le aranjează înapoi în teancuri. Se uită la uşă, care este închisă, apoi din nou la ferestre, care sunt de asemenea închise. Ştiu că se întreabă de unde a venit curentul. Nu se gândeşte că este un spirit. Nu crede în ele. Când o să termin ce am de gând să fac cu ea, va crede.

Sunt pe cale să mă mai amuz cu nişte trucuri, când uşa se deschide şi intră Colm. Nici măcar nu şi-a dat jos haina şi pălăria, care sunt ude de la ploaie. Doamna B este în spatele lui, frământându-şi neliniştită mâinile şi explicând că tatăl lui s-a dus să tragă un pui de somn, aşa că poate ar fi mai bine să revină mai târziu. Dar el nu a venit pentru JP, ci pentru Margot.

Margot se întoarce şi se uită la el. Ştie cine este şi că nu a venit în calitate de prieten. Se ridică încet în picioare, dar nu întinde mâna. Aceasta nu este o vizită de curtoazie. Chipul lui Colm este contorsionat de furie. Mânia clocoteşte în el de când i-a spus bunica lui despre Margot şi despre carte.

— Mulțumesc, doamnă B, a spus el, politicos. Acum puteți să ne lăsați.

Colm seamănă foarte tare cu bunicul lui. Este înalt, cu acelaşi păr castaniu închis, aceeaşi gropiță în bărbie, acelaşi caracter puternic, care se poate citi în trăsături. Dar, spre deosebire de Jack, aceste trăsături îi trădează sinceritatea, inabilitatea de a minți. Jack a fost cel mai priceput mincinos pe care l-am cunoscut vreodată. Când Colm nu este furios, este fermecător, spiritual, jucăuş şi blând. Toate calitățile pe care tatăl lui le-a avut la un moment dat din abundență, înainte de a le pierde pe fundul sticlei de whisky. Mă întreb de ce ar fi nevoie pentru a-l readuce la viață? Tatăl meu a fost salvat de vărul lui, Digby. Cine o să-l salveze pe JP?

— Îmi pare rău că nu putem să ne întâlnim în circumstanțe mai favorabile, spune Colm.

Nu îi stă în fire să fie grosolan.

— Şi mie la fel, spune Margot, privindu-l cu hotărâre, încercând, fără îndoială, să găsească o cale de a-l cuceri.

— Am venit să vorbim despre cartea dumneavoastră. Să vă rog să nu o scrieți.

Margot este uimită. Îşi înclină capul şi-şi îngustează privirea.

— De ce credeți că voi fi de acord cu aşa ceva? întreabă ea calmă. De ce credeți că voi renunța la proiectul meu numai pentru că îmi cereți asta?

— Pentru că sper că sunteți o femeie cu bun-simț.

— Sunt scriitoare. Asta este meseria mea.

— Eva Peron e moartă, spune el, iar Margot este surprinsă să constate că şi el a făcut nişte cercetări.

— Cu toate astea, Argentina este plină de oameni care o consideră o sfântă. Oameni ale căror vieți au fost influențate de ea într-un mod magic. *Ei* nu au încercat să mă oprească să scriu despre ea.

Colm îşi bagă mâinile în buzunarele pantalonilor, privind în tavan, ca şi cum ar încerca să găsească un argument mai convingător acolo.

— Uite ce e, ştiu că nu există nici un motiv pentru care să aveți vreun sentiment de responsabilitate față de o familie pe care abia ați cunoscut-o. Dar tatăl meu nu este în toate mințile.

— Bea prea mult, dar nu e un bețiv fără şanse. Îi cunosc pe aceştia şi nu e unul dintre ei.

— Nu sunt de acord. Profitați de un bărbat vulnerabil.

Margot se simte jignită de această sugestie.

— Nu profit de nimeni, răspunde ea, şi chiar şi eu, un spirit imun la dispozițiile oamenilor, simt tonul aspru din vocea ei şi mă sperie. Scriu o istorie a întregii voastre familii, până la Barton Deverill însuşi. Da, voi scrie despre tatăl dumneavoastră şi despre pierderea căminului familial. Vânzarea castelului este finalul poveştii. Sediul familiei

Deverill şi felul în care aceasta se destramă. Dacă aveţi impresia că-l voi exclude din firul narativ, vă amăgiţi. Cartea nu ar fi completă.

— Vă amestecaţi în suferinţa unor oameni, spune el.

Faţa îi este contorsionată de durere. Nu o poate ascunde. Părinţii lui au divorţat, atâta lucru ştiu. Dar din ce motiv, asta nu ştiu. Mă întreb ce secret întunecat încearcă să ascundă.

— Nu sunt un monstru, domnule Deverill. Sunt scriitor şi voi face o relatare echilibrată. Vă admir familia. Bunicul meu a fost prietenul unchiului dumneavoastră, Harry. Familia dumneavoastră a avut parte de tragedii, dar a dat dovadă de o mare rezilienţă. Strămoşii dumneavoastră au fost personaje extravagante, pline de culoare, temerare şi cu suflet mare. Castelul a fost în familia dumneavoastră, aproape fără întrerupere, timp de mai mult de trei sute de ani. Câţi oameni se pot lăuda cu aşa ceva?

La această afirmaţie, faţa lui Colm pare cuprinsă de o agonie chiar mai mare. Se gândeşte la bunica lui, Bridie Doyle, care, precum contesa de Marcantonio, a cumpărat castelul. Pe Colm nu îl îngrijorează faptul că la un moment dat a fost menajeră acolo, nu are ifose, dar a murit fără să-şi fi cunoscut fiul, pe tatăl lui, iar asta este ceea ce-l îngrijorează. Ştie cât de mult l-a rănit pe JP acest fapt. Şi eu ştiu, deşi în timpul vieţii mele nu am vrut să recunosc asta pentru că *eu* am fost cea care l-a crescut pe JP lăsându-l să creadă că mama lui biologică murise. *Eu* am fost cea care i-a interzis lui Bridie să se întâlnească cu el atunci când s-a mutat înapoi la Ballinakelly de la New York şi *eu* am fost cea care a ţinut-o ascunsă de el, propriul ei fiu, deşi se stabilise la castel, la o distanţă de numai trei kilometri, pe moşie. A trebuit să trăiesc cu consecinţele alegerilor mele atunci când ea i-a lăsat o scrisoare în testament, prin care îi explica totul. Am crezut că eram de ajuns pentru el, eu şi Robert şi

tatăl nostru, Bertie. Am crezut că nu voia să ştie nimic despre mama lui biologică pentru că se simțea suficient de protejat de iubirea noastră. Dar m-am înşelat. Când JP a aflat în cele din urmă adevărul, era prea târziu. Bridie murise.

— Această carte a dumneavoastră ne va dezbina şi mai mult familia, spune Colm, apropiindu-se de uşă. Sper că vă dați seama că ceea ce faceți va compromite orice şansă de reconciliere între părinții, frații şi bunicii mei. Săpând în trecut veți zădărnici orice plan pe care am putea să-l avem de a-l lăsa în urmă. Este o karma proastă şi se va întoarce împotriva dumneavoastră.

Margot ridică din umeri.

— Nu cred în karma. Tot aşa cum nu cred nici în blesteme, spiriduşi sau fantome.

— Atunci în ce credeți?

— În abilitatea mea de a-mi face singură norocul.

— Şi cum v-a mers până acum?

— Îmi merge foarte bine, mulțumesc.

— Bun. Colm răsuceşte clanța de alamă şi deschide uşa. Vă doresc o zi bună.

Pleacă, şi Margot rămâne lângă foc, privind încruntată locul în care stătuse el. Încearcă să se întoarcă la muncă, dar este plină de îndoială şi furie. Colm a zdruncinat-o. Biografia Evei Peron a fost uşor de scris pentru că aceasta era moartă. Poate Margot nu ar trebui să scrie despre oameni vii.

CAPITOLUL 5

Câteva zile mai târziu, Margot s-a dus cu maşina în Ballinakelly, în căutare de ceva acțiune. Nu era obişnuită să trăiască într-un loc aşa de liniştit, de provincial. Trăise în Buenos Aires, Milano, Paris, Amsterdam, Oslo, toate oraşe vibrante, în continuă mişcare. Ballinakelly, în schimb, era ciudat de liniştit. Avea prea mult timp pentru ea şi prea mult timp pentru meditație.

Nu-l mai văzuse pe Colm de la întâlnirea lor stânjenitoare de la cabana de vânătoare. Furioasă la sugestia că ar fi profitat de un om vulnerabil, Margot stătuse trează cea mai mare parte a nopții, derulându-şi în minte discuția dintre ei, inventând răspunsuri pe care nu avusese prezența de spirit să le dea pe loc şi imaginându-şi ce i-ar fi spus dacă l-ar mai fi întâlnit. Dar asta nu părea foarte probabil. Evitase cârciuma O'Donovan's intenționat, ca să nu dea peste el, deşi i-ar fi plăcut să-l vadă din nou pe Seamus O'Donovan. Avea un magnetism animalic care o atrăgea. Spera să nu se întâlnească cu Colm în oraş. Măcar la hotel nu erau animale care s-ar fi putut să aibă nevoie de un veterinar.

Încă doi clienți ai hotelului se plânseseră în legătură cu nişte zgomote ciudate pe care le auziseră în toiul nopții. Margot s-a întrebat de ce acele aşa-zise fantome păreau să-şi facă mereu apariția la acele ore. De ce nu apăreau în timpul zilei? Erau ca aricii de mare, care se ascund sub pietre în timpul zilei şi se strecoară afară când e întuneric? Întreaga idee era absurdă. Dar domnul Dukelow tratase problema cu mult calm, convingând tânărul cuplu că într-adevăr castelul nu era bântuit. Doamna de Lisle chiar angajase un preot care să-l curețe de orice vibrații negative, le spusese el. Margot nu era sigură că asta era adevărat. Doamna de Lisle nu părea să fie cineva care să creadă în

asemenea prostii. Era o femeie de afaceri directă, cu mult bun-simț și practică.

Cuplul nu fusese convins, dar cu siguranță simțise că fusese luat în seamă și plecase liniștit. Margot s-a întrebat dacă nu cumva domnul Dukelow începea să se îngrijoreze că aceste poveşti cu fantome ar fi putut să descurajeze oaspeții din a mai veni la hotel.

— Este un vechi castel ce scârțâie din toate încheieturile, îi spusese când Margot deschisese subiectul. Cine este atent la fantome în timpul zilei? Nimeni. Stau în pat în timpul nopții, cu urechile ascuțite după orice scârțâit și geamăt. Dacă ar fi la fel de atenți în timpul zilei cum sunt și noaptea, ar auzi aceleași zgomote și nici nu le-ar lua în seamă.

Margot era înclinată să fie de acord cu el.

A parcat maşina lângă trotuar și a ieșit afară, în lumina soarelui. Cerul fusese spălat până devenise de un albastru strălucitor, iar pescăruşii se învârteau roată sub el, vârfurile aripilor reflectând lumina și strălucind în alb. Strada principală era alcătuită din fațade simple, plate, pictate în toate culorile curcubeului, pe fundalul dramatic al dealurilor verzi și al câmpurilor pătate. Acoperişurile din ardezie străluceau din cauza ultimei ploi, iar ciorile croncăneau zgomotos pe de hornuri. Localnicii se plimbau pe trotuarele umede, privind în vitrine și ieșind pe uși cu sacoşele lor pline de cumpărături, iar un trio de femei în vârstă, cu baticuri pe cap, stătea la bârfă pe o bancă în timp ce o vulpe grasă mergea cu voioşie pe stradă, ca și cum i-ar fi sfidat pe moşierii Deverill, ale căror zile de vânătoare se sfârşiseră.

Margot a intrat într-un boutique. Nu era foarte interesată de modă, dar ceva o atrăsese înăuntru. Imediat ce a intrat, și-a dat seama ce fusese. Emer O'Leary stătea de vorbă cu vânzătoarea. Când a văzut-o pe Margot, zâmbetul i-a pierit și o stânjeneală a umplut tăcerea care a urmat.

— Bună dimineața, doamnă O'Leary, a spus Margot cu efervescența ei obișnuită, sperând să dezamorseze situația, mimând voioșia.

Emer a ezitat între caracterul ei bun și susținerea pentru fiica și nepoții ei.

— Bună dimineața, a răspuns sec. Apoi i-a zâmbit vânzătoarei cu mai multă căldură. Ei, ar trebui să plec, Sheila. Ne vedem mai târziu.

Margot a simțit că ar fi fost nepoliticos s-o lase să plece fără să mai spună ceva. La urma urmelor, doamna O'Leary o primise la ea acasă. A urmărit-o până afară, pe trotuar.

— Vreau să știți că voi proceda cu tact, doamnă O'Leary, a spus ea, dându-și seama în timp ce rostea cuvintele cât de penibile erau.

Cum ar fi putut să aibă tact când scria despre o familie afectată de atât de multe drame?

Emer s-a apropiat de ea și și-a coborât vocea.

— Știu că ai intenții bune, draga mea, a spus, cuprinzând-o pe Margot cu privirea ei blândă, fermă. Dar toate lucrurile au consecințe. Fiecare acțiune creează o undă și acea undă se va perpetua în lume și fie va răni, fie va vindeca. Nu știi nimic despre familia Deverill. Poate crezi că știi, în urma cercetărilor pe care le-ai făcut, dar nu știi. Dacă JP te va informa, nu o să-ți ofere decât un punct de vedere. Gândește-te la asta când vei scrie capitolele finale. Și gândește-te la fiica mea, Alana, și la copiii ei, care au suferit la rândul lor. Nu și-au pierdut numai căminul, și-au pierdut și tatăl.

— De ce nu-mi spuneți dumneavoastră punctul lor de vedere? Vreau să fac o relatare echilibrată.

Emer a zâmbit amar, amuzată de sugestie.

— Asta ar fi o trădare, domnișoară Hart, a spus ea. Bună ziua!

Margot ştia că nu avea să smulgă nimic de la doamna O'Leary.

Simțindu-se stoarsă de putere, şi-a croit drum pe stradă, plimbându-şi privirea de jur împrejur, fără să vadă nimic. Nu se gândise la membrii familiei care trăiau atunci când îi prezentase ideea editorului. Lui îi plăcuse, iar agentul ei negociase un avans considerabil, în urma succesului biografiei Evei Perron. I-ar fi fost greu să restituie banii şi nici nu ar fi avut altă idee, dacă s-ar fi hotărât să scrie despre altceva. Îşi luase angajamentul de a petrece nouă luni la hotel în calitate de scriitor rezident; nici din asta nu se putea retrage. Era blocată.

Trecând pe lângă biserica All Saints, amorul ei propriu rănit a început să reacționeze. De ce i-ar spune cineva ce să nu scrie? s-a gândit ea plină de furie. Familia Deverill nu era prima dinastie care să facă subiectul unei biografii şi nu avea să fie ultima. Cum rămânea cu familia regală britanică? Se scria tot timpul despre ea şi ei nu ripostau niciodată. Dacă JP Deverill voia s-o ajute în cercetarea ei, nu avea de gând să-l oprească din cauza soacrei şi a fiului lui, pe care Margot nu-i cunoştea. De ce ar fi avut loialitate față de ei? Dacă era să simtă ceva, mai degrabă ar fi putut spune că simțea un fel de fidelitate față de JP, care o invitase în casa lui şi îi dăduse voie să se uite printre documentele familiei. În afară de asta, ce importanță avea? În nouă luni avea să plece din Ballinakelly şi nu avea să-l mai vadă pe niciunul dintre ei vreodată.

Pe măsură ce indignarea i se ridica în piept, Margot a început să simtă un fel de dorință de sfidare. Şi-a mărit pasul spre O'Donovan's. A trecut pe lângă un grup de bărbați care păreau a fi fermieri, cu şepci pe cap, cizme şi paltoane groase şi a împins uşa. În local erau câțiva oameni care se bucurau de un prânz matinal. Seamus O'Donovan era în spatele barului, stând de vorbă cu o tânără care

ştergea pahare cu un prosop. Când a văzut-o pe Margot, a ridicat din sprâncene şi a zâmbit.

— Mă întrebam când o să mai apari, a spus el, zâmbind ştrengăreşte.

Indignarea lui Margot s-a potolit.

— E prea devreme pentru o băutură tare, dar am nevoie de una. Va trebui să mă mulţumesc cu un sifon cu limetă.

— Suntem în Irlanda, fetiţo, a râs Seamus. Undeva în lume e *happy hour*, dacă asta te consolează cu ceva.

— Sifon cu limetă. Muncesc.

— Asta nu a descurajat niciodată pe cineva. Sigur, până şi bătrânul preot Leader e pe jumătate beat atunci când ţine slujba de dimineaţă.

— Eşti un mic diavol, nu-i aşa?

S-a bucurat să râdă.

— Sifonul cu limetă vine imediat. Seamus s-a întins după un pahar. Ai fugit data trecută. Am spus ceva greşit?

Margot şi-a dat seama după luminiţa din ochii lui că nu credea asta.

— Mă plictisisem ca domnul Flannigan să se uite cu jind la mine.

Seamus a ridicat din umeri.

— E destul de inofensiv. Mai mult latră decât muşcă.

— Cuvântul „destul” îţi subminează argumentul, domnule O’Donovan. De asemenea, mă plictisisem să fiu săgetată cu privirea de Colm Deverill.

— Asta e cu totul altceva, a spus el, aruncând o felie de limetă în pahar, urmată de sifon.

Margot i-a observat mâinile mari şi masculine, antebraţele puternice şi a simţit un fior de dorinţă.

— Cu siguranţă nu te aşteptai ca familia să te primească cu braţele deschise şi să-ţi împărtăşească poveşti pentru cartea ta, dezvăluindu-şi secretele, a observat el.

— Sigur că nu. Dar m-am aşteptat să fie civilizaţi.

— Este furios.

— Şi eu la fel.

— Uite, nu e treaba mea. Îl cunosc pe Colm de când eram copii. Este un om bun. Dar este, de asemenea, un bărbat mândru care îşi protejează familia. Seamus a împins paharul pe tăblia barului, iar Margot l-a prins şi a luat o gură din băutură. Este nemulţumit de faptul că tatăl lui vorbeşte cu tine.

— Ştiu. Mi-a spus-o. Dar nu voi fi dată la o parte de nimeni. JP Deverill e băiat mare. Poate să-şi poarte singur de grijă. La un moment dat am fost jurnalistă. Sunt obişnuită să-i enervez pe oameni. Margot a ridicat din umeri. Face parte din riscurile meseriei.

— Pari să te descurci singură, a spus el. Apoi s-a sprijinit de bar şi a privit-o în ochi. Ţi-ar plăcea să mergem într-un loc liniştit numai noi doi, să bem ceva?

Privirea ei nu a şovăit.

— Sigur. Ce propunere ai?

Nu avea cum să-l invite la ea la hotel.

— Pot să scap de aici într-o oră. Aş putea să te strecor la etaj.

Margot a zâmbit din cauza aluziei la pericol făcute de Seamus.

— Suntem doi adulţi care consimt, a spus ea.

— Dar ăsta e un orăşel indiscret, cu guri clevetitoare. Abia ai ajuns. Trebuie să fii atentă cum te porţi.

— Nu eşti însurat, nu?

— Nu sunt însurat, a dat el din cap, în ciuda insistenţelor mamei mele. Şi oricum, cine m-ar vrea?

— Nici eu nu sunt. Deci suntem oameni liberi. Apoi Margot a râs. Îţi faci griji pentru reputaţia *mea*, Seamus? Ce galant!

Au râs împreună. Seamus nu cunoscuse niciodată o femeie care să aibă nonşalanţa unui bărbat.

— la prânzul, iar eu voi fi desertul.

— Nu pot să refuz aşa o ofertă, a spus ea, mutându-şi atenţia asupra meniului mâzgălit pe tablă. La urma urmelor, face parte din munca mea de cercetare.

Mai târziu, în dormitorul lui Seamus, sub acoperiş, Margot s-a pierdut în braţele unui bărbat pe care abia dacă îl cunoştea, aşa cum făcuse de atât de multe ori în trecut. Bărbaţi de care se putea bucura cu detaşare. Bărbaţi de care nu trebuia să se apropie prea tare. Seamus era puternic, priceput şi în afară de asta mirosea bine, a lemn afumat şi un condiment care era numai al lui. Era şi amuzant şi au râs între aşternuturi în timp ce mâinile lui au adus-o în prezent cu atingerea lor surprinzător de uşoară.

— A fost grozav, a spus ea cu un suspin, împingându-l jucăuş la o parte. Ai mai făcut asta înainte.

— De câteva ori, a spus el, rostogolindu-se pe spate.

— Exact ce îmi trebuia.

— Deci nu mai eşti furioasă?

— Nu. S-a întins şi a oftat. De fapt, totul e aşa cum trebuie acum.

Seamus s-a întors cu faţa la ea, cu o expresie de admiraţie şi nedumerire, de parcă s-ar fi uitat la o creatură rară, din altă lume.

— Pe aici nu sunt femei ca tine, a spus.

— Sper şi eu că nu. Nu mi-ar plăcea să fiu la fel ca toată lumea.

Margot i-a zâmbit, bucurându-se de aprecierea lui.

— Deci putem să mai facem asta şi altă dată?

— Mi-ar plăcea. S-a sprijinit în cot şi s-a uitat fix la el. Am senzaţia că te culci cu duşmanul, Seamus. Ăsta e motivul pentru care ai vrut să mă furişezi aici?

— Nu, sunt imparţial, Margot. Jur. Nu am nici un fel de loialitate faţă de familia Deverill. Dacă JP vrea să stea de

vorbă cu tine, asta e treaba lui. Dacă prietenul meu, Colm, nu vrea, e treaba lui. În afară de asta, dacă ar trebui să aleg o tabără acum, aş zice că sunt de partea ta.

— Eşti uşor de cumpărat, a râs trecându-şi un deget peste pieptul lui. Dar nu te alarma, nu o să te pun într-o situaţie dificilă. Asta e distracţie, nu muncă.

— Aşa este, a fost el de acord.

— Spune-mi despre Ballinakelly. Familia ta trăieşte aici de generaţii întregi. Ai crescut aici. Ai vrut vreodată să pleci?

— Nu, întotdeauna am fost mulţumit aici. Nu mă văd trăind nicăieri în altă parte. În plus, acum gestionez afacerea familiei. Tata s-a pensionat, mama e o băgăcioasă, aşa că e încă implicată. Singura modalitate în care va pleca va fi cu picioarele înainte.

— Fraţi?

— Cinci, dar sunt singurul care a rămas acasă.

— Ce părere ai despre hotel? Ai fost trist când a fost vândut castelul? Mai mult de trei sute de ani de istorie care au fost şterşi. Sfârşitul unei ere, al feudalismului...

— Hotelul a angajat mult mai mulţi oameni din zonă decât o făcea castelul atunci când era căminul unei familii, mai ales în ultimii ani. JP a pierdut bani în divorţ şi am auzit că şi în investiţii proaste. Am înţeles că nu s-a priceput niciodată prea bine la bani. Nu a crescut având bani, ştii. Familia a pierdut totul în 1921, atunci când castelul a fost distrus din temelii. De atunci nu au mai fost bogaţi. JP a moştenit dintr-odată un castel şi o avere. Asta l-a ruinat.

— Cum l-a ruinat?

Seamus s-a răsucit inconfortabil, dar Margot i-a pus mâna pe zona delicată chiar de sub buric.

— Se pare că a avut o aventură. De obicei ăsta e un motiv suficient pentru un divorţ, nu? Presupun că ăsta a fost motivul pentru care copiii au ţinut toţi partea mamei. Îl

învinuiesc pe el pentru despărțire şi pentru nefericirea mamei.

— Presupun că e greu să ascunzi un astfel de lucru într-o comunitate mică, aşa ca asta. Toată lumea ştie ce face toată lumea. Întotdeauna se găseşte cineva care a văzut sau a auzit ceva. Îmi imaginez că la castel era plin de angajați care îşi țineau urechile lipite de uşi.

— Nu greşeşti. Cred că dacă aş fi lucrat la castel aş fi fost la fel de curios.

— Ascultă, întotdeauna există două fețe ale monedei. JP a avut o aventură, dar poate a fost împins în direcția asta. Poate că şi el era nefericit.

— Dacă mă întrebi pe mine, castelul ăsta nu a adus fericire nici unuia dintre proprietarii lui.

— Cu siguranță unii au fost fericiți.

— Tu să-mi spui. Tu îi scrii istoria.

— Bridie şi contele ei au fost fericiți?

— Ei bine, asta e o poveste interesantă. Trebuie să vorbeşti cu fratele lui Bridie, Michael. Ştii că locuieşte la ferma de mai jos, de pe drum. Trebuie să aibă peste nouăzeci de ani acum. Vine aici câteodată şi după o halbă sau două devine vorbăreț. Va vorbi cu tine. Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru femeile frumoase.

Ea a zâmbit.

— Mulțumesc, Seamus.

— Pentru puțin. Dacă poveştile sunt adevărate, Michael i-a făcut felul contelui. L-a îngropat până la gât în nisip şi l-a lăsat pradă refluxului. O moarte macabră. Cu siguranță, castelul este blestemat.

Margot auzise deja povestea de la doamna B.

— Trebuie să stau de vorbă cu Michael Doyle, a spus ea. Dar nu cred în blesteme, numai în oameni răi.

Totuşi, pe măsură ce s-a gândit la asta, şi-a dat seama că Seamus trebuie să fi avut dreptate în legătură cu ceva. Nici

unul dintre moştenitori nu se bucurase de o viaţă liniştită, armonioasă. Sacrificaseră multe lucruri pentru căminul lor, poate prea multe.

— *Castelul unui Deverill este regatul lui*, a repetat gânditoare. Crezi că întotdeauna au pus reşedinţa familiei mai presus de binele celor care locuiau în ea? Dar nu avea nevoie ca el să răspundă. Un val de entuziasm i-a traversat venele, trezind-o din apatia de după partida de sex. S-a ridicat şi a adăugat: Cred că asta e tema cărţii. Atât timp cât oamenii pun cărămizile şi mortarul mai presus de iubire, nu vor fi niciodată fericiţi. Castelul în sine nu e blestemat, dar ataşamentul lor aduce ghinion. A dat din cap. Doamne, zici că sunt Dan.

— Cine e Dan?

— Un prieten de-ai mei care pretinde că e medium. Crede în toate chestiile astea cu karma, conştiinţă universală, legi universale, feng shui, cărţi de tarot şi legea atracţiei. E nebun, a adăugat ea râzând. Seamus a privit-o nedumerit; pierduse firul după ce ea menţionase karma. Dar nu contează, a continuat ea. Cred că am găsit un fir. S-a aplecat şi l-a sărutat pe buze. OK, am muncit destul, asta ar trebui să fie distracţie. S-o mai facem o dată?

Doamna B a deschis uşa salonului de jocuri, unde l-a găsit pe lordul Deverill în picioare, lângă şemineu, frunzărind într-un jurnal cu coperţi roşii, de piele şi cu o ţigară aprinsă între degete. S-a mirat să-l vadă acolo. Salonul de jocuri era una dintre camerele în care nu intra niciodată.

— Bună ziua, doamnă B, a spus când a văzut-o. Domnişoara Hart nu a venit azi, nu-i aşa?

— Nu, stăpâne, n-a venit.

JP a ridicat privirea din album.

— Crezi că e suficient de cald aici? Nu vreau să lucreze în frig.

— Când focul va fi aprins, se va duce răcoarea.

— Şi e suficientă lumină? S-a uitat la ferestrele mari, încadrate de draperii grele din catifea verde. Se întunecă devreme acum. A oftat. Locul ăsta e sumbru iarna. Aşa a fost întotdeauna.

— Aş spune că e o lumină bună aici. Nu s-a plâns.

JP a tras din ţigară şi a expirat un nor de fum.

— Nu e genul care se plânge. Are o personalitate relaxată. Veselă. Îmi place. E plăcut să ai pe lângă tine o persoană veselă, nu-i aşa, doamnă B?

— O, da, stăpâne. Chiar că este veselă.

JP s-a uitat la agendă.

— Ştii ce e asta, doamnă B?

— Nu, nu ştiu, stăpâne. Ce este?

— Jurnalul străbunicii mele. O lectură fascinantă. Înţeleg de ce este fascinată de istorie domnişoara Hart. E destul de incitant să afli despre cei care au trăit în trecut. Stră-străbunica mea, Hermione, a salvat măgari. Avea zeci de măgari. Fiecare dintre ei avea o fundiţă de altă culoare legată la urechi, astfel încât să îi deosebească unii de alţii. Avea şi un ponei de Shetland pe care îl chema Billy, care obişnuia să intre în salonul de luat masa la micul-dejun şi să bea ceai dintr-un bol de porţelan.

Doamna B a zâmbit, iar faţa ei solemnă a devenit blândă şi plăcută.

— Asta-i mare lucru.

— Dar soţul ei a murit tânăr. S-a înecat şi a lăsat-o cu cinci copii mici pe care a trebuit să-i crească singură.

— O, asta e foarte trist.

— Este. Dar era o englezoaică puternică şi a câştigat respectul chiriaşilor şi al angajaţilor ei şi a condus castelul cu o eficacitate de colonel. Aş îndrăzni să spun că a fost

genul de femeie care a construit Imperiul. Puternică şi imperturbabilă într-o situaţie de criză. Când a murit, întregul oraş a venit să-şi arate respectul, iar coşciugul ei a fost pus pe o trăsură plină de flori şi tras de o pereche dintre măgarii ei. Se pare că bărbaţii Deverill au tradiţia de a se însura cu femei puternice.

— S-ar putea spune că bunica dumneavoastră, Adeline, a fost o femeie straşnică.

— Într-adevăr a fost.

JP s-a gândit la soţia lui, *fosta* lui soţie, apoi a îndepărtat imaginea înainte ca aceasta să-l înhaţe în strânsoarea ei dureroasă.

— Crezi că domnişoara Hart va veni mâine? a întrebat, punând jos cartea.

Corpul a început brusc să-i tânjească după o gură de whisky. S-a dus către uşă.

Doamna B s-a dat într-o parte, ca să-l lase să treacă.

— Sunt sigură că da, stăpâne.

— Bun. Şterge praful aici şi poate băieţii mai aduc nişte buşteni. Buşteni în toată regula, nu cărbune. Numai lemnul va încălzi locul ăsta şi nu vreau ca domnişoarei Hart să-i fie frig.

Doamna B l-a urmărit îndreptându-se către bibliotecă, unde ştia că avea să se servească cu un pahar de whisky. Nu avea să se oprească după unul, ci avea să-şi toarne încă unul şi încă unul. Deseori îl găsea adormit în scaunul lui, cu focul mocnind slab şi frigul pătrunzând în încăpere. A suspinat şi a sperat ca domnişoara Hart să revină în ziua următoare. Lordul se înveselea când ea era acolo.

În acea noapte, Margot a stat întinsă în pat, privind în tavan. Afară era lună plină, strălucitoare, o minge luminoasă pe un cer de stele sclipitoare. Draperiile erau uşor depărtate una de cealaltă, permiţând luminii lăptoase

să pătrundă sub forma unei raze, dând mobilei şi grinzilor un aer straniu. Era linişte, cu excepţia ţipătului intermitent al unei bufniţe sau a scârţâitului unui animal speriat. Nici măcar vântul nu bătea. Margot a avut o senzaţie ciudată că ar fi fost urmărită. Ştia că e absurd. Nu era decât ea în cameră. Era absolut singură. Cu toate astea, i se părea că cineva o priveşte. S-a răsucit pe-o parte şi a încercat să adoarmă. Dorothy îi băgase idei în cap. Dacă nu ar fi fost ea, cu poveştile ei cu fantome, Margot nu s-ar fi gândit niciodată la ele.

De îndată ce a început să aţipească, în minte i-a apărut JP Deverill. O fiinţă jalnică şi pierdută. A deschis ochii, dintr-odată copleşită de un val de milă. Nu voia să simtă compasiune. Nu voia să fie absorbită de dependenţa lui. Nu putea să-l ajute. Şi nici nu-şi dorea. A închis din nou ochii şi s-a gândit la Seamus. Cu toate astea, JP îi tot apărea în minte, ca un dop de plută în apă, persistent şi rugător.

CAPITOLUL 6

Margot şi-a petrecut următoarea dimineaţă în salonul de desen, care fusese redenumit apartamentul „Lady Adeline”, deşi Margot ar fi vrut să sublinieze că Adeline nu fusese niciodată o Lady cu drepturi depline, aşa că „Lady Adeline”, tehnic vorbind, era o formulare incorectă. Totuşi, a stat acolo, la un birou pe care domnul Dukelow îl adusese

special pentru ea şi îl aşezase în faţa uneia dintre ferestrele mari care dădeau spre grădină. Gazonul era alb de la îngheţ, strălucind ca o mie de perle sub un cer senin şi un soare palid, de iarnă. Copacii, goi şi tremurânzi, se profilau pe fundalul cerului albastru ca nişte zăbrele de crengi fusiforme, iar liniile lor fine erau urâţite de un stol de ciori negre precum cerneala, care se aşezaseră pe ele.

Salonul de desen era o încăpere bine proporţionată, cu pereţi verde pal şi draperii verzi din damasc, cu franjuri, prinse în falduri cu cleme mari, în formă de scoică. Focul era aprins, pernele de pe sofa înfoiate, luminile străluceau somptuos. În hotel totul era luxos, extravagant şi de cea mai bună calitate. Totuşi, totul părea prin comparaţie cu privirea izbitoare a formidabilului Tarquin Deverill, al cărui portret atârna de două lanţuri groase, deasupra şemineului. Margot s-a aşezat în faţa lui şi l-a studiat cu interes. Era magnific, aşa cum păreau toate portretele Deverill. Totuşi, în timp ce Barton avea o faţă lată şi chipeşă, faţa lui Tarquin era lungă, subţire şi rea. Poza în faţa unui peisaj estompat, îmbrăcat într-o jachetă de catifea indigo, acoperit de mătase roşie. Părul era o cascadă de bucle castanii şi pe piept avea o medalie enormă din diamant, în formă de stea. La gât, o cravată albă îi accentua bărbia nobilă şi privirea scrutătoare. La o inspecţie mai atentă, Margot a observat strâmbătura răutăcioasă a gurii şi privirea plată, impasibilă, care denota lipsa unor sentimente prea profunde şi cu siguranţă a compasiunii şi iubirii. Arăta neîndoios ca şi cum ar fi fost stăpânul castelului, cu siguranţă un bărbat capabil de o mare cruzime. Şi-l putea vedea lăsându-şi fiul invalid să se înece în iazul decorativ şi-şi putea imagina uşurarea pe care o simţise când pata de pe reputaţia lui fusese înlăturată pentru totdeauna. Portretul emana o energie întunecată. S-a îndepărtat şi totuşi, în timp ce făcea asta,

aproape că a simțit ochii bărbatului urmărind-o prin cameră.

Margot a apărut la uşa cabanei de vânătoare după-amiaza devreme. Aerul era umed, vântul era amestecat cu gheață. În spatele copacilor, soarele ardea ca un cărbune îndepărtat. S-a scuturat de frig, aşteptând cu nerăbdare să ajungă în salonul de jocuri, lângă focul care trosnea în şemineu. Aştepta, de asemenea cu nerăbdare, să cerceteze acele cutii pline de comori.

Doamna B a întredeschis uşa. Când a văzut-o pe Margot a deschis-o larg şi chipul i-a fost îmblânzit de un zâmbet.

— Intrați imediat, don'şoară Hart. Vântul are dinți azi.

— Mulțumesc, doamnă B.

Margot a urmărit-o în timp ce închidea uşa, lăsând iarna afară. Şi-a scos paltonul şi căciula, îndesându-şi mănuşile în buzunare.

— Presupun că o să doriți ceai. O să-i spun lordului Deverill că ați venit.

— O, te rog, nu-l deranja, a spus Margot, urmând paşii repezi ai menajerei pe coridor.

— O să fie bucuros că sunteți aici. Casa a fost cufundată în tăcere ca un mormânt toată dimineața.

Când au ajuns la bibliotecă, JP deja ieşea. Fața i s-a luminat când a văzut-o pe Margot.

— A, bun, v-ați întors.

— Da, m-am întors, a răspuns ea surprinsă că nu-l deranja vizita ei.

Lăsase intenționat o zi pauză ca să nu devină plictisitoare.

— Doamna B a aprins focul în salonul de jocuri pentru eventualitatea că ați fi venit. Ar trebui să fie cald şi bine. Focul arde de la ora nouă. Margot l-a urmat. Acum, voiam să vă spun, am citit jurnalul stră-străbunicii mele.

— Hermione Deverill? a întrebat Margot.

— Da, Hermione. Ce vieți interesante au dus aceşti oameni! a spus el în timp ce intrau în salonul de lectură împreună. Trebuie să recunosc, domnişoară Hart, că m-ați inspirat, a continuat el. Am petrecut toată ziua de ieri aici, citind.

JP degaja o vigoare pe care nu o avusese la vizitele anterioare ale lui Margot. Un entuziasm care înlocuise energia jalnică, descurajantă, pe care o emana în mod obişnuit. Pe Margot o bucura ideea că era posibil să se fi înveselit din cauză că se cufundase în istoria familiei lui.

— V-ar deranja să-mi spuneți Margot? a întrebat ea, aşezându-şi geanta pe masa de biliard. Pare ridicol de formal să-mi spuneți domnişoară Hart tot timpul. Mă face să mă simt ca un personaj dintr-un roman de Jane Austen.

— Atunci tu trebuie să-mi spui JP, a zis el.

— Aşa voi face. Mulțumesc, JP.

A observat că un alt fotoliu fusese aşezat în fața focului. Acum erau două. Unul pentru ea şi unul pentru JP. Gestul avea ceva emoționant în el, ceva ce i-a atins o coardă sensibilă şi a întristat-o. Întreaga casă era cufundată în singurătate. Aceste scaune erau ca nişte mici oaze de camaraderie într-un deşert de solitudine.

JP a deschis jurnalul şi a citit câteva pasaje.

— Încântător, nu crezi?

— Hermione avea o frazare foarte lirică, nu-i aşa?

— Da, a iubit poezia. Citează foarte mult din scriitorii ei preferați. Încântător, a repetat el.

Doamna B a intrat cu tava cu ceai şi a aşezat-o pe masa de biliard, unde rămăsese un pic de loc între cutii. A turnat ceaiul, iar JP şi-a luat cana la unul dintre fotolii şi s-a aşezat cu un oftat mulțumit. Doamna B i-a tăiat o felie de tort şi i-a dat-o. El i-a zâmbit cu recunoştință şi i-a mulțumit. Ea l-a privit cu afecțiune. Margot le-a studiat

relația cu interes. Părea că doamna B era singura persoană căreia îi păsa de JP în zilele alea.

Afară, nori vineții întunecau cerul. În interior, lumina electrică avea o strălucire aurie. Grătarul şemineului capta strălucirea focului care ardea intens. Flăcările înconjurau buştenii cu limbi de foc şi trosneau de plăcere când dădeau de bucăți de mucegai din care să se înfrupte. Margot s-a aşezat în fotoliul de vizavi de JP. Erau ca o pereche de prieteni vechi, care se pregăteau să-şi petreacă după-amiaza împreună.

— Unde ai trăit în copilărie, JP? a întrebat ea.

— Într-o casă mare, pe moşie, cu Kitty, sora mea vitregă, şi soțul ei, Robert. Nu departe de aici, a răspuns el. Se numea Casa Albă. E în continuare aici, dar nu e a mea. S-a dus odată cu castelul. Singurele lucruri pe care le-am păstrat au fost această casă şi bucățica de pământ aferentă.

— Kitty trăia când ai vândut castelul?

— Avea şaptezeci şi şase de ani. A murit patru ani mai târziu. Mă tem că i-am frânt inima. Iubea castelul mai mult decât orice altceva pe lumea asta. Doamna de Lisle a lăsat-o să locuiască în Casa Albă, în schimbul unei chirii modeste. Dar nu am mai vorbit de atunci. Nu m-a iertat niciodată.

— E foarte trist.

El a ridicat din umeri.

— Amândoi aveam multe lucruri pentru care să ne simțim amărâți.

Margot nu a spus nimic, conştientă de faptul că orice întrebare despre relația cu sora lui vitregă ar fi putut fi considerată indiscretă, dar JP voia să se descarce, aşa că a continuat:

— Kitty mi-a fost ca o mamă. După cum ți-am spus, mama mea biologică a fost o menajeră care i-a plăcut tatălui meu. Eu şi sora mea geamănă... S-a răsucit spre ea. Ți-am spus despre Martha?

Margot a dat din cap cu interesul stârnit.

— Nu, nu mi-ai spus.

— Martha şi cu mine ne-am născut într-o mănăstire din Dublin. Martha a fost adoptată de un cuplu de americani şi dusă în Connecticut. Eu am fost furat de fratele mamei mele înainte de a avea aceeaşi soartă, şi am fost lăsat pe pragul lui Kitty, într-un coşuleţ.

— Ca Moise, a intervenit Margot cu un zâmbet pe faţă.

— Ei bine, aici se termină similitudinea, Margot. Mama mea, Bridie Doyle, a început o viaţă nouă în America. A lucrat pentru o femeie foarte bogată, care i-a lăsat o avere prin testament când a murit. Apoi s-a măritat cu contele de Marcantonio şi a cumpărat castelul, mutându-se în cele din urmă în el în 1940, cam la douăzeci de ani după ce lucrase acolo în calitate de menajeră. Am crescut crezând că mama mea murise. Aşa mi-a spus Kitty şi nu aveam nici un motiv să nu o cred. Am aflat adevărul numai după ce Bridie a murit de cancer. A lăsat două scrisori, una pentru mine şi una pentru Martha, care venise în Ballinakelly ca s-o caute pe mama ei biologică.

— Ai cunoscut-o pe Martha?

— Ne-am întâlnit din întâmplare într-un restaurant în Dublin şi ne-am îndrăgostit. Amândoi aveam şaptesprezece ani. Eram copii, de fapt.

— Te-ai îndrăgostit de sora ta?

— Nu ştiam că suntem fraţi. Nu eram identici. O întorsătură tristă a sorţii. JP a întors privirea către ea, iar ochii îi erau trişti şi sticloşi. A fost o lovitură cumplită când tatăl nostru ne-a spus. Nu credeam să existe vreun motiv pentru care să nu putem fi împreună. Dar a existat, iar motivul era acela. A ridicat din umeri. Aceea a fost prima mea dezamăgire. Viaţa mea fusese lipsită de griji până în acel moment.

— Cum ai trecut peste întâmplare?

— Aruncându-mă în război. Am pilotat avioane Spitfire şi nu mi-a păsat dacă trăiesc sau nu. Nu eram deosebit de curajos, dar mi-a fost înmânată o medalie pentru curaj. A chicotit, apoi s-a pierdut cu privirea în flăcări. Ştii, am o amintire ciudată din copilărie. Probabil una dintre primele mele amintiri. Sunt în camera de joacă şi o femeie străină vine şi-mi dă un ursuleț. Îl iau, dar apoi mă îndepărtez. Nu ştiu cine este şi are ceva care mă înspăimântă. Încearcă să mă apuce, iar eu țip. Țip din toți rărunchii şi nu mă opresc. Pare îngrozită şi pleacă la fel de misterios cum a venit.

— Crezi că era Bridie?

— Da, asta cred. Cred că era mama mea care venise să mă revendice.

— I-ai spus vreodată lui Kitty?

— Nu-mi aduc aminte dacă atunci i-am spus, dar amintirea mi-a revenit numai după ce am citit scrisoarea. La acel moment nu i-am menționat-o lui Kitty. Cred că voiam să înțeleg eu mai întâi şi nu voiam să-mi împărtăşesc gândurile cu nimeni. Aveam nevoie de timp.

A oftat şi a luat o gură de ceai.

— Cum te-ai simțit când ai citit scrisoarea de la mama ta?

— Sincer să fiu, nu i-am dat prea multă importanță. Crescusem cu doi tați şi o figură maternă, în persoana lui Kitty. Eram iubit. De fapt, adorat. Aveam tot ce-mi dorisem vreodată, cu excepția Marthei, desigur. Mă însurasem cu Alana, pe care o iubeam din tot sufletul. Faptul că mi s-a adus la cunoştință dintr-odată că Bridie era mama mea, nu m-a prea impresionat la început. A zâmbit amar. Dar apoi mintea a început să rumege, ca un gândac în bălegar, pe care-l răsuceşte într-o bilă din ce în ce mai mare, până ajunge să împingă încoace şi-ncolo această greutate masivă, încercând s-o înțeleagă. Atunci a început să mi se strecoare în suflet sentimentul de trădare, de nedreptate şi suferință. De pierdere. Nu am cunoscut-o pe mama mea, înțelegi. Dacă

Kitty ar fi fost sinceră cu mine... Dacă tatăl meu ar fi fost sincer...

— Ai fi putut ajunge s-o cunoşti înainte să moară.

— Da. Regret asta în mod profund.

— Ai multe lucruri pentru care să fii supărat, a fost de acord Margot. Dar fiecare hotărâre a fost luată cu cele mai bune intenţii.

— Drumul spre iad e pavat cu bune intenţii, a spus el uitându-se pieziş.

— Nu cred că scopul vreunuia dintre secrete a fost acela de a te răni.

— Presupun că nu. Dar secretele au un mod de a ieşi până la urma la lumină şi, precum săgeţile, rănesc.

Margot a zâmbit plină de compasiune.

— Povestea ta depăşeşte jurnalul lui Hermione, fără discuţie.

— Şi nu ai auzit decât începutul. S-a ridicat rigid în picioare. Mai doreşti o bucată de tort?

— Mi-ar face plăcere, mulţumesc. E foarte bun.

— Doamna B este expertă. Nici nu face economie la Guinness. A tăiat tortul şi i l-a adus pe o farfurie. Când eram mic era întotdeauna un tort Porter în bucătărie.

A tăiat o felie şi pentru el şi s-a întors la fotoliu. Nu se simţise aşa de bine de ani întregi. Compania lui Margot era plăcută, iar în ochi avea o lumină blândă care îl scotea din întuneric. O compasiune ce conţinea promisiunea înţelegerii, iar el îşi dorea aşa de mult să fie înţeles.

— Spune-mi despre Bertie, JP, l-a rugat ea.

JP s-a sprijinit de spătarul fotoliului şi şi-a încrucişat picioarele. A luat o gură de ceai. Focul trosnea, Margot asculta. Era plăcut să aibă pe cineva cu care să vorbească. S-a gândit la tatăl lui.

— În esență, era un om de la țară, a început el. La fel ca toți cei din familia Deverill, avea îndrăzneală și îi plăceau femeile.

*

Colm și Jack au luat-o pe plajă spre casă. Noaptea venea devreme și cu destulă repeziciune. Nori dezordonați se adunau deasupra capetelor lor, întunecând marea care se agita în anticiparea iminentei furtuni. Colm și-a ridicat gulerul paltonului, simțind primii stropi de ploaie. Bunicul lui, adus de spate din pricina vântului, și-a băgat mâinile în buzunare. Câinele, ud și plin de nisip, mergea lângă ei, simțind că nu departe îi aștepta un ceai bun și un șemineu cald.

— Trăiește ca bunica ta, Colm, și nu vei fi niciodată nefericit. Nu lasă s-o tulbure amărăciunea și resentimentele. Le lasă să se ducă.

Jack nu și-ar fi sfătuit nepotul să trăiască așa cum o făcuse *el*, o viață plină de pasiuni incontrolabile. Emer fusese forța stabilizatoare din viața lui. O iubire consecventă, necondiționată, care l-a smerit.

— Nu pot simți altceva decât furie când femeia aceea își croiește drum spre încrederea tatei și scoate la lumină, în văzul întregii lumi, secretele familiei noastre.

Colm vorbea despre Margot Hart.

— Mi-ai cerut sfatul. Ei bine, aș spune că ai două variante. Prima este să nu faci nimic și să renunți la furie. A doua este să faci ceva în legătură cu asta. Ce *nu* trebuie să faci este să stai la mijloc, fără să acționezi, umblând de colo-colo, permițându-i furiei să te devoreze. Asta nu te va duce nicăieri.

— Atunci ce este acest ceva pe care pot să-l fac?

— Încearcă altă abordare. Nu a funcționat să faci apel la bunătatea ei, și de ce ar fi funcționat? Ce-ți datorează ea ție? Nu te cunoaște. Nu ar fi mai bine să ajungi să o cunoști? În

acest fel poți s-o manipulezi dinspre interior, mai degrabă decât de la exterior.

Colm a râs.

— Acum vorbește bătrânul spion.

— Trebuie să fii şiret, Colm. Dacă devii prietenul ei, atunci vei putea în cele din urmă să-i ceri să nu menționeze unele lucruri. Aşa vei avea o idee mai bună despre ce ştie. Vei fi într-o poziție mai bună ca să faci ceva în legătură cu asta.

Colm a continuat să meargă cu paşi mari. Vântul se întețea. Trebuiau să strige ca să acopere urletul valurilor.

— Este un sfat bun, bunicule. Cu toate că nu va fi uşor să pretind că o plac.

— Poți face orice, dacă îți pui în gând, Colm. Dacă aşa obții ceea ce-ți doreşti, poți juca orice rol vrei.

Colm ştia unele dintre poveştile bunicului lui despre lupta din războiul de independență şi era conştient de multitudinea de roluri pe care le jucase *el* pentru a obține ceea ce-şi dorise. Desigur că miza fusese mult mai mare atunci. Colm se simțea puțin imatur făcând aşa o dramă pentru o carte. Dar, pe de altă parte, bunicul lui nu ştia ceea ce ştia *el.* Nimeni nu ştia. Numai el şi tatăl lui ştiau şi nu se putea baza pe JP să țină informația secretă. Atât timp cât îşi amorțea creierul cu whisky, exista o posibilitate serioasă să divulge toată povestea.

— Ai dreptate, bunicule, a spus el în timp ce înaintau cu greu spre casa care strălucea atrăgătoare în amurg. O să mi-o fac din duşman, prieten.

— Ucide cu blândețe, Colm, a spus Jack. Asta e calea prin care te poți descurca în lume. Fă-l pe duşman să creadă că eşti prietenul lui.

Jack făcuse asta de suficiente ori în viața lui ca să ştie că funcționează.

Când Margot s-a întors la hotel, era târziu şi ploua torenţial. A parcat maşina cât de aproape a putut de uşa principală şi a zbughit-o înăuntru. Domnul Dukelow era în foaier.

— Domnişoară Hart, am nişte veşti palpitante.

Margot nu-şi putea imagina despre ce ar fi putut fi vorba. Poate scăpase hotelul de fantoma menajerei?

Stând în picioare în faţa ei, acesta şi-a coborât vocea, luându-şi un aer de respect de parcă ar fi vorbit despre cineva din familia regală sau despre papă.

— Contesa de Marcantonio a sosit cam acum o oră şi doreşte să vă întâlnească, a spus el.

Margot s-a încruntat. Trebuia să fie vorba despre nora lui Bridie, măritată cu Leopoldo.

— A lăsat vreun bilețel? a întrebat ea.

— A lăsat un plic la recepţie. O să vi-l dea Roisin.

A dat din cap spre Roisin, care îşi pilea unghiile în spatele recepţiei. Cum ea nu a reacţionat, a strigat-o.

— Roisin, scrisoarea pentru domnişoara Hart, te rog.

Roisin a ridicat privirea speriată, a scăpat pila şi s-a răsucit în scaun ca să ia plicul alb pe care îl pusese în siguranţă în căsuţa de corespondenţă rezervată pentru Margot.

— Este o doamnă foarte arătoasă, i-a spus lui Margot în timp ce-i întindea plicul. Exact aşa cum ţi-ai imagina că trebuie să arate o contesă. Ştiţi că soţul ei a locuit la un moment dat aici?

— Da, ştiu, a răspuns Margot, distrasă fiind de deschiderea plicului.

Domnul Dukelow s-a dus în spatele recepţiei şi şi-a luat un aer ocupat, dar era curios în legătură cu conţinutul scrisorii.

Margot a scos bucata de hârtie şi a desfăcut-o. Sub un blazon elaborat, auriu, alcătuit din trei albine mari, mesajul era scris de mână, cu stiloul.

Dragă domnişoară Hart,

Mi s-a adus la cunoştinţă că scrieţi o carte despre castelul Deverill şi despre familia Deverill. După cum ştiţi, soţul meu, contele, a crescut aici, până când mama lui a murit şi a ales să i-l lase prin testament fiului ei ilegitim, JP Deverill. Cred că aş putea să vă ajut în cercetarea pe care o faceţi. M-aş bucura să ne întâlnim. Vă las numărul meu de telefon, ca să mă contactaţi. Ne împărţim timpul între diferitele noastre reşedinţe, dar în prezent suntem la casa noastră din Dublin. Aş fi dispusă să vin la dumneavoastră. Nu am deseori ocazia unui pretext de a vizita căminul din copilărie al soţului meu.

Cu sinceritate, Contesa de Marcantonio

Margot a pus scrisoarea înapoi în plic şi i-a zâmbit domnului Dukelow.

— Contesa de Marcantonio vrea să mă ajute în cercetare, a spus şi a văzut faţa bărbatului luminându-se. Vrea să vină aici. Aveţi o cameră privată pe care s-o folosim?

Domnul Dukelow şi-a frecat mâinile cu manichiura proaspătă la gândul de a fi onorat de vizita unei feţe aristocrate.

— Absolut. Salonul doamnei de Lisle va fi locul perfect în care să vă bucuraţi de un tête-à-tête liniştit. Doamna de Lisle şi-ar dori să-i ofere contesei nimic mai prejos decât cea mai bună încăpere din castel. O voi anunţa imediat.

— Mulţumesc.

— Este plăcerea mea, domnişoară Hart.

Apoi a ridicat receptorul, şi-a umflat pieptul şi a aşteptat să răspundă cineva de la biroul doamnei de Lisle.

Margot a urcat în camera ei din turnul de vest. Era curioasă să o cunoască pe această contesă de Marcantonio.

Deja avea o idee despre personalitatea ei din puținele rânduri pe care i le scrisese. Pe contesă o deranja teribil faptul că soțului ei nu-i fusese lăsat castelul prin testamentul mamei lui. Poate *ea* avea să arunce puțină lumină asupra acestor secrete întunecate?

KITTY

Margot este ca un purceluş în căutare de trufe, printr-o pădure plină de ciuperci ascunse. Odată ce mirosul a ajuns în nările ei, n-ai cum s-o opreşti. A aflat de la Seamus adresa lui Michael Doyle şi îşi conduce micuța maşină albastră până acolo, fără nici un avertisment, înarmată cu o ladă din berea lui neagră preferată. Asta mă amuză. Ştiu că Michael, un bărbat bătrân de-acum, care se hrăneşte cu rămăşițele descompuse ale unei vieți pline de destrăbălare, va fi uşor de cumpărat.

Trăieşte singur. Nu s-a însurat niciodată, dar pentru o scurtă perioadă a locuit cu o femeie pe nume Grace, care s-a mutat cu el când soțul ei, Sir Ronald Rowan-Hampton, le-a descoperit aventura şi a dat-o afară. După umilire, ca să nu mai vorbim despre decădere, care a fost de la mare înălțime, având în vedere că Grace fusese una dintre cele mai respectate doamne din ținut, aceasta s-a apucat de băut. Michael, care nu băuse de mulți ani, i s-a alăturat. Cei doi au devenit un cuplu jalnic, dar înduioşător de devotat.

Grace şi cu mine am avut la un moment dat o prietenie stânjenitoare, dar asta este altă poveste.

Michael vine la uşa fermei unde el, sora lui, Bridie, şi fratele lor, Sean, au crescut dormind pe paie în loc de saltele şi s-au încălzit la căldura vacilor aflate în încăperea alăturată. Aceeaşi casă în care Jack, el şi ceilalţi rebeli îşi planificau raidurile şi ambuscadele în bucătărie, în căutarea halbelor de bere neagră şi a ţigărilor. Casa a fost renovată, mulţumită banilor lui Bridie, dar este cam în aceeaşi stare, având în plus numai apă curentă, electricitate şi genul de facilităţi pe care majoritatea oamenilor le iau de bune. Michael are nouăzeci şi patru de ani şi o sănătate surprinzător de bună. După toate lucrurile inimaginabile pe care le-a făcut în timpul Războiului de Independenţă şi aş îndrăzni să spun, şi după ce s-a încheiat, m-aş fi aşteptat să fi dat ortul popii de mult, dar karma nu se limitează doar la viaţa asta. Sunt sigură că-şi va plăti datoriile karmice în viaţa de apoi, pe care şi-a creat-o singur.

O examinează pe Margot cu o expresie iritată. Presupune că vrea să-i vândă ceva, deşi localnicii ştiu să nu se aventureze aşa departe pe acest drum. Se uită la ea din cap până-n picioare şi pot să observ vechea scânteie de afemeiat luminându-i ochii tulburi. Lui Michael i-au plăcut întotdeauna fetele drăguţe. Rânjeşte din colţul gurii, mai mult ca o grimasă ori o privire lascivă. A devenit un bătrân înverşunat.

— Domnule Doyle, sunt Margot Hart. Scriu o carte despre istoria familiei Deverill şi mi-ar plăcea să stau de vorbă cu dumneavoastră, dacă puteţi să vă faceţi timp pentru mine.

Michael are timp berechet. Nu are nimic de făcut toată ziua, decât să-şi rumege gândurile. Se uită la lada de bere şi deschide larg uşa.

— Intră! spune el.

Margot este o femeie curajoasă. Nu ezită. Nu uitați, Michael nu mai reprezintă pericolul din trecut. În tinerețe era înalt şi bine făcut, ca un taur, cu ochi plini de amenințare şi o imaginație pe măsură. Avea o anumită reputație în acest oraş, iar cei care voiau să-şi rezolve anumite probleme veneau la el. Ştiau cum acționează. Toată lumea ştia, până şi Garda. Dar nimeni nu se punea cu Michael Doyle. Acum e adus de umeri şi subțire ca o trestie. Muşchii i s-au atrofiat şi îi tremură mâinile. Într-adevăr, e plăpând ca un pui de pisică apropiindu-se de sfârşitul vieții. Mă întreb dacă priveşte înapoi la anii care au trecut şi regretă lucrurile pe care le-a făcut. Mă întreb dacă dulăii negrii care l-au fugărit toată viața îl muşcă acum de călcâie. Într-un fel sau altul trebuie să plătim până la urmă pentru faptele noastre rele. Cred că dulăii ăştia sunt aproape, foarte aproape.

O pofteşte pe Margot în bucătărie. Miroase a țigări şi varză fiartă. Ferestrele sunt închise. Nu-mi imaginez că Michael se gândeşte să aerisească. Margot pune sticlele de bere pe masă, ia un scaun şi se aşază. Michael se târâie până la ceainic şi îl aprinde.

— Presupun că bei ceai.

— Da, mulțumesc. Ați prefera un pahar de bere? Ridică o sticlă din ladă. Asta e bună? Nu eram sigură şi, având în vedere că nu sunt irlandeză, nu am ştiut ce marcă să cumpăr. Totuşi, femeia de la magazin a fost foarte serviabilă.

Michael se uită la bere şi simt cum salivează. Întotdeauna a preferat un pahar de bere în locul ceaiului.

— Deci scrii despre moşia Deverill, da? spune el apropiindu-se şi luând o sticlă de la ea.

— Da, este o istorie a familiei, de la Barton Deverill până în zilele noastre.

Mormăie. Nu-i place de ei.

— N-o să auzi nimic bun de la mine.

— Sunteți unchiul lui JP Deverill, şi al lui Leopoldo, bineînțeles, care a crescut la castel.

— Nu-l văd pe Leopoldo în zilele noastre, cât despre JP, nu l-am văzut atunci şi nu-l văd acum. Nu am nici o relație cu nici unul dintre ei. Mi-e teamă că ți-ai pierdut timpul venind aici.

— Ați cunoscut-o pe soția lui Leopoldo?

Michael toarnă berea într-un pahar. Găseşte o cană curată şi o umple cu apă fiartă.

— O femeie plină de mofturi, dar Leopoldo a fost întotdeauna un idiot.

Margot râde.

— Nu umblați cu mănuşi, nu-i aşa, domnule Doyle?

— Vorbesc pe față, într-adevăr. Dă peste cap jumătate de pahar dintr-o înghițitură, apoi se şterge la gură cu mâneca. Sora mea şi netrebnicul ei de soț l-au răsfățat. Apoi Bridie l-a lipsit de moştenire şi i-a lăsat castelul fiului ei bastard. Ce speranță avea?

Aduce cana de ceai la masă, pune o sticlă de lapte pe jumătate goală alături şi se aşază în fața lui Margot.

— Este o poveste tristă, spune ea.

— Nu iese niciodată ceva bun dacă ai de-a face cu vreunul din ei. Rânjeşte. Dar deja trebuie să ştii asta. Cum îți merge cercetarea?

— JP a fost de acord să mă ajute.

— Nu te lăsa păcălită. Nici unul nu-ți va mulțumi, odată ce cartea va ieşi pe piață.

Margot zâmbeşte dulce.

— Ei bine, ce-mi pasă mie? Până atunci voi fi de mult plecată.

Michael dă din cap, impresionat. Admir felul în care femeia asta manipulează oamenii pentru a-şi atinge scopul. Dacă Michael are senzația că s-ar putea ca Margot să le dea

o lecție celor din familia Deverill, o să fie mai probabil să vorbească cu ea. Îl cunosc şi ştiu cum gândeşte. Este înverşunat, răzbunător şi nu are nimic bun de spus despre nimeni. Deşi acum mi-e clar că, dintre toți oamenii cu care a avut legături în viața asta, cel mai mult se displace pe sine.

Beau, vorbesc şi lui Michael îi face plăcere compania ei. În zilele astea, cea mai mare parte a timpului e singur. A uitat cum e să ai companie. E o senzație plăcută, iar această senzație plăcută îl face guraliv.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl lui Leopoldo? întreabă Margot şi îl priveşte fix.

Michael şi-a aprins o țigară. Trage un fum lung şi expiră într-o parte.

— Contele era un oportunist. S-a căsătorit cu sora mea pentru bani şi apoi s-a purtat cu ea ca un bădăran. A domnit peste sat, a făcut-o pe grozavul, ca şi cum ar fi fost al lui, iar cei care au fost cuceriți de frumusețea lui superficială erau nişte idioți. Dar satul ăsta e plin de idioți, nu-i aşa?

Chicoteşte fără bucurie şi mai trage un fum. Degetele lui noduroase s-au îngălbenit de la tutun.

— Am auzit că *dumneavoastră* ați fost cel care i-a făcut felul, sugerează Margot cu blândețe.

— După cum am spus, idioți! Dar nu pot spune că-l învinovățesc pe cel care-a făcut-o. Cesare era un impostor. Acele albine Barberini, cu care îi tot dădea înainte, să te ferească Sfântul!

— Albine? se încruntă Margot.

— Blazonul familiei Barberini erau albinele. Cesare pretindea că era urmaşul cardinalului Maffeo Barberini, care a devenit papa Urban al nu-ştiu-câtelea. Avea la fel de multă legătură cu papa ca mine. A pus chiar şi nişte albine de piatră deasupra uşii castelului, deşi mi-a dat o oarecare satisfacție să le văd distrugând mottoul familiei Deverill.

Tocmai voia să fugă cu averea lui Bridie, împreună cu o tânără pe care reuşise s-o seducă, când i-au făcut felul. Dacă n-ar fi făcut altcineva asta, aş fi făcut-o eu. Scutură mucul într-o scrumieră. Un sfârşit bun pentru nişte veşti proaste.

— Mi s-a spus că a fost îngropat în nisip până la gât şi a fost lăsat să moară.

— E adevărat. A venit refluxul şi l-a înecat. Trebuie să fi fost lent. Foarte lent.

— Un mod oribil de a muri, spune Margot cu o grimasă pe faţă.

— Nimic mai puţin decât a meritat netrebnicul.

— Bietul Leopoldo!

— I-a fost mai bine fără el. La fel şi maică-sii.

— Totuşi, nu-mi dau seama cum îşi revine cineva după ce îşi găseşte tatăl ucis, mai ales în acest mod oribil.

— Leopoldo nu şi-a revenit niciodată şi nu-mi imaginez că şi-a revenit nici după ce a fost dezmoştenit. Este un om distrus, cu o soţie stridentă, plină de ifose, care visează să fie doamna castelului pe care soţul ei *ar fi trebuit* să-l moştenească. Râneşte din nou şi se uită la Margot prin fumul care îi pluteşte afară din nări. Eşti măritată, Margot Hart?

— Nu, răspunde ea. Nu cred în asta.

El dă din cap.

— O să te simţi singură aşa. Apoi, ca şi cum i-ar citi gândurile, adaugă: Iubiţii vin şi pleacă, domnişoară Hart. Sunt departe de a fi un înţelept când vine vorba de chestiuni ale inimii, dar atât pot să spun: să duci o viaţă aventuroasă, independentă şi egoistă e foarte plăcut, dar până la urmă vrei doar pe cineva căruia să-i pese de tine.

În timp ce se apropie de sfârşitul vieţii lui, Michael Doyle îşi dă seama că nimănui nu-i pasă de *el.*

JP aşteaptă cu nerăbdare vizitele lui Margot. Se foieşte pe lângă foc, aruncând buşteni proaspeți, alimentându-l ca să nu fumege, oprindu-se ca să se bucure de scânteile care dansează pe lângă flăcări ca nişte licurici. Vrea ca încăperea să fie plăcută pentru ea. Vrea ca aceste cutii s-o țină aici pe termen nedefinit. Nu vrea ca ea să nu mai vină. Apoi aşteaptă. Orologiul ticăie zgomotos în hol, scoțând în evidență cu ecoul lui gol pustietatea din casă, căci, în afară de acest sunet, casa e scufundată în linişte. Este tăcută ca o criptă.

JP caută prin cutii, scoțând documente şi trecându-şi privirea peste ele, încercând să facă în aşa fel încât timpul să treacă mai repede. Pe unele le duce la fotoliul în care se aşază şi le parcurge, dar nu e la fel ca atunci când le discută cu Margot. Când în sfârşit aceasta îşi face apariția, parcându-şi mica maşină albastră în fața casei, sare din fotoliu şi se îndreaptă spre coridor ca s-o întâmpine în hol. Întregul corp i se aprinde ca un bec. Mă întreb dacă nu e puțin îndrăgostit de ea; la urma urmelor, este o tânără izbitor de frumoasă. E suficient de bătrân ca să-i fie tată, desigur, dar asta nu schimbă lucrurile. Este bărbat şi întotdeauna a apreciat femeile frumoase.

Îmi dau seama că şi Margot se ataşează de el. Dar poate să fie din cauză că-i este milă de el. Este o privelişte jalnică, fără îndoială, deşi am observat că e mai atent la înfățişarea lui acum. Petrece mult timp în fața oglinzii, în căutarea tânărului frumos care a fost la un moment dat, întrebându-se unde a dispărut. Aş putea să-i spun eu unde a dispărut, dar nici dacă m-ar auzi nu m-ar asculta.

În decursul săptămânii următoare îşi creează o rutină împreună. Doamna B aduce ceaiul şi tortul. Margot scotoceşte prin cutii, scoțând afară lucruri, în timp ce JP se uită la obiectele de interes pe care ea i le înmânează şi-i spune propriile lui poveşti. Margot notează totul în agendă,

fascinată. Şi eu sunt de asemenea fascinată. Multe dintre lucrurile pe care i le spune lui Margot îmi sunt necunoscute. Şi, bineînțeles, experiența proprie este subiectivă. Aud povestea din punctul lui de vedere pentru prima dată şi-mi dau seama cât de diferit de al meu este acest punct de vedere, ca două fețe ale aceleaşi monede. Toate hotărârile pe care le-am luat pentru el au venit din inimă, pot să spun asta cu toată sinceritatea şi totuşi, au fost luate de pe poziția mea, nu a lui. I-am spus că mama lui murise pentru că nu voiam să fiu obligată să-i spun de ce nu îl păstrase. Nu am crezut niciodată că ea avea să se întoarcă în Ballinakelly. Nu mi-am imaginat niciodată că avea să cumpere castelul. Niciodată, nici în cele mai nebuneşti fantezii ale mele, nu m-am gândit că era posibil să fi născut gemeni. Am sperat că JP avea să fie mulțumit cu mine şi soțul meu, Robert, şi tatăl nostru, Bertie. Şi a fost, până când Bridie i-a adus la cunoştință golul din viața lui despre a cărui existență nu ştiuse niciodată.

După câteva zile rutina lor se schimbă şi JP o roagă pe doamna B să le pregătească prânzul. Sunt împreună în salonul de luat masa, la un capăt al mesei lungi unde obişnuiam să stau cu fratele şi surorile mele în copilărie şi vorbesc de parcă ar fi vechi amici. Margot este curioasă în legătură cu toate detaliile vieții lui, iar JP este nerăbdător să-i vorbească despre ele. Nimeni nu a fost interesat de persoana lui de ani întregi. Îl întreabă despre fiica mea, Florence, care este măritată, locuieşte în Edinburgh şi are la rândul ei copii. Îl întreabă despre mine, iar el îi spune despre eroismul meu din timpul Războiului de Independență, ceea ce este o exagerare, despre iubirea mea pentru cai şi pentru călăritul peste dealuri şi despre viața noastră de familie împreună cu Robert. Dar îi va spune despre Jack, mă întreb? Acesta este unul dintre nenumăratele subiecte delicate pe care Colm speră că tatăl

lui le va evita. Vedeți, când JP s-a îndrăgostit de fiica lui Jack, Alana, aceasta a descoperit că eu, sora vitregă a lui JP, avusesem o aventură cu tatăl ei şi a anulat logodna. JP a fost devastat şi m-a acuzat că i-aş fi distrus orice şansă de a fi fericit. Adevărul era că Jack şi cu mine ne iubiserăm întreaga viață. Când am renunțat la planul de a fugi împreună în America, Jack a plecat de unul singur şi a cunoscut-o în cele din urmă pe Emer, cu care s-a însurat. S-au întors la Ballinakelly după ani buni, iar eu a trebuit să mă confrunt cu adevărul, şi anume cu faptul că decizia mea de a nu pleca deschisese uşa posibilității ca el să găsească iubirea alături de altcineva. Şi chiar a iubit-o. Ne-a iubit pe amândouă.

Dar pentru mine asta n-a fost suficient. Îmi doream iubirea lui Jack şi o voiam pe toată. Fusese numai vina mea, iar regretul mi-a pârjolit inima precum un cărbune; încă o pârjoleşte.

Emer este o femeie mai bună decât mine. Şi-a iertat soțul, iar Alana s-a măritat cu JP până la urmă şi s-a mutat în castel. Apoi JP şi cu mine n-am mai vorbit niciodată despre Jack. L-am urmărit de la distanță pe acest bărbat pe care l-am iubit mereu, ascunzându-mi adevăratele sentimente, prefăcându-mă că ceea ce simțisem la un moment dat se stinsese precum cărbunii într-un grătar rece. L-am urmărit dedicându-se pe de-a-ntregul soției lui şi renunțând pentru totdeauna la trecut. Dar astfel de experiențe nu pot fi şterse din suflet. Sunt permanente. Ele ne fac ceea ce suntem. Jack şi cu mine am fost ca unul şi totuşi el nu m-a mai privit niciodată cu ochi plini de înțelegere şi iubire. Mi-a întors spatele pentru a se dedica soției, familiei şi viitorului lui. A fost un sacrificiu pe care a trebuit să-l facă. Amândoi a trebuit să facem acest sacrificiu. Dragostea lui JP şi a Alanei a înflorit şi pentru o vreme iubirea lor a fost totală. Din ceva frânt s-a născut ceva întreg.

Plutesc acum, în timp ce JP deliberează cât din povestea mea să divulge. Apoi îşi pune jos cuţitul şi furculiţa, se şterge la gură cu un şervеţel şi se sprijină de spătar. Este poziţia în care se aşază cineva ca să poată spune o poveste lungă. Mă gândesc la Colm. Colm, care îşi doreşte cu ardoare să-şi protejeze familia de suferinţele la care va fi supusă dacă fantomele trecutului vor fi dezgropate.

— Kitty a fost o femeie pasională, nechibzuită, începe el. A iubit un bărbat din tabăra opusă, pe care nu-l putea avea, aşa că s-a măritat cu Robert Trench, care îi fusese meditator pe când era tânără. Era blând şi bun, dar nu avea nimic din extravaganţa celuilalt.

Îmi dau seama atunci că-mi va spune povestea. Puţinul pe care-l ştie este suficient ca să rănească. Nu pot permite asta. De dragul lui Colm, *nu voi* permite asta. Trimit o undă în atmosferă şi ambele pahare de vin se răstoarnă pe faţa de masă. Paharul lui Margot se sparge. Din al lui JP, vinul roşu se varsă pe bumbacul alb. Amândoi se uită la pahare nedumeriţi. Povestea mea se stinge în gâtul lui JP. Margot se încruntă. Ea, care nu crede în fantome, încearcă să găsească o explicaţie raţională pentru felul în care s-a întâmplat. Simt cum se gândeşte, ca un şoricel care se agită prin cameră în căutarea unei găuri. Dar nu există nici o gaură.

Se mută înapoi în salonul de jocuri, afectaţi, dar încercând amândoi să-şi ascundă teama. JP aprinde o ţigară.

— Ce părere ai avea despre o partidă de călărit? întreabă el, scoţându-şi din minte ideea de fantome şi întorcându-şi atenţia spre lucruri mai plăcute.

— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunde Margot.

— Ştii, la un moment dat, călăria era activitatea mea preferată. Vezi tu, o am în sânge. Petreceam tot timpul liber pe care îl aveam pe dealuri, în şa. Era palpitant. Face o pauză şi priveşte în gol. Aşa am întâlnit-o pe Alana, adaugă

cu vocea stinsă. Ieşisem la călărit şi am văzut în depărtare un copil hoinărind pierdut printre stânci. Când am ajuns acolo, s-a ţinut tare şi nu a vrut să ştiu că nu-şi găsea drumul. Dar mi-am dat seama din expresia neliniştită a ochilor ei că îi era frică. Am luat-o în şa şi am călărit împreună până în Ballinakelly. Pe atunci era doar o fetiţă. Asta era înainte să plec la război. Când m-am întors, se transformase într-o tânără femeie. O tânără femeie frumoasă şi formidabilă.

Chicoteşte, dar fără veselie, numai cu un regret amar şi nostalgie pentru ceva ce a preţuit în trecut, dar a pierdut.

Stau în faţa focului, care s-a transformat în cenuşă, şi a ultimului buştean rămas, luminând incandescent. JP ridică un buştean nou din coş şi îl aruncă pe grătar. Sfârâie, scuipă şi se aprinde.

— Ce s-a întâmplat cu Alana? întreabă Margot cu blândeţe şi sunt şocată de cât de curajoasă este să-i pună această întrebare aşa, fără să se teamă.

Spre surprinderea mea, el nu obiectează. Trage un fum lung din ţigară, se scarpină la cap în zona în care părul s-a rărit şi inspiră adânc. Sunt curioasă. Nici *eu* nu ştiu de ce s-a încheiat mariajul lor. De data asta rămân complet nemişcată. Nu trimit nici o undă care să le zdruncine lumea. Ascult, recunoscătoare pentru neînfricarea lui Margot.

În momentul crucial, doamna B deschide uşa.

— Stăpâne, conaşul Colm a venit să vă vază.

Doamna B îi spunea aşa încă de când era băieţel.

JP se uită la Margot şi suspină. Margot zâmbeşte în felul ăla al ei lipsit de griji, dar ştiu că este dezamăgită. A pierdut o oportunitate de a afla motivul pentru care a trebuit să vândă castelul. Se preface că nu-i pasă. Se preface, de asemenea, că sosirea lui Colm nu o nelinişteşte.

— Îmi pare rău, Margot, spune JP. Ar fi mai bine să văd ce vrea.

— Te rog, nu-ți cere scuze. Am mult de lucru aici.

Trage una dintre cutii spre ea ca să arate că deja a lăsat în urmă conversația.

— O să călărim mâine-dimineață, dacă va fi bună vremea.

— Minunat. O să vin pregătită, răspunde ea.

Mă întreb ce anume din valiza ei ar putea fi potrivit pentru călărie.

JP îl găseşte pe Colm în bibliotecă. Salonul de desen e prea mare şi prea friguros pentru a sta în el. Au trecut mulți ani de când a aprins cineva focul acolo. Mulți ani de când a fost plin de oameni. Tatăl meu obişnuia să invite prieteni acolo cu regularitate, dar JP este întotdeauna singur. Biblioteca, pe de altă parte, e călduroasă şi primitoare. Colm stă lângă fereastră, privind în grădină când intră tatăl lui. Se întoarce şi zâmbeşte. Au trecut ani de când a manifestat cel mai mic semn de căldură față de tatăl lui, iar asta îmi trezeşte imediat suspiciuni. Aici, pe tărâmul dintre lumi, simțurile mele sunt ascuțite, am avut mult timp să le rafinez.

— Bună, tată, spune el.

— Bei ceva? întreabă JP, îndreptându-se direct spre tava cu băuturi ca să-şi toarne un whisky.

— Nu, mulțumesc, răspunde Colm în timp ce-l urmăreşte pe tatăl lui umplându-şi paharul.

Au fost prea mulți ani în care l-a urmărit pe JP luând-o pe panta alcoolismului pentru ca imaginea să-l mai şocheze. Nu simte decât o vagă dezamăgire şi resemnare pentru că nu are ce să facă în legătură cu asta.

— Presupun că nu este o vizită de curtoazie? întreabă JP, dar azi se simte bine datorită prânzului cu Margot.

Nu va permite ca vizita lui Colm să-l descurajeze.

— Am venit să-mi cer scuze.

— Scuze?

Asta e o surpriză pentru JP.

— M-am gândit la cartea pentru care face cercetări femeia asta şi, ei bine, poate că am exagerat.

Colm îşi bagă mâinile în buzunare şi ridică umerii. Îmi dau seama că nu-i este uşor să-şi ceară scuze.

— Da, ei bine, poate ai exagerat. JP ia o gură de whisky. Dar cu toţii greşim.

Maxilarul lui Colm se încordează.

— Aş vrea să văd unele dintre documentele din acele cutii, dacă nu te deranjează. M-am gândit că poate este mai bine să intru în spiritul lucrurilor, decât să condamn proiectul fără să ştiu nimic despre el.

— Cred că asta ar fi o idee foarte bună.

Colm dă din cap.

— Bun. Speram că o să spui asta.

— De ce nu vii s-o cunoşti pe Margot? Este în salonul de jocuri.

Îşi stinge ţigara.

— Am cunoscut-o deja.

JP ridică sprâncenele.

— Serios?

— Da, şi nu am fost prea politicos. Poate ar trebui să-mi cer scuze şi faţă de ea.

— Da, ar trebui. Este oaspete în casa mea şi aş vrea să fie tratată ca atare.

— Desigur.

Colm este plăcut azi. Mă întreb ce pune la cale.

Cu paharul în mână, JP deschide calea pe coridor, spre salonul de jocuri. Bate la uşă. Margot îl pofteşte înăuntru. Bărbatul răsuceşte clanţa de alamă şi împinge uşa. Margot ridică privirea din hârtii şi zâmbeşte. Când îl vede pe Colm, zâmbetul îi îngheaţă.

— Am înţeles că voi doi aţi făcut deja cunoştinţă, spune JP.

— Mi-e teamă că domnişoara Margot m-a cunoscut într-unul dintre momentele mele cele mai proaste. Îmi cer scuze pentru asta, spune Colm.

Zâmbetul lui este la fel de superficial ca al lui Margot.

Ea se ridică de pe podea, unde stătea şi citea în faţa focului. Nu ştie de ce a venit Colm. Aşteaptă ca unul dintre bărbaţi să vorbească.

— Aş vrea să-i arăt lui Colm unele dintre comorile din aceste cutii, spune JP.

Margot este în mod vizibil uşurată. Îmi imaginez că a crezut că venise ca s-o certe din nou.

— Dacă vreţi, vă las să faceţi asta şi revin mâine.

— Nu, vă rog, nu plecaţi din cauza mea. Colm se grăbeşte să o reţină. Probabil ştiţi mai bine decât tata ce este interesant şi ce nu.

Margot începuse să facă teancuri pe masă. Se duce să le arate.

— Astea toate sunt aşezate în ordine cronologică. Începând de aici, cu contractele de proprietate asupra terenului, datate 1662. Atinge fiecare teanc cu mâna, parcurgând lungimea mesei. 1700, începutul anilor 1800, sfârşitul anilor 1800, 1900–1910, 1910–1920 şi aşa mai departe.

Colm este surprins să vadă o cantitate aşa de mare de informaţii despre familia lui. A fost atât de măcinat de istoria perioadei în care a trăit el, încât nu s-a gândit la trecut. I se trezeşte interesul. Se duce la primul teanc şi deschide un registru vechi, îmbrăcat în piele, ştanţat cu emblema în aur a familiei Deverill. Icneşte de mirare când vede rândurile ordonate de date scrise de mână. Cheltuielile casei, de la mâncare, la salarii şi fiecare rubrică este frumos caligrafiată în cerneală neagră.

Zâmbetul lui Margot este mai cald acum.

Colm dă din cap. Uită de îngrijorarea legată de Margot în timp ce este atras în trecut.

— Uimitor! este el de acord, frunzărind paginile. Incredibil când te gândeşti că aceste rânduri au fost scrise cu mai mult de trei sute de ani în urmă. Îşi trece degetele peste cerneală. Îţi dă senzaţia că sunt foarte reale, nu-i aşa? Foarte apropiate. Apoi citeşte cu voce tare câteva dintre notiţele care i se par amuzante. Lui Barton i-a plăcut să fie o gazdă generoasă, spune el cu un zâmbet pe faţă. Nu a făcut nici o economie. Imaginează-ţi să cheltui cincizeci de lire, care trebuie să fi fost o avere pe vremea aia, numai pe lumânări!

— În timp ce oamenii din Ballinakelly mureau de foame, adaugă Magot cu un zâmbet pieziş pe figură.

— Nu sunt de acord. Cred că întreţinea tot satul, răspunde Colm. Cine erau armatele de lachei, servitori, bucătărese, cameriste, grădinari, paji? Oameni din zonă, bineînţeles. Înainte de castel este posibil să fi murit de foame, cu siguranţă că armata lui Cromwell i-a decimat, dar când Barton Deverill a construit castelul, trebuie să fi primit un colac de salvare. Sunt sigur că au fost recunoscători. Nu există nici o dovadă a vreunui conflict între oamenii din Ballinakelly şi castel, nu-i aşa?

— Numai Maggie O'Leary, cu armata ei de rebeli, care a încercat şi a eşuat să-l ardă până în temelii.

— Maggie, verişoara mea îndepărtată, a fost arsă pe rug pentru vrăjitorie.

— Da, ai sângele amândurora în vine, spune Margot gânditoare. Cine ar fi crezut că aproximativ trei secole după ce Barton a pus stăpânire pe pământul lui O'Leary, unde şi-a construit castelul şi i-a trimis pe proprietarii de drept în mlaştini, urmaşul lui se va însura cu un O'Leary, unind cele două familii. Este o poveste frumoasă.

Zâmbeşte, bucurându-se de romantismul poveştii.

Colm se uită la tatăl lui. Ar fi fost o poveste frumoasă dacă JP şi Alana nu ar fi stricat-o. Totuşi Margot are dreptate, Colm este o floare care creşte din pământul pârjolit al câmpului de luptă dintre Barton Deverill şi Maggie O'Leary. Ar fi cu siguranță un simbol al mântuirii, dacă ar locui în castel. Dar nu locuieşte, pentru că nesăbuitul lui tată i-a pierdut dreptul din naştere. Cum *a putut?*

Sunt cuprinsă de un atac brusc de furie. Trimit o undă prin aer şi câteva foi de hârtie zboară pe podea ca nişte frunze. Colm şi Margot se privesc în ochi. Sunt speriați ca nişte iepuri care tocmai au auzit sunetul puştii unui vânător. Se lasă deodată la podea să adune hârtiile. JP se duce la fereastră, unde vede prin sticlă cum se lasă noaptea timpurie.

— E curent aici, spune el, dar ştie că nu e nici un curent, cu siguranță nu unul suficient de puternic pentru a deranja un teanc de hârtii.

Îi simt suspiciunea în timp ce trage draperiile grele de catifea. La urma urmelor, a crescut cu mine şi cel de-al şaselea simț al meu. Este obişnuit cu spiritele care au rămas pe pământ şi cu fantomele şi ştie foarte bine diferența dintre ele. Mă întreb dacă bănuieşte că nu am plecat. Că nu voi pleca până când castelul nu-i va fi returnat unui Deverill, lui Colm. Mă întreb dacă nu cumva, la un nivel profund, poate inconştient, ştie.

Nici unul dintre ei nu rosteşte cuvântul „fantomă", deşi toți îl gândesc. Margot se uită la ceas şi spune că trebuie să plece. JP îi reaminteşte că mâine se vor duce la călărit. Margot îşi ia rămas-bun de la Colm. Acesta îi răspunde stângaci. Acum, că nu se uită la registru, înțepeneşte în timp ce devine conştient de sine însuşi şi-şi reaminteşte să nu lase garda jos.

Margot pleacă. Acum se simte ca acasă la cabana de vânătoare şi nu o mai conduce nimeni. JP şi Colm rămân

singuri. JP şi-a terminat whiskyul şi deja tresare de dorință să-şi mai toarne un pahar. Cei doi bărbați nu spun nimic. Stau inconfortabil unul lângă celălalt, în fața focului. Atunci intră doamna B.

— A plecat don'şoara Hart? întreabă ea.

— Tocmai a ieşit, spune JP.

— O, păcat! Ştiu că îi place tortul făcut de mine.

— Chiar îi place, doamnă B.

— Şi *mie* mi-ar face plăcere să primesc o bucată din el, spune Colm deodată.

Tatăl lui nu se aştepta la asta.

— Rămâi la ceai? întreabă el.

— Sigur, răspunde Colm. De ce nu? Nu am mai mâncat prăjitura doamnei B de ani de zile.

Doamna B zâmbeşte. Fața i se îmblânzeşte când se uită la Colm cu afecțiune. Îl ştie de când era copil. Presupun că răceala acestei familii a afectat-o şi pe ea la fel cum i-a afectat pe toți.

— Aduc imediat, spune ea şi dispare.

Colm se întoarce spre masa de biliard.

— Deci, ce altceva interesant ai mai găsit aici?

JP îi dă jurnalul lui Hermione Deverill.

— Mă întorc imediat, spune el.

Colm se aşază într-un fotoliu şi începe să citească.

O clipă mai târziu, JP îşi umple paharul cu whisky şi apoi îl dă peste cap. Simt un val de tristețe când îl văd cum priveşte în pahar, încercând să se hotărască dacă să-l umple din nou. De asemenea, simt că sunt neputincioasă. Nu prea am cum să-l ajut de aici. Pot numai să urmăresc cum încearcă să-şi înece sentimentele de vină şi regret, oricare ar fi ele, pentru că aceşti parteneri toxici sunt probabil cei care îl chinuie. Un om bea aşa numai dacă nu găseşte prea multe lucruri de iubit la propria persoană.

CAPITOLUL 7

Margot a venit pregătită pentru călărie. Ştia suficiente lucruri despre Irlanda şi mai ales despre neamul Deverill, pentru a presupune că existau destul de multe şanse ca la un moment dat să se urce pe un cal. Bunicul ei fusese un vânător priceput în tinerețe şi Margot luase lecții de călărie în copilărie. Mamei ei nu-i plăcuse la țară, dar încercase din răsputeri să se adapteze stilului de viață al soțului ei, cel puțin la început, ceea ce o făcuse să fie de acord ca Margot să se înscrie în tabăra de ponei şi la ciudatele curse de cai pentru amatori. Când a împlinit opt ani, tatăl ei i-a cumpărat un ponei pe nume Sergeant Percy, care a sosit împreună cu prietenul lui cel mai bun, un măgăruş pe nume Charlie. Câțiva ani Margot a petrecut multe ore fericite împletind coama poneiului ei, țesălându-l, lustruind harnaşamentul şi curățând boxele. Charlie urmărea ce se întâmpla cu un vag interes, animându-se numai când Margot îl ducea pe Percy de pe câmp. Atunci măgarul necheza frenetic până când prietenul îi era adus înapoi. Margot a fost pasionată de poneiul ei până când i-a descoperit pe băieți. Atunci Sergeant Percy s-a îngrăşat, a început să se plimbe fără țintă pe câmp, iar Charlie a fost în culmea fericirii.

Acum a pornit la volanul maşinii ei Beetle spre cabana de vânătoare, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de călărie bleumarin şi jachetă, cizme de călărie negre şi şapcă de

fetru. Când domnul Flannigan îi târâse valiza pe scări până în camera ei, aceste cizme şi şapca atârnaseră atât de greu. Ultima oară când călărise, traversase Anzii din Argentina spre Chile şi dormise sub cerul liber. Acum anticipa o zi minunată petrecută pe dealurile din jurul orăşelului Ballinakelly. Vremea promitea să fie prietenoasă, dar se putea schimba cu repeziciune pe coastă, vânturile marine înteţindu-se pe neaşteptate şi împingând norii spre continent, unde îşi dezlănţuiau ploile asupra turiştilor neavizaţi. Acum cerul avea o culoare albastră spălăcită. Soarele strălucea în toată gloria lui măreaţă, scăldând câmpurile într-o lumină aurie şi transformând iarba într-un verde aproape fluorescent.

JP o aştepta pe Margot în hol, arătând mult mai puţin strălucitor, aşa cum era îmbrăcat într-o haină de ploaie lungă, de culoare olive şi cu o şapcă de tweed pe cap. Nu purta pantaloni de călărie, ci o pereche de pantaloni de moleschin şi era încălţat cu o pereche de ghete vechi, încheiate cu şireturi. Doamna B pregătise un termos de ceai, iar JP umpluse o ploscă cu whisky, perspectivă care îl încălzea ca şi cum ar fi avut un cartof fierbinte în buzunar.

— Parcă eşti de-a locului, Margot, a spus el când a văzut-o.

Avea o faţă drăguţă, în formă de inimă, neacoperită de părul care era acum dat pe spate şi împletit. Părea mai tânără, nemachiată.

— Nu am vrut să dau greş, a răspuns ea zâmbind.

— Nu poţi da greş în Irlanda. Nu-i aşa, doamnă B?

— O, da, stăpâne. Noi, irlandezii, nu facem întotdeauna lucrurile aşa cum se obişnuieşte.

— Ai luat un mic-dejun copios? a întrebat JP.

— Pe cât de copios se poate la o oră atât de matinală.

— O să pregătesc un prânz bun pentru când vă întoarceţi, a spus doamna B. O să fac fazan înăbuşit.

Doamna B se simțea încurajată să-l vadă pe JP atât de plin de entuziasm. Avea un ton vesel şi îi revenise simțul umorului. Acesta era bărbatul pe care îl cunoştea, nu străinul mohorât şi singur care pusese stăpânire pe el în ultimul deceniu. I-a urmărit plecând, apoi a închis uşa în urma lor şi s-a dus către bucătărie să pregătească fazanul. Trecuse mult timp de când se simțise atât de optimistă, chiar avea un pas uşor săltat. În timp ce şi-a pus şorțul şi a dat jos de pe raft cratițele şi tigăile, şi-a dat seama că aştepta cu nerăbdare să gătească acest prânz şi că se gândea la modalități de a-l face mai interesant. Prezența lui Margot scotea casa din umbra în care fusese cufundată şi o umplea de lumină.

Apoi doamna B a făcut ceva neaşteptat. Plină de optimism, s-a dus în depozit şi a luat vechiul aparat de radio de pe raft. L-a curățat de praf, pentru că nu fusese folosit de ani întregi, şi l-a băgat în priză. L-a deschis. Dintr-odată, sunetul muzicii clasice a plutit în încăpere şi doamna B a rămas privind, minunându-se. Era ceva magic în felul în care acordurile alungau linişștea din acel loc, îngrozitoarea tăcere cu care doamna B ajunsese să fie aşa de obişnuită încât încetase s-o mai observe. Această tăcere devenise parte din ea, ca o baltă de singurătate tristă şi stagnantă aflată în centrul ființei ei, unde zăceau îngropate toate suferințele. Acum muzica agita balta aceasta, acoperind-o cu vălurele, inspirând-o să se întrebe cum de o suportase pentru atât de mult timp. A dat volumul mai tare şi a suspinat de plăcere. Lucrurile aveau să se schimbe; putea simți asta în schimbările care se petreceau în ea. Şi o putea simți în muzică. Nu avea de gând să-i permită acelei tăceri să-i mai invadeze bucătăria.

JP a condus-o pe Margot la grajduri, care erau în spatele casei, după grădina bucătăriei. În acest moment al anului

nu creştea nimic, iar grădina avea un aer nostalgic, de parcă la un moment dat ar fi fost cultivată din abundenţă, iar acum era redusă, micşorată, pur şi simplu întreţinută. Parcelele de legume rămăseseră dezgolite, pământul ciocolatiu era greblat ordonat. Sera era goală, cu geamul tulbure de la mucegai, bântuit de aceeaşi dezolare ca şi casa. Margot nu-şi imagina că JP ieşea prea mult. Nu-şi imagina că-l interesa grădina. S-a întrebat cum arătase locul când fusese plin de iubire.

Au ajuns la grajduri şi JP i-a făcut cunoştinţă cu Thomas şi Aidan O'Rourke, care înşeuaseră caii. Lui Margot i s-a părut că-i recunoaşte de la pub. Doi fraţi, bruneţi şi chipeşi, cu ochi albaştri, feţe subţiri, acoperite de bărbi scurte şi incisivi mai lungi decât restul dinţilor, care le dădeau un aer şiret. Margot nu avea nevoie de ajutor ca să urce în şa. Şi-a strecurat piciorul stâng în scăriţă şi s-a ridicat cu uşurinţă. JP, în schimb, nu era la fel de agil. Thomas a aşezat calul lângă un bloc de piatră special construit în acest scop, iar JP s-a urcat cu un geamăt.

— A trecut ceva vreme de când nu am mai călărit, a spus el, apucând hăţurile.

— Când spui ceva vreme, la cât timp te referi? a întrebat Margot.

El a ridicat din umeri.

— Ani de zile.

A fost surprinsă.

— Ai doi cai frumoşi, dar nu ieşi niciodată?

— Am şase cai frumoşi, a corectat-o el. Apoi s-a cocoşat, înfrânt. Nu am avut voinţa necesară, Margot.

— Cine îi antrenează când nu o faci tu?

— Flăcăii ăştia, a răspuns, făcând semn spre Thomas şi Aidan. Ei ţin lucrurile în stare de funcţionare.

— Dacă nu aş fi fost scriitoare, mi-ar fi plăcut munca lor, a spus ea, privindu-i pe băieţi în timp ce aceştia zâmbeau cu mândrie.

Şi-a imaginat că totuşi era o muncă singuratică.

— Întotdeauna e nevoie de încă o pereche de mâini, a spus Aidan cu un zâmbet, în timp ce incisivii îi dădeau un farmec sălbatic.

— Aşa-i, şi cu o pricepere ca a dumneavoastră, don'şoară Hart, a adăugat Thomas. A mângâiat calul pe partea laterală. O să fie o dimineaţă plăcută aici. Vremea e bună. N-o să vă ude ploaia.

— Dacă te înşeli şi mă ud, va trebui să-mi faci cinste diseară la O'Donovan's, i-a spus ea în timp ce şi-a strâns gleznele şi calul a plecat.

— Deci acolo te duci serile, aşa-i? a întrebat JP.

— Am fost de câteva ori. Este un loc bun ca să observi oamenii.

El a chicotit.

— Este inima oraşului. Aşa a fost mereu. Ştii, când eram copil, femeile nu aveau voie să intre acolo.

— Ei bine, au părut destul de surprinşi când m-au văzut intrând de una singură.

— Sunt sigur. Obiceiurile vechi se uită greu în astfel de locuri.

Au părăsit moşia şi au pornit-o pe o potecă ce şerpuia lin pe lângă contururile proprietăţii, conducându-i în câmp deschis. În curând urcau dealurile verzi catifelate, presărate cu pietre, oi care păşteau, ziduri de piatră, iarbă înaltă şi buruieni. De acolo puteau vedea marea. Stânci abrupte cu straturi orizontale, ca nişte felii de tort, se ridicau ascuţite din apă, iar valurile se spărgeau de ele, scurgându-se ca nişte nori de spumă. Pescăruşii ţipau în vântul care purta pe răsuflarea-i de gheaţă mirosul de ozon şi apă sărată. Margot s-a simţit dintr-odată entuziasmată. Era incitant să

fii acolo, în natură, pe acest tărâm sălbatic, dezlănțuit. O umplea de o senzație care-i aducea lacrimi în ochi. Atunci s-a gândit la tatăl ei. În loc să-l dea afară din minte, l-a lăsat să zăbovească pentru o clipă. Şi-a imaginat fața în formă de inimă, la fel ca a ei, şi zâmbetul voios şi s-a mirat că imaginea invocată de mintea ei era una pozitivă. A inspirat, inhalând mirosurile bogate de pământ umed şi buruieni, ingerând gustul Irlandei, permițând străvechiului farmec care îmbiba pământul, să se ridice şi să-şi găsească drumul spre inima ei.

Probabil că JP a simțit şi el asta, pentru că s-a întors spre ea şi a zâmbit, un zâmbet atât de plin de recunoştință, încât Margot a simțit şi ea recunoştința, ridicându-se în interiorul ei precum valurile oceanului.

— Hai să galopăm, a sugerat ea.

JP şi-a întors fața către vânt.

— Vino după mine! a strigat, apoi a pornit şi sunetul copitelor calului s-a stins, lăsând-o pe Margot în urmă.

Margot şi-a încleştat fălcile şi a lovit calul în coaste. Într-o clipă a început să zboare peste iarbă în urma lui, cu aerul rece suflându-i în față. Prin vene adrenalina îi curgea ca un foc. A râs cu voce tare; râsul nebunesc, plin de abandon al cuiva care tocmai descoperise ceva în interiorul propriei persoane, ceva despre a cărei existență nu ştia. În acel moment de completă lipsă de reținere, s-a simțit mai vie ca niciodată. Nici măcar atunci când călărise prin Anzi nu simțise o asemenea revărsare de adrenalină, pentru că încântarea venea de la pământ, de la vânt şi de la freamătul valurilor. Sălbăticia peisajului declanşase sălbăticia din ea. Iar ea n-a făcut nici o încercare s-o controleze, ci a lăsat-o să se exprime liberă. Când l-a ajuns din urmă pe JP, care-şi oprise calul şi o aştepta pe coama unei coline, gâfâia şi zâmbea atât de larg, încât o durea fața.

JP i-a întins plosca.

— Asta o să te fortifice, a spus el.

Margot a luat o gură. Whiskyul a ars-o pe esofag, până în stomac.

— A fost incredibil, a icnit ea. Nu cred că am râs niciodată aşa.

Ochii lui JP străluceau, obrajii îi erau roşii. Părea cu zece ani mai tânăr. Nu mai era umbra tânărului nonşalant care fusese la un moment dat, ci o versiune mai în vârstă a lui, aşa cum ar fi trebuit să fie. A aprins bricheta, protejând-o de vânt cu mâinile şi a tras din ţigară până când capătul i s-a aprins în roşu. Apoi s-a lăsat pe spate în şa şi s-a uitat în jurul lui, cuprinzând cu privirea frumuseţea vastului orizont, simţindu-se mic, dar nu nesemnificativ, sub înaltul cerului. A dat din cap.

— Ar fi trebuit să vin aici mai demult, a spus el. Dacă aş fi ştiut că mă face să mă simt aşa, aş fi venit.

Margot i-a dat plosca înapoi. El a golit-o. Au suspinat amândoi, satisfăcuţi.

— Când ai spus că ţi-ai pierdut voinţa, JP, ce ai vrut să spui? a întrebat ea.

— Am pierdut voinţa de a face ceva. De a vedea pe cineva. De a mă duce undeva. Eram copleşit de un fel de inerţie.

— Pentru că ai vândut castelul?

— Din cauza eşecului mariajului meu. S-a încruntat şi şi-a lăsat privirea atrasă de orizontul îndepărtat. Senzaţia de eliberare pe care o găsise pe dealuri îl inspirase să-şi împărtăşească durerea. A continuat: M-am simţit îngrozitor de vinovat, Margot. I-am rănit pe oamenii cei mai apropiaţi. Pe oamenii pe care i-am iubit cel mai mult pe lume. Din cauza mea şi-au pierdut familia şi căminul. Dacă n-aş fi fost eu, am fi în continuare o familie şi casa noastră ar fi în continuare căminul nostru.

— Poate castelul a fost prea mult pentru tine? La urma urmei, ai crescut într-o casă mai mică şi fără bogăţii mari. A fost, până la urmă, o povară de nesuportat?

A cercetat-o cu privirea şi a zâmbit.

— Eşti foarte isteaţă, Margot, nu-i aşa? Nimic nu-ţi scapă.

— Sunt doar curioasă. Nu pentru cartea mea, JP, ci pentru că suntem prieteni. A zâmbit jucăuş. Am galopat împreună.

Au râs împreună.

— Asta înseamnă ceva, a fost el de acord. Un galop reprezintă o legătură.

— Uite cum văd eu lucrurile. Creşti fără nici o grijă pe lume. Eşti un Deverill, ceea ce este sinonim cu „special”. Eşti preţuit şi răsfăţat şi viaţa e simplă. Apoi îţi cunoşti sora vitregă şi lumea îţi este dată peste cap. În acelaşi timp, viaţa pe care ai trăit-o este o minciună. Descoperi adevărul despre mama ta. Adevărul îngrozitor. Şi femeia în care ai avut încredere mai mult decât în oricine altcineva, Kitty, te-a minţit. Mai mult decât atât, aventura pe care a avut-o cu tatăl Alanei aproape îţi răpeşte fericirea. Apoi moşteneşti pe neaşteptate un castel. Căminul familiei care vine cu un preţ: povara apăsătoare a responsabilităţii. Aceasta nu este o casă obişnuită. Este chiar inima familiei Deverill şi depinde de *tine* ca ea să continue să bată. Dacă nu faci asta, familia ta nu va supravieţui. Toţi acei urmaşi Deverill se vor întoarce în mormintele lor, iar tu vei fi blestemat. Nu e adevărat? *Castelul unui Deverill este regatul lui.* Dar ceva lipseşte. Lumea are ochelari de cal când se uită la castel şi tot ce văd oamenii este: castelul, moştenirea lui, viitorul lui, semnificaţia lui enormă. Dar este numai un castel. Ceea ce este mai important sunt oamenii din el. Ai fost poate prea absorbit de castel şi ce însemna acesta pentru neamul Deverill şi ţi-ai neglijat soţia şi copiii?

JP se gândeşte la cuvintele ei. Meditând la ele, ca şi cum ar fi fost adevărul amar, necomestibil. Suflând fumul ţigării în vânt.

— Am început să beau, s-a confesat el încet.

Şi-a dat jos şapca şi s-a scărpinat la ceafă. Vântul i s-a încurcat în smocurile de păr şi le-a împrăştiat răutăcios. O vreme nu a spus nimic. Ţipătul strident al unei corle s-a ridicat deasupra mării, iar Margot a aşteptat, intuind că JP simţea nevoia să-şi împărtăşească povestea, dar nu era sigur cum s-o facă.

JP a oftat, scoţând aerul din plămâni cu un sunet zgomotos, ca şi cum ar fi fost dificil să-şi recunoască obiceiul de a bea şi totuşi, în acelaşi timp, l-ar fi eliberat de povara unui secret ruşinos.

— Alana şi cu mine am avut trei copii. Trei copii frumoşi. Dar Alana mai voia unul. Ca un gând întârziat. Pe vremea aceea Aisling avea paisprezece ani, iar cel mai mic, zece. Nu mai voiam un alt copil. Deja mă chinuiam să fac faţă trecutului meu, dar nimeni nu voia să admită asta. Nimeni nu voia să ştie. Nimeni nu *asculta.* Faţa i s-a înroşit de furie. A tras din nou adânc aer în plămâni şi a dat din cap. Buzele i se subţiaseră, bărbia îi tremura. Trecuseră paisprezece ani de când divorţase de Alana şi rana pe care o provocase despărţirea supura în continuare din cauza durerii proaspete. Alanei nu i-a păsat, a continuat el cu o voce plată. Nu se gândea decât la copii. Aş fi putut la fel de bine să nu fi fost acolo. Tatăl meu s-a refugiat în alcool şi presupun că l-am urmat pe acest drum. Nu voi nega asta. Dar Alana m-a păcălit. A fost de acord că nu vom mai avea alţi copii, dar a spus asta numai ca să obţină ce voia. Când mi-a spus că era însărcinată, nu am fost pe atât de fericit cum ar fi trebuit. Am reacţionat prost. M-am simţit trădat şi furios. Rănit, pentru că nu a mai vorbit cu mine. M-am retras. Am izolat-o pe ea şi copilul ei nenăscut şi m-am

închis în mine. Şi-a coborât bărbia şi şi-a privit mâinile. M-am consolat în brațele altei femei.

Deci zvonul era corect.

— Şi Alana a aflat?

— Numai după ce a pierdut sarcina, la şase luni.

Margot a tras aer în piept printre dinți.

— Au!

— Tatăl ei avusese o aventură cu Kitty, ceea ce o rănise profund.

— Apoi tu i-ai făcut ceva similar. Înțeleg de ce nu te-a iertat. Cine a fost?

JP a dat din cap. Nu voia să mai continue.

— Nimeni important. Şi-a pus şapca pe cap şi a aruncat chiştocul în iarbă. De atunci am mers în jos. Am făcut o greşeală. O greşeală gravă. O greşeală pe care o voi regreta pentru tot restul vieții mele şi nu pot face nimic în legătură cu asta.

S-a adunat. Vântul se întețise şi un zid de nori cenuşii îşi croia încet drum către ei, întunecând cerul şi umezind aerul. A oftat şi Margot şi-a dat seama că nu avea să mai spună altceva. Ce mai era de spus?

JP a sugerat:

— Trebuie să ne întoarcem pentru prânzul doamnei B. Nu vrem s-o facem să aştepte.

Şi-a îmboldit calul şi au pornit pe deal, în jos, spre casă.

— Îmi pare rău, JP, a spus Margot.

I-a acceptat compasiunea înclinând capul.

— Şi mie îmi pare rău, dar numai eu sunt de vină.

— O învinuieşti pe Alana pentru că a mai vrut un copil?

— O învinuiesc pentru că m-a ademenit sub un pretext fals. Presupun că s-a gândit că avea să mă câştige odată ce ar fi rămas gravidă. Odată ce a pierdut sarcina mi-a respins compasiunea, considerând-o nesinceră, pentru că nu-mi

dorisem copilul de la început. Când am încercat s-o consolez, m-a respins. Nu aveam cum să câştig.

— Aventura a garantat pierderea, a spus Margot.

— Nu aveam cum să compensez după asta.

Au mers în continuare în linişte.

Orice sentiment de vinovăție pe care JP l-ar fi avut pentru că i se destăinuise unei femei pe care abia o cunoştea şi care scria o carte despre familia lui a fost dat la o parte de justificarea că Alana nu luase în considerare decât versiunea *ei.* Le spusese familiei şi copiilor lor versiunea ei asupra evenimentelor şi nimeni nu-l ascultase vreodată pe *el.* Toți se grăbiseră să-l învinovățească, ştiind numai jumătate din poveste. Ei bine, dacă refuzau să-i asculte cuvintele, le puteau citi scrise negru pe alb. Dacă nu le plăcea, nu aveau decât să accepte. El nu avea nimic de pierdut; pierduse deja totul.

Margot medita la lucrurile pe care tocmai i le spusese JP. Era o poveste impresionantă. Personală şi incriminatoare, dar atât de umană. Era povestea pe care Colm nu voia ca ea s-o ştie. Pe când îl urma pe JP înapoi pe potecă, s-a întrebat dacă nu cumva Colm avea dreptate. *Nu ar fi trebuit* să ştie povestea. Era prea personală. O înfiora ideea de a o vedea tipărită. Apoi şi-a amintit că trebuia să rămână detaşată. Dacă JP hotărâse cu de la sine putere să-i spună povestea lui, atunci era datoria ei s-o scrie. Nu avea nici o responsabilitate față de nimeni altcineva în afara ei înşişi. Interesul ei era să scrie cea mai bună carte pe care putea s-o scrie despre familie şi să nu permită nici unui lucru, inclusiv emoțiilor şi unei loialități deplasate, să-i blocheze calea. Asta era treaba ei. Cu asta se ocupa. Şi-a spus că trebuia să-şi țină atenția asupra poveştii şi să nu fie distrasă de empatia pentru protagoniştii ei.

Doamna B pregătise un prânz delicios, exact aşa cum spusese că avea să facă. Aşezase masa cu grijă şi aprinsese focul. JP a băut o sticlă întreagă de vin, iar Margot deloc. Nu-i plăcea să bea în timpul zilei fiindcă i se făcea somn şi ar fi fost contraproductiv să piardă timpul cu sieste, în afara cazului că ar fi găsit pe cineva atractiv cu care să le petreacă. JP era euforic de la partida de călărie şi de la alcool şi i-a spus din nou lui Margot despre faptul că în tinerețe trăia pentru călărie.

— Dacă eram nefericit, îmi luam calul pe dealuri. Dacă eram fericit, făceam acelaşi lucru. Viața mea era definită de asta. Este ceea ce noi, neamul Deverill, am făcut.

După prânz s-au dus în bibliotecă. JP a scos dopul carafei de whisky. Se destăinuise că apelase la băutură când fusese nefericit în timpul căsniciei. În mod evident nu recunoştea că avea o problemă *acum*. Nu încerca să se ascundă de doamna B sau de Margot. Nu se simțea prost când dădea paharul peste cap şi îl umplea din nou, nici nu se scuza. Margot a simțit cum i se face greață la stomac. Văzuse asta înainte. A încercat să se detaşeze, să nu se simtă responsabilă, dar devenea imposibil, pentru că se ataşase de el. Era în Ballinakelly de un pic mai mult de două săptămâni şi totuşi se simțea de parcă l-ar fi cunoscut pe JP dintotdeauna. Nu era vorba numai despre faptul că avea senzația că-l cunoştea pe *el,* bărbatul, ci că ştia dinamica relației lor. Fusese deja în perechea formată din alcoolic şi salvatorul lui.

Când JP s-a aşezat lângă foc, Margot s-a scuzat, spunând că trebuia să plece.

— Pleci, nu-i aşa? a spus el fără să se ridice.

Margot nu era sigură că *putea* să se ridice.

— Da, am de lucru.

— Sigur că da, a spus el şi a clipit spre ea adormit, ca şi cum s-ar fi străduit din răsputeri să rămână treaz.

— Mă voi întoarce în curând. Mai este mult material pe care vreau să-l parcurg în cutiile astea.

— Bun. Poți să vii oricând vrei. Doamna B va avea grijă de tine. S-ar putea să fie o idee bună să-i dai telefon înainte, ca să facă focul. Nu vreau să răceşti. Poate să se facă foarte frig acolo. Întotdeauna a fost aşa.

— Mulțumesc, JP.

L-a lăsat moțăind în fața focului. A găsit-o pe doamna B în hol.

— Ați petrecut o grămadă de timp acolo, voi doi, a spus ea zâmbind. Nu l-am văzut aşa de fericit de ani de zile.

— Cred că a fost foarte singur.

— Chiar a fost, bietul de el.

— Desigur, *dumneavoastră* sunteți aici ca să-i țineți companie.

— Ştim amândouă că nu e acelaşi lucru, a spus doamna B, privind-o pe Margot cu ochii ei blânzi. Sângele apă nu se face.

— Ştiu. Bineînțeles că aşa e.

Doamna B a dat din cap.

— Trebuie să se împace cu familia lui. Asta trebuie făcut şi mi-am tocit genunchii rugându-mă pentru asta.

— Aveți o familie, doamnă B?

Bătrâna a zâmbit cu afecțiune.

— Lordul Deverill este singura familie pe care o ştiu, a spus ea. Ăsta e motivul pentru care-mi pasă, don'şoară Hart. Dumnezeu să-l aibă-n pază şi să-l protejeze de toate relele. Şi-a făcut cruce. Deşi cred că nici măcar Domnul nu-l poate proteja de sine însuşi şi de ispita sticlei.

Margot a plecat, doamna B a închis uşa în urma ei şi şi-a târşâit picioarele pe coridor până la bibliotecă. Acolo l-a găsit pe stăpânul ei prăbuşit în fotoliu, sforăind zgomotos. Paharul de cristal îi atârna între degete, carafa de whisky

era pe masă, lângă el. Amândouă erau goale. S-a uitat la ceas. Era abia trecut de ora trei şi deja era inconştient. Doamna B a oftat. Neliniştea i-a adunat stomacul cu strânsoarea ei rece, familiară. Nu era sănătos să bea aşa de mult, dar era irlandez. Cunoştea mulţi bărbaţi care ajunseseră la vârste înaintate în ciuda cantităţilor mari de alcool pe care le consumaseră. Cu toate astea, erau la fel de mulţi ale căror vieţi fuseseră scurtate de asta. Doamna B spera că lordul Deverill avea să fie inspirat să-şi învingă dependenţa, dar asta nu prea părea să se întâmple; trecuseră mulţi ani şi deocamdată inspiraţia nu apăruse.

L-a lăsat adormit şi a luat radioul în mansardă, în dormitorul ei mic şi ordonat, cuibărit sub streaşină. A băgat aparatul în priză şi l-a aprins. Acordurile muzicii clasice i-au umplut din nou inima cu armoniile lor înălţătoare. Muzica era ca un balsam pentru sufletul ei. O făcea să fie optimistă. A aşezat radioul pe dulapul cu sertare, apoi a luat o cutie de chibrituri şi a aprins un băţ. În faţa a patru fotografii alb-negru înrămate în rame simple de piele, erau patru lumânări votive. Le-a aprins una câte una, mormăind câte o rugăciune pentru fiecare suflet plecat.

— Până ne vom întâlni din nou, fie ca Domnul să vă ţină în palmele Sale.

Pe rând, feţele membrilor familiei ei au fost iluminate. Mama şi tatăl, fratele mai mare care-şi pierduse viaţa în războiul civil când avea numai şaptesprezece ani şi soţul ei, care murise de leucemie cam cu douăzeci şi şapte de ani în urmă. Nu fuseseră binecuvântaţi cu copii, ea şi Alfie al ei. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă, dar corpul ei nu fusese capabil să-i poarte. Douăsprezece avorturi spontane. Douăsprezece dezamăgiri. Dar nebănuite sunt căile Domnului şi poate că nu-i era scris să-i aibă. Poate îi era scris să aibă grijă de copiii altor oameni. Copiii Deverill.

Acum avea grijă de JP.

Şi-a scos pantofii şi s-a întins în pat. Apoi a închis ochii şi a lăsat muzica s-o pătrundă, să-i spele suferința, relaxând strânsoarea durerii, vindecându-i spiritul tulburat. Îi era dor de părinții ei şi de soț, dar cel mai mult îi era dor de fratele ei. Fratele cu păr de aur pe care-l admirase, îl adorase, şi care fusese luat de lângă ea când avea numai treisprezece ani. Şi-a strâns pleoapele şi a simțit o lacrimă scurgându-se în jos pe tâmplă, până în păr. Încă o durea, după toți aceşti ani. O rană care nu se vindecase niciodată. „Dacă mă poți auzi, Rafferty, să ştii că te iubesc. O să te iubesc întotdeauna şi într-o bună zi, când voi muri, voi veni alături de tine, în rai. Nu asta ne învață Biblia? O cruce în viața asta, o coroană în viața viitoare."

Cât de liniştitoare era muzica. Cât de minunat să nu trebuiască să suporte tăcerea. Aproape că putea să-l vadă pe Rafferty acum cu ochii minții, stând alături de ea, luând-o de mână. Aproape că-l putea simți. Pielea lui lipită de a ei, caldă, fină, şi profund liniştitoare. Exact aşa cum era când era copil. Muzica s-a auzit în continuare şi Bessie Brogan a adormit.

CAPITOLUL 8

În acea seară, Margot s-a simțit ciudat de deprimată. Îi plăcuse foarte mult să călărească pe dealuri, dar prânzul pe care îl luase apoi cu JP fusese deprimant. Nu fusese vorba de conversație şi cu siguranță nu fusese vorba de mâncare.

Nu o deranja atmosfera singuratică a casei: emana o anumită linişte care îi plăcea. Ceea ce o afectase era alunecarea lui lină în starea de ebrietate. Nu se purtase urât, pur şi simplu se îndepărtase. La sfârşitul prânzului ştia că-l pierduse. Îşi târâse picioarele până în bibliotecă, se prăbuşise în scaunul lui şi se scufundase, beat, în amorțire. Fusese copleşită de un sentiment de neputință care îi era atât de familiar, încât nu îi rămăsese altă opțiune decât să plece cât mai repede. Să fugă. Să găsească pe cineva lucid de care să se agațe.

Seamus a fost mai mult decât încântat să o servească. În brațele lui s-a întors în siguranță în momentul prezent. Trecutul, cu toată nefericirea asociată, s-a retras, iar ea s-a simțit din nou persoana care era *acum*, persoana care voia să fie.

Margot aranjase o întâlnire cu contesa de Marcantonio în următoarea dimineață, la hotel. Sunase la ea la birou cu câteva zile înainte şi vorbise cu asistenta ei. Întâlnirea fusese aranjată, iar asistenta, o tânără cu respirația tăiată şi o voce tremurată, îi spusese lui Margot cât de nerăbdătoare era contesa să vadă din nou „căminul” soțului ei. Margot scosese toate sunetele potrivite, iar asistenta păruse uşurată, confirmând întâlnirea pentru ora unsprezece dimineața.

Margot aştepta în hol la ora 10.45. Era o dimineață liniştită. Afară ceața se lăsase peste hotel, estompând culorile şi conferindu-i hotelului un aer straniu. În interior focul trosnea, iar lumina electrică strălucea caldă. Domnul Dukelow se plimba de colo-colo, pantofii lui negri lustruiți alunecând lin pe mochetă în timp ce se prefăcea ocupat. Roisin era în alertă, ca un iepure vigilent, întorcând privirea către uşă o dată la câteva secunde ca să verifice sosirea oaspetelui lor special. Privirea lui Margot a fost atrasă de portretul lui Barton Deverill. S-a întrebat ce părere ar fi avut

despre starea actuală a căminului său. Măcar doamna de Lisle făcuse o treabă bună, s-a gândit ea. Poate că nu era căminul care intenționase el să fie, dar cu siguranță era magnific.

În sfârşit, în fața hotelului a tras un Mercedes strălucitor. Un portar s-a grăbit afară ca să ajute. Şoferul, îmbrăcat în costum negru, cu şapcă şi mănuşi, s-a dat jos grăbit de la volan şi a deschis uşa pasagerului din spate. Contesa părea să nu se grăbească. S-a adunat în timp ce portarul aştepta răbdător pe pietriş, iar domnul Dukelow şi Roisin urmăreau din hol scena cu o nerăbdare agitată. Margot era curioasă cum arăta contesa. Judecând după scrisoare şi tonul reverențios al asistentei, se aştepta să fie maiestuoasă.

Când contesa a coborât din maşină, Margot a fost surprinsă să constate că era cu mult mai tânără decât îşi imaginase. Avea aproape cincizeci de ani, poate. Cu mult mai tânără decât soțul ei, care trebuie să fi avut aproape şaptezeci de ani. Era înfăşurată într-o blană de nurcă care ajungea până sub genunchi şi o tocă asortată. Avea fața prelungă şi unghiulară, pometi sculptați şi buze subțiri, roşii. Părul negru, la fel de strălucitor ca aripile unui corb, se vedea de sub pălărie, şi era strâns într-un coc elegant la ceafă. Avea o postură impunătoare. Portarul a deschis uşa hotelului, iar ea a intrat. Domnul Dukelow a întins mâna şi a întâmpinat-o cu o serie efervescentă de superlative. Margot era sigură că făcuse şi o plecăciune. Gura mică a contesei a zâmbit cu grație, privirea ei arogantă de culoarea ardeziei măsurându-l din cap până-n picioare, aşa cum face un uliu cu prada lui. În mod evident era obişnuită cu acest gen de primire, nu i se părea nici un pic dramatică şi nici nu era tentată să fie recunoscătoare. Era ceea ce i se cuvenea. Margot nu era impresionată. Contesa fusese secretară la ambasada Austriei din Londra înainte de a se căsători cu Leopoldo, aşa că nu avea motive să fie arogantă.

— Dumneavoastră trebuie să fiți domnişoara Hart, a spus ea, întinzând mâna ca s-o salute pe Margot.

Apoi s-a prelins afară din haina de blană şi i-a întins-o domnului Dukelow. A ridicat toca de pe cap şi a întins-o şi pe aceasta. Domnul Dukelow i-a dat ambele obiecte lui Roisin, care lăsase recepția nesupravegheată din dorința de a se face utilă pentru distinsa musafiră. Chipul îi era plin de venerație la vederea acestei femei remarcabile, care avea farmecul îndepărtat al unei vedete hollywoodiene. Purta o rochie neagră elegantă, imprimată cu buline albe, o curea neagră strălucitoare şi un colier mare de perle strâns pe gât. Catarama centrală era alcătuită din trei albine mari din aur şi diamante. Şi-a lipit o mână de piept şi a suspinat.

— Sunt impresionată, a declarat cu un neaşteptat accent austriac, plimbându-şi privirea de jur împrejur, prin hol. Acesta a fost la un moment dat căminul familiei soțului meu. Ar fi fost căminul *nostru*, dacă lucrurile ar fi fost făcute aşa cum ar fi trebuit. Dar viața nu este întotdeauna corectă, nu-i aşa? A zâmbit crispată către Margot. Ei bine, unde mergem să stăm de vorbă?

Domnul Dukelow le-a condus prin castel până la salonul personal al doamnei de Lisle, amplasat la distanță de forfota hotelului. Acolo erau fotolii şi canapele aranjate frumos în jurul unui şemineu în care ardea un foc ospitalier.

— E o vreme oribilă, s-a plâns contesa. Bietul Roach a trebuit să conducă încet ca o țestoasă ca să ajungă aici.

Cele două femei s-au aşezat. Contesa pe una dintre canapele, Margot pe un fotoliu, cu agenda deschisă şi stiloul pregătit.

— Deci scrieți o istorie a familiei Deverill, a început, fixând-o pe Margot cu nişte ochi reci, lipsiți de emoție. Când mi-a spus Angela de Lisle despre asta, am profitat de ocazie ca să vorbesc cu dumneavoastră. Este important să stați de

vorbă cu toată lumea implicată. Să nu vorbiți numai cu familia Deverill.

„Deci doamna de Lisle i-a spus”, s-a gândit Margot suspicioasă. S-a întrebat care fusese motivul pentru care făcuse asta.

— Sunt de acord, a răspuns ea. Vreau să fac o relatare echilibrată.

Expresia contesei a devenit aspră.

— Soțul meu a fost privat de moştenire de către mama lui, ceea ce a fost o lovitură foarte dură pentru el. Vă puteți imagina ca propria mamă să facă aşa ceva? Sunt sigură că nu puteți.

Să ai o moştenire de care să fii privat era ceva ce Margot nu-şi putea imagina deloc.

— JP a fost primul copil şi un Deverill, aşa că presupun că i se părea că face ceea ce trebuie, a spus ea.

Contesa a sărit imediat în apărarea soțului ei.

— Tatăl contelui, contele Cesare, l-a venerat pe acesta. Dacă ar fi trăit, nu ar fi permis niciodată ca acest castel să treacă în mâinile unui Deverill.

Margot şi-a îngustat privirea.

— Nu vreau să spun o prostie, dar nu este adevărat că banii lui Bridie au fost cei care au cumpărat castelul?

Contesa a înțepenit şi şi-a ridicat bărbia.

— Lăsați-mă să vă spun câte ceva despre familia soțului meu, domnişoară Hart. Contele Leopoldo este descendent al cardinalului Maffeo Barberini din Roma, care a devenit Papa Urban al XIII-lea în 1623. Bunica lui a fost prințesă. Palatul Barberini din Roma a fost finalizat de faimosul Bernini în 1633 şi acum este *La Galleria Nazionale d’Arte Antica.* Familia lui a fost strălucitor şi fabulos de bogată. Şi-a dus degetele lungi la încuietoarea în formă de albine de la gât. Blazonul familiei este format din trei albine. Faimoasele albine Barberini, care sunt sculptate în arhitectura întregii

Rome, ilustrându-le puterea. Această bijuterie a fost una dintre comorile prințesei, transmisă din generație în generație până la Leopoldo al meu.

Margot voia să sublinieze faptul că fusese vorba de numai *două* generații, dar nu credea că femeia i-ar fi apreciat pedanteria.

Contesa a continuat, întrebând:

— Ați fost la Roma, domnișoară Hart?

— Da, am fost, a răspuns Margot.

— Atunci se poate să fi văzut faimosul *Baldacchino di San Pietro, L'Altare di Bernini.*

— Baldachinul Sfântului Petru, a tradus Margot.

Nu avea răbdare cu oamenii prețioși, deși în mod evident contesa vorbea fluent italiana.

— Atunci știți că sunt patru plinte care susțin stâlpii magnificului acoperiș. Pe fiecare dintre cele două fețe exterioare ale fiecărei plinte sunt albine Barberini. Nu au cum să-ți scape. Sunt enorme și extravagante, la fel ca întregul *Baldacchino*. Acele albine simbolizează supremația și influența familiei Barberini.

— Ei bine, de acum trei sute de ani. Nu sunt sigură că au aceeași putere de influență acum.

— Ideea este, domnișoară Hart, și sunt surprinsă de faptul că trebuie să elaborez pe această temă, familia soțului meu este ea însăși bogată. După cum se spune, ban la ban trage. Așa au stat lucrurile cu părinții contelui.

Margot își dorea să-i spună pur și simplu Leopoldo.

Contesa s-a uitat la agenda lui Margot și a întrebat:

— Vă notați aceste lucruri? a întrebat cu un aer deranjat.

— Absolut, a spus Margot, mâzgălind în grabă pe hârtie cuvintele „Barberini, Urban XIII, albine". Întorcându-ne la moștenire și lăsând la o parte sentimentele, a continuat ea, JP este un Deverill, deci nu era corect să moștenească

castelul? La urma urmelor, a fost construit de un Deverill şi a fost în familie timp de aproape trei sute de ani.

— Sigur că nu! a replicat contesa nerăbdătoare. JP este un fiu nelegitim. Tatăl lui s-a purtat îngrozitor. Bridie avea numai şaptesprezece ani când a luat-o pentru plăcerea lui! Dacă nu ar fi fost fratele lui Bridie, Michael, JP ar fi sfârşit în America. Ballinakelly şi neamul Deverill nu ar mai fi auzit niciodată de el. Dar a fost scos din mănăstire şi pus pe pragul lui Bertie Deverill. Cunoaşteţi istoria, sunt convinsă. Ideea este, domnişoară Hart, Bridie i-a lăsat castelul fiindcă s-a simţit vinovată. Asta este tot, vină. Era bolnavă, murea de cancer. Atunci, când îşi trăia ultimele clipe, s-a hotărât să facă ceea ce considera că era corect. Dar nu gândea limpede. Dumnezeu ştie cine a convins-o. Părerea mea este că e vorba de Kitty Deverill. De ce l-ar fi dezmoştenit Bridie pe fiul pe care îl avea împreună cu preaiubitul ei soţ? Fiul pe care îl crescuse de când îl născuse? În favoarea fiului pe care nu l-a cunoscut, nu l-a ţinut în braţe şi nu l-a iubit. Cum poţi iubi pe cineva pe care nu l-ai cunoscut? Nu poţi. Iubeşti ideea, dar asta nu este iubire, este o fantezie. Vedeţi dumneavoastră, soţului meu i-a fost refuzat căminul de drept, ca să nu mai pomenim de averea care a venit cu el, dintr-un sentiment pur de vină.

Nările i s-au umflat, iar buzele s-au transformat într-o linie subţire, dreaptă.

— A fost exclus din testament în totalitate?

— I s-au dat bani într-un fond fiduciar, a răspuns contesa, calificându-l drept mărunţiş. Trebuia să-l roage pe unchiul lui de fiecare dată când voia să-l acceseze, vă puteţi imagina? Ce umilitor! Dacă l-aţi cunoaşte pe conte, aţi înţelege. Este un bărbat mândru, iar mama lui l-a umilit.

— De ce i-ar fi dat Bridie castelul şi banii lui JP fără nici o obligaţie, dar banii din fondul fiduciar cu aşa multe

obligații? Nu avea încredere în el că putea să-şi gestioneze banii?

Margot bănuia că ştia răspunsul, dar era curioasă să audă ce avea de spus contesa.

— Era extravagant. Îi plăcea să trăiască pe picior mare. Contesa a zâmbit şi ochii i-au strălucit febrili. Soțul meu are un caracter mai bun decât toți bărbații Deverill puşi la un loc. Consideră că sunt aşa de temerari şi fascinanți, dar soțul meu îi are pe toți la degetul mic, domnişoară Hart.

— Poate ideea de a-i lăsa castelul lui JP nu a fost aşa de bună la urma urmelor. L-a pierdut, *împreună* cu averea.

— Aveți dreptate, a răspuns contesa cu hotărâre, mulțumită că Margot înțelegea. Contele nu ar fi permis niciodată una ca asta. Nu ar fi devenit alcoolic şi nu şi-ar fi risipit toți banii. Ruşinos! Pur şi simplu ruşinos!

— Soțul dumneavoastră s-a descurcat bine, în mod evident. Aveți case peste tot prin lume. Aveți o viață de invidiat. Dacă nu a moştenit o avere, trebuie să fi făcut singur una.

— Este antreprenor, la fel ca tatăl şi bunicul lui. Tot ce atinge se transformă în aur.

— Atunci de ce nu şi-a răscumpărat căminul când JP a fost obligat să-l vândă?

Contesa s-a foit la auzul întrebării, iar Margot şi-a dat seama că o prinsese cu minciuna. Femeia a scuturat uşor din cap, ca şi cum ar fi vrut să câştige timp sau s-ar fi gândit cu disperare la un răspuns verosimil. Margot nu era sigură cât de mult adevăr era în spusele contesei.

— Când vestea vânzării a ajuns la urechile contelui, doamna de Lisle deja făcuse oferta, iar JP o acceptase. Prea târziu. *Tant pis.*[5]

---

[5] „Nu contează” (în limba franceză în textul original).

A ridicat din umeri şi a pufnit uşor. Genul de sunet pe care îl scoţi după ce ai spus o minciună sfruntată.

— Îl cunoaşteţi pe JP, contesă?

Femeia şi-a ridicat din nou bărbia şi şi-a încordat maxilarul.

— Am făcut cunoştinţă cu el. La urma urmelor, este fratele vitreg al soţului meu. Dar nu îl cunosc. Cei doi n-au fost niciodată prieteni. După ce Bridie i-a lăsat castelul lui JP, soţul meu a plecat definitiv din Irlanda şi s-a stabilit la Londra.

— Dar a cumpărat o casă în Dublin.

— Eu l-am *convins* s-o cumpere. Şi-a petrecut paisprezece ani din viaţă în Ballinakelly. Faptul că trebuia să plece l-a făcut să sufere. Am stat cu ochii pe fostul lui cămin în toţi aceşti ani. A devenit aproape o obsesie. De înţeles, având în vedere circumstanţele, nu credeţi? A suspinat plină de regret şi şi-a trecut privirea peste pereţi. Acum este hotel. Angela de Lisle a făcut o treabă bună, dar ar fi trebuit să rămână casă particulară. Casa *noastră*. Aţi observat mottoul familiei Deverill, cioplit în piatră, deasupra intrării? Tatăl contelui, contele Cesare, l-a acoperit cu albinele Barberini, dar când JP s-a mutat, le-a dat jos şi a expus din nou mottoul familiei. Albinele au mai mult prestigiu decât ar putea vreodată să aibă acele cuvinte în latină. Şi-a golit ceaşca de ceai. Aş fi fost o gazdă excepţională. Aş fi umplut acest castel cu cei mai de preţ oameni din ţinut şi l-aş fi făcut măreţ din nou.

Margot a zâmbit.

— Acum este plin de oameni şi, într-un fel, este măreţ din nou, a spus ea. Este încă destul de nou, dar aş spune că are potenţialul de a deveni unul dintre cele mai bune hoteluri din lume.

— Nu va mai aparţine niciodată unui membru al familiei Deverill. Acea eră s-a încheiat. Neamul acesta e terminat.

Dintr-odată temperatura din cameră a scăzut şi un frison a străbătut pielea lui Margot. Contesa s-a încruntat iritată şi s-a întors către ferestre ca să vadă de unde venea curentul. Ferestrele, însă, erau etanş închise. Cele două femei s-au privit confuze, amuţite, ca şi cum ar fi simţit că urma să se întâmple ceva ciudat. Aerul a fost cutremurat de o vibraţie, de o forţă invizibilă, pe care amândouă au simţit-o însă. Flăcările din grătar au scăpărat, apoi s-au aprins mai tare.

— Contele a susţinut întotdeauna că locul ăsta e bântuit, a şoptit ea.

— Nu e bântuit, a spus Margot cu fermitate, dar începea să aibă îndoieli cu privire la convingerea ei. Nu cred în supranatural.

— Nici eu, dar fantomele nu sunt supranaturale. Fac parte din viaţă. Oameni care au plecat dintre noi şi nu şi-au găsit calea spre cealaltă lume. Oameni pierduţi. Oameni trişti, şi-a ridicat contesa bărbia şi a inspirat pe nările care i se dilataseră.

— Cred că s-ar putea să aveţi dreptate când spuneţi că neamul Deverill nu va mai deţine castelul niciodată, deşi această familie are talentul de a se ridica din propria cenuşă, nu-i aşa? a continuat Margot, încercând să se recompună.

— Nu va mai fi nici o pasăre Phoenix de data asta. JP este pierdut pe fundul sticlei lui de whisky. Aşa păcat. Ştiţi că a fost frumos şi cuceritor în tinereţe. Dar e slab. Şi-a pierdut soţia din cauza slăbiciunii.

— Infidelitatea pare să fie o caracteristică pe linia bărbătească a familiei, nu-i aşa?

— Într-adevăr, aşa e, a fost de acord contesa. Tatăl lui cu o menajeră. El, cu guvernanta.

Margot nu şi-a dezvăluit surprinderea. Doar a dat din cap şi i-a lăsat contesei timp să elaboreze.

— Dacă vrei să ai o aventură, n-o faci în pragul casei tale. O faci departe şi de preferat cu cineva care are la fel de mult de pierdut ca tine. Guvernanta, chiar aşa! Copiii ăia o adorau. Ce trădare! Nu m-ar surprinde deloc dacă şi Colm ar ajunge alcoolic. Vedeți dumneavoastră, sunt toxici. Toți. A dat din cap şi s-a uitat fix la Margot, susținându-i privirea. Ați luat notițe, nu-i aşa, domnişoară Hart?

— Am luat, a asigurat-o Margot. Am, de asemenea, o memorie destul de bună. Pot să întreb dacă aventura lui JP cu guvernanta este un lucru de notorietate?

— Desigur că nu, a spus Contesa, aruncându-i lui Margot un zâmbet viclean, conspirativ. Am sursele mele, aşa că puteți avea încredere că nu vă induc în eroare. Oamenii au suspectat o aventură. Dar eu ştiu cu siguranță.

— Unde este acum acea guvernantă?

— Mă tem că nu veți scoate nimic de la ea. S-a mutat în Canada. Nu ştiu nici măcar unde mai exact, în Canada.

— Înțeleg.

Margot era dezamăgită. I-ar fi plăcut să stea de vorbă cu ea.

— Era o tânără englezoaică dintr-o familie bună. O fată de la țară. Nu era isteață. Nu s-a pus problema să-l fi sedus pe şeful ei. Departe de asta. El a sedus-o pe ea. După cum ați spus, infidelitatea este o caracteristică pe linia bărbătească în familie.

Margot şi-a imaginat că JP a abordat-o pe guvernantă din cauza nefericirii şi a nevoii de a fi alinat.

— Întotdeauna există două fațete ale aceleiaşi poveşti, a spus ea.

— Dar nu e obligatoriu ca fiecare fațetă să atârne la fel de greu. O compătimesc pe biata Alana, soția lui JP. Nu mă mir că a divorțat de el. Ce mizerie!

— Am impresia că acest castel nu a adus prea multă fericire nimănui.

— Dacă sugerați că este blestemat, greșiți. Familia *Deverill* este cea blestemată, nu castelul. Sau poate este vorba despre karma. Castelul nu ar fi trebuit să-i fie lăsat lui JP şi până la urmă el a plătit această greşeală.

— Nu cred că aşa funcționează karma. Dacă a fost făcută o greşeală, greşeala a fost a mamei lui, nu a lui.

Contesa a clătinat uşor, nerăbdătoare, din cap.

— A fost o greşeală şi cu asta basta. S-a uitat la Margot în timp ce aceasta îşi nota ceva. Trebuie să mă țineți la curent cu cercetarea dumneavoastră. Dacă aveți nevoie de mai mult ajutor, nu ezitați să mă căutați. Ştiți unde mă găsiți.

— Dar călătoriți aşa de mult între diferitele dumneavoastră case, a spus Margot.

— În viitorul apropiat vom fi în Dublin. Mi-ar face plăcere să vin din nou aici. Îmi place să petrec timp în căminul ancestral al contelui, deşi sunt îndurerată de fiecare dată când îl vizitez.

— Şi contele cum se simte? a întrebat Margot.

Expresia contesei a devenit gravă.

— Nu îi va ierta niciodată pe mama sau pe fratele lui vitreg. JP ar fi trebuit să-şi împartă moştenirea. Dar nu a făcut-o. A ținut-o numai pentru el. Mare ruşine! Să treceți asta în cartea dumneavoastră. Sper că nu va fi plină de floricele şi fluturaşi. Sper că veți scrie o relatare adecvată a adevărului.

— Aşa intenționez.

— Bine. Contesa s-a ridicat în picioare. Ei bine, mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Sper că am fost de ajutor.

— Ați fost de mare ajutor.

— Mă bucur foarte mult. Soțul meu este mult prea demn pentru a vorbi despre nedreptatea care i s-a făcut, dar eu nu sunt. Asta nu înseamnă că nu sunt demnă, nu veți găsi o femeie mai demnă decât mine în întreaga Irlandă, dar adevărul este foarte important pentru mine şi nu pot tolera

nedreptatea, oriunde aş întâlni-o. Trebuia să vorbesc. Sinceritatea mă caracterizează.

— Este important să aud şi punctele de vedere ale lui JP şi Leopoldo, a spus Margot.

Contesa a tresărit când Margot a folosit prenumele soţului ei fără a menţiona titlul.

— Sunt sigură că familia Deverill l-a şters pe conte din istoria ei, a spus ea, accentuând cuvântul „conte”. Mă bucur că am avut ocazia de a lămuri lucrurile. Acum, unde este managerul? Trebuie să-l anunţ pe Roach că sunt gata de plecare. Sper din tot sufletul că s-a ridicat ceaţa.

KITTY

Sunt furioasă. Sunt complet şi absolut mistuită de furie. Cât o disprețuiesc pe femeia aceea prețioasă şi mincinoasă! Cum îndrăzneşte să sugereze că Leopoldo ar fi trebuit să moştenească castelul. Cum îndrăzneşte! Tatăl lui Leopoldo, contele Cesare di Marcantonio, era un impostor. Nu avea nici un ban, iar titlul a fost inventat de nemernicul lui de tată, care a dus o viaţă destrăbălată pe seama numelui, păcălindu-i pe toţi cei pe care îi întâlnea că ar fi fost un aristocrat italian bogat. Leopoldo este la fel de înrudit cu familia Barberini cum sunt eu cu papa de la Roma! Iar tatăl lui a fost ucis de către Michael Doyle când acesta l-a prins în flagrant delict în timp ce fugea cu banii lui Bridie şi cu amanta. Fratele lui Bridie, Michael, nu avea cum să permită

aşa ceva. S-a ocupat de conte aşa cum s-a priceput cel mai bine. O moarte oribilă. Dar Michael era specializat în asta.

Cu toate astea, contesa m-a luminat într-o privinţă: aceea că JP a avut o aventură cu guvernanta copiilor lui. Nu-i de mirare că Alana a fost rănită şi furioasă. Dar nu sunt eu cea care să judece, după felul în care m-am purtat în viaţă. Poate Margot şi contesa au dreptate când spun că infidelitatea este o trăsătură de familie, deşi aş spune că nu doar pe linie bărbătească. Am păcătuit iubindu-l pe Jack, dar nu regret. Nici măcar pentru o clipă. Îmi pare numai rău că am rănit oameni. Nu o să-mi pară niciodată rău pentru iubirea mea.

Trec trei zile şi Margot nu se duce în vizită la cabana de vânătoare. JP e agitat şi nervos. Casa se cufundă din nou în tăcere. Singurul sunet care se aude este ticăitul regulat, sumbru, al orologiului, care este un afront adus doamnei B, acum, că a redescoperit radioul.

— A sunat domnişoara Hart? întreabă JP plin de speranţă de fiecare dată când doamna B trece pe lângă bibliotecă. Nu trebuie să lăsăm camera să se răcească.

— Nu, stăpâne. Nu am auzit nimic, răspunde doamna B.

Umerii lui JP se lasă din cauza dezamăgirii.

Mai este cineva dezamăgit. Colm. Apare zilnic, pretinzând că este interesat de istoria familiei, dar JP nu se deranjează să aprindă focul în salonul de jocuri pentru *el.*

— Unde este domnişoara Hart? îl întreabă cu dezinvoltură pe tatăl lui într-o seară, după ce s-a dus cu jurnalul lui Hermione în bibliotecă pentru a-l răsfoi lângă foc.

— E ocupată cu cercetarea, presupun, răspunde tatăl lui din fotoliul în care citeşte ziarul *Irish Times*.

— Nu a fost pe aici de câteva zile.

— Trei, spune JP, care le-a numărat.

— Nu a terminat încă cu astea, nu-i aşa? întreabă Colm, ridicând jurnalul. Adică, pare să nu fi ajuns nici măcar la jumătatea cutiilor.

JP mormăie.

— Am distras-o. Am reţinut-o din muncă. Îi place să vorbească. Este o companie plăcută. Am fost destul de însetat după o companie plăcută.

Colm nu-i permite tatălui lui să-l facă să se simtă vinovat pentru că este un fiu neatent. Din punctul lui de vedere, JP şi-a îndepărtat familia de unul singur.

— Ai dus-o la călărie, spune el.

— Într-adevăr. Este o călăreaţă surprinzător de pricepută.

Colm ridică sprâncenele. Nu se aştepta la asta.

— Sigură pe ea, nu-i aşa?

JP se uită în paharul de whisky, uimit că s-a golit aşa de repede. Pare să nu-şi aducă aminte că l-a băut pe tot. Se împinge în picioare din fotoliu şi-şi târşâie picioarele pe podea ca să-şi mai toarne unul.

— Ce vrei să spui? Este o femeie modernă, asta este. Este independentă. Gândeşte cu capul ei şi are păreri. Multe păreri. Cu siguranţă nu e timidă.

Sesizez o absorbţie a energiei în jurul lui Colm în timp ce vorbesc despre Margot. Îi displace felul în care femeia se insinuează, câştigându-i încrederea lui JP, pentru a smulge secrete care nu ar trebui scoase la lumină. Dar e suficient de deştept ca să ştie că, distanţându-se de cei doi, nu va face altceva decât să le încurajeze complicitatea, izolându-i. Trebuie să se apropie şi să încerce să influenţeze lucrurile din interior.

— M-am înşelat în privinţa ei, spune el.

JP şi-a reumplut paharul şi este cuibărit în fotoliul lui.

— Mă bucur că ai suficient bun-simţ ca să recunoşti asta, Colm, răspunde el.

— Îşi face doar meseria, la urma urmei. Presupun că ar trebui să accept faptul că la un moment dat familia noastră a fost măreaţă şi să fiu flatat că cineva vrea să scrie despre noi.

— Mă mir doar că nimeni nu a vrut să scrie despre noi până acum. Desigur, au fost mici lucruri pe ici, pe colo. Scurte relatări în cartea ciudată despre anglo-irlandezi şi despre castele. Dar aceasta este istoria familiei Deverill de la începuturile ei. Din momentul în care a fost construit castelul, iar numele familiei a fost construit odată cu el. Va fi o lectură foarte interesantă. Am impresia că e o fată isteaţă.

— Am auzit că a scris o carte despre Eva Peron, din Argentina. S-ar putea să încerc să fac rost de un exemplar.

— O idee bună.

— Deşi cred că aş prefera să citesc despre soţul femeii, spune Colm.

— Nu-i spune *asta,* adaugă tatăl lui.

Colm îl priveşte. Când vede privirea jucăuşă din ochii lui, zâmbeşte. Au trecut ani buni de când au complotat.

În acea seară, când Colm se duce la O'Donovan's pentru obişnuitul pahar de bere neagră, spre surprinderea lui o găseşte pe Margot cocoţată de un scaun la bar, vorbind cu Seamus în timp ce el serveşte băuturi. Colm a lăsat să se înţeleagă foarte clar că nu o place. Cu toate astea, am senzaţia că tema cărţii pe care vrea să o scrie este cea care îi displace, nu persoana ei. Nu se poate abţine să nu fie intrigat de *ea*. Este bărbat, la urma urmelor, iar ea este o femeie atrăgătoare. Şi eu am fost o femeie atrăgătoare pe vremuri, chiar frumoasă, şi cunosc bine expresia feţei unui bărbat atunci când este interesat. Colm este interesat. Margot e mai greu de citit. De fapt, e închisă ca o scoică.

— Vă deranjează dacă stau lângă dumneavoastră? întreabă, scoțându-şi şapca şi trecându-şi degetele prin păr.

Are părul des al bărbaților Deverill, arată bine şi are talentul de a-şi face viața grea.

— Dacă vreți, răspunde ea.

Nu este chiar o invitație, dar Colm se aşază oricum şi îşi pune şapca pe bar.

Seamus umple o halbă cu bere neagră. Se uită la cei doi în timp ce stau de vorbă şi percep cum se zbârleşte din cauza sentimentului de posesivitate, ca un câine care simte un rival călcându-i teritoriul.

— Am fost la tata, îi spune Colm. Îi lipseşte compania dumneavoastră.

— Pare destul de însingurat, răspunde ea.

— Are nevoie să iasă mai mult din casă.

— Are nevoie să se lase de băut, spune ea cu seriozitate.

— Şi asta, e de acord Colm, mutându-şi privirea.

Urmează o pauză stânjenitoare. Colm nu vrea să discute despre problema pe care o are tatăl lui cu alcoolul. E conştient de faptul că orice ar spune, ar putea să ajungă în cartea ei. Seamus împinge paharul de bere pe tăblia barului. Colm schimbă subiectul şi o întreabă pe Margot despre ea.

— Cum v-a plăcut partida de călărie?

— Mi-a plăcut foarte mult.

Zâmbeşte. Este adorabilă când zâmbeşte. Ai putea fi păcălit să crezi că nu are nici o grijă pe lume. Încep să-mi dau seama, totuşi, că are multe griji, doar că este bună la a le ascunde.

— Dealurile astea au ceva foarte special, continuă ea. Am călătorit mult, dar acest loc are ceva profund şi magic, pe care nu l-am găsit nicăieri în altă parte.

Colm zâmbeşte fără să se prefacă. Este sincer încântat de faptul că ea simte magia pământului pe care noi, irlandezii, am cunoscut-o dintotdeauna.

— Mă bucur că simțiți şi dumneavoastră asta.

— Am simțit o mare uşurare acolo. Ca şi cum mi s-ar fi ridicat o povară de pe umeri. Un val de sălbăticie, de nepăsare. Ochii îi scânteiază din cauza amintirii. A fost minunat.

— Bunica mi-a spus că aveți sânge irlandez în vine?

— Am. Bunicul meu a fost anglo-irlandez, dacă asta se pune.

— Se pune. Mătuşa mea, Kitty, îşi spunea tot timpul irlandeză, deşi, de fapt, era anglo-irlandeză.

— Nu cred că pot pretinde că sunt vreuna din astea.

— Dar latura de sălbăticie şi nesăbuință există în mod indiscutabil acolo. Moştenită de la bunicul dumneavoastră, fără îndoială. Poate pe dealuri ați eliberat-o.

— Poate. Mi-ar plăcea să mai fac asta şi altă dată.

— Şi tata ar vrea. A spus că sunteți o călăreață pricepută. Nu ar rata ocazia de a călări cu dumneavoastră din nou.

— Atunci îi voi spune. Poate dacă voi călări suficient, voi descoperi irlandeza din mine.

— Orice e posibil.

Colm zâmbeşte, deşi nu vrea.

— Bunicului meu i-ar fi plăcut asta. Pentru el, vremurile în care vâna alături de bărbații Deverill au fost cele mai bune zile din viața lui.

— Deci Harry şi cu el au fost prieteni buni?

— Au fost. Bunicul a murit nu de mult. Dar îmi aduc aminte toate poveştile minunate pe care mi le-a spus despre unchiul dumneavoastră, Harry, şi tatăl lui, Bertie.

— Mi-ar plăcea să le aud şi eu.

În timp ce Margot împărtăşeşte anecdotele bunicului ei, simt o căldură care creşte între ei. Colm nu *vrea* s-o placă, iar Margot este conştientă de resentimentele acestuia vizavi de faptul că ea scrie istoria familiei Deverill. Totuşi, în ciuda acestor lucruri, conversația dintre ei este lejeră în timp ce

Seamus îşi serveşte clienţii fideli privind cu coada ochiului la ei. Margot nu se uită la Seamus. Nu simte nici o obligaţie faţă de bărbat numai din cauză că fac sex. Este evident că este o femeie care-şi ia plăcerea de unde o găseşte şi nu acordă nici o importanţă acestui lucru. Seamus, provenind dintr-un mic orăşel irlandez, cum este Ballinakelly, nu este obişnuit cu astfel de femei. Preotul ar spune despre ea că este păcătoasă, alţii ar numi-o târfă – dar sunt anii 1980, poate este pur şi simplu modernă. Cu toate astea, faptul că Seamus nu o poate deţine îl face s-o dorească şi mai mult.

— Ce înseamnă „acasă" pentru dumneavoastră, domnişoară Hart? întreabă Colm.

— Nu am un loc fix, domnule Deverill, ridică ea din umeri.

Are ochii plini de voioşie, ceea ce-l face pe Colm să spună:

— Asta pare puţin caraghios, nu-i aşa? Partea cu „domnişoară Hart, domnule Deverill".

— Dacă o să stai pe scaunul de bar lângă mine şi o să-mi vorbeşti ca un prieten, atunci sunt Margot.

Colm ia o gură de bere, apoi şterge spuma de pe buza de sus cu mâneca.

— Deci, Margot, dacă nu ai un cămin, unde îţi atârni pălăria?

— Mama mea este franţuzoaică şi locuieşte la Paris. Tatăl meu a trăit în Dorset, dar a murit când eram adolescentă, aşa că nu am considerat locul acela drept casă de ani de zile.

— Îmi pare rău.

— Nu e nevoie. Pentru nimeni viaţa nu e întotdeauna roz. Toată şmecheria e să trăieşti în prezent, nu-i aşa?

— Asta ar fi ideea, dar nu e aşa de simplu, sunt lucruri în trecut care sunt dureroase.

— Eu nu mă gândesc la ele.

Margot ridică din umeri şi pufneşte în aşa fel încât să fie clar că nici acum nu vrea să se gândească la ele.

— Deci eşti nomadă?

Ea zâmbeşte, plăcându-i termenul.

— Am paşaport englezesc şi un mic apartament în Londra. Mă duc acolo din când în când ca să-mi verific corespondenţa, facturi mai ales, şi să mă asigur că e tot acolo. Altfel, îmi place să mă plimb. Călătoriile mi se par revigorante.

— Nu te simţi niciodată singură aşa?

— Câteodată. Dar mi-am făcut prieteni peste tot. Uite, abia ce-am ajuns în Ballinakelly acum câteva săptămâni şi deja mi-am făcut un prieten nou.

Îi aruncă un zâmbet nevinovat şi fermecător.

Colm nu este sigur cum să reacţioneze, dar ridică paharul.

— Pentru prieteni noi, spune el.

— Pentru prieteni noi, repetă ea şi îşi ciocneşte paharul de-al lui.

Margot se întoarce în turnul ei simţindu-se mai uşoară după ce a băut un pahar alături de Colm. Nu mai simte că ar avea în el un duşman. Îşi aruncă pantofii din picioare şi se întinde în pat. Apoi o sună pe doamna Walbridge. Vorbeşte cu ea în majoritatea serilor, punând-o la curent cu ultimele evenimente. Vorbesc mult timp şi Margot îi spune despre paharul pe care l-a băut la O'Donovan's cu Colm. Apoi râde de un comentariu al doamnei Walbridge şi simt o afecţiune sinceră între aceste două femei.

Margot nu o sună pe mama ei. Încep să-mi pun întrebări în legătură cu rădăcinile ei – sau în legătură cu aversiunea pe care o simte vizavi de ele. Mă întreb de ce trece prin viaţă evitând să creeze legături durabile cu oamenii, mutându-se dintr-un oraş în altul, dintr-o ţară în alta, fără să rămână prea mult timp într-un loc. La suprafaţă pare mulţumită, fermecătoare, fără griji şi complicaţii. Încep să-mi dau

seama că este numai o faţadă. O mască. O diversiune. Cine este Margot Hart şi care este povestea ei?

CAPITOLUL 9

La începutul lui februarie, ghioceii începeau să-şi scoată capetele delicate din pământ, iar grădinile castelului erau impregnate cu mirosul dulce al florilor *Daphne odora*. Zilele păreau mai lungi, lumina puţin mai strălucitoare, soarele mai îndrăzneţ în încercările lui de a elibera pământul de frig şi de dimineţile întunecoase de iarnă. Margot se simţea de-acum ca acasă în Ballinakelly. Făcea progrese cu cercetarea şi se bucura de excursiile pe dealuri, călărind împreună cu JP şi de incursiunile între cearşafurile lui Seamus. Dădea peste Colm în casa tatălui lui, unde acesta era absorbit încetul cu încetul în abisul fascinant al istoriei familiei lui. Părea să fi uitat animozitatea pe care o avusese la început faţă de ea. Poate începea să-şi dea seama cât de fascinantă era istoria familiei lui şi nu mai avea resentimente faţă de Margot pentru că voia s-o relateze.

Cele mai multe seri şi le petrecea la cârciuma O'Donovan's. De obicei aveau muzică live, o formaţie folk sau pop sau un singur muzician cu un acordeon, cântând balade romantice cu lacrimi în ochi. Toată lumea ştia melodiile şi seara se termina de obicei cu toţi clienţii cântând la unison. Începea să-i cunoască pe localnici. Tomas şi Aidan O'Rourke, care lucrau pentru lordul

Deverill, erau dornici să joace cu ea darts. Domnul Flannigan abia aştepta să vorbească despre fantome şi încerca să-i pună mâna pe fund. Margot făcea tot posibilul să-l evite, mai ales după ce acesta dădea peste cap câteva halbe de bere. Seamus era întotdeauna acolo, ocupat cu umplerea halbelor şi urmărind-o cu posesivitate atunci când Colm o făcea să râdă cu poveştile lui amuzante despre aventurile pe care le avea ca medic veterinar. Îi plăcea atmosfera blândă, uşor adormită a localului, mirosul fumului de ţigară şi focul din şemineu, faptul că oamenii deveneau încetul cu încetul prietenoşi cu ea şi nu o mai priveau cu suspiciune când intra singură în local.

Într-o duminică s-a hotărât să se ducă la biserică, la slujbă. Nu era catolică. De fapt, nu era nimic cu adevărat. Mama ei fusese crescută catolică de către părinţii ei stricţi, francezi, dar tatăl ei ţinuse de Biserica Anglicană până când războiul îi răpise credinţa în Dumnezeu. Cum ar fi putut să existe Dumnezeu, pleda el, într-o lume în care era atât de multă ură şi violenţă? Avea treizeci şi cinci de ani când s-a născut Margot şi nu intrase într-o biserică de optsprezece ani. Se însurase la starea civilă, iar Margot nu fusese nici botezată, nici confirmată.

Margot s-a dus la slujbă în biserica catolică All Saints din Ballinakelly din curiozitate, nu pentru că ar fi avut vreo dorinţă de a se ruga sau de a-l asculta pe un preot a cărui unică misiune părea să fie aceea de a face pe toată lumea să se simtă vinovată pentru că se născuse. Dar pentru ea bisericile erau locuri exotice şi misterioase fiindcă îi fuseseră interzise. Erau pătrunse de vibraţiile rugăciunilor, implorărilor şi ale speranţei, ameţitoare din pricina mirosului de tămâie şi a tradiţiilor şi înverşunate din cauza contradicţiilor. Margot s-a gândit la conflictul dintre învăţăturile spirituale ale lui Isus, care erau în esenţă despre iubire, iertare şi viaţa de apoi şi mentalitatea de club

a religiei, care îi separă pe oameni unii de alții şi îi face duşmani. A stat aşezată pe scaunul ei şi s-a lăsat impregnată de frumusețea şi armonia clădirii străvechi, dar nu a putut să împace această frumusețe, care reprezenta ceva spiritual, cu dogma, care nu era deloc spirituală.

La sfârşitul slujbei a rămas aşezată în timp ce toată lumea a ieşit. I-a observat pe Jack şi Emer O'Leary şi pe Colm, precum şi pe alți localnici de la crâşmă. Roisin era acolo cu părinții şi frații ei. Copiii mai mici erau nerăbdători să iasă afară în soare, mulțumiți că nu aveau să mai meargă la slujbă pentru încă o săptămână. Odată ce majoritatea enoriaşilor au ieşit, şi mai ales Jack şi Emer O'Leary, despre care credea că nu ar fi fost bucuroşi s-o vadă, s-a ridicat în picioare. Atunci a observat-o pe doamna B, care aprindea lumânări votive pe masa din partea din față a bisericii, din dreapta naosului. Părea mică, singură cu rugăciunile ei, trecând lumânarea de la un fitil la altul. Era îmbrăcată cu o fustă lungă şi cămaşă, amândouă negre, şi avea un şal negru înfăşurat în jurul capului şi al umerilor. Silueta ei avea ceva de modă veche. Ar fi putut foarte bine să fi coborât dintr-una din acele fotografii victoriene pe care le privise Margot când fusese la cabana de vânătoare. S-a întrebat ce vârstă avea doamna B şi s-a hotărât că, deşi părea mai tânără datorită faptului că era rotofeie, cel mai probabil avea peste şaptezeci de ani.

După o vreme, doamna B s-a ridicat în fața altarului şi şi-a îndoit genunchii. Apoi s-a întors şi a înaintat încet pe culoar, înspre uşi. Margot s-a dus s-o salute.

— Bună ziua, doamnă B, a spus ea.

Doamna B a ridicat din sprâncene surprinsă şi a zâmbit.

— Doamne, ăsta e ultimul loc în care m-aş fi gândit să vă găsesc, don'şoară Hart.

— Ştiu. Nu sunt catolică. Nu sunt nimic. Am vrut numai să vin şi să mă impregnez cu linişte şi pace. Este o biserică frumoasă, nu-i aşa?

— Este cu adevărat frumoasă.

— Este un loc plăcut în care să vii şi să reflectezi la lucruri.

— O, da. Eu vin de multe ori aici ca să reflectez. Simt că este un loc unde Dumnezeu mă aude.

— Vorbiţi deseori cu Dumnezeu, doamnă B? a întrebat Margot în timp ce se îndreptau spre uşi.

Poteca de pietriş şi curtea de afară erau învăluite în lumina soarelui.

— *Dumneavoastră* nu vorbiţi cu Dumnezeu, don'şoară Hart? a întrebat ea.

— Nu prea.

— Ei bine, ar trebui s-o faceţi. Ar trebui să vă arătaţi recunoştinţa pentru binecuvântările de care aveţi parte şi să vă rugaţi pentru cei pe care-i iubiţi, morţi sau vii.

— Mă simt destul de caraghios să vorbesc cu cineva pe care nu-l văd.

— Atunci închideţi ochii.

Margot a râs.

— Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta.

Odată ajunse afară, Margot a întrebat-o pe doamna B unde erau înmormântaţi membrii familiei Deverill.

— Cei mai mulţi dintre ei sunt înmormântaţi alături de colegii lor protestanţi, în cimitirul de mai jos. Nu aveau aere şi mofturi, ştiţi. Nu există un mare mausoleu al familiei sau o criptă. Unii dintre ei au fost incineraţi şi împrăştiaţi, aşa cum s-a întâmplat cu Kitty şi Arethusa. Voiau să fie purtate de vânt. Erau spirite libere, vedeţi dumneavoastră. Nu veţi găsi pietrele lor de mormânt.

— Familia dumneavoastră e îngropată aici, doamnă B?

— Sigur că este.

A traversat încet iarba, a trecut pe lângă pietre de mormânt vechi, cu literele cioplite pe ele corodate de timp, vânt şi ploaie, până când abia dacă mai puteau fi citite. Unele monumente erau instabile, înclinate, altele stăteau mândre, perfect verticale. Erau de toate dimensiunile, de la cele mici şi modeste la cele mari şi ostentative, iar unele erau îmbrăcate în muşchi şi licheni. Doamna B s-a oprit.

— Aici este îngropat fratele meu, a spus ea încet.

Margot s-a dus lângă ea. A citit cuvintele gravate pe piatra simplă. *Rafferty Brandon Carbery 1906–1923.*

— A murit tânăr, a spus Margot.

— Aşa a fost. Avea numai şaptesprezece ani, Dumnezeu să-l odihnească! Doamna B a inspirat adânc, fiindcă în continuare o şoca să-i vadă moartea expusă atât de brutal în acele două rânduri de date cioplite în piatră. A fost ucis în războiul civil. Irlandezi împotriva irlandezilor. Tânărul care l-a ucis era şi el numai un băiat. Fuseseră împreună la şcoală. Împărţiseră masa, mâncarea.

A dat din cap fără să-i vină să creadă, în timp ce simţea înţepături în ochi. Amintirile, precum trandafirii, au ţepi.

— Câţi ani aveaţi?

— Treisprezece. Eram numai noi doi. Eu şi Raffy. Şi am venerat pământul de sub picioarele lui.

— Îmi pare aşa de rău, a spus Margot. Cred că duceţi cu dumneavoastră mereu apăsarea acestei pierderi.

— O duc, don'şoară Hart. Este o greutate pe care sunt bucuroasă s-o duc. Pentru mine e grădina Ghetsimani.

Margot a apucat-o de mână pe doamna B, care a tresărit. Nu era obişnuită să fie atinsă. De fapt, nu-şi aducea aminte când o ţinuse ultima oară cineva de mână. Dar Margot era caldă şi blândă, iar gestul fusese făcut cu sinceritate. Doamna B a simţit alinare şi şi-a lăsat umerii să-i cadă.

— Cred că nu-ţi revii niciodată după ce ţi-ai pierdut un frate, a spus Margot.

— Durerea nu pleacă niciodată, a fost de acord doamna B. E o ciudățenie, dar o parte din mine tot nu crede că s-a dus cu adevărat. Dacă închid ochii şi mi-l imaginez, pentru mine e la fel de real cum ar fi să închid ochii şi să mi te imaginez pe *matale*. Şi totuşi, am şaptezeci şi cinci de ani. S-a dus de şaizeci şi doi de ani. În mintea mea, e tot tânărul cu părul auriu care abia începuse să se radă. Dacă ar fi trăit, ar fi fost la fel de grizonant ca mine acum.

— Sunt sigură că era chipeş.

— O, era, don'şoară Hart. Un drăcuşor frumos era. Şi o şi ştia. Scăpa de orice din cauza felului cum arăta, cum zâmbea.

— Sunt sigură că o iubea pe surioara lui.

La această afirmație doamna B a sughițat. Şi-a dus o mână la gură, sufocând suspinul care a urmat. Margot a văzut expresia doamnei B cedând din cauza tristeții. A strâns-o de mână, iar acest gest a eliberat ceva în sufletul bătrânei, care a început să plângă. Margot a rămas alături de ea. Voia s-o cuprindă cu brațele, dar nu credea că doamna B s-ar fi simțit confortabil cu o dovadă de afecțiune aşa de modernă. În loc de asta, a ținut-o strâns de mână şi a aşteptat ca suferința să-şi croiască drum prin ea. În cele din urmă, i-a dat drumul. Doamna B a băgat mâna în buzunar după o batistă şi şi-a suflat nasul.

— Îmi pare rău, a spus ea. Nu ştiu ce m-a apucat.

— Este în regulă, a liniştit-o Margot. Mâhnirea te ia câteodată prin surprindere, nu-i aşa? Doamna B a dat din cap. Vă ajută să vorbiți cu Dumnezeu? a întrebat.

— O, n-aş fi supraviețuit dacă nu aş fi avut credința, a răspuns ea.

— Mi-ar plăcea să am şi eu credință, a spus deodată Margot.

— Nu trebuie să vă duceți la biserică pentru ca să-l găsiți, don'şoară Hart. Dumnezeu este în frumusețe, şi frumusețea

e peste tot. În muzică, în natură, în lumină. Data viitoare când o să fiți într-un loc frumos, sus pe deal cu lordul Deverill, de exemplu, căutați-l acolo. Sunt sigură că-L veți găsi. El este iubire, iar dumneavoastră aveți o inimă mare, don'şoară Hart. Deja e în ființa dumneavoastră, aşteptând să fie recunoscut.

— Ştii că-mi poți spune Margot.

Doamna B a zâmbit şi s-a şters la ochi.

— Tu îmi poți spune Bessie. Dar nu când suntem la cabană. Acolo trebuie să-mi spui doamna B, aşa cum face toată lumea. S-ar putea să-l facem pe lordul Deverill să se simtă prost, iar localnicii ar crede că-s înfumurată.

— Foarte bine, a răspuns Margot. Îmi place numele Bessie. Ți se potriveşte.

— Mulțumesc. Şi mie îmi place.

— Te întorci la cabană acum?

— Asta fac.

— Ai vrea să te duc cu maşina?

— Ar fi grozav.

— Îți mulțumesc pentru că mi-ai arătat mormântul fratelui tău.

Doamna B şi-a băgat batista înapoi în buzunar.

— Îți mulțumesc că ai ascultat, Margot, a răspuns ea.

În acea după-amiază, Margot şi-a pus lucrul deoparte şi s-a dus să-l caute pe JP. Nu era în bibliotecă, deşi focul era aprins, iar cartea şi ochelarii de citit erau la locul lor obişnuit, pe masa de lângă scaun. L-a strigat, dar nu s-a auzit nici un răspuns. În cele din urmă, a găsit-o pe doamna B în bucătărie, ascultând radioul în timp ce pregătea tocănița pentru cină. Era încurajator să auzi muzică în loc de ticăitul orologiului şi liniştea deplină. Inunda casa cu viață, ca şi cum ar fi putut pătrunde în crăpăturile din duşumea şi ar fi infuzat oasele construcției cu sănătate.

Doamna B a zâmbit când a văzut-o. Muzica o trezise şi pe ea la viaţă, iar obrajii îi străluceau de o roşeaţă uşoară. Când Margot a întrebat de lordul Deverill, doamna B i-a spus că-l văzuse plimbându-se prin grădină.

— A început brusc să fie interesat de ea, a informat-o ea încruntată. Înainte îi plăcea să fie în natură, dar asta era înainte... Nu a terminat fraza, lăsând să plutească în aerul dintre ele detaliile nerostite ale divorţului şi alcoolismului. Dar recent pare să fi găsit un nou suflu de viaţă, a spus ea, fiind sigură că ştia care era motivul. Cu toate astea, a simţit că Margot s-ar fi simţit jenată dacă renaşterea lui i-ar fi fost atribuită, aşa că a adăugat simplu: Trebuia să se întâmple de mult.

Apoi a apucat lingura de lemn şi a început să amestece în tocăniţă.

Margot a ieşit afară în lumina soarelui. Ghioceii acopereau pământul cu petice albe, iar lăstarii de narcise ieşeau deja din pământ. Cântecul păsărelelor umplea aerul şi îi ridicau moralul lui Margot, deoarece primăvara debuta cu zile mai lungi, lumină mai strălucitoare şi o briză călduţă, cu miros dulce, care deştepta copacii şi tufărişul din lunga lor hibernare. În timp ce mergea pe iarbă a fost sigură că simte o agitaţie sub picioare, pe care a calificat-o drept o fantezie. A zâmbit din pricina propriei nebunii. Ajunsese în Ballinakelly de puţin mai mult de o lună şi deja o luase razna. Dacă nu ar fi fost atentă, în scurt timp ar fi văzut şi spiriduşi!

JP era la marginea gazonului, tunzând un călin ale cărui flori de iarnă se uscaseră. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de catifea reiată galbeni, un pulover cu decolteu în V şi o eşarfă cu dungi în jurul gâtului. Margot l-a strigat când s-a apropiat de el.

— Ei, uită-te la tine! a spus ea zâmbind larg.

JP s-a oprit din lucru şi i-a răspuns la zâmbet cu o grimasă la fel de veselă.

— E bine afară.

— Este o zi minunată. Ar fi păcat s-o iroseşti stând în casă.

— Vrei să te faci utilă?

— Sigur, deşi, trebuie să recunosc, nu mă pricep deloc la grădinărit.

— Eu m-am priceput în urmă cu mult timp. Îmi aduc aminte încet-încet. Mai este o foarfecă de grădină în sacul ăla. Poți să mă ajuți să tai tufele astea.

— De ce le tunzi acum?

— Ajută la creştere, previne bolile, păstrează forma. Haide, îți arăt cum să faci treaba bine.

Margot a râs şi a scormonit în sacul maro de pânză după foarfecă.

— Amuzant, n-aş fi crezut niciodată că te pricepi la grădinărit, a spus ea.

— Am făcut multe lucruri la un moment dat, Margot. Am fost amuzant, elegant, frumos – deşi îmi dau seama că ți-e greu să crezi aşa ceva – şi competent.

— Şi acum te regăseşti, a adăugat ea, alăturându-i-se lângă tufă în timp ce agita foarfeca.

— Câte ceva din mine. Mi-e teamă că eleganța şi frumusețea le-am pierdut pentru totdeauna.

— Nu sunt importante.

— Nu crezi asta. O fată drăguță ca tine nu are cum să creadă aşa ceva.

— O, sunt percepute ca fiind foarte importante când eşti tânăr, dar când eşti bătrân nu devin irelevante? Îmi place să cred că atunci când voi fi bătrână n-o să-mi mai pese. O să mănânc prăjituri fără să mă simt vinovată.

— Nu cred că va veni momentul în care n-o să-ți mai pese. Când eşti obişnuit să fii frumos, trebuie să fie greu să renunți la asta.

— Toți îmbătrânim până la urmă. Este marele egalizator al vieții.

— Unii îmbătrânesc cu mai multă eleganță decât alții, a adăugat JP. Mi-e teamă că eu am îmbătrânit destul de urât.

— Ei bine, ți-ai cam făcut-o cu mâna ta, nu-i aşa? s-a aventurat Margot cu îndrăzneală. Ar trebui să renunți la fumat, ştii. Voia să adauge că ar fi trebuit să se lase şi de băut, dar cumva părea un subiect prea delicat pentru a fi abordat.

— Ai dreptate, ar trebui. Dar s-o luăm pas cu pas, bine?

S-a încruntat din cauza sugestiei că deja ar fi făcut un pas în direcția schimbării.

— La care pas te referi, mai exact?

— Mă bucur să te anunț că deja am făcut doi paşi, a spus el cu un zâmbet mândru.

— O, serios? Margot a zâmbit cinică.

Din câte îşi dădea ea seama, respirația îi mirosea în continuare a whisky şi țigări.

— M-am apucat din nou de călărit şi acum de grădinărit. Încetul cu încetul redevin cel care am fost. Pas cu pas, da? Nu putea să-l contrazică. JP şi-a ridicat foarfeca de grădinărit. Acum dă-mi voie să-ți arăt cum se tunde un călin.

*

Era deja întuneric când Colm i-a găsit în bibliotecă, bând ceai. Doamna B s-a grăbit în bucătărie să mai aducă o ceaşcă, înaintând cu un pas uşor, dar perceptibil săltat. Colm şi tatăl lui abia dacă îşi vorbeau de ani întregi, răceala dintre ei fiind aproape palpabilă, ca un zid de gheață. Totuşi zidul se topise şi atmosfera chiar se încălzea în timp ce se redescopereau. S-a întrebat dacă Colm era mai capabil să

înțeleagă eşecurile tatălui lui, acum că era adult. Nu mai era băiețelul care urmărise mariajul părinților lui destrămându-se. Băiețelul care nu ştia nimic despre iubire, pierdere, dezamăgire şi suferință. Poate era capabil să facă un pas în spate şi să-l judece cu mai multă detaşare decât patimă, pentru că experimentase şi el câteva dintre vicisitudinile vieții şi învățase empatia. Nu era sigură, dar spera că acesta avea să fie începutul unei reconcilieri între lordul Deverill şi toți copiii lui. Poate chiar şi Alana.

Doamna B a dat jos de pe raft vesela şi s-a întors în bibliotecă, cu un sentiment fragil de fericire datorat obişnuinței, nepărându-i-se exclus să-i găsească certându-se, aşa cum obişnuiau să facă. Ceea ce a auzit au fost râsete. În mijlocul râsetelor era tonul feminin al lui Margot povestind o glumă despre JP, imitându-i vocea într-o manieră lipsită de respect. Doamna B a intrat în încăpere şi l-a găsit pe Colm întins pe canapea, râzând cu lacrimi, în timp ce tatăl lui zâmbea amuzat şi încântat în fotoliul lui. Margot stătea în fața focului cu mâinile în şolduri, complet absorbită de joc, dar plină de afecțiune. Doamna B nu a vrut să-i întrerupă, aşa că a rămas în uşă în timp ce Margot şi-a terminat interpretarea.

— Ce părere aveți despre asta, doamnă B? a întrebat JP chicotind când Margot a terminat. Cred că Margot ar fi o actriță foarte bună, nu crezi?

— O, da, într-adevăr ar fi, a răspuns doamna B. I-a zâmbit lui Colm. Îmi aduc aminte când erai un băiețel, conaşule Colm, şi obişnuiai să joci teatru cu surorile matale.

— Aisling îşi lua întotdeauna partea cea mai bună, dacă-mi aduc bine aminte, a spus Colm.

— Cred că te descurcai mai bine decât Cara, a adăugat tatăl lui.

— Biata Cara de obicei juca o pisică sau un şoricel, a spus doamna B, amintindu-şi cu încântare acele vremuri

nevinovate, lipsite de griji, înainte ca pereții castelului să-i strivească.

— Tu cel puțin ai avut frați cu care să te joci. Eu am fost singură, a spus Margot.

— Ei bine, noi suntem nişte spectatori buni, a spus Colm.

Margot a făcut o reverență.

— Mulțumesc. Apoi s-a aşezat. Ce altceva mai făceați în afară de a juca teatru? l-a întrebat.

— Jucam biliard. Dar cel mai mult jucam Rabbits.

— Ce joc e ăsta?

— A, Rabbits! a oftat JP cu nostalgie.

— Este un joc care se joacă la masa de biliard. De obicei cu mulți oameni. Ideea este să mențiibila albă în mişcare lovind-o cu bila neagră, pe care o poți împinge numai dintr-unul din capetele mesei. Unul după altul jucătorii apucă bila neagră, aleargă la capătul mesei şi rostogolesc bila pe catifeaua mesei pentru a lovi bila albă şi a o menține în mişcare. Dacă bila albă se opreşte, ai pierdut.

— Pe vremea mea, dacă pierdeai trebuia să-ți dai jos un articol de îmbrăcăminte, a spus JP.

— Asta este ideea, tată, a spus Colm.

Margot a râs.

— Pare foarte amuzant! Hai să jucăm!

— Ce, acum? a întrebat Colm.

— Da, acum.

— Nu sunt sigur că vreau să-mi dau jos hainele, a spus JP cu un aer nesigur.

— O să jucăm pe puncte, a sugerat Margot. Oricum e prea frig să ne dăm jos hainele.

— Mă duc să mai pun un buştean pe foc, a spus doamna B, plecând din cameră.

— Sunt entuziasmată, a spus Margot aşezându-se lângă Colm. Rabbits pare genul meu de joc. În varianta originală.

Apoi i-a zâmbit lui Colm, care i-a menținut privirea.

— Nu am jucat niciodată în trei.

— Poate ar trebui să vezi dacă funcționează.

A zâmbit şi Colm s-a încruntat. Nu era sigur dacă îi făcea o propunere sau numai glumea.

— O, nu am nici o îndoială că va funcționa, a răspuns el, hotărându-se să nu ia în serios comentariul ei. Totuşi îmi imaginez că se va termina destul de repede.

— Sunt intrigată. Grăbeşte-te, Colm, altfel tatăl tău va adormi.

— Ce, eu? Sunt treaz ca o santinelă la post.

Margot a observat că JP bea ceai. Carafa de whisky rămăsese pe tava cu băuturi, neatinsă. „Pas cu pas", s-a gândit ea.

În timp ce focul trosnea în şemineu şi lumina electrică strălucea caldă, Colm şi JP i-au făcut lui Margot o demonstrație a regulilor jocului pe masa de biliard de pe care fuseseră date jos documentele pe care ea le studia. Fiind mai tânăr, Colm se mişca mai repede decât tatăl lui în jurul mesei, dar cu mai puțină pricepere. Anii de experiență îl învățaseră pe JP toate trucurile. Colm se arunca dintr-un colț în altul al încăperii, dornic să-şi demonstreze priceperea în fața lui Margot. JP s-a gândit la tinerețe şi şi-a amintit cu o nostalgie dulce-amară de vremurile în care se întrecuse în cameră cu Bertie şi Kitty, apoi mai târziu, când Colm era numai un băiețel şi jucaseră Rabbits la masa de biliard de la castel. Margot îi urmărea pe ambii bărbați fascinată, în timp ce afecțiunea pe care aceştia o aveau unul pentru altul, latentă pentru atât de mult timp, se rematerializa pe când se înghionteau după bilă, dând viață din nou tiparelor vechi şi familiare.

— A, îmi amintesc mişcarea aia! a exclamat Colm încântat. Dar să nu crezi că mă vei păcăli, vulpoi bătrân!

— Vârsta va învinge de fiecare dată. Secretul este în rostogolirea lentă, a spus JP, dându-i drumul bilei negre pe masă, atât cât Colm să nu o poată atinge, să măture bila albă cu un pupic, oprind-o şi aducându-i un punct lui JP.

— Ai fost păcălită, vulpe tânără! a exclamat el triumfător.

Margot şi-a dat seama că acestea trebuie să fi fost poreclele pe care şi le dăduseră cu mult timp în urmă. S-a întrebat cât timp trecuse de când le folosiseră ultima dată.

— Eşti gata, Margot? a întrebat Colm, cu ochii strălucitori de ambiție.

— Absolut, a răspuns Margot, suflecându-şi mânecile.

— Începe tu, având în vedere că este prima dată. I-a întins bila neagră, apoi a aşezat-o pe cea albă în mijlocul mesei. OK, suntem gata.

Margot a ochit, apoi a rostogolit bila pe suprafața de catifea, lovind bila neagră într-o parte. Colm a apucat bila şi a mers calm până în celălalt capăt al mesei ca să lovească cu uşurință bila albă. Tatăl lui s-a grăbit în jurul mesei ca să lovească bila albă cu fermitate, pentru a-i oferi mai multe şanse lui Margot.

— Vei regreta, a râs ea, întinzându-se după bila neagră şi dându-i drumul numai cât era nevoie ca să zgârie marginea celei albe.

— A, te pricepi! a izbucnit JP. Atunci nu voi mai fi aşa drăguț data viitoare!

S-au întrecut în jurul mesei, s-au încăierat la capete, râzând tot timpul. În cameră s-a făcut cald. JP şi-a scos puloverul. Lui Colm i-a ieşit cămaşa din pantaloni. Margot şi-a prins părul cu un elastic. Aveau obrajii încinşi şi gâfâiau în timp ce întrecerea devenise mai acerbă. Când a venit doamna B să-i întrebe dacă vor să servească cina, s-a oprit o clipă în pragul uşii ca să-i privească. Nu crezuse că o să mai vadă vreodată o asemenea scenă. Dar iată-i, tată şi fiu, jucând Rabbits, exact ca-n vremurile bune.

*

După cină, când Margot a spus că voia să plece înapoi la hotel, JP a ridicat carafa de cristal de pe tavă şi i-a oferit fiului său un pahar de whisky.

— Vrei să bei cu mine? a întrebat.

Colm şi-a privit ceasul. Era târziu.

— De ce nu? a răspuns şi s-a aşezat în fotoliul din faţa tatălui său.

— Bravo, a spus JP. Margot?

— Mulţumesc, JP, dar cred că o să vă las să beţi voi doi. Eu voi pleca, nu trebuie să te deranjezi.

— Să conduci cu atenţie, a spus el, urmărind-o în timp ce pleca. Apoi s-a întors către fiul lui. Spune-mi, Colm, cum merge afacerea? A umplut un pahar şi i l-a întins. Din câte am auzit, îţi merge destul de bine.

— Suficient de bine, a răspuns Colm. A luat o gură din băutură. Deşi nu voi fi niciodată bogat.

— Dar faci ceea ce-ţi place şi eu cred că ăsta este secretul fericirii.

— Cu siguranţă este unul dintre ele.

— Nu o să-mi bag nasul în celelalte secrete. O las pe mama ta să facă asta.

JP a ridicat sprâncenele, sperând că fiul lui avea să i se destăinuie totuşi.

Colm a coborât vocea.

— Despre mama, a spus el. Presupun că nu ştii că vine aici în câteva zile.

JP şi-a coborât privirea în pahar.

— Nu, nu am ştiut, a răspuns el sec. Menţionarea Alanei îi dezumflase entuziasmul, care dispăruse acum, se evaporase în aer. Presupun că vrea să vă vadă pe tine şi pe părinţii ei. Jack a îmbătrânit, nu?

Lui Colm i-a părut rău că îi stricase starea de spirit tatălui lui.

— Poate n-ar fi trebuit să-ți destăinui, a spus el plin de regrete. Ți-am stricat ziua.

JP a zâmbit amar.

— Nu ai putea să-mi strici ziua, băiatul meu drag. A fost magic, nu-i aşa? Suntem amândoi aici, acum, tu şi cu mine şi stăm de vorbă aşa cum făceam înainte. Nu, Alana nu poate să strice nimic, cel puțin nu dacă nu îi permit eu. Bea. E încă devreme. Hai să vorbim despre secretele fericirii. E vreo fată drăguță despre care vrei să-mi povesteşti?

Colm a zâmbit şi a mai luat o gură de whisky.

— Ai spus că nu o să întrebi.

— Am mințit.

— Tot vulpe bătrână ai rămas.

JP a chicotit şi ochii i s-au luminat.

— Mă bucur că încă mă vezi aşa.

CAPITOLUL 10

Margot s-a uitat la orizont, spre locul în care marea se contopea cu cerul într-o pâclă fascinantă albastru-cenuşie şi s-a întrebat dacă Dumnezeul despre care vorbea doamna B locuia acolo, la porțile raiului, asta în cazul în care exista. Un vânt dezlănțuit sufla peste apă, gonind pe faleză şi prin iarba înaltă în care podbalul galben şi grozama creşteau sălbatic, iar cerul era acoperit de un strat gros de nori întunecați, care ascundeau soarele.

— Eşti foarte tăcut, a spus privindu-l pe JP.

Stăteau amândoi călare pe cai, la marginea costişei. Dedesubt valurile se loveau de stânci, acoperind apa cu spumă. JP a aprins o ţigară şi a oftat.

— În câteva zile vine Alana. A dat din cap şi a suflat un jet de fum în vântul vijelios. Mi-a spus Colm aseară, după ce ai plecat. Chestia asta m-a cam dezumflat.

— Sunt sigură. Crezi că o să vrea să se întâlnească şi cu tine?

— Mă îndoiesc. Niciodată nu vrea. Nu mai avem nimic să ne spunem.

— Dar gândul că va fi în Ballinakelly te face să te simţi inconfortabil.

— Absolut.

— Când v-aţi văzut ultima dată?

JP a ridicat din umeri.

— Nu-mi aduc aminte. În urmă cu ani de zile. Doi, poate trei, şi numai fugitiv. Evit să merg în oraş când e aici şi sunt sigur că şi ea mă evită.

S-a întors din nou cu faţa spre mare, iar Margot, văzându-i tensiunea pe chip, s-a hotărât să spună ceva pozitiv.

— A fost plăcut aseară, s-a aventurat ea veselă. A fost plăcut să vă văd pe tine şi pe Colm înţelegându-vă aşa de bine.

— Da, a fost o schimbare binevenită. Nu sunt sigur ce a determinat-o, însă calul de dar nu se caută la dinţi.

— Poate era nevoie numai să petreceţi nişte timp împreună.

— Am crezut că l-am pierdut. Dar seara trecută mi-a demonstrat că o reconciliere este posibilă. Că nici o relaţie nu este pierdută irevocabil, dacă îţi doreşti cu adevărat să repari lucrurile.

— Câteodată trece suficient de mult timp ca să poţi să renunţi la nemulţumirile vechi. Viaţa e prea scurtă ca să ţii ranchiună.

— Ai zice că paisprezece ani sunt suficienți.

— Atât a trecut de la divorț?

— Da.

— De ce nu încerci să-ți repari relația cu Alana? În felul acesta ai remedia şi relația cu restul familiei. Am senzația că ea este paznicul copiilor şi socrilor tăi.

Fața lui JP s-a schimonosit plină de aversiune.

— Nici cincizeci de ani nu ar fi suficienți pentru ea, a spus el. Mă îndoiesc că mă va ierta vreodată în viața asta, sau în următoarea.

— Îmi pare rău. A fost o sugestie proastă. Sunt sigură că ai încercat.

S-a uitat la ea cu o privire întunecată de dezamăgire.

— La început ne-am certat. Apoi ne-am îmbufnat şi am refuzat să mai vorbim. Apoi ne-am separat şi am comunicat numai prin avocați. Apoi a fost ca şi cum am fi uitat cum să vorbim unul cu celălalt. Între noi s-a deschis o prăpastie care era prea mare şi periculoasă ca să încerci s-o traversezi, aşa că am lăsat-o aşa, iar prăpastia a devenit din ce în ce mai mare. Acum ea este de o parte, iar eu de cealaltă şi aşa stau lucrurile. Presupun că aşa va fi întotdeauna.

— Şi-a găsit pe altcineva?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Dar tu?

Margot ştia că era o întrebare absurdă. Era mai singur şi însingurat decât oricine altcineva pe care cunoscuse vreodată.

JP a zâmbit cu amărăciune.

— Cine ar vrea să fie cu mine, Margot? Ea s-a încruntat, consternată de felul în care se autocompătimea. El a adăugat: Nu am nimic de oferit.

— Asta nu-i adevărat.

— Eşti foarte drăguță, Margot. Dar nu mai sunt bărbatul care am fost. Sunt o persoană complet diferită.

— Poți să fii oricine vrei să fii, JP. E nevoie de voință, asta e clar, dar, aşa cum ai spus şi tu, lucrurile se fac încetul cu încetul. Te-ai apucat din nou de călărit şi grădinărit, de ce nu ai încerca acum să-ți schimbi starea de spirit? Să nu te mai vezi ca pe o victimă, astfel şi ceilalți te vor privi altfel.

El a chicotit.

— Eşti prea tânără ca să ştii cum este să pierzi totul. Te invidiez, Margot. Eşti tânără şi frumoasă. Nu ai nici o grijă. Poți să te duci oriunde vrei. Nu ai nici o obligație, nici o relație. Îți poți scrie cartea oriunde vrei. Lumea ta e plină de lumină. Este ca o adiere. Nu ai nici cea mai vagă idee cum este să fii în locul meu.

Margot s-a uitat brusc în altă parte. Făcea multe presupuneri despre ea. Nu avea idee dacă suferise sau nu. Nu ştia nimic despre viața ei. Era aşa de absorbit de propriile probleme, încât credea că avea monopolul asupra suferinței.

Atenția lui Margot a fost distrasă de apariția bruscă a luminii care cădea în fascicule luminoase pe apă, în punctul în care apa se contopea cu cerul, locul despre care îşi imaginase că reprezenta porțile raiului. Priveliştea era fermecătoare şi iritarea i s-a topit pe dată, ca şi cum lumina din depărtare ar fi smuls-o din ea însăşi, şi ar fi dus-o departe de griji.

— Uite ce frumos! a şoptit ea. Dumnezeu ne arată o frântură din lumea următoare.

JP a ridicat bărbia şi a privit. Încetul cu încetul tensiunea de pe fața lui s-a dizolvat şi a fost şi el atras de lumină. A inspirat profund, involuntar.

— Irlanda are un fel special de frumusețe. Nu ştiu ce este, dar e magic.

— Presupun că toți emigranții trebuie să fi luat cu ei imagini ca asta atunci când şi-au început noile vieți în America sau unde altundeva s-au stabilit. Trebuie să le fi fost dor din toată inima.

— Sunt sigur că le-a fost şi le este în continuare. Mă întreb dacă Alana tânjeşte vreodată după acasă. A iubit Irlanda la fel de mult ca mine.

— Nu trebuia neapărat să plece.

— Trebuia, dacă voia să fie cât se poate de departe de mine.

— Este interesant, Colm nu a plecat cu ea în America, a rămas cu tine.

— Pardon, a rămas cu bunicii lui. Nu suporta nici să *mă* vadă. M-a învinovățit în totalitate pentru divorț.

— Care este relația ta cu Aisling şi Cara?

— M-au judecat mai puțin decât fratele lor. Când erau adolescente obişnuiau să vină aici în vacanțe. Pe ele le vedeam mult mai mult. Relația noastră era bună. Nu erau de partea nimănui, iar mama lor nu a încercat să le determine să aleagă. Îi recunosc acest merit. Faptul că nu a încercat să le întoarcă împotriva mea. Acum sunt adulte, au soți şi copii şi le este mai greu să găsească timp ca să vină aici. Ironia este că acum îl văd mai mult pe Colm, iar el a fost întotdeauna copilul care a avut cele mai multe resentimente față de mine.

— Nu este caracteristic pentru fii, însă? Le iau partea mamelor lor. Fiind bărbați simt nevoia să le protejeze.

— Nu ştiu. Probabil povestea noastră este banală. Divorțul pare să fie la fel în majoritatea cazurilor, nu-i aşa? Dar nimic nu este niciodată alb sau negru. Fiecare poveste are două versiuni, şi atât soțul, cât şi soția cred că sunt victime.

— Eu ştiu numai varianta ta.

JP a privit-o şi a zâmbit.

— Dacă te dai pe lângă Alana, s-ar putea s-o convingi să-ți spună versiunea ei.

— Asta m-ar face să mă simt mai puțin ca un scriitor şi mai mult ca un terapeut de familie!

— Cred că nu ai avea nici o problemă să te califici drept terapeut.

— Ei bine, am citit suficiente cărți motivaționale ca să cunosc destul de bine natura umană.

JP a părut surprins.

— Tu? Cărți motivaționale? De ce ai avea nevoie tocmai tu de astfel de cărți?

Margot a respins întrebarea dând din cap.

Nu putea nici măcar să înceapă să răspundă.

— Haide să pornim la galop. Începe să mi se facă frig, iar caii sunt agitați.

Fața lui JP s-a luminat.

— Hai să ne întrecem.

Margot a râs din cauza provocării şi a strâns coastele calului.

— Prinde-mă dacă poți!

Colm avusese o dimineață aglomerată. Cabinetul fusese plin de animale care aveau nevoie de tratament, printre care un labrador care şchiopăta, o pisicuță deranjată la stomac şi un terier care mâncase o şosetă. Şi-a luat pauză de masă şi a închis uşa cabinetului, lăsându-l pe asociatul lui să se ocupe de treabă. În timp ce stătea la birou mâncând un sendviş, a deschis cartea lui Margot pe care o cumpărase în acea dimineață. Era curios cum scrie. Spera că asta avea să-i dea o idee despre cum avea să scrie despre ei. Fusese hotărât să nu o placă, dar acum îşi dădea seama ce absurdă fusese ideea de a judeca pe cineva pe care nu-l cunoşti. Faptul că ea făcea cercetări pentru o carte despre familia lui nu o făcea un om rău. Greşise atunci când se hotărâse cu

atâta uşurinţă în privinţa ei. La urma urmelor, dacă nu ar fi fost un Deverill, ar fi plăcut-o de la început. Adevărul era că intenţia lui fusese spulberată de farmecul ei, care era neaşteptat de cuceritor. Sigur, era o plăcere să o priveşti, dar multe alte fete din Ballinakelly erau drăguţe. Margot avea ceva ce o făcea diferită, însă. Era caldă, independentă, inteligentă şi ageră. Peste toate astea, îţi scăpa printre degete. Nu vorbea niciodată despre propria persoană. Era ca şi cum ar fi vrut să-i ţină pe oameni la distanţă. Ca şi cum nu ar fi vrut să se apropie de nimeni. Această caracteristică îl atrăgea şi mai mult. A început să citească prima pagină şi în timp ce făcea asta, auzea vocea lui Margot în cap, ca şi cum i-ar fi citit textul cu voce tare. Nu era deloc interesat de Eva Peron, dar devenea din ce în ce mai interesat de Margot Hart.

În acea după-amiază, când a ajuns la hotel, Margot a observat imediat o schimbare. Atmosfera era electrică. Personalul stătea în poziţie de drepţi ca la armată, cu spatele şi umerii îndreptaţi, expresiile alerte, ca şi cum în orice clipă comandantul lor le-ar fi putut transmite un ordin. Nimeni nu pierdea timpul, nimeni nu stătea de vorbă sau zăbovea degeaba. Se mişcau mânaţi de un scop, plini de energie, de parcă întregul loc ar fi primit un fel de şoc. De aceea Margot nu a fost deloc surprinsă când a găsit în camera ei o invitaţie scrisă de mână, prin care compania ei era solicitată la ora şase, în salonul privat, la un pahar. Formidabila doamnă de Lisle era prezentă la faţa locului.

— Deci, draga mea, cum merge cercetarea? Doamna de Lisle, îmbrăcată cu o jachetă cărămizie la două rânduri şi o fustă conică, a sărutat-o pe ambii obraji şi a învăluit-o într-un nor de parfum Rive Gauche. Sper că personalul meu are grijă de tine.

— Sunt tratată ca o regină, a răspuns Margot. Hotelul dumneavoastră este foarte frumos.

— Mă bucur foarte mult că îți place. Este nestemata din coroana mea. Vino, stai jos. Doreşti să bei ceva? Un pahar de vin, poate? Un gin tonic?

Margot s-a aşezat pe canapeaua pe care stătuse cu contesa de Marcantonio şi a observat părul roşu, țeapăn al doamnei de Lisle şi unghiile lucioase şi roşii, gândindu-se ce aspect tipic de americancă avea. Femeile britanice nu reuşeau să fie atât de dichisite.

— Mi-ar plăcea un pahar de vin alb, mulțumesc, a răspuns ea.

Doamna de Lisle a scuturat uşor din mână către un membru al personalului care dădea târcoale pe lângă uşă. Brățările grele de aur au zăngănit la încheietura ei şi inelul cu un diamant uriaş de pe deget i-a strălucit. Când a dat ordinul, a făcut-o foarte din scurt, în stilul cuiva care era obişnuit să comande oamenii, care considera că amabilitățile sunt numai o pierdere de timp. Dar putea să fie fermecătoare atunci când îi convenea. S-a aşezat pe unul dintre scaunele tapițate şi şi-a aranjat picioarele ordonat într-o parte, în poziția ei tipică, cu gleznele încrucişate şi pantofii roşii cu toc aşezați unul lângă celălalt. Apoi a privit-o pe Margot cu nişte ochi inteligenți, gri-metalici şi a zâmbit, înfățişând un set perfect de dinți albi, strălucitori.

— Spune-mi, draga mea, cum merge cercetarea? Mor de curiozitate.

— Ei bine, a început Margot, lordul Deverill a fost surprinzător de amabil şi m-a lăsat să caut prin cutiile cu documentele familiei.

Doamna de Lisle a ridicat sprâncenele subțiri, exagerat de pensate.

— Asta chiar este surprinzător. Am crezut că o să întâmpini rezistență acolo.

— Şi eu la fel. Nu sunt sigură că restul familiei este la fel de entuziasmat să mă ajute.

— Dacă l-ai cucerit pe el, nu mai ai nevoie de altcineva, nu-i aşa?

— Ei bine, a venit să mă vadă contesa de Marcantonio.

Doamna de Lisle a dat din cap plină de înţelegere.

— M-am gândit că asta se va întâmpla.

— Consideră că ea ar trebui să fie doamna locului.

— Are dreptate.

— Şi vrea ca eu să includ drama în carte.

— Şi chiar ar trebui s-o faci. Un jurnalist bun explorează toate faţetele. În afară de asta, ai nevoie de nişte tensiune, ca povestea să fie condimentată, dacă vrei să se vândă cartea.

— O, sunt sigură c-o să se vândă. Istoria acestei familii are suficiente condimente ca să depăşească o piaţă indiană. L-aţi întâlnit pe Leopoldo? a întrebat Margot.

— Nu. Cred că nu a pus piciorul pe proprietate de ani de zile.

— Dar contesa vine în vizită din când în când?

— Da, cred că-i face plăcere să-i aducă pe prietenii ei aici şi să se laude cu căminul ancestral al soţului ei.

Margot a râs la auzul cuvântului „ancestral”.

Tânărul a reapărut cu două pahare pe o tavă. Margot i-a mulţumit în timp ce acesta îi întindea paharul de vin. Doamna de Lisle nu a făcut decât să apuce paharul.

— Este o femeie foarte hotărâtă, a spus Margot, alegându-şi cuvintele cu mare grijă.

— Încăpăţânată ca un catâr, a adăugat doamna de Lisle cu mai puţină reţinere. Bărbaţii aristocraţi atrag întotdeauna femei ambiţioase, cu dorinţă de ascensiune pe scara socială, ca ea. Din câte am înţeles, Leopoldo a fost un play-boy în tinereţe şi a risipit mari sume de bani la jocurile de noroc, distrându-se din greu şi în principal făcându-şi

toate plăcerile. Nu este chiar surprinzător că mama lui i-a lăsat castelul şi cea mai mare parte a averii lui JP Deverill. Ironia face că, dacă l-ar fi moştenit Leopoldo, probabil că soția lui l-ar fi pus la punct şi ar fi condus locul ăsta cu cea mai mare eficiență.

— Şi nu ați fi avut ocazia să-l cumpărați.

Doamna de Lisle a râs.

— Lordul Deverill mi-a făcut o favoare. Vezi tu, ceea ce face ca acest loc să fie special este istoria lui. Asta le place oamenilor. Câte hoteluri se pot lăuda cu trei sute de ani de apartenență la o singură familie? Barton Deverill l-a construit şi JP Deverill l-a pierdut. Anii dintre aceste două momente sunt plini de scandaluri, tragedii, pierderi şi iubire. Este o poveste minunată şi tu, draga mea, vei scrie cartea cea mai bună, care se va vinde în toată lumea şi oamenii vor veni să-l viziteze cu grămezile. Ochii cenuşii i-au strălucit de ambiție. Am băgat sume mari de bani în proiectul ăsta, Margot, pentru că îi cunosc potențialul. America iubeşte Irlanda. Atât de mulți americani au strămoşi aici. Avem o afecțiune specială pentru irlandezi. Hotelul s-a deschis numai de cinci ani, dar avem o reputație solidă şi strălucitoare. Vezi tu, faptul că lordul Deverill a apucat vremuri grele şi a trebuit să-l vândă îi face pe oameni să-l iubească. Nu este aristocratul retras şi fără suflet care şi-a exploatat bieții chiriaşi, băgându-i în groapă în timpul foametei, sau care i-a trimis în America în sicrie plutitoare, ci un bărbat care s-a zbătut sub povara căminului lui ancestral şi a fost forțat să se despartă de el. Este o poveste cu mult patos. Tragedia lui e câştigul meu. Oamenii vor să vină aici ca să simtă gustul vieții privilegiate a acestor aristocrați şi nu îi detestă, îi compătimesc.

— Cred că lordului Deverill nu i-ar plăcea să ştie asta.

— E mai bine decât să fie disprețuit. Ar trebui să accepte situația. Ne-ar plăcea să vină să le vorbească oaspeților

noştri. Am putea cere sume exorbitante pentru astfel de cine. Ar putea să stea în picioare şi să le spună oamenilor cum era viaţa când trăia aici. Ar fi fascinaţi. S-ar putea să se simtă mai bine dacă ar fi în continuare parte din asta.

— L-aţi întrebat vreodată dacă ar vrea?

Doamna de Lisle şi-a încreţit nasul şi a scuturat din cap.

— Nu cred că e în poziţia de a vorbi cuiva. Din câte ştiu, s-a pierdut pe fundul unei sticle de whisky. E păcat. Ar putea câştiga bani frumoşi. I-am dat o sumă frumoasă pentru locul ăsta, dar banii nu durează la nesfârşit. Aştept până nu o să-şi mai poată plăti facturile şi atunci o să fac o înţelegere cu el. Când cartea ta va fi lansată, iar lordul Deverill va vorbi la cinele mele, o să trebuiască să refuz oameni!

Ambiţia ei avea ceva dezagreabil, care a făcut-o pe Margot să se teamă pentru JP.

Alana Deverill a ajuns cuprinsă de sentimente contradictorii la casa de pe malul mării, locul în care se născuse. Puţine lucruri se schimbaseră. Casa în sine era neschimbată, cu acoperişul cenuşiu înclinat şi pereţii văruiţi în alb, la fel şi golful şi valurile care se înălţau şi dispăreau pe suprafaţa apei. Şi-a adus aminte de nenumăratele ocazii în care se plimbase pe plajă când era doar o copilă, căutând crabi în nisip şi arici de mare în bălţile dintre stânci. Râsese cu faţa bătută de vânt, jucându-se prinselea cu fraţii ei şi plânsese în ploaie când se hârjoniseră, aşa cum fac toţi copiii. Cu toate astea, cel mai mult plânsese când descoperise scrisorile de dragoste de la Kitty Deverill în geanta de veterinar a tatălui ei. A jurat atunci că nu avea să-l ierte niciodată pentru că o trădase pe mama ei, numai ca să afle mai târziu că mama ei ştiuse tot timpul şi aşteptase plină de răbdare ca pasiunea să se stingă. Alana îl iertase în sfârşit pe Jack, căci nu avea de ce să ţină ea ranchiuna, când mama ei nu făcea asta.

Nu-şi imaginase niciodată că avea să fie trădată *şi ea* în acelaşi fel, dar plânsese din nou pe acea plajă când aflase de aventura lui JP cu guvernanta. Spre deosebire de mama ei, nu o acceptase, nu o tolerase şi nici nu aşteptase să se stingă. Jelise, plânsese şi azvârlise toate obiectele pe care le apucase în capul lui de trădător. Declarase că de data asta, odată ce făcuse un jurământ să nu ierte, avea să se țină de cuvânt. Trecuseră paisprezece ani de la divorț şi totuşi acum, privind spre marea neschimbată, avea senzația că nu trecuse decât o zi de când îşi azvârlise visele spulberate pe suprafața apei.

Stătea la masa din bucătărie împărtăşind noutăți cu părinții ei, mai bătrâni şi fragili acum, şi cu fiul ei, Colm, care se făcuse mai frumos cu trecerea timpului. Când era acasă, Alana se simțea întotdeauna de parcă nu ar fi plecat. Locul era atât de confortabil de familiar. Atât de ocrotitor. S-a întrebat de ce fugise de partea cealaltă a Atlanticului ca să-şi facă o viață acolo, când ar fi putut rămâne în locul pe care îl cunoştea şi iubea. Dar nu ar fi putut rămâne în oraş cu JP, fiindu-i frică să nu dea peste el de fiecare dată când s-ar fi dus la cumpărături. Orice irlandez se ataşa de New York, iar americanii cu siguranță le făcuseră pe ea şi pe fiicele ei să se simtă binevenite. Nu se născuse mama ei acolo, iar tatăl ei îşi găsise un cămin acolo pentru scurtă vreme? America îi curgea prin vine în aceeaşi măsură ca Irlanda. Şi totuşi, stând acum la masă, la aceeaşi masă la care mâncase, învățase şi bârfise în primele două decenii ale vieții ei, Alana trăia un sentiment de apartenență de neegalat, precum şi regretul că îl pierduse.

Cei patru s-au bucurat de o masă copioasă cu friptură şi cartofi. Emer făcuse o plăcintă cu mere la desert, gătind de la zero şarlota care lui Jack îi plăcea aşa de mult. Nu cumpărase pachete de semipreparate, când putea să gătească ea totul.

— Trebuie să-ți spunem ceva, Alana, a spus Emer, aşezând pe farfurie linguriţa şi furculiţa.

Alana ştia că avea de-a face cu JP.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea în timp ce stomacul îi era cuprins de un sentiment familiar de groază.

Jack a şters şi ultimele urme de şarlotă de pe vas cu o linguriță.

— La castel este găzduită o scriitoare, a spus el. Şi scrie o istorie a Deverillilor, a zis el direct, pentru că nu credea în îmblânzirea adevărurilor dure.

— JP i-a dat acces la documentele de familie, a adăugat Emer.

Alana a ridicat din umeri.

— Ceea ce reprezintă dreptul lui. La urma urmelor, e un Deverill. Ce legătură are asta cu mine?

— O să aibă multă legătură cu tine când va ajunge la ultimii douăzeci de ani, a spus Jack.

Colm tăcea. Se simțea ca un trădător între ei. Nu voia să recunoască faptul că nu numai că se împrietenise cu scriitoarea, ci îşi îmbunătățise şi relația cu tatăl lui. Ştia cât de mult se baza Alana pe susținerea lui. Întotdeauna fusese de partea ei. Acum îşi dorea să fi rămas neutru.

Alana s-a uitat la fiul ei.

— Ai făcut cunoştință cu această femeie?

— Da, a răspuns el.

— Cum este?

Colm a ezitat. A ridicat paharul de apă şi l-a ținut în dreptul buzelor.

— Nu ştiu, isteață, presupun şi...

— Este frumoasă, l-a întrerupt Jack. Frumoasă şi vicleană ca o vulpe. Îl are pe JP la degetul mic. Privirea i-a stăruit asupra nepotului lui. Presupun că şi pe *tine* te are la degetul mic, a adăugat. Bărbații sunt nişte mămăligi în mâinile femeilor precum Margot Hart.

Alana s-a încruntat.

— Vrei să spui că JP dezvăluie toate secretele de familie?

Colm a sărit imediat în apărarea tatălui lui.

— Cred că o ajută să facă cercetări legate de trecutul îndepărtat. Vorbea despre Hermione Deverill ultima dată când am fost acolo.

Privirea Alanei s-a întunecat.

— Dacă va folosi această carte ca să se răzbune pe mine, trebuie să ştiu.

— Nu avem de unde să ştim ce va face, a spus Emer.

— Din experienţa mea, puţine lucruri sunt mai periculoase decât un beţiv dezlegat la limbă cu un munte de secrete pe care le poate dezvălui, a spus Jack.

— Margot scrie o carte de istorie, nu una de bârfe, a intervenit Colm. A scris o biografie a Evei Peron. O citesc acum şi e bună. Este istoric, nu cârcotaşă.

A simţit cum se încinge pe sub guler şi s-a întrebat de ce se făcuse brusc aşa de cald în bucătărie.

Jack a zâmbit.

— Ei bine, ţi-ai schimbat părerea, Colm, a meditat el.

Atunci s-a gândit la Kitty Deverill. Unele femei erau pur şi simplu irezistibile. A cercetat figura nepotului lui şi şi-a dat seama în timp ce făcea asta că mai văzuse acea expresie, în oglindă, pe propria faţă.

— O să vorbesc cu JP, a spus Alana. O să aflu ce se întâmplă. Nu i se poate permite să vorbească în mod oficial despre mine, despre noi şi relaţia noastră. Nu o să-i permit să mă umilească în mod public.

— Sunt sigur că nu ar face aşa ceva, a spus Colm.

Mama lui l-a privit cu o expresie sceptică.

— Serios? a întrebat.

Lui Colm nu îi stătea în fire să-i ia apărarea lui JP. Alana s-a ridicat de pe scaun şi a spus:

— Mă duc la el acum.

— Vin cu tine, a sugerat Colm.

— Nu, mă duc singură, a răspuns ea. Asta e ceva ce ne priveşte pe mine şi pe tatăl tău. A oftat. Întotdeauna ne-a privit pe noi doi.

KITTY

Se adună norii la castel şi, pentru prima dată, nu au legătură cu mine. Doamna Carbery este cea care bântuie. Domnul Dukelow a angajat o fată nouă din Kinsale, pe nume Annie Dineen, o creatură dulce, ca un şoricel, cu păr drept, castaniu, ochi căprui, anoşti, şi o gură mică şi timidă care nu articulează niciodată ceva interesant. Este o apariție complet neremarcabilă şi îşi îndeplineşte îndatoririle făcând paturile şi curățenie în camere într-o manieră liniştită şi eficientă, fără să atragă vreodată atenția asupra propriei persoane. De fapt, ceilalți membri ai personalului abia dacă o remarcă. Cu toate astea este remarcabilă într-o privință: este intuitivă. Este unul dintre acei oameni rar întâlniți care simt vibrațiile fine de care majoritatea oamenilor sunt inconştienți, dar, spre deosebire de bunica mea şi de mine, care în timpul vieții ne tratam darul cu nonşalanță, ea se teme de el. Îl blochează îngânând ceva de fiecare dată când simte temperatura scăzând în încăpere sau simte o prezență în spatele ei din pricina firelor de păr care i se ridică pe ceafă. Dacă aş fi vie, i-aş explica că nu are de ce să se teamă. Nu există nici un spirit malefic aici, numai entități

blânde, care au grijă de cei dragi care vin şi pleacă din hotel, sau cei ca doamna Carbery şi ca mine, care am rămas blocate între lumi, fie din greşeală, fie pentru că am ales. Totuşi Anne nu cunoaşte diferența dintre fantome, suflete legate de pământ şi spirite, iar eu nu sunt în poziția în care să-i pot spune. Crede în stafii în cearşafuri albe şi fantome fără capete care ar putea să-i facă rău. Aş vrea să-i şoptesc la ureche că poate castelul Deverill nu este locul ideal de muncă pentru ea, dar are nevoie de bani şi este dispusă să suporte scârțâielile şi gemetele care o acompaniază de-a lungul rutinei zilnice. Cu toate astea, doamna Carbery din încăperea cu lenjerie, este o cu totul altă poveste.

Doamna Carbery se împacă greu cu ideea că e moartă. După ce a petrecut zeci de ani într-o stare ca de vis, îndeplinindu-şi sarcinile zilnice într-o realitate pe care şi-a creat-o singură, începe să se trezească. Iluzia tremură şi se estompează ca reflexiile pe apă. Începe să trăiască în acelaşi tărâm ca mine şi nu-i place deloc.

— Castelul Deverill este un hotel, spuneți? m-a întrebat derutată când am încercat să-i explic. Fugiți de aici, don'şoară Kitty. Presupun că având în vedere toți oaspeții domniei sale, se poate să lase uneori impresia asta. Deşi, ce ştiu eu? N-am pus niciodată piciorul într-un hotel.

— Castelul nu mai aparține unui Deverill, am început.

La această declarație şi-a făcut cruce cu o expresie îngrozită pe față.

— Atunci vă întreb ce s-a ales de domnul şi doamna Deverill, vreau să ştiu. Domnul să-i păzească şi să-i protejeze de orice rău.

— Au murit cu mult timp în urmă. Îți aduci aminte de incendiu, nu-i aşa, doamnă Carbery?

S-a încruntat şi o expresie îngrijorată i-a întunecat fața.

— Incendiul... a murmurat ea, pescuind amintirea de undeva din profundul ființei ei.

Cu siguranță o îngropase, împreună cu moartea bunicului meu, Hubert, care era şeful ei.

— Şi îți aduci aminte de bunica mea, Adeline, care a înnebunit în turnul de vest, singura parte din castel care a supraviețuit incendiului? Cu siguranță îți aduci aminte de moartea ei?

Ridurile de pe fruntea ei au tremurat în timp ce căuta şi acea amintire în apele tăcute şi liniştite ale subconştientului ei. Mi-am dat seama atunci că incendiul, morțile bunicilor mei şi cea a preaiubitului ei fiu o făcuseră să-şi piardă mințile şi s-o determine ca, moartă fiind, cumva să creeze şi să locuiască în această lume iluzorie.

Atunci s-a uitat la mine cu o privire terorizată pe când ceața se ridica, iar imaginile ieşeau la suprafață una câte una, pentru a dezvălui adevărul pe care îl ascunsese chiar ea.

— Într-adevăr îmi aduc aminte incendiul, a şoptit ea, uimită că fusese capabilă să-l uite. Îmi aduc aminte că am format un lanț uman şi am adus găleți de apă, dar erau inutile în fața focului. Întreaga clădire era cuprinsă de foc şi nu aveam altceva de făcut decât să urmărim cum locul pe care îl iubeam era distrus. Şi-a dus o mână la gură. Ce s-a întâmplat după aceea? Nu-mi aduc aminte... Nu pot...

Am îngenuncheat în fața scaunului ei şi am apucat-o de mână. Era ca şi cum s-ar fi trezit dintr-o comă şi ar fi trebuit să se confrunte în plin cu trauma care era cauza stării ei.

— Ai rămas acasă, doamnă Carbery, i-am spus eu cu blândețe. Fiica ta, Bessie, a avut grijă de tine. Îți aduci aminte de Bessie, nu-i aşa? Era numai o copilă, dar a avut grijă de tine ca o micuță mamă.

Doamna Carbery şi-a îngustat privirea, forțându-şi mintea să recupereze şi să confrunte acele amintiri dureroase.

— Bessie, da, mi-o amintesc pe Bessie a mea. Unde este acum?

— Încă trăieşte.

— Dar fiul meu a fost ucis. Ochii i s-au umbrit. Fiul mi-a fost luat.

Şi-a dus din nou mâna la gură, oprind suspinul adus de suferință.

— Fiul tău a murit în războiul civil şi tu ai murit la scurt timp după aceea.

A suspinat, resemnată.

— Deci este adevărat. Chiar sunt dusă. A dat din cap, nevenindu-i să creadă. Nu mă simt diferit. Inima mă doare şi acum. A luat mâna de la gură şi şi-a dus-o la piept. Încă doare aici. Ar trebui să mai doară acum, că sunt moartă?

— Inima este sufletul tău, doamnă Carbery. Sufletul nu moare niciodată.

— O, dacă asta e moartea, atunci nu o vreau, s-a jelit ea. Cum rămâne cu raiul, atunci? Raiul cum e?

Şi nu am putut s-o ajut. Ştia că era moartă, dar nu a fost învăluită de linişte, aşa cum am crezut că avea să se întâmple. Mă aşteptam să ştiu foarte bine cum s-o trimit pe calea ei, dar nu a fost aşa. Nu am putut. S-a uitat la mine îngrozită.

— Raiul este locul în care te vei duce tu..., am început, dar nu m-a crezut.

— Am fost rea. Trebuie să fi fost rea, a bălmăjit ea.

— Nu eşti rea, doamnă Carbery. Eşti doar pierdută, i-am spus

— Şi dumneavoastră? mi-a aruncat ea în față. Cum rămâne cu dumneavoastră?

— Şi eu sunt pierdută, am răspuns, şi m-am îndoit de mine pentru prima dată.

Refuzasem să merg mai departe. Era posibil ca atunci când m-aş fi hotărât că sunt gata, să nu-mi mai găsesc drumul spre casă?

Acum doamna Carbery creează haos. Biata Annie Dineen refuză să intre în încăperea cu lenjerii. Spune că este bântuită. Se plânge că e frig şi este locuită de o femeie furioasă care ţipă la ea să o lase în pace de fiecare dată când se duce acolo ca să ia lenjerii curate pentru paturi. Acum că doamna Carbery ştie că e moartă, este hotărâtă să facă în aşa fel încât toată lumea să fie la fel de nefericită ca ea. Dacă eu zgâlţâiam clanţele ca să-i sperii pe oameni, ea trânteşte toate uşile ca o nebună. Din fericire pentru hotel, de cele mai multe ori nu reuşeşte să se facă auzită. Are mintea împrăştiată şi nu înţelege deloc cum funcţionează lucrurile. Nu o voi lumina. Dar pentru biata Annie Dineen, care o poate vedea, frica doamnei Carbery este o problemă reală. Am auzit-o pe doamna de Lisle dându-i instrucţiuni clare domnului Dukelow de a lămuri aceste presupuse incidente cu fantome.

— Nu vreau ca personalul să-mi sperie oaspeţii, a spus ea cu fermitate. Fă ceva în legătură cu asta imediat!

Nu sunt sigură ce ar putea să facă.

Sunt atrasă de cabana de vânătoare, unde Alana a apărut pe neaşteptate ca să vorbească cu JP. Când doamna B deschide uşa, fosta soţie a lui JP nu aşteaptă să fie invitată. O salută cu multă căldură, dar scurt, pe bătrâna menajeră, şi intră direct în casă înainte ca doamna B să se poată gândi la ceva ce ar putea spune ca s-o oprească. Priveşte alarmată în timp ce Alana înaintează pe coridor spre bibliotecă. Ştie unde să-l găsească pe JP.

Acesta o aude apropiindu-se înainte să o vadă şi energia i se contractă. Dacă ar fi avut carapace, ca o broască ţestoasă, s-ar fi retras în ea. Îngheaţă la biroul lui, cu stiloul

în echilibru deasupra scrisorii pe care o compune şi cu ochii căscaţi de anticipare. Ştie că e ea. Se aştepta, nu, se *temea* de asta. Şi nu are nici o îndoială vizavi de motivul pentru care a venit.

O clipă mai târziu, Alana e în pragul uşii. JP ridică bărbia.

— Bună, Alana, spune cu răceală.

Alana îşi pune mâinile în şolduri. Furia pluteşte ca o miasmă în jurul ei, pe care o văd la fel de clar cum văd ceaţa.

— Trebuie să vorbim, spune ea.

JP se ridică rigid în picioare şi se duce la şemineu. Ridică un buştean din coş şi îl aruncă pe grătar. Câştigă timp. Dar nu poate decât să amâne inevitabilul.

— Vrei să bei ceva? Un ceai?

— Nu voi sta mult, spune ea răspicat.

Cred că simte că emană mai multă putere stând în picioare, aşa că nu se aşază. La urma urmei, nu a venit în calitate de oaspete. Au trecut mai bine de douăzeci de ani de când a fost oaspete în această bibliotecă, când părinţii mei trăiau aici. Pe vremea aceea erau fericiţi. *Toţi* eram fericiţi pe vremea aceea.

— Am auzit că la castel e cazată o scriitoare, spune ea. Şi că scrie o carte despre familia noastră.

— Este adevărat, spune JP.

Stă cu spatele spre foc. Buşteanul trosneşte şi sfârâie în spatele lui, fiind cuprins de flăcări. JP aprinde o ţigară cu mâini tremurânde.

— Am înţeles că i-ai permis să se uite prin documentele de familie. Este un gest foarte generos.

— Aşa am făcut.

— De ce ai face aşa ceva? Faţa Alanei zvâcneşte de furie. Nu înţeleg de ce i-ai da voie duşmanului în casa ta şi i-ai da libertate totală să scormonească prin istoria familiei tale. De ce ai face aşa ceva?

— Cred că va face o treabă bună, răspunde el.

Trage un fum din ţigară. Degetele celeilalte mâini zvâcnesc din cauza agitaţiei. Ştiu că e disperat după o băutură. Dacă ar fi ştiut despre venirea Alanei, ar fi dat peste cap jumătate de carafă de whisky ca să se pregătească. Dar acum este treaz şi se luptă să facă faţă situaţiei.

— Nu ştii nimic, JP. El dă să vorbească, dar îl întrerupe. Cât de bine o cunoşti pe femeia asta? Nu o cunoşti. Abia ai întâlnit-o. Nu ştii ce o să facă cu informaţiile pe care i le dai. Cu siguranţă va dori să scrie o carte care se vinde. Scandalul vinde, JP, iar ea va dori să-şi umple cartea cu scandaluri. Ştie despre aventura lui Kitty cu tatăl meu?

Am fost aşa de concentrată asupra dezintegrării mariajului dintre Alana şi JP şi asupra vânzării castelului, încât nu am mai luat în considerare aventura mea cu Jack. Dar Alana are dreptate. Dacă Margot află despre asta, biata Emer va fi rănită din nou. Deşi sunt moartă, sunt sigură că rana pe care a provocat-o inimii ei această trădare nu s-a vindecat complet. Cum ar putea? Alana are grijă de mama ei.

— Şi cum rămâne cu sinuciderea lui Archie? continuă ea. Celia trăieşte. Te-ai gândit la ea? Nu va dori ca această tragedie să fie dezgropată şi să se scrie despre ea în aşa fel încât să poată afla întreaga lume despre ea. Şi homosexualitatea fratelui tău vitreg? Dacă-ţi imaginezi că femeia asta nu va pomeni despre toate aceste lucruri în cartea ei, trebuie să te gândeşti mai bine. Dacă îşi face bine treaba, o să le scoată pe toate la lumină. Sunt destui oameni în jur care o să-i ofere bârfe. Să nu-ţi faci iluzii cum că ar fi prietena ta. Va fi prietena ta numai atât timp cât va avea nevoie de tine. Apoi o să dispară înapoi în Anglia şi n-o să mai vezi nici urmă de ea. O să facă o avere din carte, iar tu o să te faci de râs. Şi cum rămâne cu noi? Vrei ca toată lumea să ştie de ce s-a destrămat mariajul nostru? Chiar vrei? Pentru că eu nu vreau, JP.

JP se holbează la ea. Îşi caută cuvintele, dar nu le găseşte. L-a lăsat cu faţa roşie şi zbătându-se ca un peşte pe uscat.

— De dragul copiilor noştri, JP, întrerupe imediat orice contact cu ea. Apoi expresia i se schimbă. Se uită la el fără ezitare şi îi observ o reală compasiune în privire. Nu m-am măritat cu un prost, spune ea cu blândeţe. Dar mi-e teamă că asta ai devenit.

— Nu ai nici un drept să vii aici şi să-mi spui ce să fac, Alana, exclamă el şi mă face să mă gândesc la un câine încolţit şi la felul în care ar mârâi şi geme, cu spatele la perete şi fără posibilitatea de a scăpa.

— Am dreptul, pentru că sunt mama copiilor tăi. Am tot dreptul să-i protejez. Şi te protejez şi pe tine, chiar dacă nu-mi vei mulţumi vreodată pentru asta.

— Mă protejezi de ce? întreabă el cu un râs amar.

— De tine însuţi. Se uită la el. Nu mai am nimic de spus, adaugă.

— Doamna B o să te conducă.

— Pot să ies şi singură, îl corectează ea şi iese din încăpere.

Ochii lui JP poposesc asupra locului unde a stat Alana, ca şi cum femeia ar fi lăsat o amprentă acolo. Ezită puţin, apoi se îndreaptă spre tava cu băuturi. Îşi toarnă un pahar mare de whisky, după care îl dă peste cap. Pe covor cade scrum din vârful ţigării lui, dar nu observă. Îşi toarnă încă un pahar. Este chinuit de vină. Sigur că vrea ca Margot să relateze versiunea lui asupra lucrurilor, dar acum mi-e clar că vrea de asemenea să provoace suferinţă. Este o fiinţă rănită care se răzbună pe cei apropiaţi, în speranţa că vor suferi la fel ca el. Asta fac oamenii nefericiţi.

Duce carafa şi paharul gol la fotoliu, unde se aşază şi priveşte în gol în foc. Îşi reumple paharul, se lasă pe spate şi oftează din greu.

Alana are dreptate, nu s-a măritat cu un prost. Cum de s-a ajuns aici?

CAPITOLUL 11

În acea după-amiază s-a pornit o furtună care lovea stâncile şi biciuia marea, care se ridica în valuri înalte cât nişte clădiri. Vânturi fioroase şuierau în jurul zidurilor castelului, iar ploaia se izbea de ferestre ca mii de gheare mici, care zgâriau ca să pătrundă înăuntru. În hotel domnea o senzație de disconfort. Oasele clădirii trosneau şi mugeau şi toată lumea vorbea în şoaptă, ca şi cum oamenii ar fi fost agitați din cauza unei prezențe nevăzute care pândea pe coridoare. Margot se hotărâse să stea lângă foc în salonul de desen al castelului şi să citească din notițele pe care le luase. O menajeră palidă a venit să tragă draperiile, blocând întunericul şi furtuna. Margot şi-a ridicat ochii din hârtii şi a privit-o. Cunoştea cea mai mare parte a personalului hotelului de-acum şi era considerată în mare măsură parte din mobilier. Fata i-a zâmbit, dar a ştiut că nu e cazul să intre în vorbă. Cu toate astea, Margot a sesizat din expresia îngrijorată de pe fața ei că ceva nu era în regulă.

— Totul e în ordine, Evie? a întrebat ea când menajera s-a apropiat ca să mai arunce un buştean în foc.

Evie s-a uitat de jur împrejur ca să se asigure că nu avea s-o audă nimeni.

— E vorba de Annie, din nou, a şoptit ea. Are o cădere nervoasă serioasă, asta face.

— Iar e vorba de fantome?

— Cred că e furtuna. Furtunile întotdeauna înspăimântă oamenii. Noi, irlandezii, suntem nişte oameni superstiţioşi. A zâmbit poznaş. Problema e că un loc vechi ca ăsta întotdeauna va fi bântuit, nu-i aşa?

— Nu este chiar aşa de vechi, a corectat-o Margot. Celia Deverill l-a reconstruit în 1920.

— Dar tocmai asta-i chestia. Este pe locul vechiului castel, iar ăla a fost construit în secolul al şaptesprezecelea. Nu contează de câte ori este reconstruit, energia vechii clădiri este aceeaşi, ca o amprentă. Sub toate astea se găseşte o magie foarte veche.

„Doamne Dumnezeule!”, s-a gândit Margot, dar s-a abţinut să-şi dea ochii peste cap.

— Deci nu ţi-e frică de această magie veche?

— Sigur că nu! Chestiile astea mi se par fascinante. Câte lucruri sunt pe care nu le putem vedea? Încă nu am văzut o fantomă, dar jur că uneori simt ca şi cum aş fi urmărită.

Margot s-a gândit la prietenul ei, Dan Chambers. Oare de ce de fiecare dată când cineva pomenea de o fantomă, se gândea la el? A închis agenda şi s-a ridicat în picioare. Poate exista o modalitate de a exploata aceste aşa-zise fantome, de a profita de ele pentru binele afacerii doamnei de Lisle. Dacă toată lumea credea că locul era bântuit, de ce să nu se profite de asta?

A găsit-o pe doamna de Lisle în salonul ei privat, la o întâlnire cu domnul Dukelow şi asistenta ei personală, Jennifer, care era o tânără americană rafinată, cu piele măslinie impecabilă şi ochelari. Întâlnirea părea informală. Beau ceai şi cel puţin domnul Dukelow se înfrupta dintr-un platou cu biscuiţi. Jennifer era aşezată în vârful scaunului, cu agenda deschisă şi stiloul pregătit. Doamna de Lisle

stătea într-un fotoliu, cu o ceaşcă într-o mână, farfuria în cealaltă, cu aerul că nu făcea altceva decât să se bucure de o după-amiază plăcută în compania prietenilor.

— Pot să vă deranjez o clipă? a întrebat Margot din uşă, gândindu-se că, dacă nu se obosiseră să închidă uşa, nu i-ar fi deranjat să fie întrerupți.

— Te rog, intră, a spus doamna de Lisle cu un zâmbet pe față. Tocmai vorbeam despre furtună. Mă bucur că nu zbor în după-amiaza asta.

— O să se potolească până mâine, a liniştit-o domnul Dukelow.

— Prognoza este bună pentru mâine, a adăugat Jennifer cu convingere. De fapt, spun că norii se vor împrăştia până în zori şi la jumătatea dimineții va ieşi soarele.

— Am o idee care s-ar putea să vă intereseze, a început Margot.

— la loc, Margot! a spus doamna de Lisle.

Margot s-a aşezat pe canapea alături de domnul Dukelow, care s-a întins după încă un biscuit. Margot îşi dădea seama că avea emoții. Nu avea silueta cuiva care dădea iama în biscuiți.

— Deci, care este ideea asta a ta, Margot? a întrebat doamna de Lisle cu capul aplecat într-o parte şi un rid provocat de curiozitate format în pielea fină dintre sprâncene.

— Ei bine, mi se pare că sunt mulți oameni care cred că acest castel este bântuit, a răspuns ea. Şi mulți agreează ideea de fantome. Poate asta este ceva ce ați putea exploata.

Doamna de Lisle şi-a îngustat privirea.

— Continuă.

— Am un prieten care este medium. Are foarte mult succes. Am fost la unul dintre evenimentele lui, în urmă cu nişte ani, la Societatea Regală de Geografie din Londra şi lumea venise buluc. Sunt sceptică, dar chiar şi eu am fost

uimită de informațiile pe care le-a primit de la spiritele din viața de apoi. Adică, eu imediat găsesc explicații pentru astfel de lucruri, dar pot spune cu sinceritate că de acea dată nu am găsit nici una. A fost extraordinar.

Doamna de Lisle s-a gândit la asta o clipă. Nu avea nici o importanță dacă credea în lumea spiritelor. Dacă ar fi putut scoate bani, ar fi crezut în orice.

— Nu e o idee rea. În loc să încercăm să negăm lucrurile ciudate, am putea să facem un spectacol din ele. Bine gândit, Margot. Îmi place. Am putea să-l invităm aici pe prietenul ăsta al tău. Am putea găzdui un medium. A zâmbit cu viclenie. Dacă este cu adevărat bun, poate să ne scape de fantomele mai puțin atrăgătoare care par să-mi sperie personalul.

A râs, iar domnul Dukelow şi Jennifer s-au amuzat împreună cu ea.

— Cum este acest prieten al tău? a continuat ea.

— Îl cheamă Dan Chambers. Are aproape şaizeci de ani, cred. Este prezentabil, şarmant, carismatic. Exact genul de persoană care poate face bine hotelului dumneavoastră. Este ca lumina pentru fluturii de noapte. Oamenii îl plac foarte mult.

— Cum l-ați cunoscut? a întrebat domnul Dukelow, încercând să-şi revină.

— Ne-am cunoscut cam acum şapte ani în Montana, dacă vă puteți imagina. Făceam un profil al lui Ralph Lauren, iar el găzduia o tabără acolo. Este un om bun. Dacă există cineva care vă poate convinge că fantomele sunt reale şi prezente, el este acela.

Doamna de Lisle s-a întors către Jennifer.

— Ia numărul lui de la Margot, bine? Află dacă este disponibil să vină pentru o săptămâna primăvara. Sunt de acord cu Margot. I-a zâmbit. Am putea să folosim aceste aşa-zise fantome în avantajul nostru.

În acel moment s-a auzit o bătaie în uşă. Era Roisin.

— Mă scuzaţi, doamnă de Lisle, dar este un apel telefonic pentru domnişoara Hart. Femeia spune că este urgent.

Margot nu-şi imagina ce ar fi putut fi. Nu avea cum să fie mama ei şi era puţin probabil să fie Dorothy, deoarece vorbiseră în seara precedentă.

— De unde să vorbesc? a întrebat ea, ridicându-se.

— Pot să vă fac legătura la acest telefon, a sugerat Roisin.

Dar Margot ştia că nu ar fi avut parte de intimitate.

— O să vorbesc de la recepţie, a spus ea, scuzându-se şi urmând-o pe Roisin pe coridor.

Când a dus receptorul la ureche, vocea tremurată a doamnei B a răsunat panicată de la celălalt capăt al firului.

— O, Margot, sunt eu, Bessie. Este vorba de stăpânul. E într-o stare îngrozitoare. Nu ştiu ce să fac. Am încercat să-l sun pe conaşul Colm, dar a intrat robotul. Am lăsat un mesaj, dar nu pot fi sigură că o să-l asculte şi chiar am nevoie de ajutor. Stăpânul a dus sticla la gură, Margot. Este supărat. Nu ştiu ce să fac. Nu am ştiut pe cine altcineva să sun.

— Este în ordine, Bessie. Vin acum.

— Îmi pare rău să te scot din casă într-o noapte ca asta, dar este într-o stare îngrozitoare.

— Puţin vânt şi ploaie nu mă sperie pe mine, Bessie. Stai cu el şi vin cât de repede pot.

— Dumnezeu să te ocrotească, Margot!

Margot s-a grăbit în camera ei, şi-a scos paltonul şi o pălărie din şifonier şi a schimbat pantofii cu o pereche de cizme. Avea o presimţire familiară pe când îşi croia drumul în jos pe scări, până în hol. Avea stomacul chircit şi gâtul sugrumat. Da, ştia că trebuia să sară în ajutorul lui JP. Nu putea s-o lase pe biata doamnă B să gestioneze drama de

una singură. Ştia foarte bine cum era *asta*. Şi o parte din ea voia să-i sară în ajutor. Chiar *avea nevoie* să facă asta.

A ieşit în furtună. Cu capul aplecat şi pălăria din lână trasă în jos peste frunte, s-a luptat să ajungă la maşină. Era al naibii de frig, iar noaptea era întunecată ca cerneala. A băgat cheia în uşă, apoi a urcat în maşină. Farurile luminau ploaia şi tufişurile, iar copacii din apropiere erau îndoiți de vânt. Nu era o noapte în care să ieşi, dar nu avea de ales. Lui Margot nu-i lipsea curajul şi nimic nu se compara cu un strigăt disperat după ajutor care s-o pună în mişcare. Acum era femeie, nu o fetiță. De data asta avea ocazia să facă lucrurile diferit.

A ieşit pe poartă, intrând pe alee. Crenguțe şi frunze ude erau răspândite peste tot pe asfalt, iar bălțile luceau în lumina farurilor şi stropeau zgomotos pe când le traversa. A avut grijă să conducă încet, fiind atentă la copacii care mărgineau drumul, în cazul în care vântul ar fi azvârlit o creangă în calea ei. Nu i-a luat mult să ajungă la cabana de vânătoare. A parcat cât de aproape a putut de uşă. Probabil că doamna B o aşteptase în hol, pentru că imediat ce s-a dat jos din maşină, uşa casei s-a deschis şi fața palidă, rotundă, a bătrânei a apărut nerăbdătoare în crăpătura uşii.

Margot s-a grăbit înăuntru.

— Ce noapte oribilă! a exclamat doamna B, ajutând-o să se dezbrace de palton şi pălărie. Eşti udă leoarcă, drăguță.

— Sunt bine, mulțumesc. Unde este?

— În bibliotecă.

Margot aproape că a alergat de-a lungul coridorului, îngrozită şi cu inima la gură la perspectiva întâlnirii. Se aştepta să-l găsească pe JP prăbuşit în scaunul lui, în amorțirea beției, dar ceea ce a găsit era mult mai alarmant.

Camera era într-o dezordine îngrozitoare, ca şi cum JP ar fi luat toate obiectele la care ajunsese şi le-ar fi aruncat pe jos. Cărți, obiecte de decorațiune, lămpi, poze. Numai focul

rămăsese neatins. Strălucea calm în grătar, flăcările aurii şi purpurii învăluind cu blândeţe buştenii şi cenuşa, ca şi cum ar fi fost o după-amiază oarecare, liniştită, de iarnă. JP stătea în mijlocul camerei, prăbuşit pe covor, cu spatele sprijinit de canapea, cu picioarele întinse şi bărbia în piept. În mână îi atârna o sticlă goală de whisky.

Margot a îngenuncheat lângă el şi l-a atins delicat pe umăr.

— JP, a spus ea, sperând să-l trezească din amorţeală. L-a scuturat. Haide, JP. Trezeşte-te!

Acum doamna B i s-a alăturat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Margot.

Doamna B şi-a ascuţit buzele.

— A fost vizitat de doamna Alana, asta s-a întâmplat.

— Înţeleg. Presupun că s-au certat.

— Nu-mi place să trag cu urechea, Margot, dar nu am putut să nu aud unele dintre lucrurile care au fost spuse.

Margot a privit-o neclintită.

— Îmi imaginez că a fost vorba despre mine şi de cartea pe care o scriu.

Doamna B a dat din cap.

— Mi-e teamă că da. Doamna Alana era foarte supărată.

— Ce mai pereche! A oftat. Asta nu avea cum să nu se întâmple. Îmi imaginez că vede cooperarea lui cu mine ca pe o trădare îngrozitoare. Nu o învinuiesc. Şi eu aş reacţiona la fel. Ştii, nu intenţionez să rănesc pe nimeni scriind această carte, Bessie, a adăugat ea. Nu vreau să învrăjbesc familia.

— Nu ai putea să faci lucrurile mai rele decât sunt deja, a spus doamna B, dar Margot ştia că nu era adevărat.

O pală de vânt a suflat pe hol până în bibliotecă pe când uşa din faţă s-a deschis, apoi s-a trântit. Margot a privit-o pe doamna B şi s-a încruntat. Dar doamna B ştia cine e şi

nu a fost deloc surprinsă când, o clipă mai târziu, Colm a intrat în încăpere.

— Ce s-a întâmplat? a vrut el să ştie.

Doamna B s-a dat la o parte ca să-l lase să treacă.

— Este inconştient, i-a spus Margot.

Colm a îngenuncheat lângă tatăl lui şi i-a căutat pulsul. A dat din cap şi a oftat. Nu şi-a articulat dezamăgirea, dar era clar din expresia îngrijorată de pe faţa lui că era greu încercat.

— Hai să vedem dacă putem să-l ducem sus şi să-l băgăm în pat, a spus el.

— S-a mai întâmplat aşa ceva? a întrebat Margot.

— Nu din câte ştiu eu, a răspuns Colm.

— Nu în halul ăsta, a spus doamna B încet. Nu l-am mai văzut niciodată aşa de supărat. A fost ca şi cum dintr-odată şi-ar fi pierdut orice urmă de voinţă.

Colm ştia care era lucrul care-l adusese în halul acela. I-a aruncat doamnei B o privire plină de înţelegere. Ea i-a răspuns zâmbind cu înţelegere şi compasiune – un zâmbet care conţinea toată iubirea şi loialitatea pe care le simţise pentru el încă din copilărie. Un zâmbet care a rămas constant în timp ce toate celelalte lucruri din viaţa lui fuseseră spulberate de frământarea căsniciei părinţilor lui.

— Te simţi puternică, Margot?

— O să încerc, a răspuns ea.

Şi-au aşezat braţele lui JP peste umeri şi jumătate l-au târât, jumătate l-au cărat în sus pe scări. Din cauza mişcării, bărbatul s-a trezit, dar mintea îi era tulburată de ceaţă. A încercat să vorbească, dar cuvintele erau incoerente şi neclare. Măcar încerca să meargă, ceea ce a fost de ajutor în timp ce Colm şi Margot se luptau să-l ducă în dormitor.

Odată ajuns în pat, Margot i-a lăsat pe doamna B şi pe Colm să-l dezbrace de hainele pătate şi să-l bage sub aşternuturi. S-a dus la parter şi a început să strângă în

bibliotecă. O senzație de greață îi cuprinsese stomacul, ca o baltă de catran care începe să bolborosească. Era de parcă s-ar fi aflat întotdeauna acolo, sub pojghița negării, ca un vulcan adormit în aşteptarea unui impuls care să declanşeze erupția. Iat-o, încercând din nou să salveze pe cineva care cel mai probabil nu putea fi salvat, şi luând asupra ei problema altcuiva.

Margot a început să plângă în timp ce punea cu mişcări lente cărțile în bibliotecă şi obiectele de decorațiune pe mese. Focul se transformase în cărbuni care străluceau liniştitor în grătar. A mai aşezat un buştean înăuntru şi l-a urmărit o vreme în timp ce s-a afumat, a trosnit, pentru ca în cele din urmă să se aprindă. Acolo a găsit-o Colm, privind cu tristețe flăcările, pe când se lupta cu o senzație îngrozitoare de déjà-vu.

— Mulțumesc pentru că ai venit, Margot, a spus el, trecându-şi privirea prin încăpere cu un sentiment sufocant de neajutorare.

Cum ar fi putut el să vindece pe cineva atât de distrus?

Margot s-a şters la ochi şi s-a întors cu fața la el.

— Nu e bine, nu-i aşa?

— Nu este problema ta. De ce nu te întorci la hotel? O să strâng aici împreună cu doamna B. Ai ajutat destul.

— Nu, ajut şi eu. Nu am altceva de făcut. În afară de asta, m-am ataşat oarecum de tatăl tău.

— Nu te-ai ataşat deloc de el. Probabil nu ar fi trebuit să te invite aşa de repede în casa lui. Nu sunt sigur de ce a făcut-o. Mama a înnebunit.

— Mi-am imaginat. Îmi pare rău.

— Era inevitabil.

Nu a adăugat că-l făcuse să-i promită că n-o s-o mai vadă pe Margot.

Doamna B a apărut în uşă cu o față palidă.

— Nu l-am văzut niciodată în halul ăsta, a spus ea cu o privire plină de tristețe. A ridicat o veioză de pe covor şi a aşezat-o pe masă. I-a căutat abajurul. Nu ştiu ce să fac. Este aşa de dureros să urmăresc cum se autodistruge, ştiind ce bărbat a fost.

Margot a închis ochii pentru o secundă. Acesta era momentul în care ar fi trebuit să plece, s-a gândit ea. Colm îi spusese să-i lase să se ocupe ei în continuare. O persoană înțeleaptă asta ar fi făcut. Chiar nu era problema ei. Dar ceva din interior nu a lăsat-o să-l abandoneze pe JP.

— Îți spun eu ce să faci, a spus ea cu fermitate, cu mâinile în şolduri, aruncându-se în locul din care nu mai exista cale de întoarcere. Iei toate sticlele de alcool din casă şi le verşi în chiuvetă. Apoi îi spui adevărul despre ce a făcut alcoolul din el şi îl faci să se simtă ruşinat. Şi cel mai important, a spus ea cu blândețe, îi oferi ceva pentru care să merite să se facă bine.

— Nu are nimic, a spus doamna B cu disperare.

— Nu este adevărat că nu are nimic, a răspuns Colm, ridicând bărbia. Mă are pe mine.

Margot şi-a dus mâna la gură şi a simțit din nou lacrimile curgându-i.

— Îmi pare rău, a bălmăjit ea.

S-a întors cu spatele şi a găsit pe jos un porțelan spart pe care s-a aplecat să-l strângă.

— Vrei să ne faci nişte ceai, doamnă B? a întrebat Colm.

Doamna B a dat din cap cu înțelegere şi a părăsit în linişte camera.

— Eşti bine, Margot?

Margot a inspirat adânc.

— Tatăl meu m-a avut pe *mine*, i-a spus ea fără ocolişuri. *Numai* pe mine.

Colm s-a dus lângă ea şi i-a luat porțelanul spart din mâini.

— Vino şi stai jos. Putem strânge mai târziu. A urmărit-o în timp ce şi-a şters nasul cu dosul palmei. Dacă aş avea o batistă, ți-aş da-o.

Margot a zâmbit.

— Dacă ai avea o batistă, nu aş lua-o, pentru că prefer de o mie de ori mâneca mea.

El a chicotit la gluma ei şi s-a dus să se aşeze în fotoliul tatălui său. Margot s-a aşezat cu picioarele încrucişate pe covor, în fața focului. Pentru o clipă au stat în linişte, ascultând trosnetele liniştitoare ale focului, întrebându-se ce să facă mai departe.

— Deci din cauza asta îți pasă aşa mult de tatăl meu. Pentru că şi tatăl tău a fost alcoolic, a spus el în cele din urmă, alegându-şi cuvintele cu grijă, în cazul în care ea ar fi vrut să închidă subiectul.

Margot a dat din cap şi în loc să se abțină, aşa cum făcea întotdeauna, a început să-i povestească totul. Poate focul a fost cel care a scos totul din ea sau poate a fost felul în care Colm şi-a înclinat capul într-o parte, ascultând-o cu adevărat. Puțini oameni au abilitatea de a asculta. Oricare ar fi fost motivul, Margot a început să vorbească

— Tatăl meu a fost alcoolic cea mai mare parte a vieții mele, i-a spus ea. Aveam paisprezece ani când a murit. Eu am fost cea care l-a găsit într-o dimineață când eram pe punctul de a pleca la şcoală. Murise în somn. Ginul a fost cel care i-a pus capac. Întotdeauna era vorba despre gin. Mama renunțase de mult la el şi plecase la Paris cu iubitul ei, un muzician jegos, cu şapte ani mai tânăr decât ea. Tata şi cu mine eram singuri. Am încercat să-l salvez. A privit în foc şi a oftat. Dar nu poți ajuta pe cineva care nu vrea să fie ajutat, a continuat ea. S-a întors şi s-a uitat la Colm. Avea ochii strălucitori şi plini de durere. JP îmi aminteşte foarte mult de el. Tata nu era un bețiv agresiv. Sigur, avea momentele lui, dar în mare era un bețiv jalnic. Nu făcea

altceva decât să cadă în scaunul lui, aşa cum face tatăl tău. Este o chestie deplorabilă, tristă şi aşa o irosire. Vărsam în mod constant sticle în chiuvetă, dar se pricepea să le ascundă. Le găseam în cele mai ciudate locuri. Le punea chiar şi în rezervorul de la toaletă. Vreau să spun, era nebun. Când nu încercam să-l salvez, eram la şcoală, rămânând în urmă cu lecţiile şi având dificultăţi în a-mi face prieteni pentru că nu puteam invita pe nimeni acasă. Mi-era ruşine cu el şi mă simţeam oarecum întinată din cauza lui. Margot a chicotit amar. Aşa că inventam poveşti. Le spuneam oamenilor că era un tată extraordinar. Că mă răsfăţa, că eram foarte asemănători, dar adevărul era că-i păsa mai mult de ginul lui decât de mine. Până la urmă, cred că nu m-a cunoscut deloc. Eram o pacoste pentru el. Obstacolul în calea plăcerii lui. Personajul negativ. Şi singurul lucru pe care mi-l doream era să fie bine, la fel ca taţii altor copii.

— Ce meserie avea?

— Era jurnalist, şi încă unul bun. Avea o rubrică într-un ziar naţional şi era foarte respectat. Pentru multă vreme a fost ceea ce se poate numi un alcoolic funcţional, cam ca JP. Dar apoi chestia asta pur şi simplu a pus stăpânire pe el. În secunda în care l-am văzut pe tatăl tău, am ştiut exact cum este. Am crezut că mă pot detaşa, să fac cercetare pentru carte fără să mă implic. Dar nu-i pot întoarce spatele unui om care are nevoie de ajutor aşa cum are el nevoie. Aşa cum avea nevoie tatăl meu. Nu l-am putut salva pe tata, dar poate reuşesc să-l salvez pe JP.

A scos un hohot amar de râs, ştiind cât de ridicolă era afirmaţia ei. Nici dacă l-ar fi salvat pe JP nu l-ar fi avut pe tatăl ei înapoi.

— Nu sunt sigur că este cu putinţă, Margot, a spus Colm cu blândeţe. Ceea ce vrei să faci este un lucru nobil, dar nu cred că este capabil să-şi schimbe viaţa.

Margot s-a răsucit cu fața spre el, aruncându-i o privire înflăcărată.

— Vezi tu, aici te înşeli. În ultimele câteva săptămâni s-a produs o astfel de transformare. A ieşit la călărit, s-a dus în grădină. A început să fie interesat de viață şi să-i placă persoana care a început să devină. Totul mergea aşa de bine. Nu poți să susții că seara trecută, când a jucat Rabbits, nu a fost cel pe care îl ştiai odinioară.

— Este adevărat. Am observat. În mod evident a fost o schimbare în felul în care ne-am înțeles.

— Apoi a apărut mama ta şi, deşi nu ştiu ce i-a spus, am o idee destul de bună în legătură cu asta. Acum se urăşte atât de mult şi se simte atât de vinovat, încât tot progresul pe care l-a făcut s-a pierdut într-o singură beție monstruoasă. Dar nu s-a oprit niciodată din băut, Colm. Nici măcar o clipă. Pentru un alcoolic nu există jumătăți de măsură. Ştiu asta din experiență. Este totul sau nimic. *Trebuie* să fie nimic.

Doamna B a apărut cu o tavă cu ceai. Întârziase intenționat, pentru ca cei doi să poată sta de vorbă. A pus tava jos.

— Acum, am ceva să vă spun. Am ținut asta în mine suficient de mult şi trebuie s-o scot afară. Biata mea mamă obişnuia să spună că e mai bine să ai o casă goală decât un locatar împuțit.

Doamna B şi-a scos şorțul, şi-a împreunat mâinile în fața stomacului şi a început să-şi răsucească degetele mari. Colm şi Margot au privit-o surprinşi, întrebându-se care era secretul pe care era pe punctul de a-l dezvălui. Apoi ochii ei s-au îndreptat asupra lui Margot şi privirea i s-a îmblânzit când a început să vorbească din nou:

— Lordul Deverill este foarte ataşat de dumneavoastră, domnişoară Hart. Nu vreau să spun prostii, dar de când ați

venit să faceți cunoştință cu dânsul în ianuarie, a aşteptat vizitele dumneavoastră cum aşteaptă prichindeii Crăciunul.

Expresia lui Margot s-a relaxat într-un zâmbet când şi-a amintit cât se dăduse peste cap ca s-o facă să se simtă binevenită. Cât de stimulat fusese să iasă din izolare de noul oaspete, care aducea lumină, căldură, compasiune şi, cel mai important, companie.

— Focul trebuia să fie întotdeauna aprins în salonul de jocuri, indiferent dacă veneați sau nu, a continuat doamna B. Îi era groază să nu răciți. Voia să vă simțiți confortabil, ca acasă. Mă cicălea să fac tort, să cumpăr biscuiți şi să trag draperiile devreme ca să țin curentul departe. Doamne, dacă ați ştii cum era înainte, v-ați da seama ce schimbare ați produs în el. Domnul fie lăudat, fața lui se luminează ca farul din Fastnet de fiecare dată când sosiți, iar când nu veniți, se învârte de colo-colo, în transă, ca un dop de plută pe ocean. Aş merge chiar atât de departe încât să spun că, fără să-şi dea seama, este puțin îndrăgostit de dumneavoastră, dar nu cred că este o iubire romantică. Cred că este din cauză că sunteți luminoasă, bună şi sunteți interesată de persoana lui. Sunteți singura persoană care l-a ascultat în ultimii ani de zile şi Dumnezeu ştie că a avut parte de multe ghinioane şi tragedii. Aşa cum spunea biata mea mătuşă, fiecare are propria cruce de dus şi propriul calvar de îndurat. Şi nu, conaşule Colm, nu mă pun la socoteală, că io-s ca o piesă de mobilier, a adăugat ea. Dacă există cineva care-l poate face să renunțe la băutură, dumneavoastră sunteți, don'şoară Hart. Face atac de cord dacă mai trece printr-o beție ca asta. După aia mă îndoiesc că ar supraviețui şi, ca să vă spun cinstit, nu ştiu nici cum aş supraviețui eu fără dânsul.

Margot era înmărmurită. Habar n-avea că JP se ataşase atât de mult de ea. O mică scânteie de speranță i s-a aprins în inimă şi sentimentul de greață s-a potolit.

— Putem să ne raliem, noi trei, şi să-l ajutăm, a spus ea entuziasmată. S-a uitat la Colm. Expresia lui era plină de îndoială. Asta nu va intra în carte, promit, l-a asigurat ea. Trebuie să ai încredere în mine.

Colm a oftat, renunțând la rezistență.

— Foarte bine, n-am de ales decât să am încredere în tine, Margot. Te rog, nu mă dezamăgi.

Colm a trimis-o pe doamna B la culcare, iar el cu Margot au rămas, făcând curat în cameră şi aruncând şi ultima picătură de alcool pe care au găsit-o în casă. Au golit carafele în chiuvetă şi au cărat sticlele de whisky, vin şi alte băuturi tari la maşina lui Colm, luptându-se cu ploaia şi vântul, căci furtuna nu dădea nici un semn să se potolească. Când au terminat era miezul nopții. Biblioteca era aproape complet readusă la ordinea inițială, în afară de obiectele de decorațiune şi sticlele sparte, care nu puteau fi reparate. Mai era nevoie doar de un aspirat bun, care să-i dea forma finală. Focul slăbise, numai tăciunii străluceau liniştiți în timp ce ultimele bucăți de lemn carbonizat erau încetul cu încetul transformate în cenuşă.

— Nu ştiu cum să-ți mulțumesc, a spus Colm. Părea obosit şi neliniştit în timp ce o însoțea de-a lungul coridorului, până la uşă. Eu rămân, ca să fiu aici dimineață, când se trezeşte tata. Poți să rămâi şi tu, dacă vrei. Sunt suficiente dormitoare. Nu e bine să pleci la drum pe vremea asta.

— Mulțumesc, dar voi fi bine. E un drum scurt până la castel, iar maşina mea este mai puternică decât pare. A pus o mână pe brațul lui, mişcată de emoția pură din ochii bărbatului. Îmi pare aşa de rău, Colm.

Acum Colm ştia că era sinceră.

— Ajutorul tău este foarte binevenit, Margot. A oftat. De când mama şi surorile mele au plecat în America, a trebuit să mă descurc de unul singur cu tata şi nu a fost uşor.

— Ei bine, acum nu mai eşti singur. Mă ai pe mine.

A zâmbit plină de compasiune.

Ochii lui Colm au zăbovit pe faţa ei. Părea să o pătrundă cu privirea. Margot nu s-a ferit. Dezvăluise prea mult din secretele ei în acea seară pentru a mai fi sfioasă.

— Ascultă, îmi pare rău că te-am judecat, a spus el cu blândeţe. Acum îmi dau seama ce mult am greşit.

— Înţeleg de ce ai făcut asta, Colm, a răspuns ea. Nu m-am gândit la familia ta când m-am apucat de proiect. Dar acum mă gândesc la ei.

El a dat din cap.

— Ştiu că te gândeşti.

A tras-o într-o îmbrăţişare strânsă. Ea nu se aştepta la una ca asta şi a simţit de parcă s-ar fi depăşit o limită. Nu mai erau un jurnalist şi subiectul lui, ci doi oameni uniţi de o suferinţă comună. Doi oameni care aveau nevoie unul de altul. Margot a închis ochii. Îi plăcea senzaţia braţelor lui care o cuprindeau, îi plăcea să renunţe la rezistenţă şi să ofere. Era prea obosită în această seară ca să reziste. Colm a ţinut-o aproape mult timp, iar Margot şi-a dat seama cât de obosită era, nu din cauza lipsei somnului, nici măcar din pricina emoţiilor epuizante, ci din cauza armurii cu care îşi placase inima. Şi-a dat seama că *el* avea nevoie de această îmbrăţişare în aceeaşi măsură ca şi ea. Şi-a înfăşurat braţele în jurul mijlocului lui şi şi-a sprijinit capul de pieptul lui. Îi spusese totul. Nu mai rămăsese nimic ascuns.

Apoi buzele lui le-au găsit pe-ale ei şi s-au sărutat. Colm nu plănuise asta, iar ea nu se aşteptase. Dar era plăcut, excitant şi, pe măsură ce sărutul s-a adâncit, nervozitatea lui Colm s-a risipit, iar Margot nu s-a mai simţit obosită. Părea ceva natural să se ţină în braţe în felul acesta, să se

sărute, de parcă le-ar fi fost scris să se unească aşa încă de la prima întâlnire.

Luați prin surprindere, nici unul dintre ei nu a găsit prea multe motive să n-o facă.

CAPITOLUL 12

Abia dimineață Colm şi Margot s-au gândit la motivele pentru care nu ar fi trebuit să se sărute.

Margot se dusese la hotel la scurt timp după aceea, făcând față furtunii în ciuda insistențelor lui Colm de a rămâne. Pe tot drumul de întoarcere zâmbise de una singură şi păstrase senzația buzelor lui atingându-le pe ale ei, savurând amintirea, făcând-o să dureze. Cu toate astea, când lumina răsăritului s-a furişat firavă prin spațiile dintre draperiile camerei ei din turn, aducând cu sine sentimentul acut al realității, şi-a dat seama că nu ar fi trebuit să-l lase. Cum va putea scrie cartea dacă avea o relație intimă cu unul dintre protagonişti? Ar părea că se foloseşte de el ca să obțină secretele poveştii. Şi dacă ar fi fost ca el *într-adevăr* să-i spună secretele poveştii, ar fi putut să le scrie? Se culcase cu bărbați de care ştiuse că nu avea să se ataşeze. *Asta* i se potrivea cel mai bine. Dar Colm Deverill nu era genul acela de bărbat. Margot intuia asta despre el. Dacă l-ar fi primit în sufletul ei, ar fi rămas acolo pentru totdeauna.

„Mai bine nu-l primi”, s-a gândit în timp ce se scula din pat şi începea să se îmbrace. Spera că el ajunsese la aceeaşi

concluzie. La urma urmei, din punctul de vedere al familiei lui, ea era duşmanul. Urma să plece peste câteva luni. Nu voia să apară ceva care s-o oprească să facă asta.

Margot a luat micul-dejun în sala de mese, de una singură şi a citit *Irish Times*. IRA lansase un atac cu mortiere asupra bazei Royal Ulster Constabulary din Newry, în Irlanda de Nord, ucigând nouă ofițeri şi rănind aproape patruzeci. S-a întrebat dacă problema irlandeză avea să fie rezolvată vreodată. Dar avea propriile probleme la care să se gândească. A închis ziarul, a băut şi ultimul strop de cafea şi şi-a consultat ceasul. Era timpul să se ducă la cabana de vânătoare, să dea ochii cu JP şi Colm.

Colm ştia că nu ar fi trebuit s-o sărute pe Margot. Pe când stătea întins în pat, urmărind cum camera era încetul cu încetul cuprinsă de soarele dimineții, şi-a dat seama că, deşi ştia că nu ar fi trebuit s-o facă, îşi dorise asta de foarte mult. Nu regreta. Nici un pic. A rămas culcat pe spate şi s-a întins în timp ce fragmente din după-amiaza anterioară i-au revenit în minte, oferindu-i din nou plăcere. Îşi dorise să o ducă în dormitor, dar ea se furişase în noaptea furtunoasă şi dispăruse în beznă. A păstrat imaginile, care acum se solidificau în imaginația lui. Pielea lui şi a ei atingându-se avusese acea chimie rară, a persoanelor între care există o conexiune sexuală puternică, ca un acord cântat într-o armonie perfectă. S-a întrebat dacă ea simțise acelaşi lucru. Îl lăsase în hol, arzând de dorință şi totuşi fericit, în ciuda evenimentelor traumatizante ale zilei. Ştia ce ar fi simțit mama lui dacă ar fi aflat. Şi-a imaginat, de asemenea, ce ar fi simți tatăl lui dacă *el* ar fi aflat. Dacă era s-o creadă pe doamna B, JP era puțin îndrăgostit de Margot. Dar Colm şi-a scos din minte aceste obstacole din calea fericirii lui. Nu trebuia să stăruie asupra lor acum. Şi-a imaginat că o aduce pe Margot în patul lui şi face dragoste cu ea. A închis

ochii şi s-a bucurat de fantezie. Era un bărbat matur, de aproape treizeci de ani; părerea părinților lui chiar nu avea nici o importanță.

În cele din urmă s-a îmbrăcat şi a coborât la parter pentru micul-dejun. Doamna B nu s-a mirat să-l vadă. Observase că maşina lui era parcată în continuare în curtea din față când deschisese draperiile în acea dimineață. Şi-a imaginat că rămăsese acolo ca să-l supravegheze pe tatăl lui. Lordul Deverill dormea în continuare. Doamna B se uitase în drum spre parter în dormitorul lui prin uşa întredeschisă şi constatase că respira blând, cu agonia serii precedente pierdute într-un somn liniştit.

— Ce vreți la micul-dejun, conaşule Colm? a întrebat ea când acesta a venit în bucătărie.

El a zâmbit larg. Doamna B nu-l văzuse zâmbind aşa de foarte mult timp, ceea ce i-a trezit suspiciuni.

— Îmi place muzica, doamnă B, a spus el, referindu-se la radio.

Bătrâna menajeră a zâmbit drept răspuns, având sentimente mai bune față de noaptea precedentă din cauza energiei accentuate molipsitoare a conaşului Colm.

— E grozavă, nu-i aşa? Mă face zglobie.

— Şi pe mine mă înveseleşte, a râs Colm, iar doamna B i s-a alăturat.

Cât de atrăgător era când râdea, s-a gândit ea.

— O să mănânc ouă şi pâine prăjită, doamnă B. Mulțumesc.

— Domnişoara Hart va veni azi?

L-a privit pe Colm cu atenție.

— O să ne ajute să găsim o soluție pentru tata. După cum ai spus, probabil este singura care poate.

— Cred că voi doi împreună veți face o pereche puternică, conaşule Colm. Mă rog la Dumnezeu să vă permită să-l ajutați.

A luat două ouă din coş şi a turnat puțin ulei într-o tigaie.

— Cred că avem nevoie de mai mult decât de rugăciuni, doamnă B, a răspuns Colm cu o expresie sceptică.

Şi-a mâncat micul-dejun. Doamna B adusese ziarele, aşa cum făcea în fiecare dimineață, oprindu-se în drum spre magazin la biserică pentru a aprinde lumânări votive pentru cei dragi. Cu toate astea, Colm nu se putea concentra asupra cuvintelor. Mintea îi stătea la Margot şi la provocarea cu care aveau să se confrunte împreună. A ascultat să vadă dacă aude motorul maşinii ei, fiind dintr-odată emoționat la gândul că avea s-o vadă din nou. S-a întrebat cum se simțea în această dimineață şi a sperat că nu regreta ce se întâmplase.

Doamna B i-a luat farfuria.

— Am aprins focul în bibliotecă, a spus ea. O să coboare într-un minut, presupun. Cunoscându-l, aş zice că a uitat totul despre noaptea trecută.

— Margot şi cu mine îi vom aminti cu delicatețe, a răspuns Colm, aşezându-şi şervețelul pe masă.

Sunetul unui motor i-a anunțat pe amândoi despre sosirea lui Margot.

— Mă duc eu, a spus doamna B, părăsind încăperea.

Colm a inspirat adânc şi a urmat-o.

— Pofteşte-o în bibliotecă, doamnă B, şi adune-ne nişte ceai, vrei, te rog?

Margot a tras maşina în fața cabanei de vânătoare. Vântul bătea în continuare cu putere, dar norii de ploaie se risipiseră la orele mici ale dimineții, dezvăluind pete tot mai mari de cer albastru. S-a dat jos din maşină şi a observat crenguțe şi frunze ude împrăştiate peste pietriş, precum şi un copac ce căzuse peste râu.

— Bună dimineața, doamnă B, a spus ea, frecându-şi mâinile. S-a trezit?

— Care dintre ei? a întrebat doamna B.

— Lordul Deverill.

— Nu încă. Conaşul Colm este în bibliotecă, te aşteaptă.

— Grozav. Mulțumesc. Mă duc la el.

Margot a înaintat pe coridor, gândindu-se emoționată la ce avea să-i spună. Nu ar fi trebuit să-l sărute. Fusese nesăbuită. Un moment în care te laşi dus de val, pe care de cele mai multe ori îl regreți.

Colm stătea la fereastră când ea a intrat, privind pajiştea, la fel cum făcuse şi tatăl lui prima dată când îl întâlnise, cu multe săptămâni în urmă. A zâmbit când a văzut-o. Un zâmbet de bucurie, temperat de speranță, care era în acelaşi timp înduioşător şi fermecător. De fapt era atât de atrăgător încât a fost luată pe nepregătite. Dintr-odată regretul ei nu a mai fost aşa de clar.

— Bună, a spus ea.

— Bună, a răspuns el.

S-au privit, căutând confirmare.

Margot nu ştia ce să spună. Fusese aşa sigură că făcuse o greşeală, dar acum, văzându-l chipeş şi vesel, a început să aibă îndoieli. Nu mai avusese îndoieli înainte. Întotdeauna ştiuse exact ce-şi doreşte şi mai exact, ce nu-şi doreşte.

Colm ar fi vrut s-o sărute din nou pentru a spulbera stânjeneala, dar dintr-odată, în uşă, în spatele lui Margot a apărut tatăl lui, arătând de parcă seara anterioară fusese numai o seară oarecare petrecută la gura sobei cu o carte şi un pahar de whisky. Colm a fost nevoit să-şi mute atenția de la Margot.

— Bună dimineața, a spus JP surprins.

În afară de o roşeață în obraji şi nişte ochi umezi, sticloşi, nu părea să se simtă prea rău, având în vedere devastarea pe care o produsese asupra bibliotecii precum şi asupra propriei persoane.

Colm şi Margot l-au privit uimiți. Nici unul dintre ei nu se aşteptase să-l vadă atât de vioi. S-au uitat unul la celălalt. Sărutul trebuia să aştepte.

— Bună dimineața, JP, a spus Margot.

— Ați vrea să luați micul-dejun? li s-a adresat el lui Margot şi Colm. Doamna B poate să pregătească orice vă place, în limitele decenței.

— Tocmai am mâncat, a răspuns Colm. Dar vom bea o cană de ceai sau cafea, nu-i aşa, Margot, ca să-ți ținem companie.

— Sigur. Chiar mi-ar face bine nişte cafea, a răspuns ea.

JP şi-a târşâit paşii pe coridor spre salonul de luat masa.

— A fost o furtună îngrozitoare aseară, a spus el, ca şi cum ei n-ar fi ştiut. M-am uitat chiar acum pe fereastră şi am văzut că unul dintre copaci a căzut peste râu. Din fericire nu era unul prețios. Doar un frasin bătrân. Probabil era pe cale de a muri oricum. Frasinii ăştia nu prea reuşesc să se lupte cu boala. Îi pierdem peste tot prin țară. O să-i chem pe băieți să-l facă bucăți pentru foc.

Margot l-a urmat. L-a simțit pe Colm în spatele ei şi a ştiut că se gândea la acelaşi lucru ca ea. Cum aveau să abordeze subiectul alcoolismului, când el nu-şi amintea nimic din ceea ce se întâmplase în noaptea anterioară?

JP şi-a ocupat locul consacrat, în capul mesei. Margot şi Colm s-au aşezat de-o parte şi de alta a lui. Doamna B a ridicat discret din umeri când l-a văzut. Ştia că aşa avea să fie. Aşa fusese întotdeauna. Amnezie selectivă o numea ea. I-a adus micul-dejun, alături de un ibric de ceai. Margot şi Colm făceau conversație, limitându-se la subiecte uşoare, sorbindu-şi cafeaua ca şi cum ar fi fost o dimineață obişnuită. JP nu a întrebat ce făcea Colm acolo în acel moment al zilei. Nu dădea nici un semn că ar fi ştiut că fiul lui îşi petrecuse noaptea la cabană. Margot a presupus că, dacă ar fi recunoscut cronologia neobişnuită a

evenimentelor, ar fi trebuit să recunoască ce făcuse cu o seară înainte, iar ea ştia că JP ar fi făcut orice ca să evite asta. Exact cum obişnuia să facă tatăl ei. În timp ce vorbeau despre vreme şi cercetarea lui Margot, ea şi Colm au făcut tot posibilul să nu li se intersecteze privirile pentru ca JP să nu le simtă complicitatea şi să devină suspicios.

— Deci, a spus JP cu un oftat, aşezându-şi şervețelul pe masă, ridicând pachetul de țigări şi scoțând una. Ce ai în program pentru ziua de azi, Margot?

A aprins țigara, suflând fumul peste masă.

Margot a zâmbit dulce, iar Colm şi-a dat seama că avea de gând să dea cărțile pe față, chiar atunci, la masă. A înțepenit.

— Astăzi, JP, este prima zi a sobrietății tale.

A fost nevoie de câteva clipe pentru ca JP să perceapă sensul cuvintelor lui Margot.

— Îmi pare rău, Margot, ce-ai spus?

— O să renunți la băutură, JP. Colm şi cu mine o să te ajutăm.

Şi-a pus palma peste mâna lui. El a privit-o, nesigur dacă să-şi mute mâna sau să o lase acolo. Colm nu îndrăznea să vorbească. Ştia că exista pericolul ca tatăl lui să explodeze într-o criză de furie dacă s-ar fi alăturat şi el.

JP s-a încruntat, ezitând între indignare şi calm. A trecut o clipă ce a părut foarte lungă, apoi s-a forțat să zâmbească.

— Nu sunt sigur despre ce vorbeşti, Margot. Dar este foarte amuzant. *Tu* eşti foarte amuzantă. Şi-a retras mâna. Deci presupun că doamna B a aprins focul în deja salonul de jocuri.

Colm s-a pregătit şi s-a aruncat în luptă.

— Tată, nu glumeşte. Îți aminteşti ceva de aseară?

Expresia lui JP a devenit dură. S-a întors către fiul lui.

— Aseară?

— Îți aminteşti ce s-a întâmplat?

Acum în ochii lui se citea frica.

— Nu s-a întâmplat nimic, nu ştiu despre ce vorbiți, a izbucnit el. Ce vrei să spui, Colm?

— Te-ai îmbătat, ai azvârlit toate obiectele pe care le-ai putut apuca pe podeaua bibliotecii şi ți-ai pierdut cunoştința.

Era pe punctul de a nega. Furia i s-a ridicat în piept, fierbând şi dând în clocot din cauza jignirii. Cum putea propriul lui fiu să-l acuze de aşa ceva? Totuşi, încet-încet amintirea s-a materializat din ceață precum o creatură hidoasă, sau poate întotdeauna fusese acolo, doar că el alesese să n-o vadă. Ce sens avea s-o infirme, când ştia foarte bine că era adevărat?

— Şi presupun că m-ai dus la culcare. Din cauza asta eşti aici, la micul-dejun, a spus pe o voce stinsă.

— Şi Margot era aici, a adăugat Colm.

JP s-a uitat la Margot îngrozit.

— Îmi pare rău că a trebuit să mă vezi aşa.

Privirea rănită din ochii lui JP i-a inundat lui Margot inima de compasiune.

— Este în ordine, JP, l-a liniştit ea cu blândețe. Am crescut cu un tată alcoolic. Am mai văzut toate astea şi înainte. Nu mai pot fi şocată.

— Uite ce e, asta nu s-a mai întâmplat. Eram supărat, a început el, întorcându-se din nou spre Colm. Mama ta a trecut pe aici. Amândoi am spus nişte lucruri îngrozitoare. Am pus mâna pe sticlă. Este normal. A chicotit, tratând întâmplarea ca pe ceva ce se întâmpla rar. Ştiu că beau prea mult. Şi fumez prea mult. S-a uitat la țigara dintre degetele lui şi a ridicat din umeri. Nimeni nu este perfect.

— Eşti alcoolic, JP, a zis Margot. Şi dacă nu te faci bine, vei muri.

JP a mângâiat-o pe mână.

— Hai să nu dramatizăm lucrurile.

— Are dreptate, tată. Ştii că are dreptate.

— Nu se va mai întâmpla. Îmi pare rău că v-am făcut să vă îngrijoraţi.

— Chiar ne-ai *făcut* să ne îngrijorăm, a spus Colm.

JP l-a privit mirat pe fiul său.

— *Tu* ai fost îngrijorat, Colm?

— Sigur că am fost îngrijorat. Eşti tatăl meu. JP şi-a căutat cuvintele, dar nu le-a găsit. Când te-am văzut pe jos, am crezut că erai mort.

Margot a adăugat:

— M-ai şocat de-a binelea.

— Îmi pare rău. Pe viitor o să beau mai puţin. Şi-a împins scaunul în spate, semnalând încheierea conversaţiei.

— Nu, nu vei mai bea deloc, a spus Colm cu fermitate. S-a ridicat în picioare. Nu a mai rămas nici o picătură de alcool în casă.

JP s-a roşit la faţă.

— Mi-aţi curăţat casa de alcool? a exclamat el. Ai înnebunit de tot, Colm?

— Nu a făcut-o singur, JP. Şi eu am făcut asta. Am făcut-o împreună. Pentru că vrem să te faci bine.

— Asta este inacceptabil! a spus el, ridicând vocea. Nu s-a uitat la Margot. Nu era capabil să-şi direcţioneze furia spre ea. Cine credeţi că sunteţi, să intraţi ca nişte hoţi şi să-mi furaţi bunurile? Nu puteţi să luaţi ce vreţi fără să întrebaţi.

— Tată, trebuie să recunoşti că ai o problemă. Noi nu suntem duşmanii tăi. Suntem aici ca să te ajutăm.

Nările lui JP s-au lărgit. Se uita de la unul la altul, ca un taur încolţit de doi matadori.

— Vreau să plecaţi, a spus el. Vreau să plecaţi amândoi chiar acum.

Dacă avusese vreodată nevoie de un pahar, acesta era momentul. A simţit panica ridicându-se în piept.

— Nu plecăm, JP, a spus Margot cu blândețe. Hai să mergem în bibliotecă şi să discutăm calm despre asta. Acolo este cald şi plăcut.

JP nu s-a împotrivit. A stins țigara în scrumiera de lângă el. Cu umerii aduşi şi mâinile în buzunare, a traversat încet coridorul rece spre biblioteca unde doamna B aprinsese focul. S-a scufundat în fotoliul lui. Ştia că nu era nici un pic de whisky în încăpere, dar l-a căutat cu privirea oricum. Colm s-a aşezat în celălalt fotoliu, iar Margot pe canapea. JP a bâjbâit după altă țigară şi a aprins-o.

— Sunt numai urechi. Spuneți ce vreți să spuneți. Ştiu că nu scap de voi până nu faceți asta.

— Până nu recunoşti că ai pierdut controlul asupra băutului, JP, nu te vei face bine. Nu putem să te ajutăm decât dacă vrei să te ajuți singur.

— Nu am nevoie de ajutor, a replicat el supărat.

— Să te iluminez în legătură cu cât de grav a fost aseară? a spus Colm. Că te-am găsit acoperit în vomă şi...

JP a ridicat mâna, s-a uitat la Margot, apoi înapoi la Colm.

— Bine, bine. Înțeleg punctul vostru de vedere. Nu eram o privelişte încântătoare, a izbucnit el. Doamne, nu-mi lăsați nici un pic de demnitate?

— Ți-ai pierdut demnitatea aseară. Nu este prima dată, tată. Nu eşti acelaşi om care erai.

— Toți îmbătrânim, Colm. Ți se va întâmpla şi ție, atunci să vedem dacă-ți place!

— Nu are nimic de-a face cu vârsta şi are de-a face numai cu alcoolul, a spus Margot aplecându-se în față. Îți aduci aminte că mi-ai spus că regreți pierderea bărbatului care ai fost odată? a spus ea, cu glasul plin de blândețe şi bunătate. El a mormăit, temându-se să recunoască ceva. Este încă aici, JP, în interiorul tău. Este încă frumos, fermecător, spiritual şi deştept. Poți fi din nou el, dacă asta vrei. Dar trebuie să-ți doreşti asta, fiindcă nimeni nu poate s-o facă

pentru tine. Tatăl meu nu şi-a dorit niciodată să se facă bine. Pentru el, alegerea a fost să moară mai tânăr, dar *să aibă* alcool, decât să îmbătrânească *fără* alcool. A fost alegerea lui. Aveam paisprezece ani când a murit. L-am pierdut pe bărbatul pe care îl iubeam mai mult decât orice pe lume. Dar de fapt îl pierdusem cu mult timp înainte, când încetasem să mai fiu prioritatea lui. Nimeni nu era mai important pentru el decât ginul. Nici măcar eu, copilul lui. Aş fi putut să mă înec şi mai degrabă s-ar fi întins după sticla de gin decât să mă salveze. Margot şi-a şters o lacrimă cu degetele. JP o privea, cu faţa şifonată de compasiune. Chestia e, JP, că nu cred că eşti irecuperabil, cum era tatăl meu. Tu nu te-ai întinde după sticlă dacă fiul tău ar fi în pericol de înec. Ai ieşit la călărie cu mine şi te-ai bucurat de lumina care se reflecta în apă şi de micile flori care cresc în iarbă. Ai început să lucrezi în grădină, plantând lăstari şi aşteptând nerăbdător să crească. Pe tata nu-l interesa deloc natura. Nu se bucura de frumuseţe, pentru că nu mai vedea dincolo de următorul pahar. Dar tu nu eşti aşa. Poţi renunţa la tot azi şi, cu ajutorul nostru, să-l regăseşti pe vechiul JP. Vechiul tău prieten, cel pe care toată lumea îl iubea.

Buzele lui JP au tresărit.

— Chiar credeţi că pot să-l recuperez pe vechiul JP? Este cu putinţă?

Când s-a uitat la ei, ochii nu-i mai scânteiau de furie, ci străluceau de regret.

— Poţi, tată, pentru că, aşa cum a spus Margot, el este încă acolo, în tine.

— Foarte bine, a răspuns el cu vocea voioasă datorită hotărârii. O să încep azi. Prima zi de sobrietate. I-a aruncat lui Margot un zâmbet smerit. Pas cu pas, da?

— Pas cu pas, a repetat ea, după care s-a ridicat în picioare.

— Unde te duci? a întrebat Colm.

— Mă duc să mă plimb în jurul grădinii. Voi doi o să stați de vorbă. Amândoi au privit-o derutați. Colm s-a foit inconfortabil în fotoliu. Tu, JP, îi vei spune lui Colm de ce s-a terminat mariajul şi de ce ai vândut castelul. Tu, Colm, nu îl vei întrerupe, nu te vei aprinde, ci vei asculta plin de compasiune şi înțelegere, pentru că la rădăcina poveştii lui JP este motivul pentru care a început să bea. O să fiți sinceri unul cu celălalt, ştiind că nici unul dintre voi nu va fi judecat. Aş rămâne, dar nu se cade. Trebuie să fiți capabili să vorbiți unul cu celălalt în intimitate, ştiind că orice s-ar spune, lucrurile vor rămâne între aceşti patru pereți.

JP s-a uitat la Colm.

— S-o rog pe doamna B să ne facă nişte ceai?

— Ar fi o idee bună, a spus Colm.

Margot a ieşit din cameră. Pe hol a trecut pe lângă doamna B.

— Cred că ajungem undeva, Bessie, a şoptit ea.

Doamna B şi-a făcut cruce.

— Din mila Domnului, a răspuns ea cu solemnitate.

— Cred că aş fi un terapeut bun, a adăugat Margot cu un rânjet.

Dar doamna B era mai înțeleaptă decât ei toți, puşi laolaltă. A bătut-o pe Margot pe braț.

— Cred că tu ai nevoie de terapie la fel de mult ca ei, a spus ea şi a mers mai departe pe hol, spre bibliotecă.

Margot a urmărit-o îndepărtându-se, dar nu i-a venit nici o idee ce i-ar fi putut spune, poate numai că probabil avea dreptate.

Margot a pornit să traverseze pajiştea. Soarele îşi găsea calea prin rupturile dintre nori şi arunca umbre lungi de-a lungul ierbii. A simțit un optimism precaut. JP nu scăpase încă de pericol, nici pe departe, dar făcuse primul pas. Nu spusese el, la prima lor întâlnire, că voia să spună propria

versiune a poveştii? Nu se plânsese el că nimeni nu-l asculta? Că nu erau interesați să audă ce avea de spus? Ei bine, Margot spera că acum îşi spunea povestea, iar Colm îl asculta.

Şi-a băgat mâinile în buzunare şi şi-a urmărit vaporii respirației în aerul umed. Mintea i s-a întors la sărut. A oftat adânc în timp ce povara dilemei i s-a aşezat pe umeri din nou. Deşi era reticentă să se ataşeze de cineva, îi plăcuse sărutul lui. Deja complotau, ce importanță ar fi avut dacă în acest proces s-ar fi apropiat puțin mai mult? De când devenise ea aşa de rațională? Se bucurase de compania multor bărbați; Colm era încă unul, nu? Margot s-a gândit la doamna B şi a zâmbit. S-a întrebat ce ar fi spus ea, cu înțelepciunea ei neobişnuită, despre asta.

KITTY

Alana şi tatăl ei sunt pe plajă. Nişte siluete pe fundalul întinderii vaste de apă, sub cerul enorm, lovite de vânturile care mătură marea. Nori cenuşii furioşi se agită deasupra lor, de parcă durerea şi furia Alanei s-ar fi materializat în vapori, blocând soarele, întunecând ziua, aducând noaptea înainte de vreme.

Plânge. Jack o cuprinde cu brațul în timp ce se plimbă prin furtună. Este din nou ca un copil, sprijinindu-se în îmbrățişarea lui. Bazându-se pe tatăl ei, să îndrepte

lucrurile. Dar nici măcar Jack, în toată înțelepciunea lui, nu poate face asta.

— Ce s-a întâmplat cu bărbatul de care m-am îndrăgostit, tată? întreabă ea.

Toți am vrea să ştim răspunsul la această întrebare. Ce s-a întâmplat cu râsul, năzbâtiile, cu distracția?

— Viața, spune Jack. Viața, asta s-a întâmplat.

„Viața ni s-a întâmplat şi nouă, nu-i aşa, Jack?"

— Lucrurile erau mai puțin complicate când eram tineri.

— Par mai puțin complicate când le priveşti retrospectiv, de la distanță, dar la vremea respectivă problemele tale erau la fel de mari cum sunt acum, doar diferite.

— Nu-mi aduc aminte deloc de probleme, spune ea.

— Pentru că problemele cu care te confrunți acum le-au eclipsat. Priveşti trecutul prin lentile roz. Dar viața nu e roz. Este dură şi ne-a învățat pe toți nişte lecții.

Alana păşeşte tăcută. Jack a declanşat o amintire întunecată care se trezeşte din adormirea ei şi îşi arată colții. Ştiu că se gândesc amândoi la mine.

— Ai dreptate, este ea de acord. Am anulat logodna cu JP din cauza aventurii tale cu Kitty Deverill. Îmi aduc aminte asta.

— Aşa ai făcut.

— Nu voiam să am nimic de-a face cu ei. Credeam că au sânge rău. Ar fi trebuit să rămân la hotărârea mea. I-am dat înainte şi m-am măritat cu un Deverill şi uite unde m-a adus asta!

— Şi cum rămâne cu mine, Alana? Nu ar trebui să-mi asum şi eu nişte responsabilități pentru aventura cu Kitty? Şi eu am sânge rău?

— Este altceva.

— Nu, nu este. Eu am fost la fel de vinovat de încălcarea jurămintelor căsniciei mele cum a fost Kitty pentru încălcarea jurămintelor ei. JP le-a încălcat pe-ale lui şi te-a

rănit pe tine, exact aşa cum eu am rănit-o pe mama ta. Nu e mare diferenţă, dacă e să le compari.

— Nu sunt nici jumătate din femeia care este mama, spune Alana şi în voce i se citeşte înfrângerea.

— Asta din cauză că jumătate din tine vine de la mine. Încăpăţânată, aşa cum tind să fie cei din neamul O'Leary.

— Mi-ar plăcea să fiu mai mult ca mama, spune ea.

— Într-adevăr, este o femeie bună, este el de acord.

Şi are dreptate, este o femeie mai bună decât am fost eu vreodată.

— Ştii că am promis să nu-i spun mamei despre scrisorile de la Kitty, pe care le-am găsit în geanta ta de veterinar? Ei bine, mi-am încălcat promisiunea şi i-am spus, se confesează ea.

— I-ai spus? întreabă Jack, deşi acum nu-i mai pasă de asta.

La urma urmei, e ceva ce s-a întâmplat în urmă cu mai bine de treizeci de ani.

— Ştii ce a spus?

— Ce a spus?

— Că a ştiut întotdeauna că o iubeai pe Kitty.

Se opreşte din mers şi se uită la ea mirat.

— Asta a spus?

— Asta a spus. Nu te-a blamat şi nu a dat cărţile pe faţă cu tine. Doar a aşteptat răbdătoare ca focul să se stingă, ceea ce s-a întâmplat până la urmă, nu-i aşa? Am promis că nu aveam să-ţi spun niciodată.

— Deci ai încălcat ambele promisiuni?

— Presupun că da.

— Unele promisiuni trebuie încălcate pentru binele mai mare.

— Unde este binele mai mare, atunci, în aceste promisiuni încălcate?

Jack oftează, aducându-şi aminte, fără îndoială, de vremurile în care, trebuind să aleagă între mine şi soția lui, a ales-o pe soția lui. Dar iubirea noastră nu a murit niciodată, aşa cum crede Alana, doar a trebuit să-i onorăm pe cei pe care am jurat în fața lui Dumnezeu să-i iubim şi prețuim. A trebuit să ne îndeplinim angajamentul față de ei. Aventura noastră ajunsese la capătul drumului şi nu avea unde să se mai ducă. Trebuia să facem ceea ce era corect.

— Ai spus că ți-ai dorit să fi fost mai mult ca mama ta. Ei bine, mama ta ştie când să se detaşeze, spune el. Trebuie să ierți şi să renunți la încrâncenare şi tu, Alana.

Nu agreează această idee. Inspiră pe nas şi îşi îndreaptă buzele. Sunt puțini, precum Emer O'Leary, care au abilitatea de a se ridica deasupra egoului lor. Alana este rănită. Este supărată şi dezamăgită. Şi JP colaborează la o carte despre familia ei, în legătură cu care se teme că îi va expune secretele în lumina atenției publice.

— Nu sunt pregătită pentru asta, spune ea încet. Nu merită iertarea mea.

— Eu nu am meritat iertarea mamei tale.

— Mama este o femeie mai bună decât mine.

Este o femeie mai bună decât amândouă, Alana.

— Din cauza alegerilor pe care le face, spune Jack cu înțelepciune.

— Eu îmi mențin alegerile. Nu a fost alegerea mea că soțul meu s-a culcat cu altă femeie.

— Dar a fost alegerea ta să-l blamezi pentru asta. Au trecut, câți, paisprezece ani de când ați divorțat? O să-i permiți unei greşeli să stea între voi pentru tot restul zilelor voastre?

Alana a ridicat vocea.

— Nu este responsabilitatea mea că s-a transformat într-un bețiv fără şanse de recuperare. Nu este alegerea mea faptul că o ajută pe acea scriitoare cu cercetările pentru

cartea despre familia noastră. Şi nu a fost alegerea mea că a vândut căminul familiei. Nimic din toate astea nu-mi aparține.

Jack o privește cu o expresie plină de iubire şi compasiune, dar şi milă, pentru că îi poate vedea slăbiciunea, de care ea nu este conştientă.

— Până nu-ți asumi responsabilitatea pentru rolul pe care l-ai jucat în toate aceste hotărâri, Alana, nu vei fi fericită niciodată.

Şi iată, înțelepciunea rostită de un bărbat care înțelege cu adevărat sensul umilității şi valoarea iertării.

CAPITOLUL 13

Margot era în salonul de jocuri, plimbându-se agitată, când Colm a venit după ea. Încercase să muncească, aşezată în fotoliul de lângă şemineu, citind, dar gândurile i se îndreptau mereu spre bibliotecă cu speranța că fiul lui JP avea să-i dea spațiul necesar tatălui lui să spună ce avea pe suflet. Îşi dorea ca amândoi să manifeste compasiune. Lemnul tocului a trosnit când Colm a împins uşa ca s-o deschidă.

— Pot intra?

— Desigur. Am ținut uşa închisă numai ca să nu iasă căldura, a răspuns ea, apropiindu-se nerăbdătoare ca să fie pusă în temă.

— Vii cu mine la o plimbare? Simt nevoia să ies din casă, am nevoie de spațiu.

Colm părea serios şi obosit, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că stătuse de vorbă cu JP mai mult de trei ore.

Au pornit pe poteca ce urmărea cursul râului, dincolo de frasinul căzut care făcea pod peste apă şi de arbuştii de conifere împodobiți cu picături de ploaie ca nişte bijuterii delicate. Colm a inhalat zgomotos aerul rece, ca şi cum ar fi avut nevoie de oxigen pentru a-şi reface puterile. Margot mergea în spatele lui în linişte, oferindu-i spațiul de care spusese că avea nevoie, până când poteca s-a lărgit suficient de mult cât să poată merge unul lângă altul.

— Eşti o fată îndrăzneață, a spus el. Nu l-aş fi confruntat pe tata fără tine.

— Mă bucur că am fost de ajutor.

— Poate că nu ai reuşit să-l salvezi pe tatăl tău, dar cu siguranță ajuți la salvarea tatălui meu.

— Nu-mi imaginez că cineva ar fi putut să-l salveze pe tata. Diferența este că JP chiar *vrea* să se facă bine. E cu totul altceva.

— Cred că cel mai tare i-a fost ruşine să fie văzut în acea stare de către *tine*.

— Îmi pare rău că a trebuit să-i spunem ce i-am spus, dar cred că ruşinea era singura modalitate de a-l face să vrea să se schimbe. Nu putem să facem noi asta pentru el. El este cel care trebuie să facă paşii.

— Vreau să-ți mulțumesc şi pentru faptul că ne-ai încurajat să vorbim. Despre trecut, vreau să spun. Nu l-am procesat niciodată cu adevărat. A atârnat între noi, s-a făcut referire la el, dar nu a fost discutat. Cred că aveam nevoie să vorbim despre el. Colm s-a uitat la Margot. A fost greu.

— A ajutat să auzi versiunea lui?

— A ajutat, dar şi pe el l-a ajutat să audă versiunea *mea*.

Margot nu se gândise la *asta.*

— Este interesant câte versiuni diferite ale aceluiaşi eveniment există, a continuat el. Vedem cu toţii acelaşi lucru în moduri diferite. A fost important pentru tata să înţeleagă că nu a fost numai drama lui şi a mamei, a devenit şi a mea şi a surorilor mele.

Margot voia să întrebe de ce surorile lui păstraseră o relaţie bună cu tatăl lor, dar el nu. Dar nu voia să pară curioasă. Avea mereu în minte cartea la care lucra. Şi-a imaginat că şi Colm o avea.

Au trecut printr-o poartă în zidul de piatră şi au mers mai departe, în sus pe deal, spre stânci. Margot auzea zgomotul îndepărtat al mării şi ţipătul deznădăjduit al unui pescăruş. Au mers pe poteca bătătorită care şerpuia în faţa lor. Mici flori galbene se iţeau din iarba înaltă, presărată cu usturoi sălbatic şi buruieni, iar soarele, tot mai sus pe cer, încălzea pământul, pe când primăvara îşi făcea simţită prezenţa pentru a spulbera iarna. Vântul se juca în părul lui Margot, care începuse să aibă senzaţia de euforie pe care o simţise când călărise cu JP. S-a întrebat dacă magia antică îngropată adânc în pământ se ridica pentru a o fermeca din nou.

— Vreau să-ţi arăt ceva, a spus Colm.

— Ce?

— Este o surpriză.

— Îmi plac misterele, a răspuns ea.

— Atunci o să-ţi placă ce-ţi arăt.

Margot a râs. A fost o senzaţie plăcută, după evenimentele încărcate de emoţii din ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Sunt curioasă.

— Mi se pare că sub faţada detaşată pe care o afişezi se ascunde o fată romantică.

A zâmbit spre ea.

Margot s-a gândit la sărutul lor şi a roşit. Nu era genul care să roşească.

— Este un compliment?

— Cu siguranţă asta a fost intenţia mea, a răspuns el.

— Nu cred că am fost deloc detaşată în ultimele câteva zile.

El a privit-o insistent şi sugestiv.

— Dar *ai fost* romantică.

Ea şi-a ferit privirea şi a râs. Era un mecanism de apărare pe care-l folosea ca să abată momentele jenante.

— Deci ceea ce vrei să-mi arăţi este ceva romantic?

— Este cel mai romantic loc din Ballinakelly.

A simţit cum roşeşte mai tare. Ştia că şi el se gândea la sărutul lor. Oare se gândea s-o facă din nou?

Când au ajuns pe coama unei coline, în depărtare s-au văzut nişte pietre uriaşe care descriau un cerc, precum adunarea unor vrăjitoare îmbrăcate în pelerine cenuşii, cocoşate în faţa vântului. În spatele lor, marea strălucitoare se întindea până la orizont. Margot vizitase cercurile de piatră cele mai cunoscute de la Stonehenge când era la şcoală şi fusese fascinată de misterul originii şi scopului lor, care rămâneau încă nedesluşite. Era şocată de faptul că Ballinakelly avea propriul cerc de piatră.

— Acesta este misterul nostru local. Avem câteva, cum ar fi Madonna care se leagănă, i-a spus Colm.

— Madonna care se leagănă?

Margot nu auzise niciodată de aşa ceva.

— Este o statuie faimoasă lângă şoseaua Ballinakelly, care se leagănă singură.

Colm şi-a arcuit sprâncenele.

— Ai văzut-o vreodată legănându-se?

— Nu.

— Şi chiar face asta?

— Aşa se pare.

Margot a râs.

— Şi locul acesta? Ştie cineva pentru ce a fost construit?

— Nu, şi ăsta este un mister. Sunt şaptesprezece pietre şi se presupune că au mai mult de o mie de ani vechime. Legenda spune că sunt femei blestemate să fie din piatră ziua, dar se trezesc la viață noaptea.

— Drăguț. Cine le-a blestemat?

— Un bărbat, evident, a rânjit Colm. Întotdeauna e vorba de un bărbat, nu-i aşa?

— Poate un vrăjitor, a spus Margot, intuind începutul unei poveşti bune. Un vrăjitor foarte posesiv care avea şaptesprezece fiice. Temându-se că aveau să se mărite şi să plece de lângă el, le-a blestemat să rămână aici, sub formă de pietre. Dar nu avea puteri suficient de mari ca să le transforme în pietre pentru totdeauna, numai în timpul orelor cu lumină. Aşa că atunci când soarele apune, ele sunt readuse la viață, numai pentru a se întoarce la formațiunea tristă, de piatră, la primul semn că soarele apune.

— Ar trebui să fii scriitoare.

Ea a oftat.

— Cred că aş avea o misiunea mai uşoară dacă ar fi să scriu *Fetele blestemate din Ballinakelly*. Hai să ne uităm mai de aproape.

Au mers împreună spre ele.

— Mama mi-a spus că ăsta era locul secret al ei şi al tatei atunci când s-au cunoscut, a spus el. Veneau aici ca să fie singuri.

— Pun pariu că nu au fost nici primii, nici ultimii.

— Probabil ai dreptate. Este locul ideal în care să furi o sărutare.

Margot nu a îndrăznit să-l privească. Nu a îndrăznit nici să menționeze sărutul lor. Erau multe motive pentru care

nu ar fi trebuit s-o facă. Un singur motiv bun pentru care ar fi trebuit.

— Aceste pietre dețin multe secrete, a spus ea, apropiindu-se ca să atingă una. De-ar putea vorbi.

Şi-a aşezat mâna pe suprafața dură şi rece a unei pietre.

Vântul gonea în jurul pietrelor aşa cum sigur făcuse sute de ani, jucându-se cu ele, încercând să le trezească din somn sau din vrajă. Dar ele rămâneau în continuare tăcute, nemişcate, vigilente, observând întâlnirile secrete care se desfăşurau în sanctuarul lor şi ascultând intrigile şi comploturile şoptite în umbra lor. Margot şi-a imaginat la cât de multe lucruri fuseseră martore în sutele de ani ale istoriei zbuciumate a Irlandei şi câte poveşti ar fi spus, dacă ar fi putut. Irlanda era o țară greu încercată de război. Fiind iubitoare de poveşti, cercul de piatră o fascina nu numai pentru romantismul lui, ci şi din cauza comploturilor şi intrigilor care trebuie să fi fost puse la cale acolo.

S-a întors către Colm, care se sprijinea de una din pietre, urmărind-o cu o privire nostalgică.

— E foarte frumos aici, a spus ea.

— Tocmai de aceea te-am adus. Am ştiut că o să-ți placă.

— Şi aveai nevoie de aer.

— Aveam nevoie să fiu singur cu tine, a corectat-o el. Departe de casă. Departe de oricine altcineva. Să fim numai noi doi. S-a dus către ea. Mi-a plăcut să te sărut aseară, a spus.

Şi iată adevărul rostit, expus, iar Margot nu ştia cum să reacționeze.

— A fost nesăbuit, a spus ea.

— Ştiu.

Margot a oftat adânc.

— Uite ce, nu sunt o partidă bună, Colm, şi scriu o carte despre familia ta. Este o idee proastă din multe puncte de vedere.

— Ai dreptate. Este o idee îngrozitoare. Încă am resentimente față de tine pentru faptul că scrii această carte.

— Încă am resentimente pentru faptul că mi-ai cerut să nu o scriu.

— Mama ar fi furioasă dacă ar şti şi numai că am stat de vorbă cu tine.

— S-ar putea ca şi tatăl tău să fie puțin deranjat de faptul că m-ai sărutat.

— Dar mi-ai răspuns la sărut.

Colm a zâmbit. Nu a putut să nu zâmbească şi ea.

— Aşa e.

Margot a simțit piatra dură lipită de spatele ei. Colm stătea în fața ei, privind-o intens şi profund cu ochii lui albaştri, ca şi cum nu ar fi avut de gând să permită nici unui lucru să intervină între ei, mai ales logicii.

— Îmi placi, Margot. Doamne ajută-mă, dar nu mă pot opri să-mi placă de tine.

Ea s-a încruntat.

— Şi tu îmi placi, dar...

Apoi a sărutat-o din nou. Lipind-o de piatră, strecurându-şi mâinile pe sub haina ei, în jurul taliei, trăgând-o în brațele lui, ținând-o strâns. Iar ea i-a răspuns fără inhibiții, cu ochii închişi, cu fiecare nerv al corpului electrizat, scufundându-se în momentul prezent fără nici un pic de rezistență. Pietrele au rămas tăcute şi vigilente, învăluindu-i în sanctuarul lor, aşa cum făcuseră pentru sute de iubiți înainte. „Cât de puțin se schimbă iubirea", ar fi spus, dacă ar fi putut vorbi. „Întotdeauna secretoasă, grăbită, pasională şi temătoare." Sus pe coastă, singure, cu zeci de kilometri de pământ pustiu în jurul lor, pietrele le ofereau darul prezentului pe care să-l savureze deplin.

După mai mult timp s-au aşezat împreună pe iarbă, ocrotiți de vânt la picioarele unuia dintre megaliți, şi au vorbit despre JP.

— Tata şi cu mine am păstrat un secret ani de zile, i-a spus Colm. Nu am vorbit niciodată despre asta. Dar stătea între noi ca un mucegai. Mi-ai dat curajul să aduc acel lucru la lumină.

— Nu trebuie să-mi spui despre ce este vorba, Colm.

— Margot, nu pot să fiu cu tine dacă nu pot să am încredere în tine. Aşa că voi avea încredere în tine, în speranța că nu sunt un idiot făcând asta.

— Nu eşti un idiot, l-a asigurat ea. Trebuie să ai încredere că am sensibilitatea de a şti ce să consemnez şi ce să nu consemnez în carte.

— Nu voi mai menționa altă dată încrederea, îți promit. A tras-o lângă el şi a sărutat-o pe tâmplă. Aveam doisprezece ani. Mama era plecată cu surorile mele, iar eu stăteam la râu cu prietenul meu, Paul. Ne-am certat. Nu-mi aduc aminte despre ce fusese vorba. Dar am fugit şi m-am dus acasă. Nu mă aşteptau înainte de cină. Am crezut că mă voi duce să mă plâng despre ceartă lui Rosie, guvernantei noastre. Nu era chiar guvernantă, mai mult ca o bonă glorificată sau soră mai mare. Avea numai douăzeci de ani, sau pe aproape. Şi țineam mult la ea. Era drăguță şi amuzantă. Presupun că aveam o slăbiciune pentru ea. A fost prima femeie care mi-a trezit anumite sentimente. Margot ar fi râs de această afirmație, dacă nu ar fi intuit ce urma să-i spună. M-am dus la ea în cameră. Alergam pe coridor, nerăbdător să-mi vărs năduful. Avea dormitorul la primul etaj, cu un salon alături. Deseori jucam jocuri de societate acolo, pentru că atunci când era aprins focul, era cald. Nu am găsit-o numai pe Rosie. I-am găsit pe tata şi pe Rosie, împreună în pat.

— Doamne, asta este oribil, a spus Margot, imaginându-şi faţa băieţelului, plină de oroare şi nevenindu-i să creadă.

— Nu ştiam aproape nimic despre sex, dar bănuiam ce avea să urmeze.

— Ce ai făcut?

— Am luat-o la fugă. M-am ascuns în camera mea şi am plâns până n-am mai putut.

— Ah, Colm, este îngrozitor. Şi nu ai spus nimănui?

— Absolut nimănui.

— Rosie nu a pomenit nimic despre asta?

— Nu a putut să mă privească în ochi după aceea, iar tata pur şi simplu s-a prefăcut că nu se întâmplase nimic.

— Cum a aflat mama ta?

— A devenit suspicioasă. Cred că la început a fost vorba numai de mici detalii. Cum ar fi mirosul parfumului lui Rosie pe hainele tatei. Apoi a început să fie atentă, iar atunci când cauţi ceva cu acel gen de atenţie, de obicei găseşti. Mama i-a surprins sărutându-se. Rosie a fost concediată. Cred că s-a dus în Canada. Nu am mai primit nici o veste de la ea. Eu m-am simţit rănit. Nu şi-a luat la revedere de la nici unul dintre noi.

— Deci ai pierdut-o pe femeia în care aveai încredere, numai din cauza nepăsării tatălui tău.

— Dacă vrei să te exprimi amabil.

— Şi apoi căsnicia s-a destrămat şi ţi-ai pierdut şi familia.

— Mama s-a dus să locuiască în America. Aisling şi Cara au ales să plece cu ea. Eu am rămas aici, cu bunicii mei. Nu voiam să stau cu tata. Deja bea mult şi devenea rău.

— Sunt sigură că era rău fiindcă se simţea vinovat pentru că-l văzuseşi aşa. Erai numai un băieţel.

— L-am învinuit pe el pentru tot ce s-a întâmplat. Numai acum, fiind un bărbat matur, pot să văd lucrurile dintr-o perspectivă mai largă. Rămâne totuşi sentimentul de trădare şi suferinţă.

— I-ai spus asta?

— I-am spus.

— Şi ce a zis?

— A spus că îi pare rău. Era trist şi regreta. Ar fi trebuit să vorbim despre asta mai demult. E o mare diferență să auzi aceste cuvinte articulate, mai ales când sunt sincere.

— Ți-a spus de ce s-a aruncat în brațele lui Rosie?

— Da. După cum am observat, sunt multe moduri diferite de a privi acelaşi lucru. Noi, oamenii, suntem nişte ființe complicate.

Margot s-a întors să-l privească.

— Alcoolismul tatălui tău derivă dintr-o stimă de sine foarte scăzută, Colm. Probabil că a debutat exact în acel moment, când l-ai găsit împreună cu Rosie. JP este o ființă decentă şi plină de onoare. Trebuie să se fi simțit îngrozitor când partea lui lipsită de onoare a fost expusă în acest fel. Pentru că el nu este aşa cu adevărat. A fost condus spre asta din nefericire. Dar s-a dezamăgit pe sine, ca şi pe toți ceilalți. Sunt sigură că a făcut primul pas pe drumul spre recuperare când ați stat de vorbă despre asta. Colm a dat din cap. Margot i-a cuprins obrazul cu palma şi şi-a trecut degetul mare peste gropița din bărbie. Şi tu aveai nevoie să vorbeşti despre asta, Colm. Băiețelul din tine avea nevoie să se descarce şi să nu mai rămână agățat de povestea asta.

— Viața este o luptă şi cu toții suntem zguduiți de ea într-un fel sau altul, a spus el, plimbându-şi degetele în jurul gâtului ei, pe sub păr.

Colm a inspirat, gândurile întorcându-i-se la chestiuni mai de actualitate.

— Şi tu ar trebui să fii scriitor, a chicotit ea, observând schimbarea din expresia lui şi simțind din nou fluturi în stomac.

El şi-a înclinat capul, cu privirea albastră intensă şi expresivă.

— Nu sunt sigur că a fost ceva prea original, dar a sunat bine.

A zâmbit şi a sărutat-o din nou.

Când s-au întors la cabana de vânătoare, JP era în grădină, aruncând bălegarul pe margine. Avea obrajii roşii din cauza frigului şi a efortului şi părea să lucreze cu o nouă vigoare, ca şi cum fiecare mişcare istovitoare a lopeții ar fi fost un pas făcut cu intenție în direcția vindecării. Margot s-a bucurat când l-a văzut. Avea coloana vertebrală care îi lipsise tatălui ei. O voință puternică şi hotărârea de a face o schimbare în viața lui, pe care Jonathan Hart nu le putuse găsi. JP o făcea să fie optimistă, în timp ce tatăl ei îi dăduse un sentiment de neajutorare. Ştia că cel mai bun mod de a te face bine era să rămâi ocupat, de preferat afară, în natură. Avea să aibă nevoie mai mare de susținerea lor serile, când obiceiul de a se scufunda în fotoliu, lângă foc, l-ar fi putut face să vrea să se întindă după carafa de whisky. Ea şi Colm vor trebui să facă ture pe rând, petrecând timp cu el. Nu ar fi fost corect să-l lase de unul singur. S-a uitat la Colm în timp ce traversau iarba îndreptându-se spre JP şi şi-a imaginat o scenă cu ei trei jucând cărți în bibliotecă. În mod ciudat, nu era o imagine neplăcută.

— Presupun că ar fi mai bine să mă întorc la muncă, a spus Colm, băgându-şi mâinile în buzunare şi zâmbindu-i tatălui lui.

JP şi-a înfipt cazmaua în pământ şi a zâmbit la rândul lui.

— Foarte bine, fiule. Poate te văd mai târziu?

— Sigur. Margot şi cu mine o să fim prin zonă destul de mult ca să te ținem sub observație şi să te susținem. O să te cam saturi de noi, mi-e teamă.

JP a râs.

— Nu o să mă satur niciodată de voi doi.

— O să lucrez puțin aici, apoi mă duc înapoi la hotel la ora ceaiului, a adăugat Margot. Trebuie să-mi arăt fața pe acolo, altfel voi fi trimisă înapoi în Anglia în dizgrație.

Au plecat spre peluză, lăsându-l pe JP cu munca lui. Land Roverul lui Colm era parcat pe pietrişul din fața casei. A apucat-o de mână pe Margot şi a tras-o în spatele maşinii.

— Nu trebuie să ne vadă nici tata, nici doamna B.

— Sau mama ta, a adăugat Margot cu un rânjet pe față. De fapt, nimeni nu trebuie să ne vadă.

— Doamne, e ca şi cum am fi din nou adolescenți. Şi-a strecurat mâna în jurul gâtului ei, pe sub păr.

— Miza e mai mare decât să fim pedepsiți, i-a amintit ea.

El a râs.

— E mai bine să nu ne asumăm nici un risc. Şi-a lipit buzele de-ale ei şi pentru o clipă au fost amândoi distraşi. Margot a simțit cum i se încălzeşte corpul şi şi-a dorit să se fi putut furişa şi să folosească unul dintre dormitoarele din cabană.

Colm i-a citit gândurile.

— Vreau să fac dragoste cu tine, Margot, a mormăit în urechea ei.

— Şi eu te vreau, a şoptit ea.

Simplul gând i-a tăiat respirația.

El a ezitat o clipă, încercând să ia o hotărâre.

— Vino în seara asta, a spus el. Putem lua cina cu tata şi apoi... Nu ştiu, îl trimitem la culcare devreme.

— Sună bine, a fost ea de acord şi l-a privit urcându-se în maşină şi plecând.

După dimineața pe care o avusese, Margot nu era sigură că ar fi putut să se concentreze pe muncă, dar s-a dus în salonul de jocuri chiar şi-aşa. Doamna B aprinsese focul. Soarele ieşise pe cer şi inunda peluza cu lumină. Auzea cântecele păsărelelor, care o făceau să se gândească la primăvară, la albăstrele şi narcise, la seri mai lungi şi

dimineți mai luminoase. S-a uitat la mormanele de registre şi hârtii aşezate ordonat pe covor şi şi-a adus aminte de jocul Rabbits. L-a văzut cu ochii minții pe Colm alergând în jurul mesei, cu fața plină de veselie şi părul ondulat căzându-i peste frunte.

A fost deranjată de o bătaie în uşă. Era doamna B.

— Ați dori o ceaşcă de ceai, don'şoară Hart? a întrebat ea.

— Mi-ar plăcea, doamnă B, mulțumesc foarte mult.

A urmat o pauză în care doamna B a zăbovit în uşă.

— Mă bucur să-l văd pe conaşul Colm pe lângă casă, a spus ea în cele din urmă. E bine că ei doi stau de vorbă. Eşti o fată curajoasă, Margot, a adăugat menajera, iar ochii ei blânzi erau plini de recunoştință. Ai un dar rar.

Margot a dat din cap, fără să ştie ce să spună, dar doamna B nu avea nevoie de un răspuns, aşa că a adăugat, înainte de a închide uşa:

— Mă duc să fac ceaiul.

*

Margot s-a aşezat la lucru. A deschis ultima cutie. Era cea mai mică dintre toate, motiv pentru care o lăsase la urmă. Înăuntru era un cufăr miniatural purpuriu făcut din lemn. Părea vechi, de la începutul secolului al nouăsprezecelea, a presupus ea. L-a scos cu grijă şi a încercat să-l deschidă. Spre frustrarea ei, era încuiat. Micuța încuietoare cerea o cheie şi totuşi, în urma unei cercetări ulterioare a cutiei, nici o cheie nu era de găsit. A scuturat cufărul. Ceva s-a zgâlțâit. Erau obiecte înăuntru – comori, spera ea. L-a pus deoparte cu reținere. Avea să-l roage pe Colm mai târziu să o ajute. Era probabil exact genul de lucruri pe care ar fi putut să le facă, ajutându-se de unul dintre instrumentele din trusa lui de veterinar.

A scos în schimb un teanc de scrisori legate cu o fundă albastră de mătase. Citise deja sute de scrisori. Unele erau

interesante, altele doar îi satisfăceau curiozitatea, dar nu erau de folos pentru carte.

A desfăcut cu delicatețe panglica şi a scos prima scrisoare. Era redactată într-o caligrafie ordonată, înclinată, iar cerneala se decolorase până la un maro deschis, dar era în continuare lizibilă. Destinatarul scris pe plic era o anume doamnă Jane Chadwick din Lancashire, Anglia. Margot s-a întrebat cine era această Jane Chadwick şi de ce aceste scrisori adresate ei îşi croiseră drum în arhivele familiei Deverill. A mai scos una. Spre uimirea ei, îi era adresată aceleaşi femei. Frunzărind prin toate plicurile, Margot şi-a dat seama că toate scrisorile îi erau adresate lui Jane. A devenit mai curioasă, aşa că a deschis prima scrisoare şi a scanat pagina până a găsit semnătura de jos. „Sora ta iubitoare, Frances." Grăbită şi cuprinsă de un entuziasm tot mai mare, a întors pagina în căutarea datei. 12 iulie 1821. Frances era nimeni alta decât France Wilson, măritată cu Tarquin Deverill.

Margot s-a cuibărit în fotoliul de lângă foc şi a început să citească. Scrisorile, în afară de faptul că erau pline de noutăți cotidiene, exprimau din plin dragostea lui Frances pentru băiețelul ei cu dizabilități, Gabriel. Frances avusese încă cinci copii – Peregrine fiind cel mai mare şi, în acelaşi timp, moştenitorul – care fuseseră zdraveni şi sănătoşi, iar pe trei dintre ei îi pierduse în pruncie. Gabriel era cel mai mic şi un motiv de multă îngrijorare pentru ea. Scrisorile erau în cea mai mare măsură despre el. Nu doar că se născuse cu coloana răsucită, ceea ce-l făcea să aibă un picior mai scurt, dar avea şi un retard mintal. Frances îl descria ca fiind „iubitor", „plin de râsete", „neobişnuit de afectuos" şi „încet". „Va rămâne întotdeauna un copil, mă tem, chiar şi după ce va creşte. Tatăl lui nu-l suportă şi nu-l vrea în fața ochilor lui, ci îl închide în turn ca să nu-l facă de ruşine. Îmi frânge inima să văd că e tratat în acest fel.

Tarquin le oferă mai multă afecțiune câinilor." Margot s-a întrebat dacă acel biet copil fusese ținut în turnul în care era găzduită ea. Şi-a ridicat privirea de pe pagină pentru o clipă pentru a şi-l imagina pe Gabriel uitându-se de la fereastră la peluza de jos, unde frații lui se jucau în iarbă, poate chiar cu tatăl lor, în timp ce el trebuia să rămână izolat şi întemnițat în dormitorul lui. Cu inima plină de indignare a citit mai departe.

Tarquin se referea la fiul lui folosind termeni ca „monstru", „ciudățenie a naturii" şi „fiară". A refuzat să-i ofere o educație împreună cu ceilalți fii ai lui, astfel încât mama lui a trebuit să-l învețe ea însăşi să citească, misiune aproape imposibilă din cauza retardului mintal. Tarquin îl displăcea pe băiat într-o asemenea măsură încât în public pretindea că avea numai cinci copii. Odată, când Frances îi reamintise de al şaselea, o lovise peste față cu dosul palmei, rupându-i pielea cu sigiliul de la inel. Femeia nu a mai îndrăznit să facă asta altă dată.

Doamna B a intrat cu un ibric de ceai şi nişte prăjituri, dar Margot abia dacă s-a clintit de pe scaun, numai ca să bălmăjească un „mulțumesc" tăcut înainte de a se întoarce la scrisori. Nu o dată s-a temut Frances pentru viața băiatului. „Disprețul soțului meu pentru băiat este atât de mare, încât sunt terorizată gândindu-mă ce ar putea să-i facă pe când puiul meu doarme. Am început să mă urc în pat alături de el noaptea ca să-l țin în siguranță." Apoi scrisorile ajungeau la cumplitul punct culminant. Caligrafia lui Frances devenea dezordonată. Margot îi sesiza durerea din scrijeliturile ciudate ale condeiului pe hârtie. Tarquin făcuse ceva neobişnuit. Îl dusese pe copil în grădină de ziua lui ca să-i arate florile. Nu făcuse niciodată înainte aşa ceva. Frances era plină de nelinişte. Îl cunoştea pe soțul ei şi de ce era el capabil. Iar apoi inimaginabilul se întâmplase. Băiatul, pretinsese Tarquin, se întinsese după peştii din

bazinul decorativ şi căzuse în el. Înainte ca tatăl lui să ajungă la el, se înecase.

Disperată, Frances i-a scris surorii ei: „Nu cred nici un cuvânt, Jane. Doamne, iartă-mă pentru că arunc vina, dar cred că soţul meu a vrut ca preaiubitul meu băiat să moară în felul acesta, în această zi, pentru a se elibera de povara de a avea un fiu imperfect. Deşi frumosul meu băiat nu era o povară pentru nimeni. Doar sursa luminii lui Dumnezeu şi iubire întrupată într-un copil inocent şi schilodit. Acum este în pace. Dar eu sunt într-un infern fără sfârşit, dragă Jane. Nu văd nici o uşurare pentru mine."

Margot şi-a şters o lacrimă şi a inspirat adânc. A dat drumul scrisorii în poală. Ştia ce se întâmplase apoi. La scurt timp după aceea, biata Frances Deverill murise, iar Margot a presupus că de inimă frântă.

A presupus că scrisorile erau în arhivele familiei pentru că sora lui Frances a vrut ca Tarquin să fie făcut responsabil pentru crima lui. Asta nu s-a întâmplat, bineînţeles. Dar cumva aceste scrisori şi-au găsit drumul în castel astfel încât cel puţin istoria să înregistreze lucrul îngrozitor pe care îl făcuse. Margot a privit flăcările, văpăi mişcătoare de lumină aurie, şi s-a întrebat ce se întâmplă cu suflete ca al lui Tarquin, dacă într-adevăr există viaţă după moarte. Există într-adevăr iad pentru cei ca el? Dacă nu se face dreptate în viaţa asta, poate fi obţinută în următoarea?

Margot a simţit mai mult decât oricând înainte un rost pentru scrierea acestei cărţi. Avea nevoie să fie scrisă pentru cei ca Frances şi Gabriel, ale căror poveşti nu văzuseră niciodată lumina zilei. Şi-a sprijinit capul de fotoliu şi a închis ochii. S-a gândit la fantomele din castel, în care părea că atât de multă lume credea, şi dintr-odată şi-a dorit să creadă şi ea. Nenumăraţi oameni diabolici scapă nepedepsiţi pe pământ. Ce consolare ar fi să ştii că, până la urmă, vor fi

făcuți responsabili pentru acțiunile lor într-un loc întunecat şi îngrozitor, după moarte.

A deschis ochii şi s-a uitat la micul cufăr purpuriu care stătea pe masa de biliard. S-a întrebat ce secret ascundea.

CAPITOLUL 14

Margot i-a vorbit lui JP despre scrisori în timpul prânzului.

— Mă tem că unii dintre strămoşii mei nu au fost oameni prea cumsecade, a spus el cu un aer timid. De fapt, când Alana mă acuză că am sânge rău, probabil are dreptate.

— Nu este adevărat, a spus Margot. Păcatele lor nu sunt păcatele tale şi în afară de asta, dacă te acuză că ai sânge rău, atunci îşi acuză copiii de acelaşi lucru, ceea ce mă îndoiesc că intenționează să facă. Este numai o modalitate de a te face să te simți vinovat. Dar orice poveste are două variante şi, din câte pot să-mi dau seama, Alana are la fel de multe lucruri pentru care să se simtă vinovată ca şi tine.

JP a privit-o cu tandrețe.

— Îmi eşti foarte loială, Margot, având în vedere că nu ne cunoaştem de prea mult timp. Poate îți aduc aminte de tatăl tău?

Margot s-a încruntat.

— Există unele asemănări. Dar, ca să fiu sinceră, te plac pentru cine eşti, JP. Tatăl meu era un caz fără speranță. Tu,

în schimb, mă umpli de speranță. Ştiu că poți să te faci bine. Contez pe asta.

JP s-a întins şi a bătut-o pe mână.

— Sunt recunoscător pentru încrederea pe care o ai în mine. Nu te voi dezamăgi. Apoi a zâmbit. Aştept cu nerăbdare să-i arăt acelei foste soții ale mele un nou eu al meu, treaz. Asta o să-i dea un subiect de meditație.

Margot a zâmbit surprinsă. Cine ar fi crezut că persoana care avea să-l inspire pe JP să se facă bine putea fi chiar cea care fusese cauza stării lui deplorabile?

Margot s-a întors la hotel la timp pentru a servi ceaiul. A fost surprinsă când a văzut-o pe contesă la o masă rotundă în mijlocul încăperii, perorând în fața a şase turişti americani fermecați. Elegantă, într-o bluză cu fundă la gât, cu părul ridicat într-o strânsoare elaborată şi cu cercei mari cu diamante strălucindu-i în urechi, arăta din cap până-n picioare ca o contesă cu sânge albastru, cel puțin în ochii turiştilor care nu se pricepeau, s-a gândit Margot.

— Vedeți, când soțul meu, contele, locuia aici, spunea cu accentul ei puternic austriac, acesta era locul în care familia servea prânzul, la o masă lungă, asistată de valeți. Câte un servitor pentru fiecare persoană, ştiți, în poziție de drepți în spatele scaunelor. Aşa se făceau lucrurile pe vremea aceea. Era perfect normal să trăieşti aşa. Desigur că servitorii trebuiau să pretindă că nu auzeau conversația, dar vă imaginați, trebuie să fi auzit totul. Oaspeții erau oameni importanți, nobilime, politicieni... Contesa a inspirat şi a oferit un zâmbet mulțumit de sine. Chiar şi din familia regală.

Margot a dat ochii peste cap. Nu credea că bietul Bridie respirase vreodată acelaşi aer cu un membru al familiei regale. Pe când îşi croia drum prin hol, spre scări, a fost

interceptată de domnul Dukelow, care se îndrepta spre ea cu un zâmbet satisfăcut pe față, similar cu al contesei.

— Bună ziua, domnişoară Hart, a spus el, frecându-şi mâinile. Am veşti.

A aşteptat să-i spună că erau chiar în acele clipe onorați cu distinsa prezență a contesei. Dar el nu a menționat-o.

— Am vorbit cu prietenul dumneavoastră, domnul Chambers, a spus el.

— A, a spus Margot, surprinsă.

— L-am programat pentru prima săptămână din mai. Nu am cerut recomandări. Recomandarea dumneavoastră este suficientă. Sunt sigur că va fi pe deplin captivant. Şi-a ridicat bărbia. Deşi, după cum am spus de multe ori, acest castel nu este bântuit. Nici un pic.

— Nu cred că va contacta fantomele castelului.

Domnul Dukelow s-a încruntat.

— Atunci ce fantome va contacta?

— Persoanele dragi decedate ale celor din public.

Domnul Dukelow părea îngrozit. Margot a continuat:

— Nu ați văzut niciodată cum lucrează un medium?

— Nu, nu am văzut. Şi nu mi-ar fi trecut prin cap ideea de a invita unul la hotel dacă şefa nu ar fi insistat. A ridicat din umeri. Ceea ce-şi doreşte doamna de Lisle, doamna de Lisle primeşte.

— Cred că veți fi surprins de numărul mare de oameni interesați de paranormal.

— Bine. Doamna de Lisle a menționat de asemenea că-l va ruga pe lordul Deverill să ia cuvântul după prânz.

Stomacul lui Margot s-a chircit.

— Nu cred că şi-ar dori să facă asta.

Domnul Dukelow şi-a frecat buricul degetului mare de cel al degetului arătător.

— S-ar putea să vrea, când o să audă cât îl plăteşte. Ar atrage mulți oameni. Lordul Deverill însuşi, vorbind despre

istoria familiei lui, chiar în castelul în care s-a petrecut totul.

— Fără îndoială că puteți să-l întrebați.

Margot şi-a reamintit că JP nu era responsabilitatea ei. Cine era ea, ca să spună dacă ar fi fost de acord sau nu să lucreze pentru doamna de Lisle?

— Asta voi face. M-a rugat doamna de Lisle.

— Şi dacă refuză, puteți de asemenea s-o invitați pe contesă.

I-a aruncat un zâmbet jucăuş bărbatului.

— Contesa ține deja discursuri pe gratis.

— Poate caută un job?

Domnul Dukelow nu părea amuzat.

— Sigur că nu. Ar fi sub demnitatea ei, a răspuns el.

— Cel puțin pare autentică, chiar dacă nu este.

— I-am menționat-o doamnei de Lisle, dar m-a refuzat, a spus domnul Dukelow.

— Sunt sigură. Din câte ştiu despre formidabila doamnă de Lisle, îi plac lucrurile autentice. Leopoldo nu este un Deverill şi a trăit în castel numai paisprezece ani. Mi-e teamă că oaspeții dumneavoastră se vor simți păcăliți dacă el sau soția lui vor ține discursuri după masă. Dacă chiar veți face asta, trebuie să invitați un Deverill.

— Sau pe *dumneavoastră,* a adăugat el, ridicându-şi sprâncenele ca şi cum tocmai s-ar fi gândit la asta.

— Poate că eu am o bună cunoaştere a istoriei familiei, dar, dacă ar fi să aleg, cu siguranță l-aş alege pe lordul Deverill. Cred că ar atrage mulți oameni.

— Cum merge cartea, apropo?

— Aproape că mi-am terminat cercetarea.

Şi-a frecat bărbia o clipă.

— Poate, domnişoară Hart, având în vedere că acum sunteți aşa bună prietenă cu lordul Deverill, ați putea

dumneavoastră să-l întrebați dacă este dispus să vorbească după prânz.

Margot a râs.

— Mi-e teamă că nu, domnule Dukelow. Dacă doriți să lucreze cu dumneavoastră, trebuie să-l întrebați dumneavoastră.

Margot era pe punctul de a urca scările spre dormitorul ei, când s-a răzgândit şi s-a îndreptat spre salonul de desen. Atrasă de magnetismul întunecat al lui Tarquin Deverill, a stat în picioare sub portret şi l-a privit cu o fascinație macabră. Acum, că citise scrisorile soției sale, bărbatul nu mai era doar o imagine plată în ulei, ci o persoană, în carne şi oase, cu vene pline de sânge şi energie care radia în cameră, oferindu-i o impresie puternică a personalității sale amenințătoare. Pe când se adâncea tot mai mult în tablou, el părea să-şi întoarcă încet fața şi s-o privească direct în ochi. Privirea rece şi plină de resentimente a unui bărbat căruia nu-i place să fie cercetat. Lui Margot i s-a tăiat respirația şi a privit în spate şocată. A clipit. Apoi a clipit din nou. Era înfricoşător cât de puternică putea fi imaginația, s-a gândit ea, pe când portretul s-a întors la forma inițială. Acum nu se mai uita la ea, privirea îi era fixată asupra unui obiect de dincolo de ramă, sau poate era pierdut într-un gând neplăcut. Căci iată-l, plin de aroganță şi mândrie, cu pieptul umflat, bărbia ridicată, buzele crispate batjocoritor, de parcă nimic nu l-ar fi mulțumit. Margot s-a întrebat cum a putut deveni cineva atât de nemulțumit de viață încât să decadă în cruzime, pentru că o persoană satisfăcută nu ar fi putut niciodată să devină crudă. Oamenii fericiți sunt prin natura lor nişte spirite generoase şi bune. Şi-a amintit de Frances şi Gabriel şi s-a gândit din nou la dreptate. Tarquin Deverill a murit liniştit în patul lui la vârsta de şaptezeci şi opt de ani. Asta nu părea corect.

S-a dus la ea în cameră şi s-a uitat pe geam. A pus mâinile pe pervazul de piatră şi s-a întrebat dacă şi Gabriel îşi pusese mânuţele acolo şi privise schimbarea anotimpurilor prin sticla ferestrei. Ce înţelesese din toate aceste lucruri?

Când Margot s-a întors la cabana de vânătoare era după-amiaza târziu şi aproape se întunecase. A parcat maşina şi a intrat în casă. A fost imediat izbită de o schimbare evidentă în atmosferă.

Casa părea mai caldă, nu numai ca temperatură, ci şi ca energie. Pe coridor pluteau acordurile muzicii clasice, precum sângele care curge prin vene, readucând locul la viaţă. JP şi Colm nu erau în bibliotecă, ci stăteau în salonul de desen, în haine de călărie. Focul era aprins, draperiile trase. Feţele lor erau înroşite de la vânt, erau entuziasmaţi.

— Margot! a exclamat JP. Vino şi tu!

— Am avut o după-amiază grozavă călărind pe dealuri, a spus Colm, amintindu-i de sărutul lor de la cercul de pietre cu un zâmbet conspirativ.

— Şi iată-vă, folosind această cameră frumoasă, a spus Margot, bucurându-se de muzica vibrantă care venea din boxele din bufet.

A presupus că era un patefon ascuns în dulapul de dedesubt.

— A fost camera preferată a bunicilor mei, i-a spus Colm. Au locuit aici, jucând cărţi şi primind prieteni. Era şi timpul să fie redată gloriei ei anterioare.

— O cameră în plus pe care trebuie s-o cureţe biata doamnă B, a spus JP.

— Nu mă deranjează, a spus doamna B, intrând. Casa este fericită când sunt folosite toate camerele, nu-i aşa? Nici o casă nu vrea să lâncezească sub straturi de praf, în linişte. Nu este grozavă muzica asta, don'şoară Hart? Îmi place mult

să ascult muzică. S-a oprit o clipă şi a zâmbit. Pur şi simplu grozavă.

Margot s-a aşezat pe una dintre canapele.

— M-am uitat printre discurile mele vechi, a spus JP. Am o colecție impresionantă, ştiți? Acesta este Richard Strauss. A ridicat mâna şi a mişcat-o în ritmul muzicii, ca şi cum ar fi dirijat o mică orchestră. Nu te face să te simți bine?

— Ce ai făcut în după-masa asta? a întrebat Colm.

Felul în care se uita acum la Margot era intim, amintindu-i de profunzimea sărutului şi de atingerea mâinii lui. Cât de repede se schimbă energia între doi oameni atunci când atracția reciprocă dintre ei a fost dezvăluită, s-a gândit ea şi şi-a ferit privirea de teamă să nu-şi trădeze sentimentele față de JP.

— Vreau să-ți arăt ceva, a spus ea, ridicându-se. A părăsit încăperea, întorcându-se o clipă mai târziu cu cufărul încuiat. Am deschis azi-dimineață ultima cutie şi am găsit asta.

Colm a întins mâna.

— Ce este?

I-a dat cufărul.

— Este încuiat.

— A, şi nu e nici o cheie.

— Poți să-l deschizi?

Colm a râs.

— Drept cine mă iei? Sunt veterinar, nu hoț.

— Sunt sigură că ai ceva care va descuia broasca în geanta aia de veterinar.

— Nu am geanta cu mine. Dar cred că am ceva mai bun. A scos un briceag din buzunar. Toți cercetaşii buni au aşa ceva cu ei.

— Eşti un cercetaş bun, Colm? a întrebat ea.

— N-am fost niciodată, dar briceagul ăsta a fost util de multe ori.

— Cui i-a aparținut cufărul? a întrebat JP. Ai vreo idee?

— Cred că e posibil să-i fi aparținut lui Frances Deverill, soția lui Tarquin. Era în aceeaşi cutie în care am găsit scrisorile pe care i le-a scris surorii ei, a răspuns Margot.

Colm a folosit forfecuța miniaturală ca să deschidă încuietoarea.

— Sunt interesante scrisorile?

— Foarte. Fiul lor cu dizabilități a murit înecat, iar ea l-a învinuit pe soțul ei.

Colm a ridicat privirea de la ce făcea, îngrozit.

— Serios?

— S-a înecat în iazul decorativ, în ziua în care împlinea zece ani. Tatăl lui s-a prefăcut că nu vede. Tarquin era o brută.

— Este o poveste îngrozitoare, Margot, a spus Colm, mişcând forfecuța cu grijă, în speranța de a deschide cutia.

— Mi-e teamă că da. Sper că acest cufăr conține ceva interesant.

— Toate aceste comori, încuiate pentru sute de ani şi nu m-am gândit niciodată să mă uit la ele, a spus JP minunat.

— De ce? a întrebat Margot. De ce nu ai fi curios în legătură cu propriii tăi strămoşi?

— Nu ştiu, a răspuns JP ridicând din umeri. Presupun că este ca şi cum ai trăi într-un oraş plin de cultură şi nu te-ai deranja să vizitezi muzeele pentru că le iei de bune. Nu am fost niciodată interesat de istoria familiei mele, până acum.

— Mă bucur că te-am inspirat.

— A, a spus Colm. Am reuşit!

Margot s-a dus în grabă lângă el. El i-a înmânat cufărul.

— Poftim, uite ce e înăuntru.

Margot şi-a ținut respirația. A deschis capacul cu grijă. Înăuntru era o cruce simplă de lemn şi un obiect oval. A scos obiectul şi l-a întors. Când a văzut ce era, a fost

cuprinsă de entuziasm. Era un portret miniatural al unei mame cu fiul ei, montat într-o ramă de aur şi sticlă.

— Trebuie să fie Frances şi Gabriel, a şoptit ea. Ce descoperire! Fața femeii era plină de tandrețe şi iubire în timp ce-şi ținea băiețelul lipit de piept. Era atât de frumoasă! a exclamat Margot, privindu-i părul lung, ondulat şi ochii blânzi, căprui. Şi uită-te la micul Gabriel. Blond, ca mama lui, cu ochi mari, curioşi, căprui. Ce păcat că a murit aşa cum a murit! I-a întins miniatura lui JP. Trebuie să citiți scrisorile, le-a spus ambilor bărbați. Atunci veți cunoaşte întreaga poveste. Au fost trimise cuiva din castel, îmi imaginez, pentru ca adevărul să iasă la iveală. Dar nu cred că s-a întâmplat, pentru că Tarquin nu a fost niciodată acuzat că l-ar fi neglijat pe fiul lui.

— Este un miracol că nu au fost distruse, a spus Colm.

— Motiv pentru care mă şi îndoiesc de faptul că Tarquin le-ar fi citit, a răspuns Margot.

— Atunci cine le-a citit? a întrebat JP.

— Acesta este un mister pe care nu-l vom desluşi niciodată, a spus Margot. Dar cineva le-a pus în această cutie pentru a fi păstrate. Scopul era de a fi citite, aşa încât crima lui Tarquin să iasă la lumină. Ei bine, asta se va întâmpla acum. Cu o întârziere de o sută şaizeci de ani!

În timp ce JP studia portretul, Colm şi-a trecut degetele peste pielea de pe antebrațul lui Margot. Ea a rămas nemişcată o clipă, pentru că nu-şi dorea ca el să se oprească, fiind în acelaşi timp conştientă de faptul că nu erau singuri.

— O descoperire fascinantă, a spus JP, întinzând miniatura.

Colm şi-a retras mâna. Margot a luat portretul şi l-a pus înapoi în cufărul lui. S-a ridicat în picioare.

— Mă duc să aduc scrisorile, JP. Sunt o lectură sfâşietoare, a spus, şi a părăsit încăperea.

S-a întors excitată în salonul de jocuri. Şi-a dus o mână la obraz. Atingerea lui Colm fusese suficientă pentru a o face să roşească complet. A inspirat adânc şi şi-a spus că trebuia să se calmeze. Nu făcuse altceva decât să-i atingă braţul. S-a sprijinit de masa de biliard, aşteptând să i se calmeze pulsul. Focul aproape se stinsese, lăsând în urma lui numai rămăşiţe de căldură şi cenuşă. Draperiile erau trase, iar documentele erau aşezate ordonat în teancuri pe podea. Văzuse toate materialele din cutii. Venise momentul să scrie cartea.

Dintr-odată în încăpere a intrat Colm. A închis încet uşa în urma lui. Apoi s-a îndreptat spre ea hotărât, a tras-o în braţe şi a sărutat-o. I-a răspuns la sărut trecându-şi mâinile prin părul lui, care mirosea a praf de la călărie şi a vânt sărat.

— Tata s-a dus la etaj să facă o baie şi să se schimbe, a spus el, răspunzând întrebării ei nerostite înainte de a-şi lipi buzele de ale ei ca s-o sărute din nou.

Mâinile i s-au strecurat pe sub puloverul şi cămaşa lui Margot şi au găsit pielea fină a spatelui. Margot a simţit cum se înfierbântă. Îl dorea cu întregul corp. Colm a aşezat-o pe masă.

— Hai să facem dragoste, Colm, a şoptit ea.

— Şi să fim prinşi de doamna B? Nu este o idee bună, Margot, a râs el.

I-a prins faţa în palme şi l-a privit în ochi.

— Chestia asta mă înnebuneşte, Colm. Suntem adulţi.

— Cu o datorie faţă de tata, i-a amintit el.

Margot şi-a sprijinit fruntea de fruntea lui şi a oftat.

— Atunci mai târziu. După ce se duce la culcare.

— Îţi place să-ţi asumi riscuri, nu-i aşa?

— Doar ştiu ce vreau, Colm.

— Şi eu la fel, a răspuns el serios. Pe tine, cât mai curând.

După cină doamna B a curățat masa şi a spălat vasele, apoi s-a dus la etaj, în dormitorul ei. A luat radioul cu ea pentru că îi plăcea să asculte muzică în timp ce stătea întinsă în pat şi citea înainte de culcare. Acum lordul Deverill asculta vechile lui discuri, iar casa se scuturase în sfârşit de vălul de linişte, vibrând de viață din nou. Până şi orologiul părea să ticăie mai voios. Era ca şi cum toate culorile casei s-ar fi schimbat, de la un gri posomorât, într-o paletă vibrantă de nuanțe drăguțe. Într-adevăr, când soarele se revărsase prin ferestrele salonului de desen de dimineață, întreaga încăpere fusese scăldată într-o lumină de culoarea chihlimbarului.

Le era recunoscătoare conaşului Colm şi lui Margot. Cei doi inspiraseră schimbarea în lordul Deverill şi, cinstit vorbind, probabil că el fusese dornic şi pregătit, pentru că este foarte greu să-ți schimbi obiceiurile aşa cum o făcea el. Totuşi, simțea cum ceva se cocea între cei doi tineri. Fără ca lordul Deverill să fi observat. Era mult prea ocupat să se lupte cu poftele lui pentru a observa micile semne subtile pe care şi le făceau. Dar *ea* observase. Femeile tind să aibă un spirit de observație mai bun, credea ea. Era vorba despre felul în care se priveau şi îşi vorbeau. Era o intimitate care nu fusese acolo de la început, deşi, Dumnezeu să-i aibă în pază, se străduiau foarte tare s-o ascundă. S-a întrebat cum s-ar fi simțit lordul Deverill dacă ar fi sesizat. Ştia că avea o slăbiciune pentru Margot.

Doamna B a aprins un chibrit şi apoi micuțele lumânări votive din fața fotografiilor părinților şi fratelui ei, Rafferty. Şi-a şoptit rugăciunea, şi pe când privea fața serioasă a fratelui ei, a simțit tandrețea inundându-i rănile din inimă, locurile în care durerea nu avea să se vindece niciodată. Totuşi, s-a simțit pozitivă şi optimistă cum n-o mai făcuse de mult timp, iar asta cu siguranță a ajutat-o să se smulgă din suferință. Suferința nu era ceva care să ia sfârşit, ci ceva

cu care învățai să trăieşti. Muzica şi râsetele care răsunau în casă cu siguranță o ajutau să conviețuiască cu suferința ei.

S-a spălat şi s-a schimbat în cămaşa de noapte, apoi a îngenuncheat lângă pat. „Pas cu pas", s-a gândit ea suspinând, lipindu-şi palmele şi închizând ochii. A murmurat o rugăciune pentru lordul Deverill, pentru conaşul Colm şi Margot, pentru doamna Alana şi fete. S-a rugat să se reunească precum o familie, pentru că ştia că toți ar fi fost mai fericiți în acest fel.

Apoi s-a urcat în pat, a stins radioul, a deschis cartea şi a început să citească.

JP s-a retras în camera lui. Nu era uşor să se abțină de la alcool, dar era mult mai simplu avându-i pe Colm şi Margot care să-l distragă. Îl făceau să se simtă prețuit. Nu se simțise îndrăgit de mult timp. S-a schimbat în pijama şi s-a dus la baie. Şi-a privit reflexia în oglindă. Trecuseră numai două zile, dar deja i se părea că arăta mai bine. Mai sănătos. Era cu putință? Cu siguranță că nu.

Era hotărât să se schimbe. Acea seară din bibliotecă fusese un semnal de alarmă îngrozitor. Spera că Margot nu-l văzuse în momentele cele mai jalnice. Îl treceau fiori la gândul că era posibil să-l fi văzut. A început să se gândească la faptul că fiul lui stătea în casă. Era plăcut să-l aibă acolo. Era plăcut să nu fie singur. Sigur că doamna B era sus, în mansardă, dar nu era acelaşi lucru cu a avea un fiu lângă tine. Cum regreta trecutul. Îl regreta amarnic. Totuşi, punându-l în lumină, se eliberaseră de o parte din frică. Vorbind despre trecut cu Colm, puseseră în mişcare un puternic proces de vindecare. O idee simplă, de fapt, aceea de a vorbi despre lucrurile petrecute, şi totuşi greu de pus în practică. Fusese greu să-şi găsească cuvintele. Dureros, ca şi cum ar fi fost acoperite de spini. Cu toate astea, din clipa

în care le articulase, spinii se înmuiaseră. Cu cât vorbiseră mai mult, cu atât mai inofensivi deveniseră spinii.

Cele mai puternice cuvinte dintre toate pe care le rostise fuseseră „Îmi pare rău”. Trei cuvinte atât de simple, s-a gândit el. „Îmi pare rău.” Zece litere. Totuşi, cât de greu să le rosteşti cu sinceritate. Dar chiar le spusese cu sinceritate. Le simțise desprinzându-i-se din inimă şi, spre surprinderea lui, articularea lor micşorase puțin durerea, atât pentru el, cât şi pentru Colm.

În timp ce JP s-a strecurat sub aşternuturi, a simțit cum un sentiment uşor, vesel, îi creşte în piept. Nici asta nu mai trăise de mult timp.

La parter, în salonul de jocuri, Margot a sugerat o rundă de Rabbits.

— Varianta tradițională, a spus ea cu un rânjet pe față.

— Ştii că nu mă poți bate, a răspuns Colm. O să ajungi dezbrăcată înainte ca eu să-mi desfac nasturii de la cămaşă.

— O să vedem, a râs ea, apucând bila neagră şi aşezându-se într-un capăt al mesei. Începe eu, i-a spus.

Colm a aşezat bila albă în mijlocul mesei.

— Când eşti gata, a spus.

A țintit şi a dat un impuls uşor bilei peste căptuşeala de catifea. Bila albă s-a rostogolit spre stânga. Colm a apucat în grabă bila neagră şi a împins-o uşor ca să măture laterala celei albe. Margot a apucat bila neagră şi a fugit la capătul mesei, unde acum Colm bloca intenționat locul din care ar fi putut ținti. S-a iscat o încăierare.

— Asta a fost obstrucție! a exclamat ea în timp ce bila albă se oprea încet.

— Asta reprezintă un obiect de îmbrăcăminte, domnişoară Hart.

— Foarte bine, a răspuns ea. Şi eu pot juca murdar.

Şi-a desfăcut încet nasturii de la bluză în timp ce Colm o privea amuzat şi excitat în acelaşi timp.

— Ştii că ai putea să-ți scoți un pantof sau un ciorap, a spus el.

— Nu am fost niciodată sfioasă.

A deschis ultimul nasture şi a dat drumul bluzei pe podea.

— Îmi place asta, a spus el şi s-a dus către ea.

Margot a întins mâna.

— Fără atingeri. Este împotriva regulilor. Poți să te uiți, dar nu poți atinge, iar învingătorul ia totul.

— Ce tot?

— Pe cel care pierde.

— Asta chiar că îmi place.

— Şi mie. A râs. Mă simt deosebit de lacomă în seara asta.

— Foarte bine. Având în vedere că tu ai pierdut, încep eu.

A dat drumul bilei negre.

O clipă mai târziu, Margot era întinsă peste masă, blocându-i vederea lui Colm, şi măturând delicat bila albă cu cea neagră.

— A, ce jenant, să fii bătut de către o femeie în sutien! a ciripit ea în timp ce bila albă se oprea.

— Mă cam distrage priveliştea, a spus el.

— După cum am spus, şi eu pot juca murdar. Deci, cât de sfios vei fi, Colm? l-a întărâtat ea.

— Ca şi tine, a răspuns el, deschizând nasturii de la cămaşă.

O clipă mai târziu, era la bustul gol. Margot şi-a dorit să nu fi introdus regula care interzicea atingerile. Colm avea pieptul lat şi musculos. Voia să-şi treacă degetele prin părul de pe pectorali, în jos, până la buric.

— E rândul meu să încep.

De data asta a pierdut. Şi-a dat jos pantalonii, pantofii şi şosetele fără întârziere.

— Devii din ce în ce mai puțin sfioasă cu fiecare minut care trece, a spus el râzând. E ca şi cum ai fi pierdut cinci puncte dintr-o singură lovitură.

— Nu sunt sigură că mai rezist prea mult, a spus ea, stând în fața lui în chiloți şi sutien.

Părul îi cădea în şuvițe pe umeri, pielea albă strălucea delicat în lumina electrică. Arzând de dorință, Colm a făcut din nou o mişcare către ea.

— Eşti sigură de regula fără atingeri? a întrebat, urmărind cu privirea plină de dorință contururile corpului ei.

Margot s-a dus către el şi s-a oprit la o distanță de câțiva centimetri.

— Dacă eu mă pot abține, poți şi tu, a spus ea, dar abia rezista să nu se întindă şi să-l atingă.

Au alergat în jurul mesei. Margot avea bila neagră. I-a dat drumul în aşa fel încât s-o mângâie uşor pe cea albă. Colm s-a întins după ea în timp ce a țintit, Margot s-a întins în fața lui, zâmbindu-i triumfător. Bila albă s-a oprit în spatele ei. A râs răguşit, ridicând o sprânceană.

Colm a dat drumul bilei şi s-a urcat pe masă.

— M-am săturat de jocul ăsta, a şoptit el, apucând-o de încheieturi şi imobilizând-o. Hai să zicem că e remiză, a spus el, atingându-i buzele într-un sărut.

KITTY

O prezență întunecată a început să intre şi să iasă din cabana de vânătoare. În timp ce, pentru cei de pe pământ, casa arată mai luminoasă şi mai strălucitoare, pentru mine, care sunt între lumi, această creatură odioasă este mai mult decât evidentă. Nu zăboveşte mult timp. Simt că este o prezență masculină de o vibrație mai scăzută decât a mea, venind probabil dintr-un plan inferior, dar pentru ce, nu ştiu. Sunt obişnuită cu venirea şi plecarea spiritelor, dar această entitate este diferită. Îmbufnată, furioasă şi plină de resentimente, conturul ei întunecat întârzie în salonul de desen, scăzând temperatura şi energia, precum şi starea mea de spirit, făcându-mă să-mi pierd tot mai mult răbdarea. Devii singur în acest purgatoriu, neavând pe nimeni cu care să vorbeşti în afara de doamna Carbery.

Nu m-am mai simțit singură până acum. Eram măcinată de furie, dar acea furie se potoleşte încetul cu încetul. Presupun că nu poți fi furios pentru totdeauna. Până şi spiritele îşi pierd din energie. Doamna Carbery m-a surprins, trebuie să recunosc. Am crezut că, odată ce aveam s-o trezesc la realitatea faptului că e moartă, avea să găsească lumina şi să-şi croiască drum către casă. Nu a făcut nici unul din aceste lucruri. Lumea ei iluzorie s-a prăbuşit şi acum ştie exact unde este, dar nu este deloc fericită pentru asta. Poate ar fi trebuit s-o las în starea în care era, o ignoranță binecuvântată.

Din cauza ei, în mintea mea persistă o întrebare inconfortabilă. Dacă lumina nu a apărut pentru *ea,* înseamnă că nu va apărea nici pentru *mine*? Îmi e dat să rămân aici, precum ea? Şi pentru cât timp? Când voi fi gata să plec, voi descoperi că nu pot?

Doamna B şi JP nu sunt conştienți de prezență. Cu excepția scăderii temperaturii, pe care au pus-o pe seama curentului care se strecoară prin tocurile ferestrelor care sunt vechi şi şubrede, sau a hornului. Aprind focul, aşază

buştenii în stive, dar atât timp cât prezența va persista, încăperea nu se va încălzi. Cu toate astea, lui JP îi place să folosească această cameră. Cred că datorită muzicii, acum, că şi-a descoperit vechile discuri. Poate prezenței îi place de asemenea muzica, deşi presupun că este prea rea ca să găsească loc în suflet pentru frumusețe.

Starea lui JP se îmbunătățeşte cu fiecare zi. Poate că cei din familia Deverill nu-şi fac viețile mai uşoare cu pasiunile incontrolabile pe care le dezvoltă, dar au cel puțin voință de fier. Odată ce JP a hotărât că ar trebui să se abțină de la alcool, nu a mai existat cale de întoarcere. Margot şi Colm au ținut în fața lui o oglindă ca să poată vedea ce a devenit, iar el a luat o decizie conştientă de a se schimba. Îl admir pentru asta. Poate odată ce îşi va fi revenit complet, ar putea începe să lucreze pentru recuperarea castelului, deşi nu sunt sigură cum ar putea face asta, acum, că acesta se găseşte în mâinile ambițioasei şi avarei doamne de Lisle. Nu-mi place femeia aia nici un pic.

Au hotărât să angajeze un medium care să le întrețină oaspeții. Când bunica mea, Adeline, trăia, ea şi cele două surori ale ei, Hazel şi Laurel, obişnuiau să țină şedințe de spiritism pentru a contacta morții. Îmi aduc aminte masa tremurând în timp ce Barton Deverill, bătrânul bădăran, obişnuia să le saboteze eforturile cu pozne. Cred că pot crea o mică poznă a mea. Poate că furia mea şi-a pierdut din forță, dar nu e nevoie de prea multă forță ca să te ții de pozne, şi chiar sunt îngrozitor de plictisită.

Colm e îndrăgostit de Margot. Ar fi trebuit să mă aştept la asta. Are pasiunea neamului Deverill, cât şi a neamului O'Leary, iar eu ar trebui să ştiu ce-nseamnă asta. Cred că Fairy Ring este locul lor special, dar a fost al meu şi al lui Jack, al Alanei şi al lui JP, şi a unei mulțimi de alte suflete lovite de iubire, dinainte ca ei să vină şi să-l revendice. Pământul pe care au fost aşezate acele pietre cu cinci mii de

ani în urmă are o energie foarte specială, îngropată în adâncuri când a fost creat pământul. Istorici şi arheologi dezbat misterul, pretinzând că pietrele au fost aranjate pentru a vedea soarele şi luna, sau planetele şi stelele, pentru a comemora morții sau a-i sacrifica pe cei vii, dar nu se uită niciodată în jos. În adâncurile pământului de sub picioarele lor există o atracție magnetică. O energie supranaturală care afectează pământul de deasupra şi pe toți cei care păşesc pe el. Chiar şi în moarte sunt atrasă de ea. Mă scald în strălucirea ei şi simt conexiunea sufletului meu cu sursa lui, undeva acolo, dincolo de orizontul îndepărtat.

Jack este atras de cercul de pietre din cauza amintirilor. Printre aceste pietre îl găsesc deseori alături de câinele lui, privind la linia orizontului, ca şi cum m-ar putea găsi acolo, în negură. Acolo îl găsesc acum. Simt greutatea din inima lui – povara iubirii care nu are unde să plece. Jalea lui este consolarea mea. Regretul lui este şi al meu. Cât timp este aici, în cercul de piatră, este al meu. Îşi aminteşte pasiunea şi durerea şi mă întorc la viață în amintirea lui. Măcar de-ar ştii că sunt tot cu el. Mă caută în punctul în care marea întâlneşte cerul şi totuşi eu sunt chiar aici, lângă el, retrăind şi eu amintirile.

Apoi, spre surprinderea mea, apare soția lui. Păşeşte în cerc şi îl trezeşte din reverie. Sunt ofensată. Acesta este locul *nostru*. Ea nu are nici un drept să fie aici.

— Ce faci aici, Emer? întreabă el.

Aş pune aceeaşi întrebare dacă aş putea.

Zâmbeşte în felul acela paşnic al ei. Întotdeauna a zâmbit în acest fel, fără vanitate sau pasiune şi sunt deranjată de faptul că este precum fundul calm şi liniştit al mării, în timp ce eu am fost întotdeauna precum valurile, schimbătoare, capricioasă şi haotică.

— Am venit după tine, răspunde ea.

— Totul este în regulă?

— Alana îşi face bagajele. O să vrea să plece în curând.

— Aha, ştiu cât e ora.

Emer stă lângă el şi se întorc, bucurându-se de rafalele de vânt care împrăştie apa pulverizată a mării. Ea oftează şi-şi bagă mâinile în buzunare.

— Aş vrea să nu trebuiască să plece.

— Şi eu la fel, aprobă Jack. Dar şi-a construit o viaţă în America acum.

— Nu ar trebui să mă plâng. Eu m-am născut acolo, este locul unde ne-am întâlnit. America este o ţară bună de locuit.

— Aparţine acelui loc, ca şi noi. M-am stabilit în America atunci când eram tânăr, dar tânjeam după casă.

Emer îl ia de mână.

— Sunt recunoscătoare pentru viaţa pe care ne-am construit-o aici, împreună. Am fost foarte fericită, Jack.

Jack îşi fixează privirea albastră pe faţa ei şi îi răspunde cu un zâmbet plin de tandreţe. Şi-au construit o viaţă împreună, dar ea a fost cimentul care a ţinut-o în loc atunci când aventura noastră a fost descoperită. Nu era nevoie decât de un singur cuvânt din partea lui şi l-aş fi lăsat pe Robert ca să mă duc oriunde în lume. Eram gata să las totul baltă. Totuşi cuvântul nu a venit. Nimic. Era prea târziu. Jack era mai înţelept decât mine. Nu poţi să construieşti fericire pe nefericirea celor pe care-i iubeşti. Pur şi simplu nu se poate.

— Ştiu că o jeleşti pe Kitty, spune ea dintr-odată.

— Ştiu că ştii, răspunde el.

— Înţeleg. A fost marea ta iubire. Nu vreau să te simţi vinovat pentru asta. Este cu putinţă să iubeşti două femei în acelaşi timp, în feluri diferite.

Jack se încruntă, privind-o ca şi cum s-ar lupta s-o înţeleagă pe această creatură la fel de liniştită ca fundul mării. Ea suspină, nu de oboseală, ci delicat, consolator.

— Ştiu că te-ai luptat de-a lungul întregii noastre căsnicii, spune ea.

— Nu întreaga căsnicie, o corectează el.

— Cea mai mare parte.

— M-am îndrăgostit de-a binelea de tine în America, îi spune Jack cu convingere şi ştiu că spune adevărul.

Refuzasem să părăsesc Irlanda; presupun că amintirile lui legate de mine nu erau prea duioase atunci.

— Dar până la urmă am venit aici şi, ei bine, ea era aici. Nimeni nu putea rivaliza cu Kitty Deverill în frumuseţe sau personalitate. Cu părul ei roşu ca focul şi acei ochi de un gri furtunos, nimeni nu mai era ca ea. Şi făcea parte din copilăria ta. Crescuserăţi împreună. Nu am putut să concurez cu frumuseţea ei sau cu rădăcinile care vă legau.

— Nici nu ar fi trebuit, Emer. Ai fost întotdeauna a mea. Jack se încruntă din nou şi o strânge de mână. Ce te-a apucat?

Ea ridică din umeri şi are un aer nostalgic.

— Viaţa e scurtă. Suntem bătrâni. Sunt lucruri care trebuie spuse. Lucruri pe care eu trebuie să le spun.

— A spus Alana ceva?

— Încă îl iubeşte pe JP, ştii.

— Presupun că da.

— Nu ar fi aşa rănită dacă nu i-ar păsa.

— JP e în ultimul hal. Nu o merită.

— Nu, nu o merită. Dar a meritat-o la un moment dat şi au creat o familie frumoasă împreună. Mă întristează când mă gândesc la ce ar fi putut fi. Mă întristează acum, când mă gândesc la plecarea ei.

— Din cauza asta vii cu toate prostiile astea?

Ea râde.

— Vreau numai să ştii că nu te judec, Jack. Vreau de asemenea să ştii că înţeleg de ce eşti trist uneori. Poţi s-o jeleşti fără să ai sentimente de vinovăţie. Nu sunt geloasă. Nu am fost geloasă când trăia şi nu sunt geloasă acum, că a murit. Şi poţi să-mi vorbeşti despre ea.

Jack o priveşte uluit.

— Eşti un om mai bun decât aş putea fi eu vreodată, spune el cu o voce plină de regret.

— Nu trebuie să te învinovăţeşti niciodată pentru iubire, Jack.

— Mă învinovăţesc pentru faptul că nu te-am respectat.

— Opreşte-te acum. Hai să sărbătorim iubirea ta şi a lui Kitty. Stăm în cenuşa ei. Hai să nu ne amărâm pentru trecut, hai mai bine să-l onorăm. Este ce este, la urma urmei, şi nimic nu-l poate schimba. Te iubesc. Eşti soţul meu şi prietenul meu şi călătoria care ne-a adus până-n acest punct ne-a făcut oamenii care suntem azi. Ne-am descurcat bine, nu-i aşa? Am supravieţuit.

— Numai mulţumită ţie, Emer, spune Jack trăgând-o în braţe şi ţinând-o strâns. Îmi pare rău dacă te-am rănit vreodată, sau nu te-am văzut, sau am considerat că mi se cuvine să te am. Ai dreptate, suntem bătrâni. Sunt lucruri care trebuie spuse.

— Te iert, Jack, şopteşte ea, şi sunt profund impresionată.

Stau deoparte în timp ce aceşti doi oameni fac pace unul cu celălalt şi-mi dau seama, spre ruşinea mea, că e nevoie de curaj ca să spui „Îmi pare rău” şi să ierţi. Am luptat în Războiul de Independenţă; am continuat după ce Michael Doyle m-a violat la ferma lui; am pus deoparte propriile mele dorinţe ca să-l cresc pe JP ca şi cum ar fi fost al meu; am crezut că eu, mai mult decât oricine altcineva, aveam curaj, dar m-am înşelat. Îţi trebuie curaj ca să ierţi, iar eu nu am nici un pic de curaj.

Sunt atrasă către cabana de vânătoare. JP este în salonul de desen cu Margot şi Colm. Au terminat de mâncat şi sunt la masă, jucând Monopoly. Simt imediat prezența. Focul este aprins şi totuşi simt răcoarea. Margot şi-a înfăşurat umerii cu un şal, Colm poartă o vestă peste pulover şi JP se încălzeşte cu o jachetă de catifea deşi este începutul lui martie, iar catifeaua este un material rezervat în mod tradițional iernii. Muzica clasică răsună din patefonul din dulap. Este un sunet înălțător. Prezența zăboveşte aproape, o siluetă întunecată care, pe măsură ce mă concentrez mai tare, devine mai clară. Nu reuşesc să-i desluşesc hainele, pentru că este întunecat şi estompat, dar îi pot aprecia dimensiunea. Este un bărbat masiv, cu păr lung şi un fel de jachetă, pentru că nasturii lucesc. Energia lui este aşa de densă şi grea încât îmi e greu să ajung la el. Dar îi vorbesc chiar şi aşa şi sper că mă poate auzi. Niciodată nu mi-a fost frică să vorbesc cu spiritele. În această privință am suficient curaj.

— Bună, spun. Pentru că nu se întâmplă nimic, încerc din nou. Bună. Prezența nu se mişcă. Rămâne lângă bufet ca şi cum ar sorbi din muzică. Poate într-adevăr să fie aici datorită muzicii? mă întreb. Îți place ce auzi? întreb. Este frumos, nu-i aşa? Simt senzația înțepătoare a atenției lui în timp ce-şi mută concentrarea de la muzică, spre mine. Continui, curajoasă. Este Richard Strauss, cred. Îți place Strauss? Întotdeauna mi-a plăcut muzica. Este un balsam pentru suflet.

Simt ca şi cum prezența m-ar vedea acum şi ar fi surprinsă că nu este singură. Mă întreb dacă îi vede pe JP, Margot şi Colm. Dintr-un oarecare motiv, cred că nu. Vine spre mine, un bărbat impunător cu o energie înfricoşătoare, la fel de întunecată şi grea precum pământul.

— Mă vezi? aud.

Vocea lui este profundă şi arțăgoasă, ca pietrele tocate pe o plajă pustie.

— Sigur că te văd, răspund sigură pe mine. Eşti un spirit, ca mine. De ce nu te-aş vedea?

— Şi tu eşti aici pentru muzică?

— Nu. Sunt aici pentru că am trăit aici. Tu eşti aici pentru muzică?

— Da, eram într-un loc întunecat şi mizerabil şi apoi, dintr-odată, am ajuns aici. Muzica este cea care face totul. Mi-am dat seama de asta acum. Muzica este cea pentru care sunt aici, acum. Apoi sunt înapoi în cocioabă şi muzica dispare. Nu există muzică acolo unde trăiesc eu.

— Unde trăieşti?

— Într-un loc oribil. Obişnuiam să trăiesc într-un castel.

— Castelul Deverill? întreb.

— Exact acela, răspunde el.

Face un pas mai aproape şi am senzația înțepătoare a atenției lui.

— Nu te recunosc.

— Nici eu, răspund, ridicând bărbia şi ținându-mă tare pe poziții. Eu sunt Kitty Deverill. Tu cine eşti?

— Nu cunosc nici o Kitty Deverill, mormăie el, cu tonul plin de acuzații, ca şi cum m-ar considera o mincinoasă.

— Atunci nu se poate să fi trăit în castel.

— Nu doar că am trăit în castel. A fost al meu.

Acum interesul meu a fost stârnit.

— Nu eşti Barton Deverill, nici Egerton Deverill, pentru că i-am întâlnit pe amândoi. Nu eşti nici bunicul meu Hubert, sau tatăl meu, Bertie.

Oftează ca şi cum lista mea de nume ar fi plictisitoare.

— Sunt Tarquin Deverill, spune el lipsit de răbdare. Ceea ce înseamnă că eşti... Sunt mult prea multe generații trecute ca să le pot număra.

CAPITOLUL 15

Odată cu primăvara, a apărut un sentiment reînnoit de optimism. Sub soarele cald peisajul a explodat de buruieni vineții şi grozamă galbenă. Orhideele sălbatice şi cimbrişorul au înflorit în iarba înaltă şi pământul însuşi emana mirosul dulce al regenerării. Zarva păsărilor vestea răsăritul în primele ore ale dimineții; ciripitul lor vesel umplea aerul în timp ce văzduhul se crăpa şi din el se vărsa aur lichid peste orizont.

Sentimentul renaşterii era contagios. JP lucra în grădină, cu inima plină de uimire în fața priveliştii minunate a naturii şi a propriei lui recuperări miraculoase, căci era cu siguranță un miracol. Renunțase la băutură şi în locul ei descoperise o nouă vigoare şi sentimentul încântător de a avea un țel. Cu mintea clară şi o atenție stabilă, îşi dăduse seama ce-şi dorea, sau mai degrabă pe cine dorea. Era o dorință scandaloasă, dar nu este adevărat că limitările în viață sunt numai cele pe care ni le impunem singuri? Viețile noastre sunt de fapt pline de oportunități, aşteptând să se împlinească. Secretul este să ai curajul să o manifeşti. JP a păstrat totuşi secretul pentru el. Nu voia ca fiul lui să-l descurajeze şi nu voia să distrugă relația fragilă pe care o reconstruiau încetul cu încetul. Doamna B pur şi simplu ar fi dat din cap şi i-ar fi spus că acest gen de vise nu se pot manifesta, oricât de tare şi-ar dori inima. Singura persoană care ar fi înțeles era Margot. Blândă, plină de compasiune,

dulce, Margot cea care l-a stimulat pe calea recuperării de la început. Dar nu era pregătit să-i spună. Nu încă. Voia să fie o surpriză şi voia să fie el însuşi din nou. Desigur, persoana căreia i-ar fi fost cel mai tare frică să-i spună ar fi fost Alana. Dar plecase înapoi în America şi avea să treacă o vreme până să se întoarcă. Asta îi dădea timp. Timp să-l găsească pe vechiul JP.

În fiecare dimineaţă călărea pe dealuri, uneori singur, alteori cu Margot sau Colm. Cu fiecare plimbare, se simţea mai mult el însuşi. Când mergea în galop pe iarbă, mintea îi era smulsă din trecut şi plasată ferm în prezent. În momentul prezent l-a găsit, chiar dacă trecător, pe tânărul care fusese odată, nedefinit de timp sau experienţă, ci de inima lui pasionată şi exuberantă.

Încetul cu încetul, reflexia lui în oglinda de la baie a început să se schimbe. La început, aspectul pielii s-a îmbunătăţit, de la pătat, la uniform, apoi albul ochilor, de la culoarea unui pergament vechi, la un alb sănătos, strălucitor, iar în cele din urmă, dispariţia grăsimii din jurul fălcilor şi a umflăturilor din obraji l-au făcut să arate mai tânăr, chiar chipeş. Această transformare l-a stimulat şi l-a adus mai aproape de scopul lui. Era posibil, la urma urmelor, ca această inimă bătrână şi afectată, să se umple din nou de iubire. Sentimentul era îmbătător. Cum supravieţuise atâtor ani de amărăciune şi resentimente, s-a întrebat, când iubirea fusese întotdeauna acolo, aşteptând răbdătoare să fie redescoperită?

Margot începuse să scrie cartea. Recunoştinţa ei faţă de JP, pentru că îi permisese să consulte acele cutii cu documentele familiei, era imensă. Şi-a dat seama, în timp ce bătea la maşina electrică de scris, că nu ar fi putut să încerce să aducă aceste personaje la viaţă dacă nu ar fi fost scrisorile, jurnalele şi registrele ascunse în cutiile aparent

lipsite de interes. Era entuziasmată. O poveste captivantă se derula încetul cu încetul, pentru că această familie era într-adevăr încercată de drame, scandaluri şi succes. Din clipa în care Barton Deverill şi-a construit castelul pe un pământ furat de la familia O'Leary, fusese plantată o sămânță îngrozitoare. O sămânță germinând un vrej de fasole care a dat naştere unor generații de titani şi unei suferințe nesfârşite. JP avusese dreptate. El era Jack din basm, care tăiase vrejul şi adusese sfârşitul moştenirii neamului Deverill. Dacă teoria ei – că obsesia castelului nu le adusese moştenitorilor Deverill decât nefericire – era corectă, atunci eliberarea de această legătură ar fi trebuit să-i aducă lui JP libertatea, şi totuşi nu o făcuse. Îi adusese durere şi un sentiment paralizant de pierdere. Tristețea lui JP îi submina întreaga teorie.

Cu toate astea, nu s-a concentrat asupra finalului, ci asupra a ceea ce scria în prezent. Cuvintele veneau cu uşurință, nu suferise niciodată de blocajul scriitorului, dar era distrasă. De fiecare dată când ridica ochii de pe pagină, îl vedea pe Colm.

Din punct de vedere practic, era greu să țină relația secretă. Îşi petreceau foarte mult timp în compania lui JP şi era dificil să nu se apropie şi să nu se atingă, să evite glumele pe care le înțelegeau numai ei doi, era imposibil să-şi ascundă intimitatea în felul în care se uitau unul la altul. Lui Margot, faptul că nimeni nu ştia despre relația lor, îi oferea spațiul de care avea nevoie. Pentru o femeie care evita angajamentele, secretul o ajuta să nu se simtă constrânsă. Pentru Colm, caracterul secret al relației era frustrant. Se îndrăgostea şi voia să le spună tuturor despre asta.

Momentele împreună erau furate. Noaptea târziu, după ce JP se ducea la culcare. După-amiezile, când Colm putea să-şi ia liber de la muncă şi s-o furişeze în casa lui de la marginea oraşului şi la Fairy Ring, când călăreau împreună,

furând săruturi în spatele pietrelor gigantice, unde erau siguri că nimeni nu i-ar fi putut găsi. Ballinakelly era o comunitate restrânsă. Bârfele se răspândeau precum focul de paie. Nu-şi puteau permite să afle JP, şi de altfel nici bunicii lui Colm, Jack sau Emer, care i-ar fi spus Alanei. Margot a încetat să se mai ducă la O'Donovan's. Nu voia să se întâlnească cu Seamus şi să trebuiască să-şi explice absența. Nu se simțea bine din cauza felului în care se purtase cu el, dar lăsase în urma ei un şir lung de inimi dezamăgite de-a lungul anilor. Seamus era numai una în plus.

Şi cum rămânea cu inima lui Colm? Margot ştia că situația era diferită. Ştia din cauza felului în care se simțea când erau despărțiți. Pur şi simplu ştia, iar asta o speria. La orele mici ale dimineții, când refrenul dimineții o scutura din somn şi deschidea ochii pentru a descoperi că el nu era acolo, avea un sentiment de singurătate pe care nu-l mai simțise înainte. Acest sentiment o speria cel mai tare; sentimentul de pierdere dinainte să fi pierdut.

— Vreau să mă trezesc cu tine dimineața, Colm, i-a spus într-o noapte în care zăceau încolăciți pe canapeaua din bibliotecă, mult după ce JP se dusese la culcare. Ceasul vechi de pe polița de deasupra şemineului indica ora două. Focul scăzuse, devenind de un portocaliu stins. Vreau să deschid ochii şi primul lucru pe care să-l văd să fie fața ta.

Colm a zâmbit cu tandrețe. Era cel mai romantic lucru pe care-l spusese Margot. Inima i s-a umplut de afecțiune.

— Vreau ca fața ta să fie primul lucru pe care-l văd când mă trezesc în fiecare dimineață, a spus el, aşezându-i părul după ureche. Nu vreau să trebuiască să ne ascundem aşa.

— Cât timp o să dormi aici, în casa tatălui tău?

— Atât timp cât tata are nevoie de mine.

— Însă acum e bine, nu ți se pare?

— Nu am crezut niciodată că-l voi căpăta pe tatăl meu înapoi, dar asta s-a întâmplat. Miracolele chiar se întâmplă uneori.

— Nu crezi că poate fi lăsat singur? O are pe doamna B care să aibă grijă de el.

— Nu sunt îngrijorat că se va întoarce la băutură dacă nu sunt aici. Sunt îngrijorat că va fi singur. De-acum s-a obişnuit cu mine.

— Şi eu vreau să mă obişnuiesc cu tine, Colm. Margot a zâmbit, trecându-şi degetele peste marginea maxilarului lui. Vreau să te am toată noaptea, nu doar la începutul ei. Nu vreau să mă strecor afară în miezul nopții, ca un hoț.

„Am făcut asta de suficiente ori până acum, ca să ştiu că nu mai vreau s-o fac”, s-a gândit în sinea ei. Dacă el ar fi ştiut ce lucru semnificativ era pentru ea faptul că îşi dorea ca iubitul ei să rămână!

— În curând, i-a spus. În curând, întreaga noapte va fi a noastră.

Doamna B s-a trezit şi ea la viață. A cules narcise şi le-a aşezat într-un borcan pe masa din bucătărie. Luminau încăperea şi îi ofereau plăcere în timp ce gătea. Muzica răsuna la radio, înălțându-i spiritul şi făcând-o să zâmbească. De fapt, din când în când se surprindea privind în depărtare, un zâmbet discret jucându-i pe buze, în timp ce muzica o transporta în vremurile fericite din copilăria ei, înainte ca războiul civil să-i fi furat bucuria. Dar nu numai muzica şi sosirea primăverii îi făcuseră pasul săltat, era vorba despre atmosfera din casă. Aceasta se scuturase de asemenea de fiorul iernii, un fior care o acoperise cu un strat de gheață invizibil în cea mai mare parte a ultimilor nouă ani. Lordul Deverill era alt bărbat. Doamna B se obişnuise într-o asemenea măsură cu sufletul ursuz şi sobru, care pândise din lumea tenebroasă a nefericirii lui,

încât uitase cât de jovial şi fermecător fusese mai demult. Acum îşi aducea aminte pentru că era din nou în faţa ei, nu la fel de tânăr şi chipeş cum fusese odată, dar cu aceeaşi luminiţă în ochi şi aceleaşi remarci jucăuşe, pline de duh. Era cumsecade din nou, râzând copios, observând frumuseţea din jurul lui şi apreciind-o cu o bucurie exprimată în superlative. Conaşul Colm părea să se fi mutat înapoi la cabană, iar Margot îi vizita frecvent. Cei trei păreau să fie o familie fericită. Doamna B era totuşi îngrijorată în legătură cu ataşamentul tot mai puternic al conaşului Colm faţă de Margot. „Cum s-ar simţi lordul Deverill dacă ar afla?", se întreba ea. Doamna B ştia că era suficient de bătrân ca să-i fie tată, lordul Deverill ştia şi el acest lucru, dar inima vrea ce vrea ea şi nu ai ce face în legătură cu asta.

Spera numai că, dacă şi când aveau să se hotărască să-şi facă publică relaţia, lordul Deverill nu avea să se simtă rănit.

Luna aprilie a adus floarea de cireş peste domeniul castelului, violetele pe pajişti şi cântul cucului în aer, precum şi pe contesa di Marcantonio. Margot avea impresia că era în castel în majoritatea după-amiezilor, îmbrăcată în straie preţioase, întreţinând oaspeţii cu generozitate şi perorând despre „căminul ancestral" al soţului ei. Margot făcea eforturi substanţiale să o evite, dar domnul Dukelow insista ca ea să-şi petreacă timp în prezenţa oaspeţilor pentru că, îi tot amintea, care era sensul faptului de a avea un scriitor aflat în rezidenţă, dacă nimeni nu îl vedea? Avea dreptate. La urma urmei nu plătea nimic şi, după cum se zice, nimic nu e gratis în viaţă.

Ca atare era inevitabil să dea peste contesă la un moment dat. Acel moment a venit într-o după-amiază ploioasă în care Margot se instalase la biroul de lângă fereastră din salonul de desen. Focul era aprins, luminile din încăpere

orbitoare, pășunea de afară întunecată sub nori cenușii care atârnau deasupra ei.

— Draga mea domnișoară Hart, a exclamat contesa, făcându-și apariția în salonul de desen îmbrăcată într-o jachetă roșu aprins purtată peste rochia cu buline pe care o purtase prima dată când Margot se întâlnise cu ea. Bijuterii aurii supradimensionate atârnau în toate locurile accesibile, de la loburile urechilor, la degete, iar unghiile era pictate într-un roșu aprins. A zâmbit entuziasmată, ca și cum Margot ar fi fost o bună prietenă. M-am gândit atât de mult la dumneavoastră! a continuat ea cu accentul austriac sacadat. Mă întrebam cum merge cartea. Nu m-ați contactat, așa că presupun că v-ați finalizat cercetarea.

Margot s-a ridicat în picioare și a strâns mâna osoasă a contesei.

— Acum scriu cartea, i-a spus. Am încheiat cercetarea.

Contesa a arcuit o sprânceană subțire.

— Sper că ați ținut cont de ceea ce am discutat, domnișoară Hart, și veți acorda celor din familia di Marcantonio importanța cuvenită. Contele trebuie să fie recunoscut. La urma urmelor, a trebuit să se retragă și să-l urmărească pe fratele lui vitreg furându-i moștenirea. Apoi a râs, genul de hohot lipsit de veselie, menit să-i ascundă dorința de a intimida. A pufnit ușor. Dar dumneavoastră sunteți istoricul, nu eu. Departe de mine gândul să vă spun *eu* cum să vă scrieți cartea.

— Voi include toate datele relevante, a răspuns Margot rezervată.

Contesa a chicotit, învăluindu-și din nou amenințarea într-un râs fals.

— Să nu lăsați nici un scandal nepomenit, bine? Acestea sunt cele mai bune părți. Familia Deverill este un caz în sine, când vine vorba de indiscreții și scandal.

— Puteți să mă credeți, descendenții care sunt în viață nu se compară cu strămoşii lor. Margot şi-a întors privirea către portretul lui Tarquin Deverill. Sunt mai puțin interesată de trecutul actualului Lord Deverill, ca să fiu sinceră. Este mult prea benign ca să devină o carte bună.

Zâmbetul contesei a şovăit şi privirea a căpătat o intensitate metalică.

— Nu minimizați suferința soțului meu, a şuierat ea. Dacă ați şti cât de mult l-a durut trădarea, nu ați folosi cuvântul „benign” pentru a-l descrie pe JP Deverill. Dar... A făcut o pauză, adunându-se şi recompunându-şi zâmbetul. Dumneavoastră sunteți istoricul. Hotărâți singură ce fel de istoric vă doriți să fiți. Unul care spune adevărul, sau unul care nu o face. De fapt e foarte simplu.

Margot ar fi putut să-i spună câte ceva despre adevăr, dar s-a abținut. Întotdeauna era mai prudent să se situeze pe o poziție de superioritate morală şi să nu permită să fie târâtă în jos de către persoane lipsite de scrupule. S-a prefăcut că afirmațiile contesei nu avuseseră absolut nici un efect asupra ei şi, odată ce aceasta a părăsit încăperea, s-a întors la lucru. Totuşi fumega de nervi. Cum îndrăznea femeia aceea s-o amenințe în acest fel, s-a gândit ea plină de furie. Înainte crezuse despre ea că era numai arogantă şi narcisistă, dar acum îşi dăduse seama: contesa era răutăcioasă.

La sfârşitul lunii aprilie, Margot şi Colm au plecat pe furiş la Dublin în Land Roverul lui Colm, ca să petreacă un weekend împreună. Drumul era frumos pentru că vremea era bună, soarele strălucea, iar dealurile erau de un verde aprins după atât de multă ploaie. Margot se simțea ca o şcolăriță care chiulea, emoționată la început că ar fi putut fi prinsă, apoi entuziasmată pentru că acest lucru nu se întâmplase. Au ajuns în Dublin, pe care l-au găsit împodobit

cu flori albe şi roz, narcise şi lalele. Peste tot pe unde s-ar fi uitat, Margot vedea coşuleţe şi cutii pline cu flori agăţate la ferestre. După mohoreala iernii, peisajul plin de culoare era fermecător.

S-au cazat la un mic hotel de pe o stradă retrasă. Au luat prânzul într-un mic restaurant din centrul oraşului, servind o sticlă de vin fără să se grăbească, ţinându-se de mâini pe deasupra mesei, bucurându-se de sentimentul că pot să-şi afişeze afecţiunea deschis şi liber, fără precauţii. Nu mai erau momente furate, săruturi secrete şi o vigilenţă plină de anxietate, cel puţin pentru un weekend. După prânz s-au plimbat prin St Stephen's Green, aşa cum fac iubiţii obişnuiţi şi nimeni nu le-a acordat atenţie, în afară bătrânilor nostalgici care şi-au amintit de tinereţe şi de caracterul trecător al acestei iubiri tinere şi pasionale.

În acea seară au mâncat în apropierea hotelului, apoi s-au întors în cameră. Au făcut dragoste lent şi senzual. În acea noapte nu trebuiau să se grăbească. Nu trebuiau să plece ca nişte hoţi în toiul nopţii, nu trebuiau să jinduiască unul după celălalt. Când Margot a întins mâna la răsăritul soarelui, Colm era acolo, alături de ea. Şi-a lipit corpul de al lui, şi-a aliniat stomacul cu şira spinării lui Colm şi şi-a strecurat braţul sub braţul lui. Nu se simţea singură şi nu avea sentimentul că ar fi pierdut ceva. A închis ochii şi a adormit la loc, ştiind că atunci când avea să se trezească dimineaţa, el avea să fie tot acolo. Nu-şi dorise niciodată asta înainte.

Margot se trezea de obicei devreme. Colm încă dormea când prima rază de soare a pătruns prin fanta dintre draperii. Ea s-a ridicat din pat şi a făcut un duş. Când a ieşit din baie, el tot nu se trezise. S-a hotărât să se ducă să cumpere nişte produse de patiserie şi să mănânce în cameră. Nu era genul de hotel care să ofere room service.

A lăsat un bilețel pe pernă pentru a-i spune unde se dusese, apoi s-a furişat în linişte afară. Trecuseră pe lângă o cafenea în ziua precedentă, cafenea care avea o vitrină plină de prăjituri şi brioşe care-ți lăsau gura apă, şi acolo s-a hotărât să se ducă. Mirosul de pâine proaspăt coaptă şi cafea măcinată a izbit-o când a deschis uşa. A inspirat adânc, satisfăcută de faptul că era acolo, în Dublin, însoțită de Colm. Numai ei doi. De cum avea să se întoarcă la hotel, avea să-l trezească şi să facă dragoste toată dimineața.

Un bărbat cu păr alb, vâlvoi, i-a zâmbit din spatele tejghelei şi i-a dat bună dimineața cu un puternic accent de Dublin. O ospătăriță îmbrăcată în uniformă roz cu alb îi umplea ceaşca de cafea unui bătrân de la o masă din colț. Bătrânul stătea liniştit de unul singur şi citea ziarul *The Irish Times*. În afară de el nu erau alți clienți. Margot s-a dus la vitrină ca să aleagă câteva produse.

— Astea par proaspete, a spus ea, plimbându-şi privirea peste rândurile de felii de cozonaci, pateuri şi cornuri cu stafide.

— Toate sunt proaspăt scoase din cuptor la răsărit.

— Ce delicioase sunt! Este linişte aici în dimineața aceasta, a spus ea, privindu-l pe bătrânul din colț.

Părea deşirat şi slab, ca şi cum nu ar fi servit o masă bună de mult timp.

— Este unul dintre clienții noştri fideli, a spus bărbatul pe o voce de bas. În scurt timp va fi aglomerat şi n-o să-mi văd capul de treabă. Toată lumea doarme până târziu fiindcă e sâmbătă şi enoriaşii sunt încă la slujba din zori. Cei răi nu se hodinesc, însă, a adăugat el cu un rânjet pe figură.

Margot a ales un corn cu stafide pentru ea şi un pateu şi o felie de cozonac pentru Colm. A ezitat înainte de a plăti. Şi-a imaginat că avea să mai treacă nişte timp până când Colm avea să se trezească, iar mirosul de cafea proaspăt măcinată era prea plăcut pentru a fi ignorat. A comandat o cană şi s-a

aşezat la o măsuță rotundă, unde a început să ciugulească din corn. În scurt timp, bărbatul din colț şi-a împăturit ziarul şi s-a ridicat rigid în picioare. A fluturat ziarul către bărbatul din spatele tejghelei, înainte să-şi târască picioarele afară din local. Margot a observat că era cocoşat, iar pantalonii îi atârnau pe şolduri. Ar fi fost o imagine deplorabilă, dacă nu ar fi avut zâmbetul unui om care are nevoie de puține lucruri în viață ca să fie mulțumit.

— Pun pariu că vine aici de ani întregi, a spus Margot.

— Dumnezeu ştie că vine aici de la fel de mult timp ca şi mine, a răspuns bărbatul. Şi asta înseamnă de când eram un băiețel în pantaloni scurți. Nu ți-ai da seama că este conte privindu-l, nu-i aşa? Şi încă unul *faimos*.

Margot a înțepenit, cu ceaşca de cafea în echilibru, la jumătatea distanței dintre masă şi buzele ei. Nu-şi imagina că erau mulți conți în Dublin.

— Urmează să-mi spui că este contele Leopoldo di Marcantonio? a spus ea.

— Chiar el, a răspuns bărbatul şi s-a încruntat. Pentru numele lui Dumnezeu, de unde ştiți *dumneavoastră* cine este?

— Scriu o carte despre familia Deverill din Ballinakelly, i-a spus ea. Leopoldo a crescut la castelul Deverill.

Bărbatul părea impresionat. Şi-a pus mâinile în şolduri şi a chicotit.

— Ei bine, doamnă, nu-i aşa că-i remarcabil? Doi oameni faimoşi în cafeneaua mea într-o singură dimineață. Stai să-i spun doamnei mele.

— Am întâlnit-o pe soția lui, contesa, a spus Margot, în speranța de a obține mai multe informații.

Omul nu părea să fie străin de bârfă.

— Ştiți că nu ne trece niciodată pragul, a spus el şi s-a strâmbat. Nu-i destul de fițos localul pentru de-alde măria sa.

— Cred că ea s-ar putea să fie dintre cei fiţoşi, a fost Margot de acord.

— Dar el este un domn adevărat, chiar e. Nu are, doamnă, nici un fel de aere.

— Credeam că-şi petrec cea mai mare parte a anului călătorind între casele lor de lux.

El a dat din cap, ca şi cum ideea ar fi fost aberantă.

— Contele e aici în fiecare dimineaţă, indiferent de vreme. Asta face de ani de zile. Au o locuinţă după colţ. Nimic grandios. A trebuit să fac o livrare acolo, nu-i nimic ieşit din comun.

În acea clipă s-a deschis uşa şi câteva doamne în vârstă şi-au târât picioarele înăuntru. Margot şi-a golit ceaşca de cafea şi s-a ridicat în picioare.

— Mulţumesc pentru cafea. Cred că e cea mai bună cafea din Dublin, a spus ea.

Bărbatul a zâmbit.

— Aşteptaţi până-mi gustaţi cozonacul!

Margot s-a întors la hotel şi a găsit draperiile trase şi patul gol. Prin uşa întredeschisă a băii se auzea duşul pornit şi vocea lui Colm fredonând un cântec. Margot a zâmbit şi a pus sacoşa cu bunătăţi pe masă. Şi-a scos grăbită hainele şi s-a strecurat dezbrăcată în baie. Colm era în cabina de duş, cântând o baladă irlandeză pe care Margot o auzise interpretată de formaţia de la O'Donovan's. Când a văzut-o, Colm s-a oprit din îngânat şi a zâmbit.

— Bună dimineaţa, a spus el, trecându-şi privirea peste corpul ei cu o expresie apreciativă pe faţă. Ce privelişte minunată la prima oră a zilei!

Ea a râs.

— Este loc pentru doi?

— Cu siguranţă că este.

Margot a deschis uşa de sticlă şi a păşit înăuntru.

KITTY

Sunt atrasă spre Tarquin Deverill. Tenebrele lui au o suferință care-mi ajunge la inimă şi, în ciuda bădărăniei lui, simt că-l pot ajuta. Nu o pot ajuta pe doamna Carbery. Am crezut că pot, dar nu pot. Poate sunt naivă crezând că-l pot ajuta pe Tarquin. Poate sunt naivă crezând că pot ajuta pe cineva. Nu sunt sigură nici măcar că mă pot ajuta pe mine însămi. Dar nu pot să rezist. Este o nevoie atât de profundă şi stăruitoare, încât este imposibil de ignorat. Am început să stărui mai mult timp în cabana de vânătoare decât în castel, aşteptând ca muzica să-l atragă din întuneric.

Vine şi pleacă şi nici unul dintre noi nu ştie cum se întâmplă asta. Nu îşi controlează spațiul, aşa cum fac eu. Este ca şi cum ar fi ghidat de o forță invizibilă, care îl aduce în acest loc, oferindu-i un răgaz scurt de la peisajul îngrozitor în care sălăşluieşte. Îmi spune că este o cocioabă. Oamenii sunt răi. Nu există culoare, afecțiune, natură, lumină. Este întuneric, spune el. „Întuneric dincolo de puterea ta de imaginație. Întuneric şi sterp."

Dar în decursul săptămânilor de când a început să vină, observ o schimbare treptată. La început era plin de resentimente şi rău, revoltat de prezența mea, ca şi cum aş fi fost un intrus care nu avea nici un drept să fie aici. Apoi a început să comenteze muzica. Să spună că acolo unde sălăşluia el nu exista frumusețe. Că sufletul lui jinduia după frumusețe, la fel cum un muribund jinduieşte după

apă. Zăbovea pe lângă bufet, absorbind notele, întreaga ființă cutremurându-se de emoție pe când muzica atingea ceva dinlăuntrul său – acel spațiu sensibil, adânc îngropat în inima lui, unde nu ajungea întunericul. Şi spațiul a început să crească. Precum o sămânță, a înmugurit într-o tulpină de lumină. Încet şi timid la început, dar apoi cu mai mult avânt, s-a înălțat. Lumina s-a extins şi atunci mi-am dat seama, într-un moment de inspirație, că Dumnezeu e iubire şi iubirea e frumusețe şi că, în timp ce frumusețea îi trezea sufletul, începea să trezească cu blândețe iubirea care era deja în interiorul lui – nu suntem toți, fiecare dintre noi, scântei din Dumnezeu?

Apoi, spre surprinderea mea, a început să manifeste primele semne de regret.

— Presupun că aş fi putut să-mi trăiesc viața mai bine, îmi spune el.

— Cum ai fi putut face asta? îl întreb.

Urmează o pauză lungă în care dă târcoale adevărului, temându-se să se confrunte cu monstrul care este.

— Am avut un fiu. Gabriel era numele lui. Era schilod.

— Ce s-a întâmplat cu el? întreb.

— S-a înecat.

— Îmi pare rău.

— S-a înecat în ziua în care împlinea zece ani.

— Este îngrozitor. Trebuie să fi fost devastat.

Energia lui se contractă. Devine ca o carapace strâmtă în jurul lui, dură şi impenetrabilă.

— Aş fi putut fi mai bun cu soția mea, spune el cu părere de rău. Nu am fost prea blând cu ea.

Data următoare când apare, în cameră sunt narcise. Narcise de un galben aprins, pe care doamna B le-a cules şi le-a aşezat într-o vază de sticlă.

— Nu sunt flori unde locuiesc eu. Nu creşte nimic, mormăie el.

— Acestea sunt frumoase, nu-i aşa? răspund eu. Întotdeauna mi-au plăcut narcisele. Sunt un semn al venirii primăverii.

— A, primăvara, suspină el. Ce n-aş da să fiu într-o poiană, primăvara. Suspină din nou şi simt acel fascicul de lumină din inima lui cum devine puțin mai puternic. Nu am apreciat niciodată florile când trăiam.

— Ce ai apreciat? îl întreb.

Caută un răspuns. Când îl găseşte, nu-l satisface. Meditează la el o vreme, încercând să delibereze dacă să-l divulge. Îi simt ruşinea. Spiritelor le este greu să-şi ascundă sentimentele, când nu au trupuri pe care să le folosească pentru a le masca.

— Este o încăpere frumoasă, nu-i aşa? spune el, ca şi cum ar vedea-o pentru prima dată. Culorile sunt frumoase. Suspină din nou, un suspin adânc, plin de dor. Ar fi frumos dacă ar exista culoare acolo unde trăiesc eu. Nu mi-ar trebui prea multă. Numai o vază cu flori, ca aceste narcise. Sau nişte culoare pe pereți. Sufletului meu i s-a urât de atâta întuneric.

— Spune-mi despre Gabriel, îi cer.

Ştiu că băiețelul este esența suferinței lui.

— Era infirm, îmi spune din nou.

— Cum te făcea să te simți asta?

Atunci se întoarce către mine.

— Cum crezi că mă făcea să mă simt? mârâie el. Nu era natural.

— Nu era natural? replic eu. Nimic din ce creează Dumnezeu nu este nenatural.

— A adus ruşine asupra numelui meu, mârâie din nou şi îmi dau seama că nu este pregătit să recunoască greşelile pe care le-a făcut.

— Îi plăceau florile? întreb.

Tarquin se zgâieşte la narcise şi mica înmugurire de lumină pâlpâie uşor.

— Iubea florile, spune el încet. Iubea natura. Apoi se întoarce şi lumina se stinge. Dar a băgat mâna în iaz ca să mângâie peştele şi s-a înecat. Idiotul!

*

Următoarea dată când vine mă hotărăsc să fiu puțin mai dură cu el.

— De ce crezi că sălăşluieşti într-un loc îngrozitor, în care nu există lumină sau culoare? întreb. De ce nu eşti în rai?

— Nu ştiu, răspunde el. Nu crezi că aş face ceva în legătură cu asta dacă aş ştii?

— Nu s-ar putea oare să aibă de-a face cu viața pe care ai dus-o?

Îşi abate atenția de la muzică şi se uită la mine.

— Am locuit într-un castel frumos. Am avut avuții şi putere. Am avut oameni care au muncit pentru mine, oameni care au depins de mine. Hainele îmi erau făcute din cele mai fine mătăsuri şi catifele. Caii mei erau fiarele cele mai de temut din ținut.

— Dar ai avut un fiu care era infirm, îi amintesc eu. Cum îşi găsea locul în lumea hainelor fine şi a cailor?

— De ce aduci din nou vorba de el? cere să ştie.

— Ai avut şi alți copii, presupun. Şi ei ți-au adus ruşine?

— Desigur că nu.

— Fiul cel mai mare, Peregrine, a moştenit castelul. Sunt sigură că era imaginea ta în oglindă.

— Era tot ce trebuie să fie un fiu, răspunde el.

— Perfect la trup, exact ca armăsarii tăi, îmi imaginez.

— Ştiu ce faci, Kitty Deverill. Încerci să mă constrângi să recunosc că m-am purtat prost cu un schilod.

— Asta ai făcut?

Se uită în altă parte.

— Nu-l voiam în fața ochilor.

— Pentru că era o ruşine.

— Nu era demn de a fi văzut.

— Desigur că nu era, nu în căminul tău opulent, cu mobila ta opulentă şi prietenii importanți.

Ştie cum sună asta şi nu-i place.

— Era încet. Încet la minte, adaugă pentru a se scuza. Numai mama lui putea să-l suporte. Îşi petreceau tot timpul în turn, citind sau plimbându-se în grădină. Ei doi erau tot timpul împreună.

— Ai disprețuit-o pentru asta?

Se opreşte în timp ce caută din nou un răspuns care, atunci când îi apare, nu îl mulțumeşte.

— Nu era o soție pentru mine, răspunde în cele din urmă. Avea inima prea moale. Nu avea ochi decât pentru băiat.

— Îl iubea pe Gabriel, spun eu.

— Da, îl iubea, recunoaşte el. Îşi iubea băiețelul neajutorat.

— Şi o disprețuiai pentru că tu nu-l iubeai.

Se întoarce cu spatele.

— Nu puteam.

Şi iat-o, durerea vinovăției strecurându-i-se în inimă. Conştiința i se trezeşte încetul cu încetul.

— L-ai privit vreodată în ochi, Tarquin?

— De ce ar fi contat aşa ceva? întreabă.

— Ai făcut-o?

— Nu.

— Dacă te uiți în ochii cuiva, vezi dincolo de corp, vezi în suflet. Vezi cine este cu adevărat. Gabriel era un suflet frumos, Tarquin. Soția ta ştia asta.

— Nu mă puteam uita la el.

Muzica ajunge la un apogeu sublim. Tarquin este mişcat de ea. Profit de moment.

— Era numai un băiețel, spun. Un băiețel inocent, care voia numai să fie iubit.

Nu poate vorbi. Rămâne ascultând muzica. Dar observ cum energia i se schimbă. Simt regret. Își așază o mână pe inimă. Știu că nu mai am nimic de spus. Îl las acolo, încercând să înăbușe cu mâna lumina care îi inundă inima, căci această lumină este dureroasă. Aduce cu sine conștientizarea. Nu poate fi evitată. Faptele lui malefice și adevărul urât despre ele ies ușor la suprafața conștiinței lui.

Poate acum își dă seama că este creatorul iadului în care sălășluiește.

CAPITOLUL 16

Dan Chambers a ajuns la hotel în luna mai împreună cu Dorothy, după ce, printr-o coincidență, se îmbarcaseră în același avion care venea de la Londra. Margot era încântată să-i vadă și i-a îmbrățișat cu căldură.

— Am avut o conversație atât de interesantă în taxi, i-a spus Dorothy în timp ce așteptau la recepție. Dan vede oameni morți tot timpul, ce zici de asta?

— Nu întotdeauna, a corectat-o el cu un zâmbet pe figură. Pot să opresc asta atunci când am nevoie.

— Ca pe un televizor, a spus Dorothy. Nu-i așa că e isteț?

Dan era înalt și elegant, cu păr des, grizonant, ochi gri-perlați inteligenți și o față nobilă. Era spilcuit, îmbrăcat într-un costum gri deschis, cu o croială elegantă, cravată

Hermes cu dungi roz şi gri şi pantofi negri cu şireturi, care luceau ca nişte oglinzi. Cu o carismă discretă şi un caracter afabil, era genul de persoană care îi cucerea pe toți cei pe care îi întâlnea, iar Dorothy nu făcea excepție.

— Este chipeş, nu-i aşa? i-a şoptit lui Margot. Deşi sunt suficient de bătrână să-i fiu mamă.

— Cu greu, a răspuns Margot.

I-a surprins privirea lui Dan şi au zâmbit amândoi.

— Vezi deja pe cineva? a întrebat Dorothy interesată.

Margot s-a încruntat.

— Parcă îți era frică de fantome, a spus ea.

— Dan m-a asigurat că sunt prieteni, nu duşmani. Cu toate astea, nu aş vrea să văd una în miezul nopții.

— Acest loc este plin de energia spiritelor, i-a spus el lui Margot. Treaba îmi este ca şi făcută aici.

— Ei bine, vei avea de-a face şi cu mulți oameni. Se pare că localnicii cred că pot să vadă fantome. Nu am întâlnit niciodată atât de mulți oameni superstițioşi într-un singur loc, a răspuns Margot.

— Nu greşesc. E aglomerat, a spus el, plimbându-şi privirea prin hol. Totuşi, este un loc frumos, nu-i aşa?

— Foarte, a fost de acord Margot. Mi-a făcut plăcere să locuiesc aici din ianuarie, de când am venit.

— Întotdeauna cazi în picioare, nu-i aşa? a spus el chicotind.

— Nu este întotdeauna aşa de bine ca aici.

— Sigur că nu. Profită când ai ocazia, asta e filozofia mea.

— Şi a mea, a spus Dorothy. Este minunat să fiu din nou aici. Pur şi simplu încântător.

Margot a urmat-o pe Dorothy până la camera ei de la primul etaj, aproape de scările care duceau la camera din turn a lui Margot. Dormitorul avea un pat cu baldachin, tapet floral în tonuri de albastru şi draperii asortate. Erau

locuri de stat în nişele de la ferestre şi pe geam se vedea o privelişte a grădinii amenajate ca un labirint.

— Spune-mi, draga mea, cum merge cartea?

Margot s-a aşezat pe pat în timp ce Dorothy despacheta.

— O să fie foarte bună, a spus ea. Mulțumită cutiilor cu documente ale lui JP am putut să-i readuc la viață pe toți strămoşii.

— Este o familie extraordinară, a spus Dorothy, agățându-şi paltonul în dulap.

— Cred că îi va face foarte bine hotelului.

— Doamna de Lisle nu este o fraieră. De asta te-a invitat aici.

— Desigur. „Vicleană" este cuvântul pe care l-aş folosi. Şi motivul pentru care mi-a făcut cunoştință cu contesa di Marcantonio.

— Presupun că vrea ca această carte să fie cât de picantă se poate. Scandalul vinde, la urma urmei. Nu trebuie decât să te uiți în tabloide.

— În cazul acesta, nu cred că va obține ceea ce-şi doreşte. Nu va fi acel gen de carte.

— Chiar aşa, Margot. Totuşi, va aduce lumea buluc la hotel, în special americani. Îi iubesc pe irlandezi şi presupun că se bucură şi de un titlu englezesc.

— Vor ca JP să le vorbească oaspeților aici.

— Ce părere are despre asta?

— Nu i-am spus.

— Crezi că este în stare?

— Vrei să ştii dacă a avut o recidivă? Nu, nu a avut. Nu l-ai recunoaşte, Dorothy. Este un alt om.

Dorothy era surprinsă.

— Minunat! Este meritul tău şi al lui Colm că l-ați susținut.

— Colm şi tatăl lui se înțeleg foarte bine.

Dorothy părea îngrijorată.

— Mama lui ştie ce se întâmplă?

— Nu cred. De ce? Nu crezi că s-ar bucura?

— Cred că mai degrabă se bucura de faptul că fiul ei o susținea pe *ea*.

— Colm este şi fiul lui JP. Este al amândurora. Faptul că s-a împăcat cu tatăl lui este un lucru bun. Este un lucru foarte bun că l-a încurajat să-şi schimbe comportamentul. Va fi foarte surprinsă data viitoare când îl va vedea pe JP. A fost nevoie de foarte multă voință din partea lui ca să facă ce a făcut. Ar trebui să sărbătorească asta. Ar trebui, de asemenea, să încurajeze împăcarea. Colm îi iubeşte pe amândoi. Ar fi frumos dacă s-ar putea înțelege cu toții.

Dorothy şi-a închis valiza goală.

— Deci, îl vezi în continuare destul de mult pe Colm, nu-i aşa?

— Destul, a răspuns Margot relaxată.

Dorothy nu s-a lăsat păcălită de nonşalanța ei.

— Am ştiut întotdeauna că voi doi o să vă plăceți reciproc. Este atrăgător, nu-i aşa?

— Ce? Ca Dan? a spus Margot cu un surâs pe figură.

— Dan joacă pentru cealaltă echipă, a răspuns Dorothy cu o privire plină de înțeles. Tu, în schimb, eşti într-o foarte mare măsură genul lui Colm.

— De unde ştii care este genul lui Colm? De unde ştii că el este genul *meu*?

— Pentru că arăți mult prea bine pentru cineva care a stat încuiată în cameră ca să scrie o carte de istorie.

— Am călărit cu JP.

— Ai călărit şi cu Colm.

Margot a oftat.

— Bine, Dorothy. Ai câştigat. Îmi place Colm. Îmi place mult. Dar nimeni nu trebuie să afle că-mi place.

Dorothy s-a aşezat în locul de la fereastră şi şi-a adunat mâinile în poală.

— Înțeleg.

— După cum ştii, Dorothy, este complicat.

Dorothy a dat din cap, plină de compasiune.

— Înțeleg foarte bine cât de complicat este.

— Eşti singura persoană cu care pot să vorbesc.

— Sunt flatată, Margot, de faptul că simți că poți vorbi cu mine ca să împărtăşeşti aceste lucruri. Dar cum e cu mama ta? Nu i te confesezi?

— Mama şi cu mine nu am vorbit de ani de zile. Probabil nu m-ar recunoaşte dacă aş intra pe uşă. Niciodată nu a fost interesată de persoana mea. De fapt, aş merge atât de departe încât să spun că o incomodez. Ultima dată când am văzut-o, ceea ce s-a întâmplat cam acum şase ani, abia aştepta să plec. Are un iubit mai tânăr, aşa că presupun că faptul de a avea o fiică de vârsta mea îi trădează vârsta, pe care se străduieşte probabil din răsputeri să o ascundă.

Margot a ridicat din umeri, apoi şi-a plecat privirea pentru că nu putea suporta compasiunea din ochii lui Dorothy.

— Îmi pare rău să aud una ca asta, a spus Dorothy încet.

— Nu mă mai deranjează. Am grijă de mine însămi.

Dorothy a oftat.

— Ştii, eşti mult mai complexă decât pari, a spus ea.

— Ştiu. Dar încerc să nu las trecutul şi oamenii care m-au adus pe această lume să mă definească. Şi ştii ce? Mi-e bine.

— Cu siguranță că ți-e bine.

— Să mergem jos să bem nişte ceai?

— Ce idee bună!

— Dacă eşti norocoasă, o vei vedea pe contesă, împrăştiind minciuni despre căminul ancestral al soțului ei.

— Sper că da, a spus Dorothy cu un zâmbet pe față. Pare foarte distractiv.

Margot a oftat şi s-a ridicat.

— Nici n-ai idee!

Nu au găsit-o pe contesă în sala de mese, ceea ce a fost o dezamăgire, dar l-au găsit pe Dan. Stătea la intrare, aşteptând să fie condus la masă.

— Te deranjează dacă stăm cu tine? a întrebat Margot.

Dan a zâmbit, încântat să o vadă.

— Ce sincronizare perfectă! a răspuns el.

— Deci, Dan, când ai prima sesiune? a întrebat Margot când stăteau jos şi se bucurau de ceai.

— Mâine, a spus el.

— Ce se va întâmpla? a întrebat Dorothy puțin nerăbdătoare. O să vedem ceva?

— Puțin probabil, a răspuns Dan. Eu sunt cel care vede pentru voi.

— Şi vei vedea fantome?

— Spirite, suflete legate de pământ şi fantome. Sunt sigur că voi vedea câte puțin din toate.

Margot părea derutată.

— Care este diferența dintre ele? Am crezut că o fantomă e o fantomă.

— Sunt diferențe foarte mari, a spus el. Cei mai mulți oameni nu ştiu ce le diferențiază, dar dați-mi voie să vă spun. Şi-a fixat privirea cenuşie asupra lui Dorothy, care se uita la el cu nerăbdare. Ceea ce ați văzut în dormitor era cel mai probabil, un suflet legat de pământ.

— Fantoma care făcea curat? a întrebat Margot, zâmbind către Dorothy.

— Nu e fantomă, a corectat-o Dan. Fantomele sunt pur şi simplu energie captivă aici, în planul pământului. Cam ca o peliculă bidimensională a unei persoane sau a unui eveniment care s-a petrecut în trecut. De exemplu, Anne Boleyn care bântuie coridorul turnului din Londra, nu este ea. Ea s-a dus demult. Este energia ei, captivă din cauza traumei, repetându-se la nesfârşit. În timp se va estompa. Auzi poveşti despre oameni care aud zgomot de lupte în

locuri în care a fost un conflict îngrozitor. Bătălia de pe Somme şi cea de la Hastings sunt numai două exemple. Soldații nu mai sunt acolo, luptându-se sub formă de spirite. Este numai trauma care a rămas şi cumva se repetă într-o buclă.

— Atunci ce este fantoma menajerei mele, dacă nu este o fantomă? a întrebat Dorothy.

— Este un suflet legat de pământ. O persoană care a murit, dar nu s-a dus în lumină.

— De ce nu se duce mai departe?

— Sunt multe motive. Frica de locul în care se duce. O dorință puternică de a rămâne aici. Uneori oamenii nu-şi dau seama că au murit. Există într-o stare ciudată, asemănătoare unui vis, unde nu este timp.

— Atunci cum îşi găsesc calea spre rai? a întrebat Dorothy cu înfrigurare, dorindu-şi foarte mult să nu o sfârşească la fel.

— Până la urmă o găsesc. Mediumuri, ca mine, intervin şi îi ajută să meargă mai departe. Au ghizi spirituali care în cele din urmă ajung la ei. Unele suflete sunt fericite să rămână, crezând că ceea ce au deja este ca un rai pentru ele. Dacă ar şti ce îi aşteaptă în viața următoare, nu ar fi aşa dornice să rămână aici.

— Şi spiritele? a întrebat Margot, mirată de interesul ei sincer pentru un subiect care înainte o plictisea.

— Aceia sunt oamenii pe care îi iubim, care s-au mutat în ceea ce numim rai, şi care se întorc pentru a ne fi aproape. Ca să ne ghideze, să ne ajute în viața de zi cu zi, sau pur şi simplu ca să se bucure de faptul de a fi cu noi. Cei pe care îi iubeşti nu te părăsesc niciodată. Suntem cu toții conectați prin iubire.

— Asta înseamnă că cei pe care îi iubesc sunt cu mine uneori? a întrebat Dorothy cu un zâmbet duios.

— Cu siguranță că sunt, Dorothy, a spus Dan, iar siguranța cu care a spus-o a fost foarte liniştitoare.

— Asta e drăguț, a spus ea. Îmi place să mă gândesc la faptul că mă vizitează din când în când. Dintr-odată zâmbetul i-a dispărut. Şi-a muşcat buza, iar ochii îi trădau o tristețe dintr-un trecut îndepărtat. Este plăcut să te gândeşti că cei pe care îi iubeşti şi i-ai pierdut nu sunt niciodată pierduți cu adevărat.

Margot spera că asta era adevărat. Şi ei îi plăcea să se gândească la tatăl ei, susținând-o ca spirit, deşi nu o susținuse niciodată când fusese în viață. A vrut să-l întrebe pe Dan de ce lucrurile ar sta diferit acolo, sus. Dacă nu îi păsase de ea în timpul vieții lui, de ce i-ar fi păsat brusc de ea acum, când era mort? Dar nu l-a întrebat. Poate că nu o iubise. Poate aşa stăteau lucrurile.

— Când ai pomenit raiul, ai spus: „ce ai numi rai". *Tu* cum l-ai numi? a întrebat Margot.

— Sunt multe niveluri prin care treci înainte să ajungi la Nirvana, a răspuns Dan. Raiul este un loc binecuvântat, plin de iubire, lumină şi frumusețe, dar nu este sfârşitul călătoriei. Este doar o altă etapă de-a lungul căii.

— Cred că aş fi obosită, odată ajunsă acolo, a spus Dorothy, inspirând adânc şi alungând emoțiile care o năpădiseră pe neaşteptate. Cred că aş sta la acel nivel o vreme. Nu mă deranjează să ajung la capătul călătoriei mele. Este un loc drăguț şi aş fi cu oamenii pe care îi iubesc, ce ar fi greşit dacă aş rămâne acolo pentru totdeauna?

Dan a râs.

— Presupun că sufletul tânjeşte după mai mult, a spus el.

— Pare epuizant, dacă mă întrebi pe mine. S-a întins după un sendviş. Sper că sufletul meu nu tânjeşte după mai mult şi mă lasă să mă odihnesc! O să se mulțumească având un loc plin de iubire, lumină şi frumusețe, mulțumesc frumos.

Margot era mulțumită de prezența lui Dan şi a lui Dorothy. Simțea că acum avea aliați în hotel şi nu doar la cabana de vânătoare. Spera că şederea lui Dan avea să fie încununată de succes, astfel încât să fie chemat şi altă dată. Ea era cea care-l recomandase. Dacă nu era bun, domnul Dukelow avea să fie foarte supărat pe ea.

Margot s-a întâlnit cu Colm mai târziu, la el acasă, o căbănuță la marginea oraşului, aşezată în capătul unei alei foarte scurte, ascunsă în spatele unui tufiş des. Se mutase în sfârşit înapoi, ceea ce le dădea libertatea de a se întâlni de fiecare dată când voiau. Lui Margot îi plăcea confortul camerei de zi şi dormitorul de sub streaşină. Se bucura de faptul că erau numai ei doi. În Ballinakelly păreau să aibă foarte mult timp. Nu conta că se întorcea la hotel dimineața. Avea libertatea de a veni şi a pleca după bunul plac. Nici măcar sprânceana ridicată a domnului Dukelow nu o deranja.

Se îndrăgostea. Nu mai permisese niciodată ca asta să se întâmple.

În ziua următoare, Colm s-a dus la muncă, iar Margot s-a dus la cabana de vânătoare, pentru a-l vizita pe JP. L-a găsit aşezat la masa rotundă din colțul camerei de zi, lucrând la ceea ce părea a fi o machetă veche a unui vas. Muzica răsuna din bufet şi pentru prima dată de la începutul iernii, focul nu era aprins. Soarele, cald şi strălucitor, se revărsa prin geamurile ferestrelor cu entuziasmul verii timpurii, încălzind camera şi umplând-o cu un avânt plin de optimism.

JP şi-a ridicat privirea din ceea ce făcea când a văzut-o.

— Bună dimineața, Margot, a spus el cu zâmbetul pe buze. Am făcut asta când eram mic. Cu ajutorul tatălui meu, bineînțeles. M-am gândit s-o repar.

— Tu ai făcut asta? a întrebat ea, privind mai de aproape. Este extraordinar.

— Ei bine, nu aş merge aşa de departe. Este munca unui amator. Dar m-am distrat când am făcut-o. Aveam o slăbiciune pentru vase de când eram copil. Obişnuiam să navighez cu tatăl meu în micuța lui barcă şi să pescuiesc. Navigam şi în jurul coastei, căutând peşteri. Îmi plăcea să aud poveşti despre traficanți.

— Nu ştiam că navighezi.

— Nu navighez. Am făcut asta, dar nu mai fac. Au trecut ani întregi. Cred că de când Colm şi fetele erau mici.

— Poate este şi asta ceva ce ar trebui să reiei.

JP a deschis capacul sticlei de adeziv şi a întins lipiciul pe machetă.

— Nu ştiu. Mi-am regăsit drumul spre călărie, dar nu sunt sigur că-l voi găsi pe cel spre mare.

Doamna B a intrat cu cârpa de şters praful în mână.

— Bună dimineața, don'şoară Hart.

— Ați văzut asta, doamnă B? a întrebat Margot, arătând către macheta vasului.

— O, da. Este uimitor, nu-i aşa? Lordul Deverill a fost întotdeauna foarte talentat.

JP a chicotit.

— Ce m-aş face fără tine, doamnă B, care îmi tot cânți în strună?

Doamna B a râs şi şi-a pus mâinile în şolduri.

— Ia mai terminați cu codeala, stăpâne, a spus ea.

Margot s-a aşezat pe canapea în timp ce JP înfigea piese în machetă cu o mână sigură. Nu trecuse mult timp de când aceleaşi mâini tremurau, s-a gândit ea, în timp ce l-a observat concentrându-se asupra muncii.

— Prietena mea, Dorothy Walbridge, s-a întors la hotel, i-a spus ea.

— Doamna Walbridge? Este prietenă cu Emer O'Leary, a zis JP.

— O cunoşti?

— Nu foarte bine. Este o doamnă drăguță, dacă îmi aduc bine aminte. Englezoaică. Poartă bocanci maro închişi cu şireturi, ca domnişoara Marple.

Margot a râs.

— Da, aşa este.

— Soțul ei a murit într-un accident de maşină.

Margot a fost şocată.

— Asta este îngrozitor! Au copii?

— Au avut o fiică, care a murit de leucemie, cred. Când era tânără. Ştii că a locuit în Buenos Aires?

— Da, mi-a spus asta.

— Cred că are un fiu care s-a căsătorit cu o fată din Anglia, din cauza asta s-a mutat înapoi în Anglia. Sunt anglo-argentinieni. Este una dintre acele femei stoice care îşi continuă viața. Nu intră în depresie şi nu-şi plânge de milă. Îi dă înainte. Astfel de femei au construit imperiul. A chicotit. Nu am ştiut că este şi prietena ta.

— Am cunoscut-o în ziua în care am sosit la hotel. Ea mi-a făcut cunoştință cu Emer. Asta a fost înainte să descopere pentru ce sunt aici. Nu sunt chiar o preferată în casa O'Leary.

— Nici unul dintre noi nu este.

— Dacă ar şti că şi Colm este prieten cu mine, am forma un grup de trei.

JP s-a oprit din lucru şi s-a uitat la ea.

— Dacă ar şti ce om bun eşti, ar vedea dincolo de carte, Margot.

— Ca Dorothy, ea nu m-a judecat niciodată. Margot a oftat, simțind cum îi creşte recunoştința pentru noua ei prietenă. Presupun că familia O'Leary va trebui să citească această carte înainte să-şi dea seama ce om bun sunt.

— Abia aştept s-o citesc, a spus JP.

— Tu vei fi primul, JP!

El a zâmbit.

— Mulțumesc.

Doamna B a intrat cu o tavă cu prăjituri şi ceai.

— Mai am un prieten care a ajuns la hotel, a continuat Margot. Îl cheamă Dan Chambers şi este un medium cunoscut. Stă aici o săptămână şi are organizate multe evenimente şi seminare. Este modalitatea doamnei de Lisle de a profita de fantomele castelului, a adăugat ea chicotind cinic.

Doamna B a pus tava jos şi a început să toarne ceai.

— Va găsi o mulțime de fantome acolo, asta e sigur, a spus ea pe un ton sumbru. Dumnezeu să ne ajute, le simțeam în jurul meu când făceam puțină curățenie. Nu eram nicidecum îngrijorată, pentru că aveam întotdeauna o medalie miraculoasă prinsă la vestă şi o sticluță cu apă de Lourdes în buzunar. Cu siguranță bietele suflete sunt la fel ca noi, unele sunt fericite şi împăcate, altele zbuciumate şi agitate. Domnul să ne aibă în pază, unele ar provoca probleme şi într-o casă goală. Suntem toți unul, morții şi vii, cu un voal subțire între noi.

— Ar fi trebuit s-o auzi pe Kitty vorbind despre spirite, a spus JP, dând ochii peste cap. Dumnezeule, îi dădea întruna înainte despre ele, ca şi cum ar fi avut o conexiune directă cu viața de apoi. Totuşi, dacă prietenul tău este un medium bun, a venit în locul potrivit. Doamna B are dreptate. Castelul e plin de ele.

— Primul eveniment este în seara asta, a spus Margot. Mă întrebam dacă ai vrea să vii cu mine.

JP s-a încruntat.

— Să văd un medium?

— Să vezi un hotel, a răspuns ea cu emfază.

— Aha.

— Cât timp a trecut de când ai fost acolo?

— Nu m-am dus din ziua în care m-am mutat.

Margot a fost şocată.

— Serios? Niciodată de atunci?

El a ridicat din umeri.

— Nu am avut nici un motiv.

Doamna B a aşezat ceaşca lui JP pe masă, lângă el. L-a privit, cu faţa solemnă de îngrijorare. Ea ştia cel mai bine cât îl rănise vânzarea locului.

— Nu aş dezgropa morţii, a spus ea încet.

— Despre care morţi ar fi vorba, doamnă B? a întrebat JP.

— Propriile dumneavoastră fantome, stăpâne. Cele care v-au bântuit afară din castel în primul rând.

Margot a luat cana pe care i-a oferit-o doamna B.

— Nu sunt de acord, a spus ea. Cred că ar fi foarte bine pentru tine să te duci înapoi. Numai lăsând lumina să pătrundă în locurile întunecate alungi frica.

— Nu mi-e frică de castel, a spus JP vesel. Sigur că voi veni cu tine.

Doamna B a tăiat încet prăjitura. I-ar fi plăcut şi ei să meargă la hotel, dar era prea nervoasă. Nu credea că i-ar fi plăcut să vadă căminul neamului Deverill transformat într-un hotel, oricât de somptuos ar fi fost. Cu toate astea, dacă însuşi lordul Deverill nu considera că ar fi fost o problemă în a-l vizita, atunci nici ea nu ar fi trebuit. Avea să aştepte să vadă ce părere îşi făcea el şi apoi poate ar fi putut fi convinsă să se ducă acolo. Întotdeauna fusese curioasă în legătură cu cei care pretindeau să comunice cu morţii. Faţa fratelui ei i-a apărut în minte atunci şi şi-a simţit inima încălzită şi moale. S-a întrebat dacă mediumul ar fi putut să-l contacteze pe el.

În acea seară, Colm şi JP au ajuns la hotel în Land Roverul lui Colm. Erau tăcuţi. Imaginea acelor ziduri de

piatră şi a turnurilor înalte i-a făcut să simtă în piept o angoasă pe care erau incapabili să o exprime. Mottoul familiei, cioplit în piatră, deasupra uşii principale, reprezenta acum un afront, pentru că acest castel nu mai era împărăția neamului Deverill, ci ruşinea lor. JP se simțea ironizat în timp ce se dădea jos din maşină şi păşea pe pietrişul pe care tălpile Deverillilor îl călcaseră timp de mai bine de trei sute de ani. A şovăit o clipă şi s-a sprijinit cu mâna de maşină ca să se echilibreze. Şi-a trecut privirea peste castelul care reflecta amintiri de la fiecare fereastră, precum reflexiile pe apă. Imagini din trecut, atât vesele cât şi triste, şi fiecare amintire îi rupea inima. Putea auzi vocea lui Kitty implorându-l să nu vândă. Putea să-şi audă răspunsul, cum că nu avea încotro. A auzit-o chiar şi pe Alana: „Cum ai putut? Cum ai putut, JP?”

Margot îi aştepta în hol. Când i-a văzut apropiindu-se, s-a grăbit afară. JP era tras la față. Colm era şi el serios. Amândoi erau vizibil afectați. Pentru o fracțiune de secundă, Margot s-a întrebat dacă făcuse bine convingându-l pe JP să vină.

— Nu o să fie uşor, a spus ea, apucându-l de mână pe JP. Dar suntem aici, cu tine.

JP şi-a mutat privirea de la ferestre şi a reuşit să-i arunce un zâmbet firav, recunoscător.

— Nu o să mă termine chestia asta, a răspuns el, îndreptându-şi umerii. O să fac față situației.

— Eşti bine, tata? a întrebat Colm.

— Sunt bine, fiule, a răspuns JP. Hai să vedem ce fantome ies din umbre ca să ne întâmpine!

Portarul, îmbrăcat în haină lungă şi cu joben pe cap, i-a întâmpinat pe stimații oaspeți cu un zâmbet şi un semn din cap, după care a deschis uşa cu mâna îmbrăcată în mănuşă albă. JP a intrat în hol, unde domnul Dukelow aştepta să-l întâmpine. Acesta era în mod evident un moment important

pentru managerul hotelului. Stătea în poziție de drepți, în cel mai bun costum bleumarin al lui, aprins la față, cu ochii căscați şi cel mai fermecător zâmbet pe buze. Lordul Deverill nu a lăsat să se vadă nimic din îndoiala pe care o simțea şi a întins mâna ca un prinț, cu încredere şi amabilitate. Nu avea nimic din infatuarea contesei, ci vorbea încet şi politicos, lăudându-l pe domnul Dukelow pentru treaba grozavă pe care o făcea, căci hotelul arăta splendid. Apoi l-a prezentat pe fiul lui, iar domnul Dukelow i-a strâns mâna lui Colm cu multă vigoare. Margot l-a urmărit pe manager linguşindu-l pe JP, frecându-şi mâinile şi mulțumindu-i pentru onoarea prezenței lui acolo. În ochii cinici ai lui Margot, era prea mult. Domnul Dukelow nu-şi putea stăpâni entuziasmul şi folosea titlul lui JP la fel de mult cum îl folosea pe al contesei. Totuşi, Margot greşea crezând că îl flata excesiv, căci JP părea tot mai înalt cu fiecare compliment pe care-l primea, ca şi cum admirația nedisimulată a domnului Dukelow i-ar fi redat puțin din prestigiul deteriorat. Nu ieşise mult în ultimii ani, şi-a imaginat Margot, şi cel mai probabil îşi imaginase că s-ar fi confruntat cu un public ostil, bârfitor şi dezaprobator. Dar iată-l pe domnul Dukelow spunându-i cât de onorați se simțeau pentru că venise la micul lor eveniment. Rezervase trei locuri în primul rând şi dacă domnia sa ar fi dorit, ar fi fost fericit să-i arate hotelul după eveniment, ca să vadă cu ochii lui tratamentul plin de respect pe care doamna de Lisle îl acordase fostei sale locuințe.

— A vrut să mențină atmosfera unui cămin, să nu pară un hotel steril, i-a spus domnul Dukelow. I se face reclamă ca fiind reşedința familiei Deverill. Sper că atunci când îl veți vizita veți fi de acord că a făcut o treabă fantastică.

— Sunt sigur că aşa va fi, a spus JP.

— Este aşa de bine pentru tata, i-a spus Colm lui Margot în timp ce-l urmăreau pe domnul Dukelow mergând prin

castel spre sala de bal unde, în anii de demult, balurile de vară ale familiei Deverill fuseseră punctul culminant al calendarului anglo-irlandez.

— Mi-am făcut griji să nu fi fost o greşeală că l-am convins să vină, a răspuns ea. Dar nu arată grozav în acest costum? Arată sută la sută ca lordul Deverill din Ballinakelly.

— Sunt mândru de el, a spus Colm. Nu am crezut niciodată că o să spun cuvintele astea. Dar chiar sunt foarte mândru de el.

Margot voia să-l ia de mână. Voia să-l strângă pentru a-i arăta că, la fiecare pas pe care-l făceau amândoi, era alături de ei. Dar nu a făcut-o.

Sala de bal era plină de oameni. Lui Margot i s-a tăiat răsuflarea când a văzut. Rânduri după rânduri de scaune şi abia dacă era vreunul gol. Era ca o sală de teatru, deoarece într-unul din capete se ridicase un podium. Domnul Dukelow i-a condus la locurile lor, din mijlocul primului rând. Margot şi Colm s-au aşezat unul lângă altul. Când JP era pe punctul de a se aşeza, o femeie din rândul din spatele lor s-a ridicat ca să-l salute. Era Dorothy.

— Lord Deverill, a spus ea. Probabil nu vă amintiți de mine, dar...

— Doamnă Walbridge, a răspuns el cu un zâmbet pe față, strângându-i mâinile între palme. Ce plăcere să vă văd din nou!

Dorothy a fost luată prin surprindere. Nu şi l-ar fi imaginat arătând aşa de bine, sau să pară aşa de lucid. Din câte îi spusese Emer, JP era un beţiv jalnic, care se complăcea în milă de sine. Dar în faţa ei era un bărbat complet stăpân pe sine. Un bărbat cu carismă şi încredere şi cei mai fermecători ochi scânteietori albaştri. Chiar şi mirosea a apă de colonie de lămâie. Abia aştepta să-i spună lui Emer.

Margot a simțit o atingere pe mână. S-a uitat în jos şi a văzut degetul mic al lui Colm atingându-i degetul mic. Era un gest minuscul, ascuns vederii, dar care însemna foarte mult pentru Margot. Şi-a mutat atenția asupra scenei şi a zâmbit. În timp ce publicul îl primea pe medium cu aplauze furtunoase, Colm a ştiut că zâmbetul lui Margot îi fusese adresat lui.

KITTY

Sunt surprinsă şi, dacă pot îndrăzni să spun, impresionată să-l văd pe JP în castel din nou. Fratele meu vitreg, pe care l-am crescut ca pe fiul meu şi l-am iubit la fel cum iubeşte orice mamă care a purtat copilul în pântece nouă luni, stă în rândul din față al sălii de bal unde am dansat odată sub candelabrele strălucitoare, în sunetul muzicii interpretate de cele mai bune orchestre din ținut, iar eu sunt copleşită de emoție. Căminul meu, preaiubitul meu cămin, este din nou redat unui Deverill, chiar dacă numai pentru o seară. Dar pare corect să-l văd aici. Este ca şi cum tot ce a fost în neregulă în acest castel este din nou în echilibru. Sigur, este în continuare un hotel, dar cu JP aşezat în rândul din față al sălii de bal, simt că piesa care lipsea a fost aşezată la locul ei. Cu fiul lui alături, simt că universul îmi dă un semn. Moştenirea Deverill va merge mai departe. După JP, va continua cu fiul lui, Colm, şi în timp,

cu fiul lui Colm. Castelul va fi redat acestora, ştiu că aşa va fi. Singura întrebare este cum. Asta nu ştiu.

Stau pe scenă în timp ce Dan Chambers îşi salută publicul. Este un bărbat elegant, blând şi generos. Totuşi, nu-mi dau seama dacă este sau nu medium. Aştept plină de nerăbdare şi, mi-e jenă să recunosc, de cinism, pentru că în viaţă am fost un medium talentat şi foarte mândru de calităţile mele. Mă îndoiesc de faptul că cineva este la fel de bun să comunice cu morţii precum eram eu şi bunica mea, Adeline.

O parte din mine vrea să deturneze această întâlnire. O, necazurile pe care aş putea să le creez dacă el chiar ar putea vorbi cu spiritele. Aş putea să-i dau nume greşite şi să-l fac de râs. E plictisitor unde mă aflu eu, la urma urmei. Sigur, există perioade interesante, cum ar fi atunci când stau de vorbă cu Tarquin Deverill sau când o urmăresc pe doamna Carbery cum îi sperie pe oameni, dar în cea mai mare parte a timpului nu se întâmplă nimic, e ca şi cum ai urmări actorii care joacă o piesă plictisitoare, care nu se termină. La început furia mă ţinea ocupată, faptul că bântuiam mă distra, iar noutatea de a fi la curent cu secretele oamenilor era incitantă. Dar acum m-am obişnuit să exist fără un corp care să-mi limiteze mişcările, iar furia mi s-a diminuat într-o oarecare măsură. Sinceră să fiu, am obosit să fiu furioasă. Este o emoţie care se alimentează pe ea însăşi, ca un şarpe care-şi mănâncă coada. Singura persoană pe care o răneşte, sunt eu. Nu sunt sigură de ce n-am văzut asta până acum.

Mediumul stă în picioare tăcut şi îşi oferă o clipă pentru a se acorda. Ştiu cum e asta. Şi eu obişnuiam să mă acordez când eram vie. Este ca şi cum ai învârti butonul la radio pentru a găsi frecvenţa potrivită. Stau lângă el şi-i şoptesc în ureche: „Moş Crăciun”. Văd expresia de pe faţa lui. Este îngrozit şi nu-i vine să creadă. Deci este medium, până la urmă. Sentimentul de jubilare este înlocuit de unul de vină.

Cum pot eu, o femeie care a adus atâta consolare celor suferinzi cu ajutorul darului meu de a transmite mesaje de la cei decedați, să îmi bat joc de un bărbat care nu vrea să facă decât bine? Brusc sunt copleşită de ruşine.

Sunt pe punctul de a pune lucrurile în ordine şoptindu-mi numele, dar atunci observ o lumină strălucitoare în stânga mea. Mă întorc şi văd o fetiță. O fetiță radioasă. Este strălucitoare. Are părul auriu şi este înconjurată de o aureolă de lumină. Emană un sentiment de iubire atât de puternic, încât mă simt smerită. Mă retrag, ruşinea ascunzându-mă în umbră şi îi urmăresc energia care pluteşte lângă doamna Walbridge. Femeia nu simte nimic. Urmăreşte şi aşteaptă la fel ca restul auditoriului, puțin emoționată, pentru că mediumul stă pe scenă de o vreme, fără să fi spus nimic.

Se uită la doamna Walbridge şi zâmbeşte.

— Ați pierdut o fetiță? întreabă.

Doamna Walbridge se înroşeşte la față. Se uită în spate, nesigură dacă mediumul i s-a adresat ei. Apoi, dându-şi seama că era într-adevăr vorba de ea, se uită înapoi în față şi dă din cap.

— Îmi arată un crin, îi spune el.

Doamna Walbridge îşi duce mâna la gură.

— O chema Lily[6], spune ea.

— A murit când avea treisprezece ani, continuă el. A fost vorba de leucemie? Doamna Walbridge dă din nou din cap. Îmi arată o casă într-o țară cu climă caldă, cu o grădină plină de flori. Înțeleg că este America de Sud. Argentina. Îmi arată un club unde mulți oameni îmbrăcați elegant joacă golf. Îmi spune că îi plăcea să colecționeze mingile, pentru

[6] Crin (în limba engleză).

că erau ascunse în iarba înaltă peste tot pe teren. Apoi râde. Era un struț care obișnuia să le mănânce?

Ochii doamnei Walbridge sunt plini de lacrimi. Dă din cap, apoi râde împreună cu el. Simt iubirea curgând între acest spirit luminos și mama ei și sunt uimită de puterea ei, uimită că un spirit aparent atât de tânăr poate avea o radiație atât de intensă.

— Vrea să nu vă mai simțiți vinovată pentru că ați lăsat-o în Argentina după ce a murit, spune el. Pentru că ea nu este acolo. Este unde sunteți și dumneavoastră. Din public se aude un suspin, căci toată lumea este la fel de mișcată de ceea ce spune bărbatul ca și mine. De fiecare dată când vedeți un măcăleandru care se comportă ciudat, să știți că fiica dumneavoastră vă trimite un mesaj ca să vă aducă aminte că este cu dumneavoastră.

Doamna Walbridge își șterge ochii cu un șervețel. Îi tremură mâna. Fiica ei se apleacă și o sărută pe creștet. Observ cum mama ei este traversată de un fior.

— Tocmai v-a sărutat, spune mediumul.

Văd că acum încăperea este aprinsă de sute de spirite. Nu sunt stinse, ca mine și doamna Carbery, care suntem legate de pământ. Vin din lumea spiritelor și sunt făcute din lumină. Lumină albă, pură. Sunt toate nerăbdătoare să comunice cu cei dragi. Știu ce vor să spună. În această privință, toate spiritele sunt la fel. Vor numai să-i reasigure pe cei dragi că nu sunt moarte, că trăiesc în continuare și că îi iubesc. Este foarte simplu. Într-o încăpere plină de suflete, ca aceasta, este greu de crezut că există oameni care cred că moartea este sfârșitul vieții. Dacă ar putea vedea ce văd eu. Viața ar fi mult mai simplă dacă oamenii ar putea fi siguri că cei pe care îi iubesc și i-au pierdut se mută doar în altă dimensiune, în altă stare a ființei și nu-i părăsesc niciodată. Că aceasta este soarta majorității oamenilor, cel puțin a

celor care au iubire în suflet. Cei care sunt nemiloşi ar trebui să se teamă foarte tare de moarte.

Mediumul trebuie să se concentreze tare ca să distingă fiecare spirit. Se descurcă foarte bine. Fiecare persoană care primeşte un mesaj se simte încurajată. Cei care nu primesc mesaje sunt impresionaţi, purtaţi de acest val enorm de iubire care inundă încăperea. Şi ăsta este lucrul care mă frapează cel mai tare: iubirea pe care aceşti oameni o simt pentru cei care s-au dus şi iubirea spiritelor pentru cei care trăiesc. Iubirea este o legătură care nu poate fi întreruptă şi care îi conectează. Mă uit la JP, care stă liniştit, pierdut în gânduri. Se gândeşte la mine? Sau la tatăl nostru, Bertie, poate? Are o expresie foarte serioasă. Este încruntat. Dar nu-i pot citi gândurile, îi pot percepe numai energia şi este prea multă energie în cameră acum ca să pot percepe altceva în afară de iubire.

Cele două ore trec foarte repede. Mediumul nu poate transmite toate mesajele, dar îi asigură pe cei din public care aveau speranţa de a comunica cu cei dragi că va mai ţine astfel de şedinţe în cursul săptămânii. Spiritele se estompează, oamenii se ridică în picioare şi vorbesc entuziasmaţi unii cu alţii. Margot o îmbrăţişează pe doamna Walbridge, care îi plânge pe umăr. Nu cred că de acum îi va mai fi frică de fantome.

Şi atunci o văd pe „fantoma menajeră”, doamna Carbery. Este pe scenă şi are o expresie derutată. O umbră de femeie mohorâtă, ca un şoricel, urmărind plină de uimire cum încăperea se goleşte de oameni.

Apoi suntem numai noi două şi o femeie tânără care se plimbă printre scaune, ridicând pliante şi făcând curat.

— Isuse Cristoase, despre ce a fost reprezentaţia asta? mă întreabă ea.

— Este medium. Vorbeşte cu morţii, ca noi, şi transmite mesaje celor vii.

— Ca un fel de ghicitor? întreabă ea.

— Să zicem, dar nu exact la fel.

— Preotul ne spunea că oamenii ăştia sunt ca nişte copii răi şi să ne ţinem departe de ei, Dumnezeu să ne ajute.

— Nu, o liniştesc eu. Doar au un dar special.

— Ei bine, în cazul ăsta, eu fiin' moartă, crezi că poate transmite mesaje şi pentru mine?

— Cu cine ai vrea să intri în legătură? întreb eu.

— Cred că mai am o fiică de trăieşte.

Sigur că are.

— Bessie, spun eu.

— Bessie. Micuţa mea copilă pe care a trebuit s-o las în urmă. Bessie, care a avut grijă de mine şi m-a adus înapoi din ghearele morţii după ce Rafferty a fost omorât. Când nu a venit acasă, am intrat în cea mai adâncă şi neagră supărare. În toţi aceşti ani nu am purtat nici un veşmânt colorat. Dumnezeu să mă ajute, biata-mi inimă era frântă în atâtea bucăţi, că numai Sfântul Anthony le putea găsi şi să le pună la loc. După aia viaţa mea a fost o grădină Ghetsimani. Unde e Bessie acum?

— Este în cabana de vânătoare. Încă munceşte pentru lordul Deverill.

— Şi Rafferty? Este în rai?

— Nu ştiu, îi spun.

Doamna Carbery începe să plângă.

— Am crezut că, odată ce voi fi moartă, o să-mi văd iar băiatul. Era unul din motivele pentru care aşteptam moartea şi m-am dus s-o întâmpin. Ce am făcut să merit purgatoriul ăsta? M-am dus la slujbă în fiecare dimineaţă şi am comunicat cu Domnul zilnic. Nu am atins nici o bucăţică de carne în zilele de vineri şi m-am dus la Loch Derg şi Knock[7] la fiecare doi ani. Ce am făcut să merit asta? Ce ar

[7] Locuri de pelerinaj pentru credincioşii romano-catolici din Irlanda.

putea face mai mult de atât orice creştin? Este o profanare, asta este. Îți spun că vei merge în rai dacă duci o viață smerită şi pioasă, dar este o minciună sfruntată ca să ne facă să nu ne răsculăm. Nu există rai. Este numai această existență neclară. Doamne sfinte, nu sunt peşte, pasăre sau hering. Sunt ca ceva ce a fost pus laolaltă în grabă!

Nu ştiu ce să-i spun. Pot numai să o urmăresc neputincioasă în timp ce pleacă să colinde fără țel culoarele castelului şi să-i sperie pe cei care se întâmplă să o simtă.

Apoi sunt atrasă către cabana de vânătoare unde JP, Colm şi Margot iau cina în sala de mese. Doamna B le-a pregătit un festin. Observ cum zăboveşte, dornică să audă cum a fost mediumul. Are o expresie crispată pe față, ca şi cum s-ar lupta să ia o hotărâre legată de ceva important. Aş vrea să-i pot spune că mama ei este în castel şi vrea să comunice cu ea. Îmi este uşor să-i sperii pe oameni, dar îmi este imposibil să-i liniştesc.

— Ce seară extraordinară a fost! spune JP. Prietenul tău, Dan Chambers, are cu adevărat un dar.

Este energic, cu o stare de spirit exaltată datorită atmosferei de prietenie de la hotel. Crezuse că era un paria, dar s-a înşelat. Este lordul Deverill din Ballinakelly, a cărui familie a locuit în castel vreme de mai bine de trei sute de ani. Şi-a dat seama că asta este ceva cu care se poate mândri.

— Sunt sceptică, spune Margot. Dar trebuie să recunosc, după seara asta trebuie să mă mai gândesc.

— Este o mare consolare să ştii că oamenii pe care îi iubeşti, care au murit, nu te părăsesc niciodată. Vreau să spun, nu era nevoie decât să te uiți la fața doamnei Walbridge ca să vezi câtă bucurie i-a adus comunicarea cu fiica ei, spune Colm.

— Este îngrozitor să pierzi un copil, spune Margot cu tristețe. Ştiți, nu mi-a pomenit niciodată de Lillie sau faptul că soțul ei a murit într-un accident de maşină. A avut parte de atât de multă amărăciune în viață şi totuşi, nu ți-ai da seama. Este o persoană aşa de plină de viață.

— Este un dar, spune JP.

A avut şi el partea lui de durere şi învață încetul cu încetul să lase suferința în urmă.

— Dan ar spune că despre asta este viața, le spune Margot. Că suntem aici pentru a ne maturiza prin suferință. Dacă viața ar fi floare la ureche, am fi toți egoişti şi ne-am complace în situație. Suferința ne învață compasiunea şi aprecierea. Cred că probabil are dreptate în legătură cu asta.

— Când este următoarea întâlnire? întreabă JP. Aş vrea să merg din nou.

— Mâine-seară, răspunde Margot.

Doamna B nu mai poate zăbovi. Pleacă discret cu mâinile pline de vase.

— Cu cine ai vrea să comunici, tată? întreabă Colm chicotind. Kitty?

JP se strâmbă.

— Doamne, nu! Este furioasă pe mine pentru că am vândut castelul. Cred că dacă ar apărea i-am simți toți fiorii!

Râd. Dar JP are dreptate, sunt furioasă pe el pentru că a vândut castelul. Cu toate astea, sunt smerită de iubirea transmisă de spirite azi, în sala de bal. Nici unul nu a apărut cu inima împietrită. Nici unul nu a fost furios. Numai iubirea era prezentă. Asta înseamnă că atunci când voi merge mai departe, îmi voi lăsa indignarea în urmă? Voi dori asta? Este un lucru atât de rău să iubeşti castelul atât de mult?

După cină se mută în salonul de desen şi JP pune un disc. Muzica sublimă umple încăperea şi, după cum mă aşteptam, Tarquin Deverill este atras din realitatea lui întunecată. Observ imediat că este diferit. S-a schimbat. Este intimidat. Energia lui este mai puțin densă şi are o textură mai fină, iar el este disperat. Îi simt dezolarea printr-un nor greu care se răspândeşte în cameră şi simt o milă imensă pentru bietul lui suflet chinuit.

De data asta nu caută muzica. Mă caută pe mine.

— Am nevoie să mă confesez, spune imediat ce mă vede. Sufletul îmi este plin de angoase şi nu mai suport.

— Ce te-a inspirat, Tarquin? îl întreb.

— Sunt tulburat. Nu mai suport să stau nici o clipă în locul acela oribil. Nu pot. Nu există culoare, lumină, bunătate, muzică sau flori... Se îneacă şi se apucă de piept. Dar nu merit altceva. Dacă nu mai văd vreodată un lucru frumos, este pentru că atâta merit, dar mă rog pentru iertare.

— De la cine cauți iertare?

— De la fiul meu. De la Gabriel.

— Spune-mi, Tarquin, ce ai făcut?

De fapt nu vreau să aud lucrul oribil pe care l-a făcut, dar ştiu că trebuie să-l forțez să vadă greşelile căii lui şi să permită luminii să intre în sufletul lui întunecat. Este singura modalitate prin care se poate mântui.

Cade în genunchi şi-şi lasă bărbia în piept.

— Mi-am ucis fiul, şopteşte.

Mi se taie răsuflarea. Nu mă aşteptam la asta.

— Ce ai făcut?

— L-am ispitit la iaz de ziua lui. I-am spus mamei lui că-l duc în grădină să se uite la flori. Nu îl scosesem niciodată înainte afară. I-am arătat peştii. Stătea pe burtă, cu mâna întinsă ca să-i atingă. Face o pauză. Îi simt regretul. Se răsuceşte în inima lui ca un ciob de sticlă. Scutură din cap,

dar nu poate alunga amintirea a ceea ce a făcut. I-am împins capul în apă. L-am ținut apăsat până viața s-a scurs din el. Deodată se ridică în picioare. M-am înşelat să cer iertare, spune el. Cum mă pot aştepta ca fiul meu să-şi ierte tatăl pentru o astfel de crimă înfiorătoare? Nu pot. Este dincolo de capacitățile oricărei ființe umane. Mai întâi i-am luat veselia, apoi i-am luat viața. Este de neiertat şi trebuie să sufăr în iad pentru eternitate. Asta merit. Te las acum, Kitty, şi mă întorc în locul pe care l-am creat pentru mine. Aveai dreptate, la urma urmei. Viața pe care am dus-o pe pământ a modelat viața pe care o am acum. Nu poți scăpa de justiție. Nu mă pot învinui decât pe mine.

Inima mi se umple de milă. Vreau să-l ating, această creatură chinuită care a văzut în sfârşit lumina. Începe să se retragă.

Camera este umplută dintr-odată de o lumină orbitoare. Îl simt pe Tarquin repliindu-se. Îşi ascunde ochii din calea luminii. Este prea intensă pentru amândoi. Încetul cu încetul lumina se diminuează şi în cele din urmă putem vedea o ființă de pe altă lume care stă acum în fața noastră. La început cred că este un înger, dar îmi dau seama repede că nu este o ființă angelică, ci un suflet frumos, de o mare iubire şi puritate.

Se uită la creatura chinuită care tremură în fața lui plin de compasiune.

— Tată, spune el.

— Gabriel?

Vocea lui Tarquin e răguşită. Nu-i vine să creadă. Dar eu ştiu că este adevărat. Dacă s-ar fi uitat în ochii băiețelului, ar fi văzut ce vedea mama lui: un suflet frumos, perfect, nepătat.

— Am fost mereu cu tine, tată, spune el. Zâmbetul lui este plin de bucurie, ochii îi strălucesc de iubire. Nu te-am părăsit niciodată.

— Dar eu... Eu...

Tarquin se luptă cu emoția. Nu poate articula cuvintele. Este prea plin de ruşine.

— Chiar şi în locul întunecat în care ai sălăşluit, am fost cu tine. Doar că tu nu m-ai putut vedea. Acum, că ai recunoscut că ai rănit îngrozitor oamenii, ai permis luminii să-ți intre în inimă şi pot să ajung la tine. Sunt aici ca să te iau acasă.

— Acasă? Tarquin îşi trage răsuflarea. Dar de ce îți pasă? Nu, e mai bine să mă laşi în dizgrație.

— Haide. Fiul îi întinde mâna. Te iert. Acum trebuie să te ierți singur.

Tarquin tremură. Întreaga lui energie oscilează de o slabă, dar incontestabilă, lumină. Se răspândeşte în ființa lui, ca o flacără care creşte. Apucă mâinile lui Gabriel şi mă uit plină de admirație şi smerenie în timp ce acest suflet evoluat îl conduce pe tatăl lui în lumea următoare. Lumina dispare şi încăperea revine la atmosfera ei obişnuită. JP, Margot şi Colm stau în jurul mesei, jucând cărți. Habar n-au ce eveniment extraordinar tocmai s-a petrecut în mijlocul lor.

Atunci îmi dau seama că este adevărat. Felul în care alegem să trăim pe pământ creează viața în care ne ducem când murim. Şi este o alegere. Câți dintre noi aleg nechibzuit!

CAPITOLUL 17

Dorothy se simțea de parcă o mare greutate i-ar fi fost ridicată de pe umeri. Lillie era în continuare cu ea. În această seară primise confirmarea. Cum ar fi putut Dan Chambers să știe despre măcălendri? Cum ar fi putut afla numele lui Lillie și boala de care a murit, dacă nu ar fi fost acolo, să-i spună? Lillie nu era o fantomă. Știa asta acum, după ce vorbise cu Dan. Lillie era un spirit vibrant. Aceeași persoană iubitoare care fusese când era în viață, dar fără corpul ei bolnav. Nu se schimbase, nu-i crescuseră aripi și nu devenise pioasă. Era liberă, fericită și plină de pozne. Serios, acei măcălendri erau extraordinari. Nu avea să se mai teamă vreodată de spirite, deși ar fi preferat să nu mai vadă spiritul menajerei vreodată. Era foarte tulburător să te trezești în miezul nopții la tine în cameră și să simți pe cineva acolo. Ar fi preferat ca asta să nu se mai întâmple.

Dorothy era îmbrăcată în cămașa de noapte și capot, pe punctul de a se urca în pat, când s-a auzit o bătaie în ușă. Curioasă cine ar fi putut fi la acea oră din noapte, a întrebat puțin emoționată:

— Cine este?

— Eu sunt, Margot, a venit răspunsul.

Dorothy a presupus că ceva nu era în regulă, dacă Margot avea nevoie de ea la ora unsprezece seara, așa că a deschis ușa. Dar Margot nu arăta ca o femeie în suferință.

— Îmi pare rău că este așa târziu, a spus ea. Dar am vrut să vin să văd ce faci. Adică, a fost o seară extraordinară, nu-i așa?

Dorothy a deschis ușa larg, deodată dornică să vorbească despre ce se întâmplase.

— Intră, a spus entuziasmată, făcând un pas într-o parte.

Margot a intrat în cameră.

— Eu am fost întotdeauna puțin cinică, a spus ea, așezându-se pe pat. Dar în seara asta Dan chiar m-a pus pe gânduri.

Dorothy s-a aşezat pe micuța canapea de lângă fereastră şi şi-a adunat mâinile în poală.

— Este un om foarte dăruit. Adică, cum ar fi putut şti despre măcălendri?

— Exact. A fost uimitor.

Dorothy a zâmbit.

— Au fost atât de mulți oameni în încăpere, dar Lillie a mea a ajuns la mine. A fost întotdeauna o mică descurcăreață.

— E plăcut să ştii că este în continuare cu tine.

— Pentru mine a schimbat totul, a spus Dorothy. Singurul lucrul de care am fost întotdeauna îngrijorată a fost că am lăsat-o singură în Buenos Aires. Din cauza asta am stat aşa de mult timp. Mult mai mult decât aş fi vrut. Pentru că *ea* era acolo. A fost o prostie, sincer. Bineînțeles că ştiam că nu era în mormânt. Credeam că este în rai, dar chiar şi aşa, asta era tot ce-mi rămăsese din ea, mormântul ei cu numele gravat pe placă. A fost îngrozitor să plec. Încă mă doare uneori să mă gândesc la ea acolo, fără cineva care să o viziteze.

— Nu mai ai de ce să simți asta. De fapt, nu e acolo. Este aici. Margot a zâmbit plină de afecțiune. Probabil e aici chiar acum.

— Este un gând plăcut, a fost de acord Dorothy. Este de asemenea încurajator să ştiu unde voi ajunge când mor. Ştii, când ajungi la vârsta mea, te gândeşti destul de mult la moarte.

Margot a părut îngrozită.

— O, Dorothy! Nu te duci nicăieri încă.

— Sper că nu, dar chiar şi-aşa, mă apropii de sfârşitul vieții, nu-i aşa? A chicotit. Nimeni nu scapă de aici viu.

— Mai ai mulți ani de trăit, şi în afară de asta, am nevoie de tine.

— Ei bine, rămân prin zonă cât de mult pot, a spus Dorothy. O ştia de Margot de puţin timp, dar era plăcut să simtă că cineva avea nevoie de ea. Şi era plăcut s-o susţină pe Margot, care nu avea o mamă pe care să se bazeze. Te poţi baza pe mine, a spus ea şi a fost impresionată că constate că vorbele ei erau importante pentru Margot.

— Mulţumesc, a spus Margot, roşind în obraji. Este unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care mi le-a spus cineva.

În trecut, singura persoană pe care Margot putuse să se bazeze fusese ea însăşi.

După plecarea lui Margot, Dorothy s-a întins în pat şi a început să se roage. I-a mulţumit lui Lillie pentru comunicare şi i-a mulţumit puterii responsabile pentru comunicare, oricare ar fi fost aceasta. A trimis o rugăciune şi pentru Margot. Dacă nu era ea, Dan nu ar fi venit la castel. Era bine că el era acolo. Avea să aducă linişte atât de multor oameni aflaţi în suferinţă. Este imposibil să eviţi moartea. Într-o anumită etapă din viaţă eşti atins de ea şi în cele din urmă, moartea ne ia pe toţi. Cât de liniştitor ar fi dacă am şti că nu este un sfârşit, ci o tranziţie!

În următoarea dimineaţă a vizitat-o pe Emer O'Leary în casa ei de lângă mare. Ziua era vântoasă, dar însorită. Nori graşi se îngrămădeau pe cerul azuriu şi dedesubt valurile se ridicau şi coborau brusc, provocând pescarii care ieşiseră pe mare în căutarea capturii zilnice. A luat un taxi chemat de la recepţia hotelului şi a tras în faţa casei O'Leary la ora zece. Emer a salutat-o călduros la uşă. Jack era în pat cu o răceală, i-a spus Emer.

— Nimic serios, sper, a spus Dorothy.

— A fost o iarnă grea, a spus Emer, închizând uşa şi acompaniind-o în salon. Jack iese în fiecare zi cu câinele, indiferent de vreme, şi nu întinereşte.

— Nici unul dintre noi nu întinereşte, a spus Dorothy. Un picior în groapă şi celălalt pe o coajă de banană.

Au stat împreună şi şi-au împărtăşit noutăţile. Apoi Dorothy i-a spus lui Emer despre JP.

— Trebuie să fi renunţat la băutură, a spus ea. Arată foarte bine. Are ochii luminoşi şi coada stufoasă, cum ar fi spus tatăl meu.

— Ce l-a apucat? a întrebat Emer gânditoare. Crezi că e îndrăgostit?

— Tot ce se poate. Nu-mi imaginez că o astfel de transformare poate să se petreacă fără un motiv.

— Dar de cine? Pe cine vede în afară de Margot Hart?

— Sincer, nu ştiu. Poate Colm l-a convins să-şi schimbe obiceiurile.

Emer a ridicat din umeri.

— Nu ne-a spus nimic despre asta. S-a încruntat. A fost şi el acolo aseară?

— Da, au fost JP, Colm şi Margot. Ei trei.

Emer s-a gândit la asta o clipă.

— Margot este suficient de tânără ca să-i fie fiică, a spus cu o notă dezaprobatoare în voce.

— O, nu cred că este îndrăgostit de *ea*.

— De ce nu?

— Pentru că nu e prost.

— Este foarte frumoasă. Bărbaţii se poartă prosteşte când e vorba de femei frumoase.

— Nu cred că este îndrăgostit de ea. Sunt prieteni, a spus Dorothy ferm.

Nu putea să-i spună că Margot şi Colm erau iubiţi. Nu putea trăda încrederea lui Margot.

— Margot nu este prietena lui JP. Îl foloseşte. Sigur îşi dă seama de asta, nu?

— Chiar nu cred asta.

— Eşti foarte naivă, Dorothy.

— Sunt?

— O, da. Margot este o tânără sofisticată, vicleană şi ambiţioasă. Este atât jurnalistă, cât şi scriitoare, şi ştii cum sunt ei, nu? Nu au scrupule. Se joacă cu JP cum se joacă pisica cu şoarecele, îţi spun. Odată ce va termina cartea, o să-şi ia picioarele la spinare.

— Chiar crezi asta? Nu sunt sigură. Are o inimă bună.

Emer a dat din cap. Dorothy era derutată. Nu era genul lui Emer să vorbească pe cineva de rău.

— Poate se folosesc reciproc, a spus Emer. JP o ajută cu cartea ca s-o rănească pe Alana, iar Margot îl foloseşte ca să obţină toate informaţiile de care are nevoie ca să facă această carte cât se poate de savuroasă.

— Cred că va avea tact, a spus Dorothy în apărarea lui Margot.

— O, chiar asta crezi, nu?

— Am ajuns să o cunosc puţin şi intuiţia îmi spune că este de încredere.

Emer a râs.

— Atunci ai căzut şi tu în farmecele ei.

— Sper că te înşeli, a spus Dorothy firav.

— Şi eu, de dragul Alanei.

Atunci Dorothy a înţeles de ce Emer i se opunea atât de vehement lui Margot. Era ca o leoaică care îşi proteja puiul. Dar dacă avea dreptate? Dacă Margot îi păcălea pe toţi? Dacă îl păcălea pe Colm? Femeia a privit în cana de ceai, cu o senzaţie de greaţă în piept. Sigur Margot nu avea cum să fie atât de crudă.

Margot a stat la birou să scrie toată ziua. Mottoul ei era: *Mai întâi scrie, apoi corectează.* Odată ce avea povestea pusă pe hârtie, putea s-o ia de la început şi s-o finiseze după placul inimii. Partea cea mai dificilă era aşternerea datelor pe hârtie. Oricât de plăcut ar fi fost să scrie despre Barton

Deverill, tot era nevoie de disciplină, efort şi multă concentrare. La ora ceaiului şi-a dat seama că avea nevoie să iasă puțin. Să se plimbe în jurul grădinii, să inspire aer curat şi să-şi întindă picioarele. A lăsat teancul de foi A4 care creştea văzând cu ochii lângă maşina de scris şi s-a îndreptat spre parter. Nu a fost surprinsă când a văzut-o pe contesă escortată de domnul Dukelow în hol. Acesta îşi freca mâinile şi zâmbea în timp ce livra complimente în superlative extravagante. Margot s-a ascuns după o coloană ca să-i evite.

— Aş putea să vă ofer salonul privat al doamnei de Lisle, pentru a avea intimitate? întreba el în timp ce treceau pe lângă Margot.

Margot a observat-o pe contesă punând mâna pe antebraţul lui.

— Sunteți prea amabil, domnule Dukelow. Vă gândiți la toate. Nu-i de mirare că sunteți managerul hotelului.

— Fac tot ce pot pentru a mă asigura că oaspeților importanți, ca dumneavoastră, nu le lipseşte nimic.

— Cu siguranță aşa faceți. A suspinat. Cum s-ar descurca doamna de Lisle fără dumneavoastră?

Margot i-a urmărit pe când ieşeau din hol, apoi a ieşit din spatele coloanei. Era ceva foarte deplasat în felul în care contesa pusese mâna pe antebraţul lui. Margot a devenit suspicioasă. Îşi dădea seama când se întâmpla ceva. Cu cât devenea mai matură, cu atât mai ascuțită îi devenea intuiția.

Şi-a croit drum afară. Roisin i-a făcut semn cu mâna din spatele recepției. Toată lumea din hotel o cunoştea foarte bine. Soarele strălucea, iar cântecele păsărelelor umpleau văzduhul. A inspirat mirosul fertil al solului şi s-a bucurat de faptul de a fi afară, după o zi întreaga petrecută în faţa maşinii de scris. Şi-a întins picioarele, plimbându-se pe pajişte. Apoi a privit castelul. Ştia, după ce se uitase pe

fereastra salonului privat al doamnei de Lisle, unde era localizată încăperea. Şi-a muşcat buzele. Ştia că era o imprudenţă, având în vedere că exista riscul de a fi observată de grădinari, dar a simţit o dorinţă puternică de a-i spiona prin geam.

S-a uitat în jurul ei. Nu părea să fie nimeni prin apropiere. Pajiştea era liniştită, împrejurimile tăcute şi nemişcate. Un porumbel singuratic gângurea de pe acoperişul castelului. Spera ca grădinarii să fie ocupaţi în grădina de zarzavaturi şi în seră. Încercând să aibă un aer nonşalant, s-a îndreptat spre castel. S-a prefăcut că priveşte straturile de flori, că miroase plantele, că se bucură de privelişte. Apoi s-a strecurat lângă fereastra salonului doamnei de Lisle. S-a mai uitat o dată în jurul ei. Chiar nu-şi dorea să fie prinsă băgându-şi nasul unde nu era treaba ei. S-a sprijinit de piatră şi a privit prin colţul de jos al geamului.

Imaginea i-a ars retina. A icnit. Contesa şi managerul hotelului erau strânşi într-o îmbrăţişare pasională, sprijiniţi de bibliotecă. Se sărutau, corpurile li se mişcau la unison într-o frecare înfierbântată. Margot şi-a smuls privirea şi s-a grăbit înapoi pe pajişte, cu inima la gură. Exact când a pornit spre copaci, unul dintre grădinari a apărut pe o bicicletă de teren, trăgând după el un cărucior cu turbă. I-a făcut semn cu mâna. Margot i-a răspuns la salut. A răsuflat uşurată. Dacă ar fi rămas numai o clipă în plus la fereastră, ar fi fost prinsă.

Şi-a băgat mâinile în buzunarele pardesiului şi a procesat informaţia pe care tocmai o primise. Contesa îl dorea pe domnul Dukelow, sau altceva? Sigur, soţul ei era bătrân şi decrepit, iar Margot ştia că femeile au nevoile lor, dar domnul Dukelow? Ceva nu se potrivea. Oricât de ridicolă ar fi fost contesa, era cu câteva trepte mai sus pe lanţul trofic decât domnul Dukelow! Margot a grăbit pasul. Abia aştepta să-i spună lui Colm.

Doamna B a ocupat un loc în spatele sălii de bal şi şi-a aşezat poşeta pe genunchi. Încăperea era plină de oameni. Lordul Deverill, Margot şi Colm erau în rândul din faţă, dar ea îşi dorise să vină singură, aşa că nu le spusese că era prezentă. Era bucuroasă că ajunsese devreme, pentru că, dacă ar fi ajuns doar puţin mai târziu, nu ar fi găsit nici un loc. Oamenii stătea în spatele ei şi erau mulţi care intrau în continuare. Se dusese vorba despre Dan Chambers că era foarte dăruit şi oamenii voiau să vadă minunea cu ochii lor. Doamna B s-a uitat de jur împrejur cu timiditate. Şi-a imaginat că fiecare dintre cei prezenţi pierduse pe cineva. Era imposibil să treci prin viaţă fără să fi pierdut persoane iubite. „Toţi ne ducem în cele din urmă", s-a gândit ea.

Dan Chambers a păşit pe scenă. Doamna B a fost surprinsă de înfăţişarea lui. Şi-l imaginase mai extravagant. Mai asemănător unui vrăjitor. Dar el era un bărbat înalt, subţire, suplu ar fi cuvântul potrivit, cu o faţă simpatică, s-a gândit ea. Da, într-adevăr, era simpatic: blând, înţelept şi modest. Faţa cuiva cu o inimă mare şi multă iubire de oferit. S-a îndreptat pe scaun. Dacă Rafferty ar fi venit cu un mesaj, era fericită că ar fi fost transmis de un om ca Dan Chambers. Simţea că se poate baza pe el pentru a spune adevărul. Când Dan a început să vorbească, doamna B s-a ridicat în picioare. Inima a început să-i bată puţin mai repede, mai cu putere, iar palmele au început să-i transpire. Şi-a spus că nu trebuie să aibă emoţii. Dar nu a folosit la nimic. Nu avea emoţii fiindcă exista o şansă de a primi un semn de la fratele ei, avea emoţii fiindcă se gândea că exista posibilitatea de a nu primi un semn.

Spiritele au apărut unul câte unul şi de fiecare dată persoana care a primit mesajul a fost mişcată până la lacrimi. Sentimentul de iubire din încăpere era copleşitor. Doamna B era impresionată. La început spiritele ofereau o dovadă că erau chiar ele, dovadă care-l mulţumea pe cel

îndoliat din public şi îl făcea să icnească uimit. Apoi îşi transmiteau iubirea. De fapt la asta se reducea totul.

Doamna B l-a aşteptat pe Rafferty, dar acesta nu a apărut.

La sfârşitul celor două ore, care păruseră zece minute, Dan a luat o gură de apă.

— Îmi pare rău dacă unii dintre voi sunteți dezamăgiți. Sunt atât de multe spirite în încăpere încât nu pot să le canalizez pe toate. O să fiu din nou aici mâine după-amiază, aşa că vă invit să reveniți. Aceste spirite sunt foarte insistente şi toate vor să vă transmită dragostea lor. O să fac tot posibilul să le confirm pe toate în timpul săptămânii în care sunt aici. Dar pentru aceia dintre dumneavoastră care nu primiți un mesaj, nu disperați. Cei dragi sunt cu voi, vă promit. Iubirea vă conectează cu ei, iar aceasta este o legătură care nu poate fi distrusă.

Doamna B şi-a tamponat ochii şi a pus batista mototolită în geantă, apoi s-a ridicat şi s-a dus înapoi la cabana de vânătoare având inima un pic mai grea şi tristețea mai intensă. „Ştiu că eşti cu mine, Rafferty, şi voi încerca să nu fiu dezamăgită. Mă duc din nou mâine. Sunt sigură că vei veni la mine."

În dimineața următoare, Dorothy i s-a alăturat la micul-dejun lui Margot. Părea puțin palidă.

— Eşti bine, Dorothy? a întrebat Margot, turnând câte o ceaşcă de ceai pentru fiecare.

Dorothy a oftat.

— Sunt bine, mulțumesc, draga mea. Dar am ceva pe suflet despre care trebuie să vorbesc cu tine.

— Desigur. Dă-i drumul.

Judecând după expresia emoționată a lui Dorothy, Margot şi-a dat seama că nu era de bine.

— Este despre cartea pe care o scrii. Sunt îngrijorată că îi va răni pe unii oameni, a spus ea.

Margot a fost uşurată că asta era tot. Era sigură că scria cartea cu suficient tact pentru a evita să rănească pe cineva.

— Chiar nu trebuie să-ți faci griji, a spus ea.

— Nu? Dorothy a privit-o întrebător. Eşti sigură?

— Ştii că poți avea încredere în mine.

— De fapt nu ştiu asta. La urma urmei, nu suntem prietene de prea mult timp.

— Dar ce-ți spune intuiția?

— Să am încredere în tine, a spus Dorothy fermă.

Margot s-a gândit pentru o clipă. Şi-a imaginat că prietena ei vorbise cu Emer O'Leary.

— Uite ce, dacă te face să te simți mai bine, poți citi prima schiță, a sugerat ea. Înainte de a i-o da altcuiva. Ca să fiu sinceră, aş aprecia părerea ta.

Ochii lui Dorothy s-au luminat, pentru că, dacă nu ar fi fost de încredere, Margot cu siguranță nu i-ar fi oferit o avanpremieră.

— Asta m-ar linişti, a spus ea recunoscătoare.

— Este o istorie a familiei, Dorothy. Trecutul recent este numai o mică parte a acestei istorii. O să aleg ce să includ şi ce nu, cu sensibilitate. Nu este o demascare.

— Ştiu. Ai dreptate. Eşti stăpâna peniței tale. Sunt sigură că vei avea tact.

Starea de spirit a lui Dorothy s-a schimbat. I-a revenit culoarea în obraji şi a început să ciripească precum un cintezoi. Şi-a trecut privirea prin încăpere, după care a comentat:

— Este aglomerat, nu?

— Îi merge bine. Îți place sau nu de ea, doamna de Lisle a făcut o treabă foarte bună.

— O treabă excelentă. Spune-mi, ce părere a avut JP despre castel? A fost prima oară când a venit după vânzare?

— A fost prima dată şi pentru el, şi pentru Colm. Au fost amândoi foarte impresionați. Cred că JP a fost surprins de

cât de frumos s-a purtat toată lumea cu el. Cred că avea senzația că întreaga lume îi era potrivnică.

— Nu întreaga lume. Numai fosta lui soție, a spus Dorothy cu un zâmbet plin de regrete. Mă bucur că s-a împăcat cu fiul lui. Nimic nu e la fel de important ca familia.

Margot s-a gândit la faptul că ea nu avea familie.

— Aş spune că nu e nimic mai important decât prietenii, a spus cu hotărâre şi i-a zâmbit lui Dorothy.

Aceasta a răspuns zâmbetului. Cum ar fi putut Emer să sugereze că Margot îşi bătea joc de toată lumea? Dacă ar fi cunoscut-o aşa cum o cunoştea ea, şi-ar fi dat seama ce persoană drăguță era.

Margot stătea de vorbă cu Roisin la recepție, când contesa a apărut în hol. A fost întâmpinată de domnul Dukelow, care i-a strâns mâna într-un salut formal. Margot a căutat un semn al intimității pe care o surprinsese în salonul doamnei de Lisle, dar nu a observat nimic. Contesa s-a dus cu o ținută demnă în sala de mese, unde a fost aşezată la o masă cu şase turişti americani. Aceştia s-au ridicat în picioare la apariția contesei, care a dat mâna cu fiecare dintre ei, zâmbind cu amabilitate şi repetându-le numele, ca să le țină minte, pe când aceştia se prezentau. Păreau încântați să o vadă, electrizați, ca şi cum ar fi avut de-a face cu o persoană de viță nobilă.

— Contesa pare să-şi petreacă din ce în ce mai mult timp aici, i-a spus Margot lui Roisin.

Roisin a rânjit.

— Face bani frumoşi, presupun, a răspuns ea ridicând din umeri.

Margot era şocată.

— Este plătită?

— O, da, a spus Roisin, coborându-şi vocea. Domnul Dukelow o plăteşte pentru faptul că-i întreține pe oaspeți.

Aceştia, desigur, sunt încântați să fie în prezența cuiva care are o legătură cu castelul.

— Nu mi-aş fi imaginat că are nevoie de bani, a spus Margot, ştiind după înfățişarea bietului ei soț că de fapt avea nevoie.

— Nu am de unde să ştiu. Poate pentru ea este mai mult o chestiune de ego să fie admirată de către turişti. Poate pretinde că este castelană. I-ar plăcea cu siguranță. Roisin a pufnit uşor. O să recunosc față de dumneavoastră şi numai față de dumneavoastră, că nu-mi place de ea nici un pic.

— Cred că sunt de acord cu tine, a spus Margot. Dar domnul Dukelow este destul de cucerit de ea, a adăugat, aruncând momeala în speranța de a prinde ceva.

— Este orbit de ea. Dar asta este tipic pentru domnul Dukelow. Se entuziasmează excesiv când e vorba despre oameni importanți. Problema este că uneori nu-şi dă seama de diferența dintre oamenii cu adevărat importanți şi cei care numai pretind a fi! a spus Roisin. Dar nu trebuie să-l vorbesc de rău pe şeful meu, că voi ajunge în iad! A râs. Ar fi mai bine să-l invităm pe lordul Deverill să le vorbească oaspeților. El este autentic, nu-i aşa? Asta ar pune-o pe contesă la locul ei.

*

În acea seară, doamna B a ocupat un loc în sala de bal şi şi-a aşezat geanta pe genunchi. Camera era din nou plină şi din nou s-a gândit la Rafferty şi l-a rugat să-şi facă apariția. Dan a păşit pe scenă şi în încăpere s-a lăsat liniştea. Aerul părea mai dens şi nemişcat. Pulsul doamnei B a crescut din nou. Aproape uitase să respire. Oare fratele ei avea să-şi facă apariția pentru ea în seara aceasta?

KITTY

Stau în spatele mediumului şi observ încăperea din faţa lui, plină de oameni vii şi morţi. Văd spirite care strălucesc de iubire şi observ câteva suflete întunecate, legate de pământ, care au fost atrase aici ca să urmărească spectacolul. Printre ele este doamna Carbery. Clipeşte uimită din cauza imaginii, care nu e asemănătoare cu nimic din ce a văzut vreodată. În comparaţie cu spiritele, este ca o găinuşă maronie. Îşi trece privirea peste oameni, pentru că nu sunt sigură că poate vedea spiritele aşa ca mine. Lumina lor este prea aprinsă pentru ea. Nu-mi imaginez că ar putea s-o suporte.

Când o recunoaşte pe fiica ei, Bessie, este înmărmurită. Faţa ei mică se deschide într-un mic zâmbet. Nu am mai văzut-o niciodată zâmbind. Întotdeauna a fost supărată, cu colţurile gurii coborâte, ochii lipsiţi de strălucire şi trişti. Dar acum capătă o lumină.

— Bessie a mea! exclamă ea. Micuţa mea Bessie!

Încearcă să-i atragă atenţia, dar eforturile îi sunt zadarnice. Bessie stă cu geanta pe genunchi, cu mâna tremurând în timp ce-şi tamponează ochii cu o batistă. Este plină de speranţă, dar se aşteaptă să fie dezamăgită.

Doamna Carbery este disperată. Acum stă pe scenă, chiar lângă medium, dar îmi dau seama că el nu o aude. Atunci realizez că *eu* am puterea de a face ceva şi chiar *trebuie* să fac. Trebuie să-i atrag atenţia mediumului. Dacă nu o pot ajuta să găsească lumina, măcar o pot ajuta să comunice cu fiica ei.

Cu toată voinţa pe care o pot aduna, trimit o undă prin aer şi batista din mâna lui Bessie zboară şi pluteşte ca un porumbel. Oamenii care stau lângă ea icnesc şi un murmur întrerupe concentrarea mediumului. Trimit o nouă undă şi

carafa de pe masa de lângă medium cade, iar apa se împrăştie pe scenă. Murmurul devine mai zgomotos. Mediumul îşi îngustează privirea.

— Cred că cineva încearcă să-mi atragă atenţia, spune el. Ridică mâna. Nu vă temeţi, adaugă el. Este un spirit prietenos. Un spirit disperat să comunice, cred.

Doamna Carbery vorbeşte.

— Vreau să vorbesc cu Bessie, spune ea.

Dar mediumul tot nu o poate auzi.

Acum sunt furioasă. Nu este corect că biata doamnă Carbery, un suflet pierdut şi legat de pământ, nu poate să-i transmită un mesaj fiicei ei. Le trimit un gând fiinţelor superioare, care ştiu că trebuie să fie aici, cerând ajutor. Lumina doamnei Carbery se diminuează şi se retrage în colţul camerei. Acum este atât de mică încât este aproape imposibil s-o distingi printre umbre.

Bessie este în continuare cu gura căscată. Este în alertă, ochii i se plimbă prin încăpere, în aşteptare. Ştie că batista nu a zburat de una singură. Poate simte că un spirit vrea să comunice cu ea. Sau poate este numai plină de speranţă. Nu pot suporta ideea că va fi dezamăgită. Durerea ei este vizibilă în aura din jurul corpului ei. Pot s-o văd şi îmi doresc foarte tare s-o vindec. Mai trimit o cerere de ajutor. „Dacă este cineva aici care poate ajuta, pentru numele lui Dumnezeu, faceţi ceva!”

Şi rugăciunea îmi este ascultată.

O lumină, mai strălucitoare decât toate luminile din încăpere, apare pe scenă. Este lumina copilului infirm care a coborât ca să-şi ajute tatăl, pe Tarquin Deverill. Împreună cu el este un băiat frumos. Trebuie să aibă în jur de şaptesprezece ani. Are părul blond şi ochii de un albastru strălucitor. Are o expresie dulce pe faţă. Mediumul se opreşte din vorbit. Nu poate ignora şi nici să nu simtă acest suflet avansat care stă acum în faţa lui.

Peste încăpere se lasă liniştea. Nu se mişcă nimic. Nimeni nu tuşeşte, nici nu strănută. Nimic. Este ca şi cum toată lumea ar simți prezența acestui suflet frumos.

Mediumul îşi îngustează privirea. Se acordează.

— Am aici un băiat tânăr pe nume Rafe sau Rafferty, spune mediumul.

Bessie scoate un geamăt. Numele i se înfige în piept. Pune o mână pe inimă. Este prea înmărmurită ca să vorbească.

— Este cineva aici care a pierdut un tânăr pe nume Rafe sau Rafferty? întreabă mediumul. Era un tânăr tăcut, atent. Îi plăcea să cânte balade. A avut o surioară pe nume Bessie sau Bess.

Doamna B mai scoate un geamăt. Femeia de lângă ea ridică mâna.

— Cred că doamna este aici, spune ea, arătând către Bessie.

— Tu eşti, nu-i aşa, dragă?

Doamna B dă din cap.

Mediumul se uită la Bessie cu compasiune.

— Spune că a fost ucis în războiul civil. Dar l-a iertat pe bărbatul care l-a ucis, căci nu i-a făcut deloc plăcere să facă asta.

Acum Bessie plânge. Lacrimile i se scurg pe obraji. Este prea şocată de ceea ce spune mediumul pentru a-şi şterge lacrimile.

— Îmi spune că în fiecare seară aprinzi câte o lumânare pentru el şi pentru părinții voştri şi spui o rugăciune. „Până ne vom întâlni din nou, fie ca Domnul să vă țină în palmele sale.”

Sunt mişcată de bucuria care străluceşte acum în pieptul lui Bessie. Este ca o flacără care arde durerea, purificând-o, vindecându-i inima frântă, cu dragoste. Dă din cap, dar în continuare este incapabilă să vorbească.

— Vrea să duci cu tine, pentru tot restul vieții, iubirea pentru el, nu amintirea morții lui sau durerea absenței. Viața este pentru a fi trăită, îmi spune, şi nu vrea să ratezi nici o clipă din ea. Va fi cu tine când vei muri. Te va lua de mână şi te va duce în lumină.

Bessie nu mai vede din cauza lacrimilor. Este copleşită, dar fericită.

Şi atunci se întâmplă un lucru extraordinar. Doamna Carbery iese din umbră. Fiul ei, Rafferty, întinde mâna. Ea îl vede, vede acest suflet strălucitor, iar fața îi este luminată de iubire. Şi eu sunt copleşită. Urmăresc concentrată când o ia de mână şi cei trei, copilul infirm, doamna Carbery şi fiul ei, dispar în lumină.

L-a găsit în cele din urmă. Raiul.

Şi-a găsit drumul spre casă.

CAPITOLUL 18

Pe când vara se apropia, Colm şi Margot îşi menținеau în continuare relaxați relația secretă şi deveneau tot mai mulțumiți. După muncă se duceau să călărească pe dealuri, se sprijineau de pietre la Fairy Ring şi stăteau pe plajă, cu stâncile ferindu-i de vânt şi bucurându-se de o băutură pe care o aduceau cu ei în termos. Considerau că aceste locuri erau ale lor, fără să-şi dea seama de nenumărații iubiți din trecut care le revendicaseră.

JP nu mai avea nevoie de supraveghere permanentă. Era fericit şi ocupat – în grădină, călărind şi, după cum se aflase, în discuţii cu domnul Dukelow despre posibilitatea de a vorbi după cină oaspeţilor de la hotel despre trecutul său. Contrar a ceea ce crezuse Margot, ideea nu i se părea respingătoare deloc, iar banii cu siguranţă reprezentau o tentaţie. Doamna de Lisle ar fi plătit bani frumoşi pentru un Deverill, mult mai mult decât îi dădea contesei.

Trecuseră săptămâni bune de când Margot nu se aventurase în localul O'Donovan's. Nu îl mai văzuse pe Seamus şi a presupus că el nu avea nici o idee despre relaţia care înflorise între ea şi Colm. De obicei îi abandona pe bărbaţi fără să privească în urma ei. Dar pentru că se afla în continuare în Ballinakelly, asta nu era o opţiune. Spera că Seamus era genul de bărbat care de asemenea nu privea în urmă.

Cârciuma era plină în această seară de sâmbătă. O formaţie cânta. Atmosfera era exuberantă. Colm a găsit pentru ei o măsuţă în colţ, după care s-a dus la bar să cumpere băuturi. A schimbat două cuvinte cu Seamus, care s-a uitat la Margot. Aceasta i-a zâmbit. Seamus a zâmbit la rândul lui, iar Margot a văzut imediat confuzia din privirea lui. Ştia la ce se gândea. Nu era naiv. Vedea cum înţelegea ce se întâmplă. Apoi bărbatul s-a întors către Colm şi a început să toarne băuturile. Cei doi au mai stat de vorbă, aparent cu nonşalanţă, dar faţa lui Colm s-a întunecat brusc şi i-a aruncat o privire lui Margot. Aceasta a simţit cum o înţeapă pielea din cauza neliniştii. S-a întrebat ce-i spusese Seamus, dar nu a trebuit să se întrebe prea mult timp, deoarece Colm s-a întors la masă, a pus jos băuturile şi s-a aşezat pe scaunul din faţa lui Margot.

— Deci când aveai de gând să-mi spui că te-ai culcat cu Seamus O'Donovan? a întrebat încet.

Instinctul ei de autoapărare s-a activat.

— Nu aveam de gând. Nu are relevanță, nu?

Colm a dus halba la gură şi şi-a unit sprâncenele.

— O, deci nu aveai de gând să-mi spui, asta vrei să zici?

— Nu aveam de ce să-ți spun, nu-i aşa?

— Aş fi preferat să fi auzit de la tine decât de la Seamus.

Margot a ridicat din umeri.

— S-a întâmplat la începutul lui ianuarie, Colm. Adică în urmă cu patru luni. M-am culcat cu el de puține ori. Nu a însemnat nimic. A suspinat. Nu a dat dovadă de prea multă clasă spunându-ți.

Colm a privit-o îngrijorat.

— Asta faci, Margot? Te culci cu bărbați, după care îi arunci la gunoi?

— Asta este ceea ce fac majoritatea bărbaților, dacă nu mă înşel. De ce ar trebui ca femeile să fie diferite? Sigur, m-am bucurat de câteva interacțiuni scurte, *tu* nu?

Ştia că nu avea să-i placă asta, majorității bărbaților nu le plăcea, dar nu avea de gând să ascundă cine era.

Colm nu era sigur cum să-i răspundă. Ştia că argumentul ei era valabil – avea tot dreptul să se culce cu toți bărbații cu care voia să se culce, dar asta îi făcea stomacul să i se strângă.

— Seamus nu este prea încântat de asta, a spus el, încercând să se concentreze asupra acestui amant, nu asupra altora pe care îi avusese în trecut.

— Ne-am bucurat de o aventură scurtă şi ne-a făcut plăcere. Nu avea să fie niciodată mai mult de atât.

El s-a încruntat din nou.

— Asta sunt, Margot? O aventură scurtă?

— Ştii că însemni mai mult pentru mine, Colm.

— Din câte ştiu, vei pleca atunci când îți termini cartea, iar eu nu voi mai auzi de tine.

Margot s-a întins şi l-a atins pe mână.

— Vreau să fiu cu tine. Ştii asta.

Colm s-a uitat în stânga şi-n dreapta, apoi a apucat-o de mână şi a strâns-o.

— Aş vrea să ne facem publică relația, a spus el. Furişatul ăsta mă înnebuneşte.

— Şi eu aş vrea.

— Atunci hai s-o facem.

— Trebuie să ne facem griji pentru tatăl tău?

Colm a oftat.

— Nu ştiu. Nu vreau să-i provoc o recidivă.

Margot a dat ochii peste cap.

— Mă place, dar nu mă *iubeşte,* Colm. Asta este numai interpretarea doamnei B. Îl fac să râdă şi suntem prieteni buni, dar te asigur că nu este interesat de mine în felul acela.

— Nu ai văzut cum se uită la tine?

— Cu afecțiune.

— Nu, hai să păstrăm secretul deocamdată, a sugerat Colm, dându-i drumul mâinii.

— Seamus ştie, a spus ea, văzându-l pe Seamus cum se uita la ei. Se uită la noi.

— Asta este din cauză că nu ai fost drăguță, Margot, a răspuns Colm dojenitor. Ar fi trebuit să-i spui.

— Despre noi?

— Nu, că nu mai voiai să te culci cu el.

— Nu fac asta, a spus ea. Este neplăcut.

— Când te vei hotărî că nu mai vrei să te culci cu mine, aş aprecia un avertisment.

— Colm, asta este ridicol!

— Este?

— Da, a spus ea zâmbind. Cred că întotdeauna o să vreau să mă culc cu tine.

— Crezi? a zâmbit şi el în cele din urmă.

Ea a dat din cap.

— Haide. Hai să mergem la tine şi o să-ţi arăt cât de sigură sunt de asta.

Era trecut bine de ora trei dimineaţa, când domnul Dukelow a condus-o pe contesă în castel pe vechea uşă din spate, a servitorilor. Această intrare nu era folosită niciodată şi a trebuit să dea la o parte iedera care o ascundea. Noaptea era neagră şi adâncă. Nu era lună, numai micuţa lumină de la lanterna pe care o avea pentru a le lumina calea. Cei doi s-au furişat pe coridor şi au urcat pe scara de serviciu. Această parte din hotel nu fusese amenajată în modul somptuos în care fuseseră aranjate zonele destinate oaspeţilor. Podelele erau acoperite cu linoleum, pereţii erau albi şi becuri fără abajur atârnau din tavan. Obiectele erau acoperite cu un strat gros de praf, iar pe jos erau movile de frunze uscate care fuseseră la un moment dat împinse de vânt înăuntru şi fuseseră lăsate acolo. Era de asemenea frig. Dar asta nu i-a descurajat. Nu au vorbit, s-au furişat ca nişte hoţi, încetişor şi în linişte, au pătruns mai adânc în castel până au ajuns la baza unei scări care ducea la mica suită de camere din vârful turnului de vest.

Aici au ezitat o clipă.

— Eşti sigur că nu este aici? a şoptit contesa.

— Absolut sigur. După cum ţi-am spus, este acasă la Colm Deverill.

Contesa şi-a curbat buzele într-o expresie de dispreţ.

— Se culcă cu el, nu-i aşa?

— Da, a confirmat domnul Dukelow. Crede că nu ştie nimeni.

Contesa a zâmbit, iar buzele ei subţiri s-au transformat într-o linie.

— Cât de satisfăcător!

Erau atenţi să păşească în linişte. Când a ajuns sus, domnul Dukelow a ridicat zăvorul şi a împins încet uşa ca

să se deschidă. Înăuntru era beznă. A plimbat lumina prin salon. Draperiile nu fuseseră trase, ceea ce era o dovadă clară că locatarul nu era prezent. A păşit în interior cu încredere, urmat de contesă, care a dat jos gluga pelerinei şi a oftat. Domnul Dukelow a intrat în dormitor şi a luminat patul cu lanterna. Nu fusese atins de dimineaţă, când menajera îl aranjase. Fasciculul de lumină a dezvăluit ceea ce căutau. Teancul de foi A4 care fuseseră aşezate ordonat lângă maşina de scris.

Contesa a icnit când le-a văzut. A răsturnat teancul de hârtii şi a ridicat ultima filă. I-a făcut semn domnului Dukelow să se apropie.

— Luminează aici, a cerut ea. El a făcut ce i se ceruse. Contesa a scanat foile cu lăcomie.

— Ce zice? a întrebat bărbatul.

Contesa a izbucnit frustrată:

— Scrie despre bătrânul Hubert şi Adeline. Ei bine, va trebui să ne întoarcem peste câteva săptămâni, după ce va fi scris mai mult.

Doamna B nu mai era aceeaşi femeie care fusese când stătuse în sala de bal, cu geanta pe genunchi, cuprinsă de o învălmăşeală de nerăbdare, speranţă şi groază. Era mai uşoară şi, cel mai surprinzător, voioasă. Acesta era un cuvânt pe care nimeni nu l-ar fi folosit ca s-o descrie pe Bessie Brogan. Dar era voioasă. Voioasă, veselă şi plină de bucurie.

Lordul Deverill observase imediat schimbarea. Când doamna B se întorsese la cabană în seara aceea, cu ochii umezi şi visători şi inima debordând de emoţie, o aşezase pe scaun în bibliotecă şi ascultase cu atenţie. Doamna B plânsese din nou în timp ce povestise, dar după aceea nu se întinsese nici măcar o dată după batistă; nici o dată.

A continuat să aprindă lumânările votive din dormitorul ei şi să repete rugăciunea, după cum făcea în fiecare seară, dar acum închidea ochii şi îl simțea pe iubitul ei frate alături de ea. Ştia că era acolo. Aşa spusese el, nu? Era chiar alături de ea şi avea să fie până ce timpul ei pe pământ avea să se termine şi avea să fie şi ea chemată acasă.

Doamna B dansa pe muzica ce răsuna din radioul ei. Bătea din picioare, îşi unduia şoldurile şi mişca din umeri în timp ce gătea şi spăla. De asemenea fredona. Asculta balade şi îngâna cu bucurie. Avea inima plină şi simțea nevoia să exprime acest sentiment. Muzica îi permitea să facă asta fără inhibiții pentru că acum, când conaşul Colm se mutase la el acasă, nu mai intra nimeni în bucătărie.

Cabana de vânătoare ieşise din umbră, la fel cum pământul fusese eliberat de frigul şi umezeala iernii pentru a fi năpădit de primăvară. Atmosfera părea călduroasă, nu doar datorită începutului verii, ci din cauza bucuriei. Doamna B ştia că despre asta era vorba. Casa era fericită, iar ea şi lordul Deverill erau fericiți în interiorul ei.

Într-o după-amiază, la începutul iunie, Margot, Colm şi JP stăteau pe terasă, bucurându-se de nişte răcoritoare înainte de cină. Aerul era înmiresmat şi călduț, lumina chihlimbarie era blândă în timp ce soarele dispărea încet în spatele castanilor sălbatici. Era o după-amiază perfectă de vară, genul de seară la care să te gândeşti cu nostalgie toamna, când vânturile de octombrie izgonesc căldura. Grădina era în formă perfectă, plantele încă tinere şi fragede, tufişurile tunse şi trandafirii de Himalaya în plină floare, cățărându-se cu înverşunare până în vârful paltinului. În atmosferă plutea sentimentul optimist al schimbării în bine. Doamna B îi privea cum râdeau şi flecăreau în timp ce porumbeii gângureau pe acoperiş, iar cerul devenea roz. Tocmai

adusese o nouă carafă de limonadă, când JP a anunțat că avea nişte noutăți de împărtăşit.

— După expresia pe care o ai, sunt veşti bune, a spus Colm.

— *Sper* că sunt veşti bune, a răspuns JP, aşezându-şi paharul pe masa de lângă bancă. Am de lucru.

— O să iei cuvântul la castel, a spus Margot. Cred că este nemaipomenit.

— Da, am vorbit cu doamna de Lisle. Este foarte nerăbdătoare şi mă va plăti foarte bine. Exagerat de bine, aş spune.

— Cred că este o idee nemaipomenită, a spus Colm.

JP s-a uitat la Margot.

— Dar mai e ceva. Vedeți voi, am o idee.

— Şi care ar fi aceea? a întrebat Margot.

— Ce-ar fi ca noi să facem o prezentare împreună? Tu spui poveşti despre trecut şi despre ce au făcut strămoşii, iar eu vorbesc despre cum era să trăieşti la castel. Cred că împreună am realiza un duo bun. Ce părere ai?

Colm s-a uitat la Margot. Ea se aşteptase la asta şi reflectă clipă. Ce avea de pierdut? JP avea dreptate. Ar fi făcut o pereche nemaipomenită, completându-se cu o combinație de istorie şi experiențe personale. Era exact genul de alăturare care i-ar fi plăcut doamnei de Lisle.

— Ai făcut această sugestie? a întrebat Margot.

— Nu încă. Am vrut să te întreb pe tine mai întâi.

— Cred că ar fi distractiv să facem ceva împreună. Ce-ar fi să am o discuție cu domnul Dukelow şi să văd ce părere are?

Doamna B a simțit un junghi de îngrijorare. Lordul Deverill încă nu ştia că fiul lui şi Margot aveau o relație. Ştia cât de mult ținea el la Margot, afecțiune care nu ar fi făcut altceva decât să crească dacă ar fi început să lucreze împreună, a presupus ea, şi era îngrijorată că atunci când

avea să afle adevărul, avea să se simtă rănit. Sigur, era suficient de bătrân ca să-i fie tată, dar asta nu a oprit niciodată inima din a simți ce simte. Nu aveai cum să controlezi aşa ceva. S-a întrebat când aveau să iasă din ascunzătoare cei doi tineri. Nu puteau să-şi țină relația secretă pentru totdeauna, nu-i aşa?

Domnul Dukelow tremura în mod vizibil de entuziasm când Margot a sugerat ca ea şi lordul Deverill să facă nişte prezentări după cină. I-a dat imediat telefon doamnei de Lisle.

— Am o idee genială.

Când i-a spus doamnei de Lisle despre ce era vorba, ea s-a arătat extrem de încântată.

— Vezi, acesta este motivul pentru care angajez oameni ca tine, domnule Dukelow, a izbucnit ea. Ai înțeles exact despre ce este vorba aici. Îmi place foarte mult. Întotdeauna am considerat că doamna contesă este o impostoare, deşi turiştii au crezut-o. Totuşi îi poți spune că nu mai avem nevoie de serviciile ei. Avem persoana autentică. De un Deverill avem nevoie. Întotdeauna am avut nevoie de un Deverill şi dumneata, domnule Dukelow, ai reuşit să-l obții. Margot şi lordul Deverill o să se vândă ca pâinea caldă. O să pun imediat echipa de marketing la treabă.

Domnul Dukelow nu era fericit că trebuia s-o dezamăgească pe contesă. Femeia nu avea să se bucure deloc pentru asta.

— Sunteți sigură că nu ar trebui să o păstrăm pe contesă pentru petrecerile cu ceai? Sunt foarte populare, ştiți.

— Nu mi-a plăcut niciodată de ea, Dukelow. Dar era bună pentru afacere. Nu mai este bună, aşa că te rog să faci ce te-am rugat, bine?

— Desigur, doamnă de Lisle. Şi-a încleştat fălcile ca să se abțină. I-ar fi plăcut să se fi luptat mai mult pentru contesă,

dar doamna de Lisle era o femeie căreia nu-i plăcea să fie contrazisă. Domnul Dukelow a adăugat: Va trebui să o plătim cumva pe domnişoara Hart, a adăugat el.

— Sigur că o vom face. O vom plăti bine. La urma urmelor, ni l-a dat pe Chambers şi ce succes s-a dovedit să fie! Tipa e dinamită. Aşteaptă să vezi când va ieşi cartea. Va aduce o grămadă de oameni la hotel. Când te gândeşti că îi vor strânge mâna chiar lordului Deverill. Super! Asta este, a suspinat doamna de Lisle cu satisfacție. Am ştiut întotdeauna că acest castel va fi nestemata din coroana mea.

Domnul Dukelow a aşteptat până când contesa a găzduit ultima petrecere cu ceai ca să-i spună veştile proaste. Aceasta l-a privit terorizată.

— Nu înțeleg, a răspuns. Mă concediezi?

Se uita la el cu fața albă, nevenindu-i să creadă.

— Mi-e teamă că doamna de Lisle nu mai crede că...

— Angela de Lisle! Nu mă poate trata în acest fel. Este dezgustător! Ea a fost cea care m-a rugat să le dau clienților ei o idee despre ce înseamnă aristocrația şi istoria. Nu cred. Nu are cum să fie adevărat.

— Mi-e teamă că este, contesă. Am vorbit cu dânsa azi-dimineață.

Şi-a îndreptat rochia şi şi-a încrucişat brațele.

— Niciodată în viața mea nu am fost tratată cu o asemenea lipsă de respect. Aşteptați numai ca soțul meu, contele, să afle despre asta. Va fi furios. Nu se ştie ce este în stare să facă!

— M-am luptat pentru dumneavoastră, jur. Dar nu a vrut să se răzgândească.

— A uitat cumva cine sunt? Soțul meu a crescut în acest castel. Este, de drept, al meu. Ar trebui să găzduiesc serate private şi dineuri şi petreceri în grădină şi... A inspirat,

copleşită dintr-odată de emoție. Eu ar trebui s-o concediez pe Angela de Lisle, nu invers. S-a încruntat la Dukelow. Sunt persoana cea mai apropiată de istoria acestui loc pe care o veți găsi. Dacă eu nu le voi da oaspeților hotelului să guste un pic din izul istoriei, atunci cine o va face? a zâmbit triumfătoare.

Domnul Dukelow şi-a frecat bărbia. Ei bine, avea oricum să afle până la urmă.

— Lordul Deverill, a răspuns el.

— Lordul Deverill? Bețivul ăla bătrân? A râs disprețuitor. Acum chiar că le-am auzit pe toate.

— De fapt, nu mai bea, i-a spus bărbatul, în timp ce ei îi cădea fața, iar el nu simțea nici un pic de satisfacție. Va vorbi împreună cu Margot Hart.

Contesa nu ştia ce să spună.

— Ei bine, să nu veniți la mine când toate astea se vor duce de râpă. Nu mă voi întoarce!

Şi-a ţuguiat buzele şi a oftat ca un copil bosumflat.

— Îmi pare rău, contesă. Chiar îmi pare rău. Dacă ar fi după mine, ați găzdui dineuri în fiecare seară.

— Nu ți-ai permite să mă angajezi, a şuierat ea. Apoi, aducându-şi dintr-odată aminte că avea nevoie în continuare de domnul Dukelow pentru cealaltă chestiune legată de cartea lui Margot Hart, şi-a trecut o unghie purpurie peste bărbia lui. Nu ar trebui să te învinovățesc pe tine, Terrence, a spus ea încet. Ştiu că şi pentru tine trebuie să fi fost foarte greu.

Uşurat de faptul că nu avea de gând să plece din viața lui, domnului Dukelow i-au căzut umerii şi a apucat-o pe mână.

— Ştii cât de mult te ador, contesă. A aşezat un sărut pe pielea ei palidă. Dacă pot face ceva ca să mă revanşez...

Ea a zâmbit.

— Poți, a răspuns fără ezitare. A rămas o mică chestiune nerezolvată.

Margot şi JP au conceput un format pentru prezentarea lor, prin care ea urma să prezinte familia spunând povestea lui Barton Deverill şi a construirii castelului, plus poveştile amuzante despre descendenţii ulteriori, apoi avea să se retragă şi să-i lase loc lui JP. El avea să le spună oaspeţilor poveşti despre bunicii lui, Hubert şi Adeline Deverill, şi cum a ajuns să moştenească castelul de la mama lui, Bridie, contesa di Marcantonio, care îşi începuse viaţa în calitate de menajeră. Era o poveste grozavă.

Primul eveniment era programat la sfârşitul lui iunie. În ajunul premierei au repetat pe terasă, rafinându-şi discursurile până au ajuns să fie capabili să le prezinte cu încredere şi fără ezitare. Margot era obişnuită cu vorbitul în public, dar JP era un novice. Totuşi, pregătirea a dat rezultate, având în vedere că repetiţia cu costume pe care au dat-o în faţa lui Colm şi a doamnei B s-a desfăşurat fără nici un obstacol. Chiar au răspuns fără ezitare celor mai impertinente întrebări pe care le-au putut inventa Colm şi doamna B.

Cu toate astea, una este să ţii un discurs în faţa prietenilor şi a familiei şi cu totul altceva să fii în faţa unei încăperi pline de străini.

În ziua evenimentului, JP era emoţionat, după cum era de aşteptat. Şi-a găsit de lucru în grădină, încercând să nu-şi privească ceasul, pe când timpul trecea ca de obicei, aducându-l mai aproape de evenimentul de care începea să-i fie groază.

— Ce crezi, doamnă B? M-am pripit puţin când am fost de acord cu asta? a întrebat-o când a intrat în casă pentru prânz.

— Fugiţi de-aici, stăpâne. Nu e în tot comitatul Cork un bărbat, femeie sau copil care să cunoască castelul aşa ca matale. Nu veţi trăi ziua în care să recăpătaţi castelul

înapoi. Bine sau rău, zilele alea sunt duse pentru totdeauna. Dar asta nu înseamnă că nu puteți să vă distrați puțin purtându-vă ca lordul pe acolo din când în când. Pentru numele lui Dumnezeu, lordul meu, care poate fi răul în asta?

JP s-a aşezat şi şi-a pus şervețelul în brațe.

— Nu cred că aş vrea castelul înapoi, nici măcar dacă l-aş putea avea, a spus el gânditor. Ceva din lipsa de responsabilitate şi libertatea care vine cu asta îmi plac din ce în ce mai mult pe măsură ce îmbătrânesc. Îmi place aici, în această casă, doamnă B. Mi se potriveşte. I-a zâmbit în timp ce doamna B a aşezat o felie de pâine irlandeză în fața lui. Îți mulțumesc pentru că ai avut grijă de mine în toți aceşti ani, doamnă B. Să ştii că apreciez foarte mult.

— Mulțam, stăpâne, a spus ea încet, cu roşeață în obraji. A ridicat farfuria cu praz şi supă de cartofi de pe bufet şi a adus-o la masă. Nu v-ați gândit niciodată că şi dumneavoastră ați avut grijă de mine, a adăugat ea. Sunt una dintre cele mai norocoase femei care au existat pentru faptul că am făcut parte din familia dumneavoastră.

Zâmbetul din privirea lui JP a devenit mai tandru.

— Ai putea spune că ne-am salvat unul pe altul, a spus el, iar ea a dat din cap.

— Nebănuite sunt căile Domnului, a răspuns ea, urmărindu-l cum îşi turna supă în bol. Întotdeauna există un plan, doar că de cele mai multe ori nu-l vedem. Cum spunea biata mea mamă, sacul şi peticul. Încep să văd tot mai clar asta acum.

— Şi eu la fel, a fost el de acord.

— Vedeți-vă de treabă, stăpâne, şi duceți-vă diseară şi distrați-vă. O meritați.

Având această intenție, JP a stat în picioare în fața a o sută de oaspeți din sala de mese a castelului şi s-a prezentat

drept Jack Patrick Deverill, al optulea Lord Deverill din Ballinakelly, cel care a pierdut castelul pe care măreţul lui strămoş, Barton, l-a construit în 1662.

— Regele a furat pământ care aparţinea neamului O'Leary şi l-a dat familiei Deverill. Aproape trei sute de ani mai târziu eu m-am însurat cu Alana O'Leary şi m-am mutat în castel, redându-l astfel, într-o mică măsură, familiei O'Leary. Îmi place să cred că prin această uniune ceva foarte greşit a fost reparat. Poate karma a fost cea care a făcut ca noi să ne pierdem căminul, cine ştie? Dar, a spus el, trecându-şi privirea peste încăpere, este ceva foarte satisfăcător atunci când vezi un public minunat, aşa cum sunteţi voi, împărtăşind istoria şi magia castelului Deverill.

Publicul a fost captivat, iar JP s-a ridicat pe un val de bunăvoinţă şi a rostit un discurs fascinant şi plin de umor. Margot l-a urmărit cu mândrie pe acest bărbat frânt pe care îl ajutase să-şi revină. L-a surprins pe Colm cu privirea şi a văzut mândria strălucind şi pe faţa lui. Când ajunsese acolo în ianuarie, nu ar fi putut să-şi imagineze în ce punct avea să ajungă viaţa ei.

La sfârşitul discursului au fost câteva întrebări, pe care JP şi Margot le-au gestionat fără probleme.

Apoi contesa, care stătuse la masa din colţul îndepărtat al încăperii, menţinându-se anonimă, a ridicat mâna. JP a recunoscut-o imediat şi s-a crispat.

— Lord Deverill, a spus ea. Insinuaţi că aţi pierdut castelul din cauza karmei. Pământul a fost furat aşa că, până la urmă, drept plată pentru acea crimă, v-a fost luat. Acesta reprezintă un anumit mod de a se face dreptate, cu siguranţă. Cu toate astea, soţul meu, contele Leopoldo di Marcantonio, ar spune că acest castel ar fi trebuit să-i fie lăsat lui, în calitate de unic fiu al mamei dumneavoastră, Bridie, şi al contelui Cesare di Marcantonio. Nu vi se pare că aţi pierdut castelul din cauza acestei nedreptăţi mai

recente? Simțiți regret sau aveți vreun sentiment că soțului meu i s-ar fi făcut vreo nedreptate?

JP a ridicat bărbia.

— Mulțumesc, contesă, pentru că ați venit în seara aceasta. Este o plăcere să vă văd aici, la castelul Deverill. Pentru a vă răspunde la întrebare, simt compasiune pentru situația soțului dumneavoastră. S-a aşteptat să moştenească castelul, dar acesta mi-a fost lăsat mie. Nu putem desface ceea ce s-a întâmplat în trecut, puteam numai să nu ne agățăm de el. Am învățat, în timpul nenumăratelor ore pe care mi le-am petrecut în introspecție, că mulțumirea vine atunci când te desprinzi de vechile răni. Castelul este acum un hotel frumos. Mă bucur pentru asta. Dacă aş face altfel, mi-ar dăuna sănătății şi liniştii interioare. Vă sugerez ca dumneavoastră şi soțul dumneavoastră să faceți la fel. Din resentimente nu poate să rezulte nimic altceva decât nefericire.

Fața contesei s-a albit în timp ce publicul a izbucnit în aplauze.

Margot a urmărit-o cu precauție pe contesă, înconjurată de o miasmă întunecată care o scotea în evidență față de toată lumea din încăpere. Ceva i s-a răsucit în stomac. Un sentiment care nu a dispărut nici în timp ce a primit cu modestie laudele şi felicitările de la cei aşezați la masa ei.

KITTY

Stau lângă patul lui Jack. Este bolnav şi se stinge repede. Alana a venit din State cu fetele ei, Aisling şi Cara, iar fraţii ei, Liam şi Aileen, au venit din Connemara şi comitatul Wexford pentru a fi cu tatăl lor în ultimele lui clipe. Ajunge şi Colm. Se adună cu Emer în dormitorul lui Jack, în jurul patului lui, în timp ce Jack zace nemişcat, cu ochii închişi, obrajii supţi, aşteptând moartea. Dacă mă întrebaţi pe mine, pare mort deja, dar pieptul sfidează această aparenţă, ridicându-se şi coborând uşor. „Nu voi pleca înainte să fiu pregătit”, îl aud şoptind mut. A fost întotdeauna un bărbat încăpăţânat.

Pe când se lasă noaptea, întinde mâna stângă. Emer o apucă. Jack deschide ochii şi are privirea plină de pace şi acceptare. Este privirea unui suflet care este deja la jumătatea distanţei spre rai.

— Iartă-mă, draga mea Emer, pentru toate felurile în care ţi-am greşit, spune el.

Ochii lui Emer scânteiază.

— Nu este nimic de iertat, dragul meu, răspunde ea blând, lipindu-şi buzele de pielea diafană şi pătată a mâinii lui. Ne-am iertat unul pe altul cu mult timp în urmă, nu-i aşa?

— Alana. Întoarce capul încet şi o găseşte în cealaltă parte a patului. Îi întinde mâna dreaptă. Împacă-te cu JP, spune el.

Vocea îi este o şoaptă acum.

Alana clipeşte şi eliberează lacrimile. Dă din cap. Nu este cazul să-i refuze unui muribund ultima dorinţă.

Are câte un cuvânt pentru fiecare dintre copiii lui, iar aceştia îl primesc plini de respect şi recunoştinţă. Jack este deja mai aproape de Dumnezeu decât sunt ei.

Se întoarce către Colm.

— Ai fost un nepot bun, Colm, spune el.

Reuşeşte să schiţeze un zâmbet discret. Apoi mormăie ceva atât de încet, încât Colm trebuie să se aplece ca să

audă. Trebuie să-şi lipească urechea de buzele bunicului lui ca să audă cuvintele. Dar exact asta îşi doreşte Jack, ca nepotul lui să se apropie suficient pentru ca nimeni altcineva să nu audă ce are de spus.

— N-o lăsa să-ți scape, şopteşte Jack.

Sunt copleşită de emoție; pe patul de moarte, Jack se gândeşte la mine.

Nu durează mult până îşi dă ultima suflare. Cu familia alături de el, alunecă în tăcere. Nu se zbate, nu se luptă, nu este decât pace. Văd spiritul mamei lui. O ființă de lumină şi iubire. Întinde mâna, iar el o apucă. Se ridică, lăsând corpul de care nu mai are nevoie pe pat, ca pe o haină veche, şi pleacă împreună. Nu mă vede.

Atunci sunt cuprinsă de o dorință înflăcărată şi urgentă: vreau să mă duc acasă.

Vreau să mă duc acasă *acum.*

Dar nu are cine să mă ia.

CAPITOLUL 19

Lui JP i-a părut rău când a auzit vestea despre Jack. Colm a venit de dimineață să-i spună. Fusese treaz toată noaptea, stând de priveghi la căpătâiul bunicului lui, după cum era tradiția. Priveghiul avea să dureze toată ziua. Prietenii aveau să vină să-şi aducă omagiile, să bea bere Guinness şi să mănânce gustări în camere întunecate, luminate de

lumânări. Câinele lui Jack stătea întins lângă el, refuzând să se mişte.

JP şi-a îmbrăţişat fiul şi l-a ţinut aşa mai mult timp. Ştia cât de apropiat fusese acesta de bunicul lui.

— Hai să ne plimbăm prin grădină, a sugerat el. Aerul proaspăt o să-ţi facă bine.

Cei doi au plecat spre pajişte.

Era o dimineaţă frumoasă. Cântecul păsărelelor umplea văzduhul, briza era delicată şi călduţă, iar soarele strălucea de parcă nu observase moartea lui Jack O'Leary.

— Tată, trebuie să-ţi spun ceva, a spus Colm, băgând mâinile în buzunare.

— Bine, spune, a răspuns JP.

— Este despre Margot.

JP a părut alarmat.

— Ce-i cu Margot?

Colm a ezitat.

— Sunt îndrăgostit de ea, a spus în cele din urmă, apoi s-a strâmbat, aşteptându-se ca faţa tatălui lui să trădeze suferinţa.

— Şi eu la fel, a râs el. Cred că toată lumea este puţin îndrăgostită de Margot Hart.

— Nu înţelegi. Şi ea este îndrăgostită de mine. Avem o relaţie.

JP s-a oprit şi s-a uitat la fiul lui cu o expresie diferită.

— Serios? De când?

— Am vrut să-ţi spunem, dar nu am vrut ca asta să-ţi afecteze recuperarea.

— Acum spune-mi, de ce ar putea o veste bună ca cea pe care mi-ai dat-o, să-mi afecteze recuperarea?

— Ei bine, am crezut că era posibil să fii şi tu puţin îndrăgostit de ea. După cum tocmai ai spus...

— Iubitul meu băiat, nu vreau să spun că o iubesc în felul *acela*. JP a râs din cauza absurdității ideii. Sunt suficient de bătrân ca să-i fiu tată!

— Ştiu, şi din cauza asta...

— Țin foarte mult la Margot, l-a întrerupt JP. Suntem prieteni. Prieteni buni. Dacă n-ar fi fost ea, nu cred că aş fi avut curajul sau voința de a mă face bine. M-a salvat şi-i voi fi întotdeauna recunoscător pentru asta. Dar nu sunt îndrăgostit de ea. Deloc. L-a bătut pe spate pe fiul lui şi au continuat să meargă. Sunt bucuros că v-ați găsit, Colm. Este o fată bună. Trebuie să recunosc, nu am suspectat nimic. V-ați priceput foarte bine să ascundeți asta.

Colm s-a simțit uşurat.

— Nu a fost uşor.

— Presupun că nu-i vei spune mamei tale.

— Asta este cealaltă problemă despre care voiam să vorbesc cu tine. Vreau să te duci să vorbeşti cu mama. Nu vreau să spun să vă certați. Vreau să spun să vorbeşti cu ea frumos. Este foarte supărată din cauza bunicului.

— Colm, sunt ultima persoană pe care vrea s-o vadă.

— Nu sunt de acord. Care este opusul iubirii?

— Ura.

— Nu, nu-i adevărat. Indiferența este opusul iubirii. Să nu-ți pese deloc. Cred că amândoi țineți măcar puțin la celălalt, dacă aveți suficientă energie ca să vă urâți.

— „Ură” este un cuvânt prea puternic, Colm. Nu am urât-o niciodată pe mama ta.

— Atunci vorbeşte cu ea, tată. Pentru mine. Pentru noi trei.

Dorothy era într-o stare îngrozitoare când a ajuns în Ballinakelly. Venise cât de repede putuse, lăsând baltă toate lucrurile şi luând primul zbor spre aeroportul Shannon. Jack murise. Jack O’Leary, bărbatul pe care-l admirase mai

mult decât pe oricine, murise. Era incredibil. Desigur, ea nu lăsase niciodată să se vadă că îl iubise în secret. Emer era prietena ei şi în afară de asta, Jack nu o încurajase niciodată, nici un pic. Probabil nu-şi dăduse seama ce simte. La urma urmei, nu o arătase şi nu împărtăşise asta cu nimeni. Fusese secretul ei, pe care îl păzise cu mare atenție.

Până şi la peste nouăzeci de ani, el îi deținuse inima. Ca să vezi! Un bărbat de nouăzeci şi patru de ani care are puterea de a o face pe o femeie de optzeci şi ceva de ani să se înfierbânte. Dar aşa era Jack O'Leary. Avusese întotdeauna o scânteie în privire şi genul de carismă care nu se atenuează cu vârsta, ci continuă să strălucească. Şi desigur, îl cunoscuse în tinerețe, pe când era un bărbat plin de vigoare. Acum murise.

Dorothy se gândea des la moarte zilele acelea. Anii pe care îi mai avea de trăit erau cu mult mai puțini decât cei care se duseseră. „Chiar există viață după moarte?", s-a întrebat. Avea credință, fiind crescută ca o protestantă practicantă, dar acum, pe când sfârşitul se apropia, avea îndoieli. Se îndoia din pricina fricii. Aproape că suna prea bine ca să fie adevărat, iar experiența o învățase că, de obicei, lucrurile care păreau prea bune ca să fie adevărate nici nu erau adevărate; era un fapt. Evenimentele lui Dan Chambers îi erau vii în amintire şi totuşi, se îndoia şi de ele. Chiar îşi făcuse apariția fiica ei? Oare Dan spusese un nume la întâmplare şi fusese norocos? Lillie nu era un nume rar, la urma urmelor. La momentul respectiv, toată întâmplarea păruse foarte reală, dar acum se întreba dacă crezuse pentru că voia să creadă. Dorul îi întunecase judecata?

Unde era Jack acum? Unde era conştiința lui? Era ciudat să se gândească la faptul că el ştia răspunsul. Desigur, nici măcar nu avea cum să fie conştient de întrebare, dacă nu mai exista. Acest gând îi dădea cei mai mulți fiori.

După o oprire scurtă la hotel, Dorothy a luat un taxi spre priveghiul de la casa lui Emer şi a lui Jack. În spațiul mic se înghesuiseră mulți oameni, nu mai era nici un loc pe scaun. Emer a îmbrățişat-o strâns, recunoscătoare pentru faptul că venise.

— Nu ştiu ce o să fac acum, că Jack nu mai e, a spus ea cu vocea răguşită. O să fiu ca o păpădie în vânt.

— O să stau cu tine cât de mult vrei, a asigurat-o Dorothy.

Ochii lui Emer s-au umplut de lacrimi.

— Vorbeşti serios, Dorothy?

— Sigur că da. O să stau la hotel până când pleacă Alana şi fetele, iar apoi mă mut cu tine şi-ți țin companie pentru o vreme. Acum că Jack nu mai e, pot să stau cât vreau.

Emer a râs cu tristețe.

— O, eşti amuzantă, Dorothy. Dar pot să-ți spun că ai dreptate, lui Jack chiar nu-i plăcea să avem oaspeți prea mult timp.

— Am ştiut eu!

— Nu era o persoană sociabilă. În cea mai mare parte a timpului eram numai noi doi. Îmi plăcea aşa.

Emer a fost distrasă dintr-odată. A întors privirea către uşă. Spre surprinderea ei, l-a văzut pe JP, nesigur cum avea să fie primit. Era îmbrăcat într-o jachetă de tweed, cu pălăria în mână şi o expresie emoționată pe față.

— Ia uită-te cine şi-a făcut apariția, i-a spus Emer prietenei ei.

— Nimic nu scoate ce-i mai bun din oameni, aşa cum face moartea, a spus Dorothy, surprinsă şi ea să-l vadă pe JP acolo.

— Aş face bine să mă duc să-l primesc. La urma urmei, a fost drăguț din partea lui să vină.

— Şi curajos, a adăugat Dorothy.

Emer a zâmbit cu precauție când l-a salutat pe JP. O rănise pe fiica ei, până la urmă, iar ea era în continuare

tristă din cauza asta. Dar Emer era amabilă şi nu-i plăceau confruntările sau resentimentele, fiindu-i imposibil să nu fie politicoasă.

— Îți mulțumesc pentru că ai venit, JP, a spus ea, uimită de ochii lui limpezi şi pielea curată.

Era ca şi cum ar fi fost o variantă de-a lui mai tânără şi atletică. Mai asemănător cu bărbatul chipeş, nonşalant, de care se îndrăgostise Alana cu toți acei ani în urmă. Şi-a exprimat condoleanțele în puține cuvinte bine alese, iar Emer le-a primit cu recunoştință.

— De ce nu intri să-ți prezinți omagiile?

Nu-şi imagina că fiica ei şi-ar fi dorit să-l vadă şi a sperat că avea să intre şi să iasă înainte ca Alana să-şi dea seama că era acolo.

Îndoliații vorbeau în şoaptă în camera în care era aşezat trupul lui Jack sub un cearşaf alb. Era întuneric, cu excepția lumânărilor care luminau în auriu pe noptieră şi comodă. Jack părea împăcat, ca şi cum ar fi dormit. JP era trist pentru că nu făcuse pace cu el. După divorț, cele două familii nu îşi mai vorbiseră. JP era sigur că Jack l-ar fi învinuit pentru faptul că Alana plecase din Irlanda. Într-un fel şi Jack o pierduse. Viața era complicată. Această răceală era greu de acceptat atunci când te gândeai la primele zile ale căsătoriei, când fuseseră fericiți şi fără griji.

A simțit o mână pe braț. S-a întors şi a văzut-o pe Alana stând alături de el. I-a aruncat un zâmbet plin de tristețe.

— Îți mulțumesc, JP. Faptul că ai venit înseamnă mult pentru mine.

A răspuns cuvintelor ei printr-o înclinare a capului. S-au uitat la Jack cu tandrețe, luptându-se să accepte faptul că nu mai era acolo. Era ca şi cum în orice clipă ar fi putut deschide ochii şi să se trezească.

S-au dus pe hol.

— Ai vrea să stai pentru un pahar? a întrebat ea.

— Nu, mulțumesc. Cred că mă voi întoarce. Am vrut numai să-mi iau la revedere. Tatăl tău a fost un om bun. Înțelept, curajos, puternic. Am fost prieteni la un moment dat. A ezitat, apoi a intervenit cu un comentariu anost, fără sens. Merită să se odihnească. Simțea că o lua pe calea spinoasă a nostalgiei, iar acum nu era nici timpul, nici locul pentru așa ceva.

— Într-adevăr, merită, a fost de acord Alana și l-a urmărit cum pleacă.

„Trebuie să fie vorba despre o femeie", s-a gândit ea cu un junghi de gelozie. Nu ar fi putut să arate așa de bine sau să fi renunțat la alcool așa de repede, dacă nu ar fi fost vorba despre o femeie. S-a întrebat cine era această femeie care-l inspirase să se adune. Cu siguranță nu avea cum să fie vorba despre Margot Hart.

Înmormântarea a avut loc în ziua următoare la biserica catolică All Saints, din Ballinakelly, iar Jack a fost înhumat în cimitirul în care generații întregi de O'Leary fuseseră înmormântate înaintea lui. Întregul oraș a venit să-și prezinte omagiile, căci fusese un membru al comunității foarte iubit, chiar dacă mai puțin prezent.

Colm avea inima frântă. Își iubea bunicul, iar acum acesta nu mai era. Sentimentul de pierdere era profund, se simțea ca și cum ar fi fost eviscerat, ca un pește. Apoi și-a adus aminte ceva ce îi spusese la un moment dat doamna B: „Jalea este numai iubire care nu are unde să se ducă".

În acea noapte, în timp ce Margot dormea în brațele lui Colm, contesa l-a urmat din nou pe domnul Dukelow în castel prin ușa din spate, luminându-și calea cu lanternele. Au urcat din nou pe vechea scară a servitorilor, până în turnul vestic, unde camera lui Margot era cufundată în tăcere și întuneric. Contesa și-a dat jos gluga pelerinei și s-a dus direct la birou. A apucat manuscrisul în mâini și l-a

întors. A ridicat prima pagină şi a văzut, spre încântarea ei, că Margot era foarte aproape de a fi terminat cartea. Domnul Dukelow a luminat paginile ca să se poată citi cuvintele.

Ochii contesei au scanat înfrigurați rândurile, în căutarea numelui lui Leopoldo. A întors pagina lipsită de răbdare şi a apucat o filă nouă. Le-a scanat una după alta, dar erau foarte puține detalii în afară de ocazionala mențiune a soțului ei.

— Trebuie să fie o greşeală, a bombănit ea.

A luat-o de la capăt, de data asta mai încet.

— Pune paginile jos şi hai să le citim împreună, a sugerat domnul Dukelow, calm.

— Abia dacă l-a pomenit pe Leopoldo, a izbucnit ea. Este ridicol. Şi îşi mai spune istoric! A râs cu amărăciune. Dar a scris despre crima lui Cesare. Desigur că a scris despre asta. A scris că fugea cu banii soției şi cu o fată din oraş pe care o sedusese. Scandalos! a exclamat ea. Mă gândesc să dau foc paginilor!

— Nu ar fi o idee bună, a spus domnul Dukelow. Hai, să ieşim de aici.

Nările contesei s-au dilatat de furie.

— Mi-am sacrificat din timp şi m-am deranjat să vin să stau de vorbă cu ea şi s-o ajut la cercetare. Şi aşa mă răsplăteşte! Nu ar fi trebuit să-mi irosesc timpul.

— Aceasta este o carte despre familia Deverill. Poate nu vrea să divagheze.

— A înghițit ca o tâmpită toate minciunile pe care i le-a spus JP, a continuat ea, ignorând scuza jalnică a domnului Dukelow. Ar fi trebuit să ştiu că asta avea să se întâmple. Şi se culcă cu fiul lui. Ei bine, fără îndoială a obținut toate informațiile de care avea nevoie. Sunt sigură că imediat ce va termina va pleca înapoi în Anglia fără să se uite înapoi. Am fost naivă să cred că va scrie o relatare corectă. Nu este

nici un pic de adevăr în paginile astea. Leopoldo este numai o notă de subsol. O notă de subsol! Cum îndrăzneşte?

Domnul Dukelow nu prea înţelegea despre ce era toată agitaţia. De ce ar fi scris domnişoara Hart despre Leopoldo, când acesta trăise în castel numai paisprezece ani? Nu era cu adevărat relevant pentru istoria familiei Deverill. Domnul Dukelow s-a întrebat dacă nu cumva contesa era puţin dezaxată. Anii întregi de resentimente cu siguranţă amplificaseră situaţia în mod disproporţionat. Acum, că nu mai juca un rol în reprezentaţiile de la hotel şi citise manuscrisul aproape terminat, avea să-i ceară s-o furişeze înapoi în castel? Dacă nu ar fi făcut asta, ar fi vrut să-l vadă în continuare?

— Am văzut tot ce trebuia să văd, a spus ea, cuprinsă de un calm ca după furtună.

— Ar fi bine ca hârtiile să fie aşezate la fel de ordonat cum le-am găsit, a avertizat-o domnul Dukelow.

Contesa a lovit degetele cu manichiura perfectă de hârtii, pentru a le aranja într-un teanc ordonat.

— Poftim, le-am aranjat, a spus ea. Nu-şi va da seama.

Domnul Dukelow a condus-o jos pe scări în bezna nopţii. Stelele sclipeau şi semiluna atârna ca o seceră deasupra lor. S-au grăbit pe poteca grădinii, au intrat între copaci şi au părăsit moşia printr-o poartă din zidul castelului. Domnul Dukelow parcase maşina într-un refugiu din apropiere. S-au urcat în maşină, iar bărbatul a condus-o înapoi în Dublin. Era un drum lung, dar era fericit să-l facă. Era fericit să petreacă mai mult timp cu ea. Nelinişti că ar fi putut fi ultima dată.

— Când te mai văd? a întrebat el în timp ce se apropia de clădirea ei.

Contesa s-a întors către el şi a zâmbit dulce.

— Nu cred că voi mai veni vreodată la castel.

— Putem să ne întâlnim în altă parte. Oriunde vrei. Doar mă anunți şi vin.

— Eşti foarte drăguț, a spus ea, atingându-i uşor obrazul. Dar cred că a venit timpul să ne luăm şi noi la revedere. A râs pe nas, amar, deloc amuzată. Nu fi aşa trist, Terrence! A fost distractiv. Cum ne-am furişat ca nişte hoți. Era ca şi cum am fi trăit într-un roman, nu-i aşa? Un roman de dragoste. Doi iubiți, furişându-se prin umbre, furând clipe împreună. Dar acest gen de lucruri nu poate dura. Cu siguranță ştii asta. Este o fantezie, iar fanteziile funcționează numai un timp scurt, pentru că realitatea va interveni şi le va distruge întotdeauna.

— Putem să ne furişăm prin Dublin, a sugerat el plin de speranță, deşi simțea că speranța era inutilă.

Ea a deschis uşa.

— Nu, nu putem, a răspuns ea. S-a terminat. La revedere, Terrence!

A urmărit-o descuind uşa clădirii şi strecurându-se înăuntru. A rămas o vreme privind, în speranța că s-ar fi putut răzgândi. Dar nu a făcut-o. Strada era goală şi liniştită. Contesa plecase. Şi-a croit drumul înapoi în Ballinakelly cu inima grea, gândindu-se la cum ar putea-o recuceri. Cu siguranță ar fi putut găsi ceva ce să-i ofere.

În ziua de după înmormântarea lui Jack, Margot a găsit-o pe Dorothy luând micul-dejun în sala de mese. Era îmbrăcată într-o bluză de mătase de culoarea fildeşului şi un cardigan, iar în picioare avea o pereche de ghete închise cu şireturi.

— Mă duc în oraş, i-a spus lui Margot. M-am gândit să mă plimb. E plăcut să iei aer. Este o zi frumoasă, nu-i aşa? Foarte frumoasă.

Margot s-a aşezat şi a pus un pachet maro pe masă.

— Este ceea ce cred eu? a întrebat Dorothy entuziasmată.

— Cartea mea, a răspuns Margot. Prima schiță.

— Doamne, ai viteză.

— Nu este greu, odată ce ai toate datele pe care le-ai cules în fața ta.

— Eşti o fată isteață. Asta eşti. Dorothy a ridicat pachetul. Este destul de greu.

— Nu trebuie să-l citeşti pe tot. Doar ultimele o sută de pagini.

— O să-l citesc pe tot. Fiecare cuvințel.

— Sunt deschisă la sfaturi. După cum am spus, nu vreau să-l jignesc pe JP sau familia lui.

— Sunt sigură că ai avut foarte mult tact.

— Sper, a răspuns Margot.

— O să încep să-l citesc imediat.

— Ei bine, după plimbare.

— Da, după plimbare. Mulțumesc, Margot, pentru faptul că ai încredere în mine. Îl vrei înapoi?

— Numai după ce-l vei fi terminat. Nu vreau să cadă pe mâini greşite.

— Nu este singura copie, nu-i aşa?

— Nu. Roisin mi-a mai făcut o copie la fotocopiatorul hotelului.

Dorothy a oftat.

— Când mă gândesc că Jack nu mai este. Lumea pare incompletă acum. Dezechilibrată. Nu-mi pot imagina cum se simte Emer. O să-i fac o vizită după-amiază. Imediat ce Alana şi fetele pleacă, mă mut cu ea şi îi țin companie pentru o vreme. Este greu să fii văduvă. Dar te obişnuieşti până la urmă.

Margot s-a dus cu maşina pe o plajă retrasă ca să se plimbe. Cartea era scrisă. Sigur, trebuia s-o şlefuiască, dar partea narativă era aşternută pe hârtie. Avea să aştepte părerea lui Dorothy înainte de a o trimite editorului. Era un

echilibru delicat între menținerea integrității în calitate de istoric şi loialitatea în calitatea de prietenă. Spera că reuşise să satisfacă atât istoria, cât şi familia Deverill. Ar fi fost mai uşor dacă nu s-ar fi apropiat de JP şi de Colm. Dar se apropiase. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-i supere.

A păşit pe nisip. Nori pântecoşi, cenuşii, alunecau pe cer şi vântul bătea cu putere, dar era cald, aerul era dulce de la aroma de apă sărată şi turbă. Irlanda chiar era o țară frumoasă, s-a gândit ea, dar îşi dorea oare să rămână acolo? Contractul ei cu hotelul avea să se termine în curând şi avea să fie liberă să se ducă oriunde şi-ar fi dorit. Îşi petrecuse ultimii zece ani din viață colindând întreg globul, iar ideea de a rămâne într-un loc o făcea să se simtă în mod clar inconfortabil. Da, începea să-l iubească pe Colm. Sigur, era îndrăgostită de el de ceva vreme, dar era diferit de a iubi cu adevărat pe cineva. „Îndrăgosteala" este atracția amețitoare, sexuală, dintre două persoane cărora le place ceea ce văd. Iubirea este ceea ce se întâmplă când nu mai eşti îndrăgostit, momentul în care îți dai seama că iubeşti pe cineva cu tot cu defecte, din cap până-n picioare, la bine şi la greu. Momentul în care-ți dai seama că nu poți fi fără el. Era acolo cu Colm? Ar fi putut suporta să stea fără el? Şi-a băgat mâinile în buzunarele jachetei şi a mers în continuare. Nu ştia.

KITTY

Sunt singură. Sunt c*omplet* singură şi este pustiu între lumi.

Doamna Carbery a mers mai departe şi deşi nu-i doream prea mult compania, era liniştitor să ştiu că era aici. Desigur, sunt conştientă de celelalte suflete legate de pământ care îşi târâie paşii pe coridoarele castelului, dar ele nu sunt conştiente de mine. Cei care sunt captivi, deseori nu-şi dau seama că sunt morţi. Există într-o stare ciudată, ca în vis, până când cineva îi salvează. Cine mă va salva pe *mine*?

Era distractiv să bântui hotelul, dar m-am săturat de asta. Era amuzant să-i urmăresc pe cei vii cum îşi desfăşurau activităţile zilnice, dar acum mă plictisesc să fac asta. Era palpitant să călătoresc cu ajutorul gândului, dar acum nici asta nu mă mai încântă. Dar ce pot să fac? Sunt cu adevărat captivă. Captivă din propria mea voinţă. Chiar şi castelul, care m-a ţinut legată de pământ din cauza iubirii mele obsesive, îşi pierde din importanţă pentru mine. Iar Jack a murit. Poate nu castelul era cel care mă ţinea aici, poate Jack mă ţinea.

La urma urmei, castelul înseamnă numai cărămizi şi mortar.

Sunt atrasă către Fairy Ring. A trecut o săptămână de la înmormântarea lui Jack. Ar fi trebuit să fie risipit aici, cu mine, dar a fost înhumat. Dar ce importanţă are? Trupul lui nu-i mai este de folos nici lui, nici altcuiva. Doar mie şi inimii mele romantice ne place ideea ca rămăşiţele noastre pământeşti să fie eliberate în acelaşi vânt, în locul pe care la un moment dat îl făcuserăm al nostru.

Dar nu este numai locul nostru. Este şi al lui Colm şi Margot şi, după cum arată acum Alana, mergând pe iarbă, aşteptându-l pe JP, este şi al lor. Sau mai degrabă a fost. Îl aşteaptă nervoasă şi nerăbdătoare şi, în timp ce se uită spre mare, privirea îi este atrasă de orizontul îndepărtat. Locul în

care pot fi găsite toate adevărurile noastre. Cu cât se uită mai mult spre negura misterioasă, cu atât mai mult se înțelege pe sine şi dorințele ei. Şi adevărul îi apare într-o scânteiere de conştientizare care o face să i se taie respirația.

Se întoarce şi JP este acolo, mergând spre ea îmbrăcat cu jacheta de tweed şi pălăria pe cap. Are pasul lung şi sigur, fața frumoasă. Alana nu este obişnuită să-l vadă astfel.

Ridică bărbia, îşi îndreaptă umerii, iar expresia feței îi e din nou dură. Nu vrea să se expună.

— Mulțumesc pentru că ai venit să te întâlneşti cu mine, îi spune ea.

El o salută cu un zâmbet precaut. Este curios. Se întreabă de ce l-a invitat în acest loc, dintre toate posibile.

— Îți aduci aminte când veneam aici? întreabă ea, îndreptându-şi din nou privirea către mare. Era locul nostru special. Nu s-a schimbat. Dar noi, da.

— Locul este astfel de mii de ani, răspunde el. Gândeşte-te la lucrurile pe care le-au văzut aceste pietre.

— Ce n-aş da să pot vorbi cu ele.

El zâmbeşte.

— Poți vorbi cu ele cât îți doreşti.

— Ştii ce vreau să spun, prostuțule.

Zâmbeşte fără să vrea. JP avea abilitatea de a o face râdă ca nimeni altul.

— Cum te descurci? întreabă el.

Ea ridică din umeri.

— Aşa şi aşa. Încă nu realizez ce s-a întâmplat. Încă mă aştept ca tata să fie acolo, pe lângă casă. Este ciudat fără el.

Se uită la JP şi nedumerirea îi încrețeşte fruntea.

— Arăți bine. Te-ai îndreptat. Trebuie să recunosc, nu am crezut niciodată că se va întâmpla asta. Care a fost factorul declanşator?

— Am atins pragul de jos. Nu mai aveam încotro să mă duc. Doar în sus. Cealaltă direcție nu era o opțiune.

Alana se încruntă.

— Dar cine te-a ajutat?

— Colm şi Margot.

Ea înțepeneşte.

— Aşa m-am şi gândit. Râde cu amărăciune. Trebuia să fie o femeie în spatele unei schimbări aşa dramatice. Vreau să spun că este suficient de tânără ca să-ți fie fiică, dar nu este treaba mea.

— Are o relație cu Colm, îi spune JP.

Acum Alana se simte penibil. Clipeşte spre el uimită, ca o cârtiță care iese la lumină.

— Ea şi Colm se văd?

— Cred că deja sunt dincolo de stadiul ăsta.

— Dar am crezut că tu...

— Nu ştiu de ce.

— Ei bine, am crezut că nu poți arăta atât de bine fără o femeie care să te inspire să te faci bine.

— Nu te înşeli. O femeie *chiar* m-a inspirat să mă fac bine, dar nu cea care crezi.

Dezamăgirea ei este evidentă.

— O, deci *am* dreptate. Ei bine, mi-am imaginat atâta lucru. Foarte bine pentru tine, JP. Mă bucur pentru tine. Chiar mă bucur, spune ea, *ne*fericită. Presupun că amândoi ar fi trebuit să mergem mai departe până acum. Abia poate să-l privească. Cine este? întreabă ea.

— Tu, răspunde JP.

Alana este derutată. Nu vrea să creadă ceea ce aude.

— Poftim? Eu? Nu înțeleg.

— Sigur că nu înțelegi. Putem să ne plimbăm puțin? Cred că ne va fi mai uşor amândurora să vorbim dacă ne plimbăm. Şi nu vrem ca pietrele astea să ne ştie secretele, nu?

Îi urmăresc plimbându-se de-a lungul coastei. Valurile se umflă şi se înspumează sub ei, iar pescăruşii ţipă în timp ce se ridică şi se avântă în căutarea prăzii.

— Nu am stat niciodată de vorbă cu adevărat. Amândoi ne-am îngrijit rănile, fiecare pe insula lui, disprețuindu-ne reciproc. Şi în timp ce ne-am îndepărtat, dorința de a comunica s-a diminuat, până am încetat complet să mai vorbim. Margot m-a încurajat să vorbesc despre sentimentele mele. Să mă întorc în locul întunecat şi să permit luminii să intre, aşa mi-a spus. Odată ce lumina a pătruns, mi-am dat seama ce greşeli teribile am făcut şi mi-am asumat responsabilitatea pentru ele. Nu ar fi trebuit să caut alinare în brațele lui Rosie. Nu ar fi trebuit să am resentimente față de tine pentru faptul că-ți mai doreai un copil. Ar fi trebuit să te susțin mai mult când ai pierdut copilul. Alana, sunt multe lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac. Dar mai mult decât orice, nu ar fi trebuit să te las să pleci. Ar fi trebuit să găsim o cale de comunicare.

Ochii Alanei s-au umplut de lacrimi. Are pieptul atât de încordat încât abia poate să respire. Îşi aşază o mână pe piept şi inspiră cu dificultate.

— Îmi pare rău că te-am împins în brațele lui Rosie, JP. Şi eu am lucruri pentru care trebuie să-mi asum responsabilitatea. Nu este uşor, nu-i aşa? Dar moartea tatei m-a făcut să mă gândesc la lucruri şi nu vreau să plec în America fără să vorbesc deschis cu tine. Nu a fost numai vina ta. A fost şi a mea. Te-am respins după ce am pierdut copilul. Am fost aşa de furioasă pe tine că nu mai voiai un copil, încât atunci când l-am pierdut, te-am învinuit pe tine pentru că ai cobit şi pentru că ai obținut ceea ce-ți doriseşi. Nu ar fi trebuit să te păcălesc. Aveam deja trei copii. Ar fi trebuit să fiu recunoscătoare pentru ceea ce aveam şi să nu poftesc la mai mult.

— Am fost fericiți înainte să ne mutăm în castel, nu-i aşa? spune el cu nostalgie.

— Nu mi-am dat seama niciodată ce povară a fost acea moştenire pentru tine. Ce povară a devenit castelul. Ar fi trebuit să-mi spui. Aş fi putut să te susțin.

JP se încruntă la ea.

— Ai vorbit cu Colm? o întreabă.

— Nu, răspunde ea repede, dar are aerul că ar ascunde ceva. Mi-am petrecut săptămâna asta gândindu-mă.

— Nu vreau castelul înapoi, spune el. Kitty se va răsuci în mormânt, fără îndoială, dar sunt fericit că este hotel. Îmi place să locuiesc în cabana de vânătoare. Sunt fericit acolo. Sunt eliberat de povara de a conduce castelul, de a trebui să plătesc pentru el. Vechile vremuri bune de influență s-au dus demult. Nimeni nu mai trăieşte aşa în zilele noastre. A fost bine pentru bunicii mei, dar Margot are o teorie...

— Că acest castel le-a adus celor care au locuit în el numai durere şi tragedie.

— Chiar *ai vorbit* cu Colm! exclamă el.

— S-ar putea să fie ceva adevăr în asta, continuă ea fără a răspunde întrebării. Poate a fost blestemat. La urma urmelor, Barton Deverill l-a construit pe un teren furat. Asta reprezintă o energie negativă, nu? Roata se întoarce, nu? Mă bucur că l-ai pierdut. Îmi doresc numai să nu te fi durut aşa de mult.

— Mi-a trecut.

— Foarte bine.

— Dar ceva lipseşte. Tu lipseşti. JP se opreşte din mers şi se uită la ea cu fața plină de afecțiune. Încă te iubesc, Alana. Nu cred că am încetat vreodată să te iubesc. Nu-ți cer să mă iubeşti la rândul tău, îți cer numai să fim prieteni. Ar fi un lucru minunat pentru familie dacă am putea fi prieteni.

Alana îl apucă de mână.

— Cred că am putea deveni mai mult decât prieteni, spune ea cu un zâmbet timid pe față. Dar trebuie s-o luăm încet.

— Desigur.

Nu îi dă drumul mâinii. Continuă să meargă. Atmosfera este mai limpede, mai curată. Soarele se reflectă din apă în panglici de lumină.

— Când te întorci în America? întreabă el.

— Nu mă întorc.

— O? Am crezut...

— Trebuia să mă întorc, dar acum nu mă mai duc.

— Bun.

Alana îi zâmbeşte. Nu a zâmbit în acest fel de mult timp.

— Aici este acasă, la urma urmei, nu?

Şi simt o tristețe în suflet pentru acest pământ care a fost la un moment dat şi casa mea, dar acum nu mai este. Ştiu unde este adevărata mea casă şi totuşi nu am cum să ajung acolo. Cât timp voi rămâne izolată de lumină?

CAPITOLUL 20

Margot stătea întinsă în patul ei din turn şi se uita în tavan. Lumina argintie a lunii despica întunericul, scoțând în evidență grinzile de deasupra ei şi scăldând încăperea într-o lumină palidă, spălăcită. Nu putea să doarmă. Mintea îi era agitată. Plecase din patul lui Colm pentru că avea nevoie să fie singură ca să încerce să înțeleagă sentimentul tot mai puternic de claustrofobie, care începuse ca un

junghi în plexul solar, dar care acum devenea o crampă în toată puterea cuvântului. De ce avea această frică de a se stabili într-un loc? Avea încredere în Colm. Nu fusese niciodată capabilă să aibă încredere în tatăl ei, dar îl cunoştea pe Colm şi ştia că era o specie complet diferită de tatăl ei. Dacă teama izvora din problemele de încredere pe care le avusese cu primul bărbat pe care îl iubise, atunci tatăl ei era răspunzător de multe lucruri.

Voia să-şi ia un angajament, chiar voia. Dar când se gândea să rămână în Ballinakelly, întregul corp i se zbârlea de aversiune. Fusese nomadă ani întregi, călătorind din oraş în oraş pe urma muncii ei. Nu-i era frică să fie singură, era obişnuită, iar atunci când i se strecura în suflet singurătatea, o risipea cu ajutorul oamenilor pe care îi aborda pe drum. Prieteni, iubiți, străini cu care vorbea prin baruri sau pe care îi întâlnea prin intermediul cercetărilor ei. Ar fi putut spune, desigur, că acei oameni nu erau nişte prieteni adevărați. Nu ar fi fost alături de ea la nevoie. Nu aşa cum ar fi fost Colm. Deci care era motivul pentru care i se strângea stomacul atunci când îşi imagina viața în Ballinakelly? De ce nu putea fi ca alte femei? Să se îndrăgostească, să se mărite, să se aşeze la casa ei şi să crească o familie? Cum ar fi putut să reprezinte o tentație mai mare pentru ea faptul de a cutreiera lumea fără țintă?

Frustrată, s-a dus şi a cotrobăit prin trusa de cosmetice după un somnifer. De obicei nu avea nevoie de aşa ceva, dar în seara asta voia numai să se prăbuşească inconştientă în pat. Terminase cartea. Scăpase de presiune. Ar fi trebuit să fie satisfăcută, dar nu era. Era agitată şi derutată.

Somniferele şi-au făcut efectul imediat. Întunericul a obturat lumina, pe când norii jilavi au acoperit luna. Vântul a început să bată, iar ropotul ploii pe geamuri a acompaniat-o în timp ce adormea. S-a auzit un zgomot de târşâit de picioare, dar Margot nu credea în fantome.

A fost trezită de mirosul de fum şi senzaţia de căldură sufocantă. Ameţită din cauza pastilelor, a deschis încet ochii. La început a crezut că visează, dar când a început să se înece, şi-a dat seama, panicată, că nu visa. Era real. Castelul luase foc.

Din cauză că era un turn vechi, s-a aprins ca o cutie de chibrituri. Trosnetul lemnului care ardea i-a trezit brusc simţurile. Margot a sărit din pat şi s-a uitat îngrozită în jurul ei. Primul gând a fost manuscrisul. Nu muncise din greu atâtea luni ca să fie nimicit într-un incendiu. A încercat să se ducă în salon, dar a fost împinsă în spate de căldură. Nu vedea maşina de scris, notiţele sau manuscrisul din cauza fumului, dar imaginea flăcărilor dezlănţuite i-a spus că era prea târziu; toată munca ei fusese distrusă.

Nu avea timp să-şi plângă de milă. Focul înainta cu viteză. I s-a declanşat instinctul de supravieţuire. S-a grăbit în baie, icnind din cauza fricii şi a sentimentului înspăimântător de neputinţă. A aruncat un prosop şi o cămaşă de noapte în cadă şi a răsucit robinetele. Apoi s-a înfăşurat repede cu pijamaua udă şi a apucat prosopul. Dormitorul era deja cuprins de flăcări, iar focul se apropia, devorând totul în calea lui. Cu inima bătându-i cu putere, iar pieptul congestionat din cauza fumului, Margot a întins mâna cu prosopul din care se scurgea apa şi s-a luptat să ajungă la fereastră. A deschis-o şi a luat o gură de aer. Ploua torenţial. A sperat că ploaia avea să stingă focul. S-a uitat în jos. La o anumită distanţă dedesubt era un fel de terasă, o pasarelă îngustă limitată de un zid cu creneluri. Era singura ieşire. Nu avea altă variantă. Cu toate astea, era prea departe ca să poată sări în siguranţă. Pur şi simplu nu putea. Şi-ar fi rupt oasele.

S-a întors cu spatele. Trebuia să existe o altă ieşire în afară de fereastră. Dar situaţia era fără speranţă. Cu focul

în spatele ei şi golul în faţă, avea o singură opţiune, dacă voia să supravieţuiască.

Picioarele îi tremurau atât de tare încât abia a putut să se urce pe pervaz. Simţea că-şi pierduse controlul asupra propriului corp. Măruntaiele i se transformaseră în jeleu. Unde îi era curajul? Întotdeauna se mândrise cu faptul că era puternică, independentă, neînfricată, dar acum îi era frică şi se simţea mică. S-a aşezat cu picioarele atârnându-i în aer şi imaginea înfricoşătoare a pasarelei înguste sub picioarele ei. A început să suspine. Suspine zgomotoase, primitive, care veneau din cea mai profundă parte a ei. „Te rog, Doamne, nu vreau să mor", s-a jelit ea. Ploaia o lovea peste faţă, pijamaua udă o strângea ca o cămaşă de forţă.

S-a gândit la Colm. Cum a putut să se îndoiască de faptul că îl iubea? S-a gândit la mama ei, dar imaginea s-a risipit cu repeziciune şi în minte i-a apărut Dorothy. Camera ei nu era departe de camera lui Margot. A sperat că avea să reuşească să iasă. S-a *rugat* să fie bine.

Ţipetele oaspeţilor hotelului au crescut în timp ce aceştia ieşeau pe peluză. Margot s-a uitat în stânga şi-n dreapta şi a văzut că focul se întindea cu repeziciune în restul castelului. A strigat, dar vocea îi era acoperită de mugetul focului. Avea s-o vadă cineva prin fum?

Apoi flăcările au început să distrugă turnul. Aproape că putea să le simtă atingându-i ceafa. A simţit un miros de putred, ca de animal mort, apoi şi-a dat seama dintr-odată, pe când a fost străpunsă de o durere în ceafă, că părul îi luase foc. Nu avea de ales. A sărit.

JP văzuse focul prin fereastra dormitorului lui. Ceva îl făcuse să se agite în somn şi se trezise cu stomacul încleştat în strânsoarea pumnului rece al spaimei. Îl chemase imediat pe Colm. Acesta fugise la maşină în pijama, dar nu era singur pe drum. Deja tot oraşul ştia ce se întâmplase. Toată

lumea se îndrepta spre castel, atât de repede pe cât îndrăzneau să conducă pe ploaie, în miezul nopții. Colm abia dacă putea respira. În singura noapte în care Margot alesese să doarmă în camera ei de la hotel, se întâmplase asta. A înjurat cu voce tare, a strigat spre maşina din fața lui şi a lovit volanul cu mâna din cauza nerăbdării.

Începuse să plouă torențial. Picături mari şi grase cădeau pe pământ, ca într-o furtună tropicală. Colm nu văzuse niciodată o asemenea ploaie. „Dacă asta nu stinge incendiul, nimic nu-l va stinge", s-a gândit el.

Dorothy s-a ridicat în pat. Camera ei era plină de fum şi flăcările dansau peste tot în jurul ei. Prima pornire a fost să intre în panică. Şi chiar s-a panicat, dar numai pentru o clipă. Şi-a dat seama după câteva secunde că nu trebuia să se sperie, pentru că nu simțea căldura şi, de fapt, nici mirosul de fum, pe care cu siguranță îl inhala. Flăcările îi cuprinseseră acum patul şi nu putea vedea nimic din cameră, cu excepția fumului cenuşiu, învolburat, pe care totuşi nu-l simțea. Nu avea nici un miros. Asta era foarte ciudat. A fost cuprinsă de calm. S-a ridicat din pat fără senzația de anchilozare pe care o avea de obicei. Ca să vezi, nici măcar nu a gemut. S-a uitat în jos la picioarele ei, la picioarele ei goale, şi a fost surprinsă de faptul că nu simțea nici un disconfort provocat de lemnul care ardea sub tălpile ei. Apoi a întors privirea şi a văzut imaginea înspăimântătoare. Da, era acolo, Dorothy Walbridge, întinsă în pat, adormită, în timp ce era cuprinsă de flăcări.

În acel moment ar fi trebuit să se piardă. Dar calmul care o cuprinsese era total. Imaginea propriului ei corp era fascinantă şi ar fi privit-o mai mult timp dacă nu ar fi devenit conştientă de o lumină mult mai puternică decât cea a flăcărilor. Şi-a mutat atenția de la corpul ei care ardea şi a văzut-o pe fiica ei, Lillie, înconjurată de o aură albă,

strălucitoare. Zâmbea, deci cu siguranță nu era deloc îngrijorată din cauza focului. Copilul a întins mâna.

Dorothy şi-a dat seama atunci că murise. A fost traversată de un frison de exaltare. Dan avusese dreptate. Lillie chiar îşi făcuse apariția în acea seară şi acum era aici, întinzând mâna. Dorothy a întins şi ea mâna şi a simțit cum fiica ei o apucă. A simțit dintr-odată o iubire imensă, o iubire mai intensă decât simțise vreodată când trăise. Era gata să se contopească cu ea.

„Nu am apucat să-i spun lui Margot cât de bună este cartea ei", s-a gândit, şi cu acel mic regret a urmat-o pe fiica ei în lumină.

Când Colm a ajuns la castel, pompierii erau angrenați în stingerea incendiului. Ploaia ajuta. Într-adevăr, era o binecuvântare. Un număr mare de oameni se adunaseră pe peluză, cu fețele îngrozite în timp ce se uitau fără să le vină să creadă la castelul care ardea. Domnul Dukelow alerga printre ei agitat, frecându-şi mâinile, strigând ordine, fără nici un rezultat. Maşinile veneau în număr mare, localnicii dădea năvală în curtea din față, toată lumea voia să ajute, dar nu aveau nimic altceva de făcut decât să spere. În mintea tuturor era o singură întrebare: cum era posibil ca acest castel să fie a doua oară cuprins de flăcări?

Colm a strigat după Margot. A alergat prin mulțime strigându-i disperat numele. Teama îi strângea pieptul. Cu cât o căuta mai mult, cu atât mai mult se temea că nu era acolo. Că nu ieşise. Că era în continuare în castel.

— A început în acel turn, a spus cineva, arătând spre camera lui Margot. Cred că este partea cea mai veche a castelului, aşa că vă imaginați ce repede trebuie să se fi aprins.

Colm l-a găsit pe domnul Dukelow.

— Ați văzut-o pe Margot? a întrebat el.

Fața domnului Dukelow era cenuşie.

— Nu, a răspuns.

Apoi şi-a ridicat privirea spre turnul vestic.

Colm s-a uitat şi el în aceeaşi direcție. Acoperişul de lemn se prăbuşise în interior, dar zidurile groase de piatră erau în continuare în picioare. Ploaia stingea flăcările care mai rămăseseră. Totuşi, dacă Margot era acolo, nu avea cum să fi supraviețuit.

Pompierii şi ploaia făceau o treabă foarte bună, dar Colm nu avea de gând să stea acolo neajutorat. Trebuia să facă ceva.

— Poate a sărit pe fereastră! a exclamat el. Trebuie să ajungem la terasa aceea, a spus, arătând-o cu degetul.

— Noi?

— Da, tu şi cu mine. Haide, Terrence, am nevoie de ajutorul tău.

— Este periculos. Pompierii...

— Nu-i aştept pe pompieri.

A apucat mâneca domnului Dukelow şi l-a târât în spatele castelului, unde flăcările nu ajunseseră. Domnul Dukelow şi-a găsit curajul – alimentat de sentimentul de vină, pentru că ştia, sau mai degrabă îi era teamă că ştia cine aprinsese chibritul. Colm cunoştea bine vechea intrare a servitorilor de când era copil şi se juca prin jurul castelului cu surorile lui. Domnul Dukelow a simțit o senzație de greață când a împins uşa ca să se deschidă, locul prin care se furişase înăuntru împreună cu contesa numai cu o săptămână în urmă.

Cei doi bărbați s-au grăbit în sus pe scări. Colm sărea câte trei trepte odată, din dorința de a ajunge mai repede la Margot. Domnul Dukelow se lupta să țină pasul. La capătul scării, coridorul era plin de fum gros, cenuşiu. Domnul Dukelow s-a apucat de gât şi a început să tuşească.

— Nu pot, s-a văitat el, întorcându-se. Astmul...

— Haide, Terrence! Nu mă dezamăgi! a strigat Colm, apucându-l de braț.

Dacă nu ar fi avut aşa mare nevoie de el, i-ar fi tras un pumn în față. Domnul Dukelow l-a privit îndelung înainte de a-şi trage brațul şi a dispărea înapoi pe coridor.

Colm şi-a dat jos tricoul şi şi-a acoperit gura cu el, apoi, cu ochii curgându-i şi pieptul umplându-se de fum, şi-a croit calea mai adânc în hotel. Cu cât se apropia mai mult de turnul vestic, fumul devenea mai gros. La un moment dat nu a fost sigur că avea să găsească uşa. Dar nu ar fi trebuit să-şi facă griji. Când a ajuns la ea, a constatat că aceasta nu mai exista. Peretele se dărâmase, iar acoperişul se prăbuşise la interior, lăsând în urma lui grinzi fumegânde şi moloz. Dormitorul lui Margot de deasupra, din turn, fusese complet distrus. Vocea unui bărbat a strigat la el prin golul din tavan.

— Hei, tu...

Dar Colm l-a ignorat şi s-a luptat să iasă.

A văzut-o imediat, zăcând ca o păpuşă stricată, pe pietre. Sângele îi înroşise cămaşa de noapte. Inima lui Colm s-a oprit. S-a grăbit şi a îngenuncheat lângă ea, cu un suspin explodându-i în piept. I-a ridicat încheietura şi i-a căutat pulsul. I s-a părut că a simțit o bătaie slabă, precum bătaia inimii unei păsări. Apoi a fost înconjurat de pompieri. I s-a ordonat să se dea la o parte. Apoi a părut că totul s-a desfăşurat în viteză. Lumea avea marginile estompate, nici un contur nu era clar. Au venit ambulanțe, Margot a fost aşezată pe o targă. Colm a cerut să meargă cu ea la spital.

— Sunteți rude? a întrebat un oficial.

— Sunt soțul ei, a mințit el.

— Foarte bine, atunci. Urmați-mă.

KITTY

Eu am fost cea care a provocat ploaia. Nu sunt prea sigură cum am reuşit, dar am făcut-o. Acum sunt surprinsă de lucrurile pe care le putem face noi, spiritele, când ne punem ceva în minte. A, puterea minții de a produce miracole! Din păcate, însă, turnul vestic este distrus.

La un moment dat m-ar fi deranjat, aş fi fost disperată. Aceea era partea cea mai veche a castelului, singura parte care a supraviețuit incendiului din 1921, dar acum sunt impasibilă. Castelul este în continuare hotel. Sigur, doamnei de Lisle îi va lua mult timp să repare stricăciunile, dar îmi imaginez că face deja planuri pentru noul turn. O să-l numească suita Margot Hart.

JP va continua să vorbească; cred că asta i-a dat un nou sens vieții. Alana şi cu el se apropie din nou. Din cenuşa căsniciei lor cresc muguri noi. Este promițător. Acum îmi dau seama că iubirea este locul în care este căminul. Castelul a încetat să mai fie casa mea cu mult timp în urmă, doar că nu am înțeles asta niciodată. Dar înțeleg acum. Toate lucrurile din lumea materială se duc. Dar noi, sufletele, suntem eterne şi dăinuim, cu iubirea în inimă, pentru că acesta este sensul vieții.

Îl iubesc pe JP. Îl iubesc complet şi necondiționat. Îi iubesc pe Colm şi pe Alana şi pe toți cei pe care i-am urmărit în aceşti ani. Sufletul meu este atât de plin de iubire încât nu-mi mai pasă de castel şi ce se întâmplă cu el. Nu-mi pasă cine i-a dat foc. Nu voi căuta răzbunare, pentru că inima mea simte numai compasiune pentru un suflet atât de pierdut şi plin de resentimente. Ce loc şi-a creat pentru viața de apoi? Nu pot face altceva decât să mă rog pentru el să-şi găsească drumul.

Amintirile mele nu sunt în castel, ci le port cu mine. Plutesc pe deasupra dealurilor, a minunatelor dealuri pe care grozama galbenă şi buruienile roşii cresc printre orhidee albe micuțe şi usturoi sălbatic. Plutesc alături de pescăruşi, corbi şi de tăcutele bufnițe de hambar şi sunt liberă. Nu mă voi mai întoarce la castel. Sunt eliberată de obsesia pe care am luat-o drept iubire. În sfârşit i-am dat drumul şi astfel m-am descătuşat.

Şi mă ridic spre orizontul îndepărtat unde se află toate adevărurile mele, aşteptând să le recunosc. În acea lumină liniştită, aurie, îl văd pe Jack. Nu este bătrânul care şi-a dat recent ultima suflare în cabana de lângă mare, ci bărbatul tânăr de care m-am îndrăgostit, afundat până la genunchi în râpă, în căutarea broaştelor. Are părul negru, care i se revarsă peste ochii albastru indigo. Are zâmbetul larg, plin de neastâmpăr şi bucurie. Inima lui e plină de iubire şi în timp ce-l apuc de mână, ştiu ceva ce am ştiut întotdeauna, doar că uitasem. Viețile noastre pe pământ sunt ca viețile personajelor dintr-o piesă, a căror iubire este limitată la scenă. De cum cade cortina, iubirea noastră este eliberată. Creşte, precum o lumină puternică, ce nu are limite. Jack mă iubeşte, dar o iubeşte şi pe Emer, iar atunci când va sosi vremea ei să se întoarcă acasă, îi va întinde mâna cu toată iubirea cu care acum o întinde pentru mine. Şi eu o iubesc şi pe Emer. De ce am crezut vreodată că nu o iubesc?

CAPITOLUL 21

Margot îşi pierdea şi îşi recăpăta cunoştinţa. Era conştientă de oamenii care intrau şi ieşeau, dar nu le distingea trăsăturile. Nu ştia unde era şi, cinstit vorbind, nu-i păsa. Era într-un purgatoriu ciudat, ca un vis, în corpul ei şi totuşi nu ataşată în mod special de el. Nu simţea durere. De fapt, nu-şi simţea deloc picioarele. Nu era conştientă nici de respiraţia ei. Dar ştia că nu era moartă. Sau spera că nu era, pentru că, deşi nu era neplăcut, nu era ceea ce se gândise că ar fi fost viaţa de apoi.

Timpul părea să nu mai existe. Sigur, realiza când era conştientă şi apoi, când nu mai era, dar nu-şi dădea seama dacă era zi sau noapte, nu percepea orele sau minutele. Era, însă, conştientă de o prezenţă întunecată alături de ea. Întunecată, compactă şi cumva liniştitoare. Nu era un înger, nu că ar fi crezut în îngeri, dar era dispusă să creadă în orice acum, pentru că îngerii ar fi trebuit să fie făcuţi din lumină, iar această prezenţă era întunecată şi solidă. Ca o stâncă. Da, ca unul dintre megaliţii din Fairy Ring. Părea să fie lângă ea de fiecare dată când îşi revenea din inconştienţă. S-a gândit la Fairy Ring, apoi s-a gândit la Colm. Când a deschis în cele din urmă ochii, a văzut că acea prezenţă întunecată, compactă şi liniştitoare, era el. Apoi şi-a simţit mâna, caldă şi ocrotită, în mâna lui.

Colm stătuse lângă patul lui Margot de când ieşise de la terapie intensivă. Îşi rupsese majoritatea oaselor din picioare, şolduri, coastele, un braţ, pometii şi falca. Părul îi arsese complet, aşa că asistenta îl tăiase, iar acum îi stătea zburlit, în smocuri inegale. Era norocoasă că supravieţuise. Colm se rugase la Dumnezeu, aceeaşi rugăciune repetată la nesfârşit: „Te rog, fă în aşa fel încât să supravieţuiască. Te rog, te implor, nu o lăsa să moară.” Credinţa lui era puternică, dar în ultima săptămână fusese pusă la încercare, când şansele ca Margot să supravieţuiască fuseseră destul de mici. Şi-a dat seama, în timp ce o privea

întinsă, liniştită şi nemişcată în patul de spital, cu pielea ca de ceară şi părul scurt ciopârțit, că o iubea cu adevărat.

Dar acum a deschis ochii şi l-a privit, iar Colm a ştiut că avea să reuşească. A privit-o în ochi şi a zâmbit, dezvăluindu-şi tristețea şi durerea numai în lacrimile care îi aprindeau ochii.

— Hei, bună, a spus el încet. Margot a clipit spre el, dându-şi seama că nu putea vorbi. Nu încerca să vorbeşti. Lasă-mă pe mine să vorbesc. I-a mângâiat mâna cu degetul mare. Margot a simțit mângâierea blândă şi ritmică şi s-a simțit liniştită de ea. M-ai speriat, ştii. Da, aşa ai făcut. Dar vei fi foarte bine. Eşti în spital în Dublin şi în curând o să fii bine. Doctorii au fost grozavi. O să fii ca nouă. Iar eu nu plec de lângă tine. Nici un minut.

Margot a închis ochii, scăldată de un sentiment călduț şi dulce ca mierea. Apoi s-a scufundat din nou în uitare. Într-un somn profund, care îi permite corpului să se vindece şi spiritului să se odihnească, în conştiința faptului că era iubită. Cumva asta avea importanță; avea foarte mare importanță.

Contesa di Marcantonio era la măsuța de toaletă îmbrăcată într-un halat de mătase roz, când s-a auzit soneria.

— Iubitule, răspunzi tu? a strigat.

Nu a primit nici un răspuns. A oftat. Chiar nu voia s-o vadă nimeni aşa, fără machiaj şi cu părul pe bigudiuri.

— Iubitule! Uşa!

S-a încruntat. Unde era contele? A dat din cap şi a pus jos peria de machiaj. A păşit în hol şi a apăsat butonul interfonului.

— Cine este? a întrebat ea.

— Sunt eu, Terrence.

— Nu poți urca! a şuierat ea, intrând în panică dintr-odată. Trebuie să pleci imediat!

— Sunt aici cu inspectorul Coyle. Vrea să vorbească cu tine.

A urmat o pauză lungă. Inspectorul Coyle? Ce ar fi putut să vrea poliția de la ea?

— Nu poate să se întoarcă altă dată? Nu sunt pregătită pentru oaspeți.

— Este ceva ce nu poate aştepta, contesă di Marcantonio.

Acesta era inspectorul. Contesa a tresărit puțin la auzul vocii lui, care o înlocuise pe-a lui Terrence. Nu voia ca nici unul dintre bărbați s-o vadă aşa, dar nu avea cum să evite asta.

— Foarte bine. Vă rog să urcați.

A apăsat butonul interfonului şi a aşteptat.

Contele şi-a târât picioarele în hol îmbrăcat într-o cămaşă mototolită şi un pulover pătat, arătând şubred.

— Unde erai? a izbucnit ea. Nu ai auzit soneria?

— Cine este? a întrebat el.

— Poliția.

Contele s-a încruntat.

— Poliția? Ce vor?

— Nu ştiu. Urcă acum, cu domnul Dukelow, de la castel.

— Sau ce a mai rămas din el, a spus Leopoldo. A dat din cap şi şi-a aşezat o mână pe inimă. O mare tragedie. Dar, din fericire, nu este problema mea.

— Vrea să vorbească cu mine.

Contele s-a încruntat din nou.

— De ce? Ce ai făcut?

— Absolut nimic, a răspuns ea. Nu am făcut nimic. Nu-mi imaginez despre ce vrea să vorbească cu mine.

S-a auzit o bătaie în uşă. Contesa a inspirat adânc, apoi a deschis. A dat mâna cu domnul Dukelow şi apoi cu inspectorul, care era un bărbat scund şi îndesat, cu o

mustață deasă şi obraji plini, de culoarea coacăzelor. Avea ochii mari şi sobri în spatele ochelarilor. Contesa i-a condus în salon, dar nu i-a invitat să ia loc. Nu se aştepta că aveau să stea prea mult timp.

— Despre ce vreți să-mi vorbiți? l-a întrebat pe inspector arogantă. Nu prea înțeleg de ce nu a putut aştepta.

— Nu o să vă răpesc mult timp, contesă. Inspectorul a scos un carnețel din buzunarul de la piept şi a ținut un creion deasupra lui. Unde erați în noaptea în care castelul a luat foc?

— Ei bine, eram aici, desigur. A dat din cap, iritată. Nu înțeleg. Sugerați că a fost incendiere? Cineva i-a dat foc intenționat?

— Domnul Dukelow a mărturisit că v-a dat drumul în castel noaptea, pe vechea intrare a servitorilor, din spate, şi v-a dus în turnul vestic, locul de unde a pornit incendiul.

Contesa a avut grijă să nu-l privească pe domnul Dukelow, a ținut bărbia ridicată şi privirea impasibilă, ca să nu se dea de gol. Nu s-a uitat nici la soțul ei.

— Mi-a spus că nu erați fericită de cartea pe care o scria domnişoara Hart şi erați hotărâtă să împiedicați publicarea ei.

— Nu ştiu despre ce vorbiți, domnule Dukelow. Chiar nu ştiu de ce ați minți.

— Avem un martor care v-a văzut împreună cu domnul Dukelow de mai multe ori, a continuat inspectorul.

— Un martor? Cine? a întrebat contesa.

— Una dintre menajere.

— Prostii. Probabil a visat. Ştiți că acel castel e plin de fantome.

Inspectorul nu a fost impresionat.

— Ştiți, contesă, că domnişoara Hart este în stare critică la spital, iar doamna Walbridge a murit.

Contesa s-a albit la față. Şi-a dus o mână la gură.

— Este îngrozitor. Cu adevărat îngrozitor. Dar nu am avut nici o legătură cu incendiul. S-a întors către soțul ei şi şi-a îngustat privirea. Unde fusese contele când castelul arsese? s-a gândit ea. Şi-a înțepenit falca şi l-a fixat pe soțul ei cu o privire de oțel. Iubitule, spune-i inspectorului unde eram în noaptea în care a ars castelul.

Leopoldo s-a uitat la soția lui. Femeia pe care o disprețuia cu toată ființa lui. Acum avea ocazia de a scăpa de ea pentru totdeauna.

— Mi-e teamă că nu pot minți, a spus el, apăsându-şi pumnul pe piept cu un aer descurajat. Nu ai fost cu mine, iubirea mea. Cel puțin, nu pentru aproximativ trei ore la miezul nopții. Mi-e teamă că trebuie să spun adevărul, Dumnezeu mi-e martor, trebuie să-l spun.

— Mincinosule! Leopoldo, cum ai putut? S-a întors către inspectorul Coyle cu obrajii înfierbântați ca şi cum ar fi fost pălmuită. Ar trebui să-l întrebați pe conte unde a fost *el* în noaptea în care a ars castelul. Eu eram în pat, nevinovată ca un mieluşel, în timp ce el a fost plecat. Terrence, nu am făcut-o! Nu aş face niciodată aşa ceva. Recunosc că nu voiam ca acea carte să fie publicată. Nu îi făcea dreptate soțului meu şi familiei lui, dar nu aş fi luat niciodată nişte măsuri atât de drastice pentru a preveni publicarea. S-a uitat la soțul ei, uimită. De ce ai făcut-o, Leopoldo? Căminul familiei tale... Nu înțeleg.

— Contesă Amelie di Marcantonio, sunteți arestată sub suspiciunea incendierii şi a omorului prin imprudență. Nu trebuie să spuneți nimic, dar poate să vă afecteze apărarea dacă atunci când sunteți chestionată nu menționați ceva ce invocați mai târziu în instanță. Orice spuneți poate fi folosit drept probă.

Contesa şi-a dus mâna la ochi şi a leşinat. În timp ce picioarele îi cedau, domnul Dukelow a fost cel care s-a întins ca s-o prindă. Leopoldo a urmărit-o cu o oarecare

satisfacție în timp ce managerul hotelului a ridicat-o în brațe, confirmându-i suspiciunile. Chiar avuseseră o aventură.

— Nu am făcut-o, Terrence, a bălmăjit ea. Nu am fost eu. Chiar nu am fost eu. Apoi s-a uitat la soțul ei şi a sâsâit ca un şarpe. Nu o să las să scapi basma curată!

Margot a plâns când a văzut în ce stare era. Cum ar fi putut Colm s-o iubească când arăta aşa? Şi-a trecut mâna bună prin smocurile scurte de păr şi peste fața umflată şi s-a jelit din cauza urâțeniei reflexiei ei în oglinda pe care i-o dăduse una dintre asistente. Colm a venit în vizită, aşa cum făcea în fiecare zi, dar de data asta Margot s-a întors cu spatele.

— Nu intra! a exclamat ea.

— De ce nu? a întrebat, intrând.

— Sunt respingătoare.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu am păr, a icnit ea. Fața îmi este oribilă. Sunt urâtă.

— Vorbeşti prostii, Margot. Eşti frumoasă.

— Asta este o minciună. Cum poți spune aşa ceva, când arăt aşa? Sunt monstruoasă. Nu trebuie să vii aici. Nu ai nici o obligație. Ai scăpat. Serios, înțeleg. Nici eu nu aş vrea să fiu cu mine.

Colm s-a aşezat şi i-a apucat mâna. Ea a încercat să şi-o tragă, dar Colm a ținut-o cu putere.

— Margot, era gata să mori, a spus el serios. Deci ai o tunsoare de băiat şi eşti toată bandajată, dar părul îți va creşte şi, cu ajutorul fizioterapiei, vei învăța să mergi din nou. Crezi că te iubesc numai pentru frumusețea ta fizică? Te iubesc pentru *tine*, Margot. Umerii ei au început să se scuture în timp ce a izbucnit din nou în plâns. Iubesc felul în care-ți lucesc ochii când eşti supărată. Îți iubesc buza superioară mică şi felul în care ți se îndulceşte surâsul când

nu eşti sigură. Ai reuşit să te păcăleşti pe tine însăţi că nu te simţi singură, cutreierând globul de una singură şi totuşi, câteodată când mă uit la tine şi tu nu ştii, întreaga ta fiinţă este o imagine a singurătăţii. Dar ştii ce, noi doi facem o pereche bună. Într-adevăr, îmi place cine sunt când sunt cu tine şi-mi place cine eşti tu când eşti cu mine. Nu vreau să fiu cu nimeni altcineva şi cred că nici tu nu vrei.

— Ar fi trebuit să mor, a răspuns ea nefericită. Uite în ce hal sunt. Cum o să-mi revin?

— Dar nu ai murit, nu-i aşa? Eşti în viaţă şi ăsta este un dar.

— Nu pentru mine. S-a simţit învinsă în faţa provocărilor care o aşteptau. Cum avea să se vindece corpul ei zdrobit? Dacă va rămâne urâtă pentru totdeauna? Viaţa mea nu va mai fi la fel. În principiu, s-a cam terminat.

— Nu-ţi stă în fire să fii pesimistă.

— Nu am mai fost într-o astfel de situaţie, a izbucnit ea.

Nu avea să vină niciodată un moment potrivit în care să-i spună despre Dorothy Walbridge, dar Colm s-a gândit că vestea tristă ar fi putut s-o facă să se concentreze mai mult asupra norocului ei decât asupra ghinionului.

— Mi-e teamă că Dorothy nu a supravieţuit.

Margot s-a uitat la el.

— Ce? Dorothy... A murit?

El a dat serios din cap.

— S-a stins în foc.

— O, Doamne!

Acum lacrimile nu mai erau pentru ea, ci pentru femeia care îi fusese mamă mai mult decât fusese vreodată mama ei biologică.

Colm i-a strâns mâna mai cu putere. Ar fi vrut s-o îmbrăţişeze, dar era prea fragilă pentru asta.

— Turnul în care erau camerele tale a fost distrus complet, după cum a fost distrusă şi o porţiune mare a

castelului de dedesubt, unde era camera lui Dorothy. Nu a avut nici o şansă. Ai făcut ce trebuia când ai sărit. Dacă ai fi rămas acolo, sus, în turn, şi tu ai fi murit. Ştiu că este greu, Margot, dar cel puțin eşti în viață.

— Biata Dorothy, a plâns ea. Nu merita asta. Doamne, sper că nu a suferit. Sper că a murit repede. Nu-mi vine să cred. Nu-mi vine să cred că a murit.

Margot a suspinat şi a început să plângă din nou. Colm i-a mângâiat mâna până ce durerea s-a risipit.

— A fost deja înmormântată? a întrebat după mult timp.

— Da, a fost dusă înapoi în Anglia şi a fost înmormântată în oraşul natal.

— Când voi fi mai bine, vreau să merg acolo să-mi iau la revedere.

— Desigur. De îndată ce eşti mai bine, mergem împreună.

Margot s-a uitat la Colm cu ochi strălucitori şi privirea nesigură.

— Eşti sigur că încă mai vrei să fii cu mine?

— Nu m-am îndoit niciodată de faptul că te iubesc, Margot. Nici o clipă. Asta nu o să mă facă decât să te iubesc mai mult.

— De ce? Cum se poate?

— Pentru că iubirea nu înseamnă doar momente frumoase. De fapt, înseamnă mai degrabă un sprijin pentru vremurile grele. Asta este iubirea, să fii acolo pentru celălalt când are nevoie de tine.

— Nu te merit, Colm, i-a zâmbit printre lacrimi.

— Atunci lasă-mă să te învăț să te iubeşti şi atunci îți vei da seama de valoarea ta şi de faptul că meriți tot ce-i mai bun, a zâmbit şăgalnic.

Margot a reuşit să râdă pe înfundate.

— Vrei să spui că tu eşti ce este mai bun?

— Sunt, Margot. Nu meriți nimic mai puțin decât pe mine.

A râs, apoi a simțit un junghi de vinovăție.

— Dorothy nu ar vrea să fim trişti, nu?

— Nu, ar vrea să râzi.

— Presupun că şi manuscrisul meu a fost distrus. A oftat. În lumina morții lui Dorothy, pierderea cărții ei nu mai părea o tragedie aşa de mare. Doar o mare dezamăgire. Nu o să ştiu niciodată cum i s-a părut, a adăugat ea cu tristețe.

— Dar uită-te la lucrul bun care a rezultat din asta. Dacă nu ar fi fost cartea ta, nu ne-am fi întâlnit. Nu m-aş fi împăcat cu tatăl meu, tata nu s-ar fi făcut bine şi nici mama nu s-ar fi împăcat cu el.

— S-au împăcat?

— Relația este la început, dar sunt prieteni din nou, ceea ce este uimitor. Toate astea numai pentru că *tu* l-ai salvat.

— Frumos, a spus Margot, recunoscătoare pentru consecințele pozitive ale întregii întâmplări. Şi nu aş fi cunoscut-o niciodată pe Dorothy, a adăugat ea, cu ochii plini de lacrimi din nou. Chiar am iubit-o, ştii.

— Ştiu că ai iubit-o, a răspuns Colm şi s-a aplecat ca să-i aşeze cu blândețe un sărut pe tâmplă. Acum trebuie să te faci bine pentru ea, Margot.

Margot a dat din cap.

— Aşa o să fac, Colm. O să mă fac bine pentru voi amândoi.

CAPITOLUL 22

După şase săptămâni în spital, Margot a acceptat vizitatori. JP a fost primul. A venit cu doamna B, înarmaţi cu un tort Porter într-o caserolă metalică.

— Aprind în fiecare zi o lumânare pentru dumneavoastră în faţa statuii Sfântului Finbar, domnişoară Hart, i-a spus doamna B, aşezând o mână blândă pe braţul ei. Domnul să ne ajute, mi-am tocit bieţii genunchi rugându-mă şi mulţumindu-i lui Isus şi Sfintei Fecioare pentru că v-a salvat viaţa şi nu v-a lăsat în foc, aşa cum a lăsat-o pe biata doamnă Walbridge. Acum este în rai cu fetiţa ei şi este fericită. Dar vremea dumneavoastră nu venise, mulţumesc lui Dumnezeu. După cum spunea biata mea mamă, dacă ţi-e scris să mori împuşcat, nu vei fi spânzurat. Ştiu că nu puneţi mult preţ pe lucrurile astea, dar am adus o sticluţă cu apă de Lourdes pentru dumneavoastră, ce rău poate să facă?

JP a tras un scaun, s-a aşezat la capul patului şi i-a spus cum urma să fie reconstruit castelul.

— Doamna de Lisle insistă ca afacerea să meargă înainte. A dat interviuri la toate ziarele şi a aruncat lumină asupra istoriei familiei mele şi focului din 1921. Cred că va fi în avantajul hotelului. Oamenilor le place o poveste bună.

Margot s-a gândit la manuscrisul ei şi a simţit înţepătura dureroasă a pierderii. Dar apoi şi-a amintit de Dorothy şi şi-a dat seama că era norocoasă că era în viaţă, după cum spusese Colm.

Următorul vizitator a fost Seamus O'Donovan. A venit cu un buchet de flori şi o pungă maro de hârtie, plină cu portocale.

— Ce credeai că eşti, superfemeie? a spus el cu un rânjet, aşezându-se.

Margot a râs.

— Nu o să mă mai lansez de la nici o fereastră pentru o vreme, pot să te asigur, a răspuns ea, fericită să-l vadă.

S-a uitat la ea cu o expresie serioasă.

— Numai despre tine s-a vorbit în oraş. Am tras o sperietură, să ştii.

— Şi eu am tras o sperietură.

— Ei bine, mă bucur că nu ai murit. Ştiu că tu şi Colm sunteţi împreună acum, aşa că nu voi avea nici o pretenţie de la tine, dar voi spune un lucru, dacă are vreo importanţă. Mi-ai ajuns la suflet, Margot, şi nimeni nu a mai făcut asta după tine.

— O, Seamus, este aşa de drăguţ, a răspuns ea, impresionată. Apoi ochii i s-au umplut de regret. Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat cu tine. Nu meritai asta.

— Ce-a fost, a fost, a răspuns el cu un surâs sfios pe faţă.

— Ne-am distrat, nu-i aşa?

— Cu siguranţă că ne-am distrat.

Şi-a pus mâna peste mâna lui.

— Eşti un prieten bun. Mulţumesc că ai venit în vizită.

— Într-adevăr. Aş vrea să fiu prietenul tău. Vrei o portocală?

După aceea a urmat un flux constant de vizitatori. A fost surprinsă de numărul de localnici, dintre care pe unii îi întâlnise numai o dată, care i-au adus flori, fructe sau pur şi simplu câteva cuvinte blânde de încurajare. Doamna de Lisle a vrut să ştie când avea să fie pregătită să vorbească din nou în faţa oamenilor.

— Trebuie să rescrii cartea, a insistat ea cu fermitate. Este atât de simplu. Ai foarte mult timp de stat în pat, cum ai putea să te foloseşti mai bine de el? Deja ai terminat cercetarea, aşa că nu va fi atât de greu. S-ar putea chiar ca a doua oară să iasă mai bine. Margot i-a făcut pe plac cu promisiuni goale, dar ştia în sufletul ei că nu ar fi putut niciodată să rescrie cartea.

După trei luni petrecute în spital, Margot a fost în sfârşit externată. Cât fusese captivă în interior, vara se scursese prin faţa ferestrei ei. Acum frunzele începeau să-şi schimbe culoarea şi un fior de toamnă bătea peste mare, aducând cu el melancolia. S-a bucurat să fie din nou afară, la aer curat, şi nu închisă într-un salon de spital. S-a uitat în jurul ei cu o privire proaspătă, apreciativă la adresa celor mai neînsemnate lucruri, ca şi cum ar fi văzut lumea prin ochii unui copil, minunându-se, plină de curiozitate. Totul părea atât de frumos.

JP insistase ca ea să se mute în cabana de vânătoare până când ar fi fost capabilă să-şi poarte singură de grijă, pentru că fiul lui era la muncă. Doamna B era pregătită cu un ibric de ceai şi o prăjitură, iar la parter fusese amenajat un dormitor provizoriu. JP era nerăbdător să o răsplătească pe Margot pentru faptul că-l pusese pe picioare; *ea* îl vindecase pe *el*, acum era rândul *lui* s-o vindece pe *ea*.

La castel, hotelul se redeschisese, deşi turnul de vest şi pereţii din jur erau în continuare acoperiţi de schele. Hotelul avea un manager nou, un anume domn Cavendish, care fusese furat de la hotelul Claridge, din Londra şi care era foarte nerăbdător ca JP să-şi reia discuţiile de după cină. Era păcat, spunea el, că manuscrisul domnişoarei Hart fusese distrus în incendiu. Ar fi fost minunat să fi avut istoria familiei Deverill în bibliotecă pentru ca oaspeţii s-o poată citi şi autorul să poată vorbi făcând pereche cu lordul Deverill. Nu se putea gândi la nici un alt hotel din întreaga lume care ar fi putut să ofere un duo atât de convingător.

Ziarele fuseseră pline de noutăţi despre incendiu şi despre arestarea contesei di Marcantonio sub suspiciunea de a fi cauzat incendiul. Cu toate astea, unii spuneau că autorul incendiului fusese însuşi contele, care dăduse vina pe soţia lui. Se părea că aceasta avusese o aventură cu managerul hotelului. O menajeră care fusese ulterior concediată

vânduse povestea unui ziar. Pretinsese că văzuse pe cineva furişându-se pe vechea intrare a servitorilor din spatele castelului în noaptea incendiului, dar nu putea să spună dacă era vorba de un bărbat sau o femeie. Totul era foarte dubios, iar JP nu era sigur ce să creadă. Dar incendiul îl învățase o lecție foarte importantă. Căminul era acolo unde era iubirea, iar el nu voia să fie nicăieri în altă parte, decât la cabana de vânătoare, unde fiul lui venea să-l viziteze, fiicele lui de asemenea, când erau în Irlanda şi din ce în ce mai des, Alana. A descoperit, spre bucuria lui, că fiul lui avusese dreptate: opusul iubirii nu era ura, ci indiferența. Scânteia care le cauzase furia şi suferința era, în esență, iubire. Fiind cultivată, începuse să crească.

Margot stătea în grădina cabanei de vânătoare, bucurându-se de sunetul păsărilor şi de senzația plăcută a soarelui pe fața ei, şi se gândea la Dorothy. Nu o cunoscuse de multă vreme, dar afecțiunea pentru noua ei prietenă fusese profundă şi de neuitat. Îi era dor de ea în mod constant. Pe când rănile fizice se vindecau încetul cu încetul, cele emoționale aveau nevoie de mai mult timp. Avea coşmaruri legate de incendiu, de săritul de la geam şi de pierderea manuscrisului. Ştia că nu era corect să-şi deplângă pierderile, când Dorothy îşi pierduse viața, dar o durea să se gândească la toată cercetarea şi truda dispărute în flăcări. Se dovedea că trauma era greu de depăşit.

A fost surprinsă când într-o după-amiază înmiresmată de la sfârşitul lui septembrie Emer O'Leary a venit în vizită. Nu o vizitase în spital, nici nu-şi făcuse apariția la cabana de vânătoare. În orice caz, au stat pe terasă, servind ceai şi vorbind despre recuperarea lui Margot. Apoi au vorbit despre Dorothy.

— Mi-e groaznic de dor de ea, a spus Emer cu tristețe şi ochii i-au strălucit. A fost un şoc teribil. Tocmai îl pierdusem

pe Jack şi apoi, câteva săptămâni mai târziu, s-a dus şi Dorothy. Trebuie să recunosc, nu m-am simţit bine. Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult timp să vin să te vizitez.

— Dorothy a fost o persoană deosebită, a spus Margot, împărtăşind tristeţea lui Emer.

— Era apărătoarea ta cea mai fervent㠄, ştii. Când m-am îndoit de tine, ţi-a luat apărarea. Şi-a coborât privirea. Mi-e ruşine de asta acum. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai bine.

— Nu face nimic. Îţi protejai familia.

— Ar fi trebuit să am încredere în ea şi în Colm, care au încercat să mă convingă să-ţi dau o şansă. Nu ştiu de ce am fost atât de suspicioasă. La urma urmelor era numai o carte de istorie. Ce rău ar fi putut face?

— Ei bine, acum nu mai e. Nu o voi rescrie. Margot a suspinat resemnată şi a ridicat din umeri. Poate nu îi era dat să fie publicată. Poate soarta a avut grijă să nu vadă niciodată lumina tiparului.

— Ai o atitudine foarte filozofică, a spus Emer.

— Este singurul mod în care poţi reacţiona. Trebuie să accepţi lucrurile care nu pot fi schimbate. Nu-i aşa?

— În teorie aşa este. Dar e greu de aplicat.

— Fac tot ce pot.

— Te descurci foarte bine, Margot.

— Mi-ar plăcea să ştiu ce părere a avut Dorothy despre carte. A fost singura persoană care a citit-o. I-am dat manuscrisul cam cu o săptămână înainte de incendiu şi urma să-mi spună părerea ei. Acum nu voi şti niciodată. Chestia ciudată este că părerea ei chiar conta pentru mine.

— Trebuie să cauţi aspectele pozitive. Dacă nu ai fi venit la hotel, nu i-ai fi cunoscut niciodată nici pe ea, nici pe Colm. Te iubeşte foarte mult, Margot, şi, după cum probabil îţi dai seama acum, nu este un bărbat uşor de mulţumit în această privinţă.

Margot a râs şi privirea i s-a aprins.

— S-a purtat minunat. Nu ar fi putut fi mai atent. Când mi-am pierdut voința de a mă face bine, a avut suficientă voință pentru amândoi. Cred că, dacă n-ar fi fost el, aş fi renunțat.

— Şi tu l-ai ajutat, Margot. Nu pierde din vedere asta. Sunt bucuroasă să recunosc atunci când am greşit şi acum recunosc. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine. Tu şi Colm faceți o pereche foarte potrivită. Sunt fericită că v-ați găsit.

Margot ştia că Emer avea dreptate. Colm îi demonstrase, cu ajutorul nenumăratelor mici dovezi de bunătate, că era importantă pentru el. Dacă tatăl ei o învățase să-şi pună la îndoială valoarea, Colm îi arătase exact cât de valoroasă era.

— Nu sunt sigură că Alana este prea fericită că suntem împreună, a îndrăznit ea să spună. Alana, deşi nu era neprietenoasă, nu părea capabilă s-o privească în ochi. Este mama lui, aşa că poate crede că nu sunt suficient de bună pentru el.

— O, asta nu este adevărat, a spus Emer imediat. Nu-mi imaginez de ce ar considera că nu eşti suficient de bună pentru el. Nu este un prinț, nu? A râs delicat, plină de compasiune. Cred că-i este greu să accepte faptul că acum există o femeie în viața lui. Colm a fost întotdeauna destul de singuratic în privința asta. Alana şi-a dorit întotdeauna să se aşeze la casa lui, toate mamele vor fete drăguțe pentru fiii lor, care să aibă grijă de ei, dar acum, că a găsit pe cineva, poate are nevoie de timp ca să accepte.

— Poate, a cedat Margot. Dar nu poate fi vorba de carte, nu-i aşa, acum că nici nu mai este.

— Las-o să se obişnuiască cu tine. Nu a trecut atât de mult timp de când era supărată pentru că o scriai. Nu a avut încredere în tine, iar acum ai o relație cu fiul ei. O să dureze, asta-i tot. O să fie foarte bine, nu-ți face griji.

Dar Margot se îngrijora. Alana nu mai putea s-o suspecteze că s-ar fi insinuat în inima lui Colm ca să obțină informații. Deci dacă nu era vorba despre asta, ce ar fi putut fi?

Zilele s-au scurtat încetul cu încetul şi frunzele au început să cadă din copaci. Un vânt tăios, umed şi rece şuiera printre crengi şi în luna octombrie primul îngheț a albit grădina. Focul era din nou aprins în salonul de desen şi în bibliotecă, iar locul mirosea din nou a lemn ars. Casa, însă, nu mai mustea de liniştea dezolantă de dinainte. JP invita prieteni la cină, iar casa vibra de sunetul vocilor vesele şi de râsete, iar ei luau cina şi jucau cărți. Era ca în vremurile bune, când Bertie şi Maud Deverill aveau invitați din tot ținutul. JP a angajat două fete din zonă ca s-o ajute pe doamna B la mâncare, dar nu se punea problema ca aceasta să se pensioneze. Cabana de vânătoare era căminul ei, iar lordul Deverill stăpânul ei, şi singurul mod în care avea să plece vreodată de acolo, era cu picioarele înainte. Spusese asta foarte clar.

Margot muncea din greu la fizioterapie, hotărâtă să-şi aducă trupul la forța şi agilitatea de altădată, iar Colm era gata să o încurajeze de fiecare dată când hotărârea îi slăbea. Şchiopăta de colo-colo sprijinită în cârje şi se bucura de lucrurile simple, cum ar fi cititul, jocul de cărți şi muzica lui JP. Cel mai mult îi plăcea să stea afară, în natură, urmărind cum peisajul se schimbă încetul cu încetul, cu fiecare zi care trecea. Colm o ducea serile la cârciumă şi ocazional, când vremea era bună, la plajă. Stăteau printre dune, protejați de vânt şi vorbeau despre tot şi despre nimic, se sărutau, râdeau şi se tachinau. Când lumina era cea mai blândă, Margot se uita la orizontul îndepărtat şi se gândea la Dorothy, apoi se gândea la cartea ei pierdută şi încerca

din răsputeri să nu simtă nimic altceva decât recunoştinţă pentru că era vie şi îl avea pe Colm.

Într-o după-amiază ploioasă a înaintat şovăitoare în salonul de jocuri. Era frig. Focul nu fusese aprins de multe luni. Trecuse mult timp de când cineva jucase biliard. A fost surprinsă când a văzut cutiile aşezate încă în teancuri în colţul îndepărtat al încăperii şi a fost din nou asaltată de junghiul familiar al pierderii. Toate acele ore în care parcursese jurnale, scrisori şi registre, pe care nu avea să le recupereze niciodată. Paginile de notiţe scrise şi organizate în cartoteci, care fuseseră distruse în flăcări. Timpul pe care îl petrecuse încercând să găsească soluţia plină de tact prin care să nu-i rănească pe membrii familiei care erau în continuare în viaţă, JP şi mai ales Alana. Crezuse că făcuse o treabă bună, dar acum nu avea de unde să ştie. Nu era sigură că ar fi putut vreodată să adune energia necesară pentru a scrie altă carte. Poate toată voinţa îi era concentrată pe recuperare şi acesta era motivul pentru care se simţea atât de neinspirată. Poate după ce oasele i se vor fi vindecat, avea să găsească un alt subiect despre care să scrie. Dar nu se putea gândi la un alt subiect care s-o inspire aşa cum o inspirase istoria familiei Deverill. Mintea îi era la fel de infertilă ca pământul arid în care creşte tufărişul.

La începutul lui decembrie Margot s-a mutat la Colm acasă. Şi-a pus articolele de toaletă în baie şi hainele în dulap şi nu a simţit nelinişte când şi-a văzut pantofii aliniaţi lângă pantofii lui. De fapt, asta i-a dat un sentiment călduţ de apartenenţă. Nu mai simţise aşa ceva de multă vreme.

Ca să o ţină ocupată, Colm începuse să o ia cu el în vizitele pe care le făcea la domiciliul pacienţilor, în cazurile în care aceştia erau prea mari sau prea bolnavi pentru a fi aduşi la cabinet. Margot iubea animalele şi îi plăcea să-l

urmărească pe Colm în timp ce le îngrijea. Era sensibil şi înţelept şi cu cât îl urmărea mai mult la muncă, cu atât devenea mai atrăgător în ochii ei. Îi plăcea de asemenea că începuse să-i cunoască pe localnici şi şi-a dat seama că greşise atunci când calificase Ballinakelly drept un mic oraş provincial, lipsit de importanţă. Era o comunitate vibrantă de oameni buni, care aveau grijă unii de alţii. După ce Colm a vindecat un porc bolnav, proprietara, o doamnă în vârstă, excentrică, care avea o înclinaţie pentru băutura spirtoasă locală, i-a adus lui Colm o porţie de plăcintă ca să-i mulţumească. Pe când Margot o gusta la ceai, şi-a dat seama că nu făcuse niciodată parte dintr-o comunitate. Pentru prima dată în viaţă, chiar îşi dorea asta. S-a hotărât atunci să devină mai implicată. Singurul lucru la care era bună în mod special era scrisul. Aşa că şi-a oferit serviciile ziarului local şi a început să caute poveşti. De la incendiu nu simţise nici măcar o scânteie de inspiraţie, dar acum gândul că avea să scrie din nou aprinsese o flăcăruie în locul în care sălăşluiau hotărârea şi creativitatea ei. Şi-a cumpărat o maşină de scris şi a aşezat-o pe masa din bucătărie. Apoi şi-a turnat un pahar de vin, s-a sprijinit de spătarul scaunului şi s-a întrebat despre ce să scrie.

Colm era încântat să vadă că părinţii lui se înţelegeau din nou. Era uimit de faptul că după ani întregi de duşmănie, în care nu-şi vorbiseră, se iertaseră reciproc cu atâta uşurinţă. S-a întrebat dacă moartea lui Jack o făcuse pe mama lui să se răzgândească, determinând-o să renunţe la încrâncenare şi să ajungă la o înţelegere care înainte părea greu de atins.

Margot voia să aibă o relaţie bună cu Alana, dar pentru că nu avea nici o relaţie cu propria ei mamă, s-a gândit că poate nu se pricepea în general la acest gen de interacţiune. Colm nu observase că ar fi fost o problemă, pentru că atunci când Margot îi menţionase răceala Alanei, Colm îi spusese că totul era doar în imaginaţia ei.

— Probabil este încă tristă din cauza bunicului, a spus el, fără să acorde prea multă importanță problemei.

Dar Margot era o femeie receptivă. Ştia că nu e aşa. Ştia că era vorba despre altceva, dar nu putea să-şi dea seama cu nici un chip despre ce anume.

Alana ar fi trebuit să fie fericită. Se întorsese în Ballinakelly ca să locuiască cu mama ei pe care o adora, în casa în care crescuse. Tatăl ei murise, dar se împăcase cu suferința cauzată de acest lucru. Se gândise că fusese bătrân; avusese o viață bună. Se concentrase asupra amintirilor frumoase şi se bucurase că ei doi avuseseră o relație atât de deschisă şi plină de iubire. JP şi cu ea petreceau timp împreună şi vechile sentimente de iubire şi atracție se aprindeau din nou, pentru că nu muriseră niciodată, doar hibernaseră timp de o iarnă lungă şi grea. Pentru ea, nimeni nu fusese la fel de important ca JP. Se întâlnea des cu fiul ei, care rămăsese în Irlanda după divorț, şi era mândră că se transformase într-un bărbat atât de minunat şi atrăgător. Înfruntase focul ca s-o salveze pe Margot, chiar îşi riscase viața, ceea ce reprezenta o dovadă a felului în care ținea la ea. Dacă el nu ar fi găsit-o, probabil ar fi pierit în flăcări, la fel ca doamna Walbridge. Colm şi Margot aveau o relație romantică. El o iubea, iar această iubire care i se citea în ochi atât de clar era înduioşătoare. Alana ar fi trebuit să fie fericită, cu toate astea făcuse un lucru îngrozitor.

La început a crezut că ar fi putut să scape de sentimentul de vinovăție. Făcuse un lucru rău, care, relativ vorbind, nu fusese chiar aşa de îngrozitor. Ar fi putut să-l ignore, să uite de el şi să-şi ducă viața mai departe. Dar problema cu oamenii buni este că au conştiință, iar conştiința Alanei era prea puternică pentru a merge mai departe ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De fiecare dată când o vedea pe

Margot, ghearele vinovăției pătrundeau puțin mai adânc în inima ei. Şi, pe când săptămânile s-au transformat în luni, ghearele au început să-i sfâşie inima. Ce ar fi spus Dorothy? s-a întrebat ea. Ce ar fi gândit tatăl ei? Dacă mama ei ar fi ştiut, ce sfat i-ar fi dat? Alana ştia ce ar fi trebuit să facă, dar lăsase să treacă atât de mult timp, încât nu mai era sigură cum ar fi putut să repare lucrurile. Aşa că nu făcea nimic şi păstra distanța. Poate dacă nu o vedea pe Margot putea să uite ce făcuse. Sau poate sentimentul de vinovăție avea să se risipească şi în timp chestiunea nu ar mai fi fost importantă sau relevantă.

De Crăciun s-a răzgândit. Margot, care se deplasa în continuare cu ajutorul cârjelor, s-a aliat cu cele două surori ale lui Colm, care veniseră din America împreună cu familiile lor, şi a instalat în salonul de desen al cabanei de vânătoare un brad pe care l-au decorat cu luminițe, globuri şi beteală. Copiii Carei au făcut steaua aurie şi soțul ei, Declan, a prins-o în vârful pomului în ropot de aplauze. Margot s-a străduit să cumpere cadouri pentru fiecare dintre ei, chiar şi pentru copiii lui Aisling şi ai Carei, pe care abia îi cunoscuse. A împachetat fiecare cadou ales cu grijă în hârtie argintie, l-a legat cu fundă asortată şi a prins o bucățică de vâsc în fiecare fundă. Alana a fost impresionată de efortul pe care îl făcuse. Margot plănuise de asemenea masa de Crăciun şi o invitase pe doamna B să li se alăture şi pentru petrecerea de după aceea, având în vedere că nu avea familia ei cu care să sărbătorească. Îi adusese chiar şi un cadou. Doamna B a fost mişcată. S-a schimbat într-o bluză albă curată şi a purtat la gât broşa de aur cu diamant care aparținuse la un moment dat străbunicii ei. O purtase o singură dată, la aniversarea de şaptesprezece ani a fratelui ei, cu câteva luni înainte să moară. Acum a purtat-o din nou, ştiind că el avea să fie alături de ea în spirit în acea zi specială.

După masă au ascultat muzică şi au organizat jocuri în salonul de desen şi au servit în continuare vin. Era cel mai frumos Crăciun pe care îl sărbătoriseră vreodată. Fiecare dintre ei era foarte fericit. Alana băuse prea mult. Stătea sprijinită de spătarul canapelei şi se uita la JP cu o privire rătăcită, bucurându-se de sentimentul de tandreţe pe care îl simţea, de valurile de nostalgie şi recunoştinţă. Îşi privea copiii şi nepoţii şi se gândea cât de incredibil de norocoasă fusese să primească a doua şansă de a avea o viaţă de familie. Era acasă, în locul căruia îi aparţinea, cu oamenii pe care îi iubea.

Copleşită din nou de sentimentul de vinovăţie, care îi compromitea acum bucuria, a început să plângă. Margot, care fusese atentă să nu se apropie prea mult de ea, s-a uitat neliniştită la Alana. JP s-a dus şi s-a aşezat lângă ea pe canapea.

— E bine, nu-i aşa? a spus el, apucând-o de mână. Să fim împreună.

Alana a dat din cap. Apoi şi-a şters ochii cu mâneca.

— Margot, a spus ea. Pot să vorbesc cu tine?

Margot s-a uitat la Colm pentru a se linişti, dar el nu a făcut nimic altceva decât să ridice din umeri.

— Sigur, a răspuns ea.

Alana s-a ridicat şi a mers nesigură până în salonul de jocuri. Aprinseseră focul acolo după-amiaza, ca să joace biliard, aşa că era cald, deşi tăciunii se stinseseră pe grătar, lăsând numai căldură reziduală pe placa de fier din spate. Era emoţionată. S-a sprijinit de masa de biliard, atât ca să se echilibreze, cât şi ca să stea cocoţată pe ceva. Margot stătea reticentă în faţa şemineului şi se întreba despre ce voia Alana să-i vorbească.

— Am o confesiune de făcut, a început Alana.

Margot o asculta, nefiind sigură ce să spună. Alana nu se grăbea. Era clar că îi era greu să vorbească şi, judecând

după roşeaţa din obraji, Margot şi-a dat seama că era vorba de ceva dificil. Alana a inspirat adânc şi s-a hotărât să înceapă să spună.

— Am manuscrisul cărţii tale, a spus ea.

Margot a rămas şocată. A deschis gura, dar nu şi-a putut găsi cuvintele. Era cu putinţă să nu fie pierdut, la urma urmelor? Abia dacă îndrăznea să spere.

— Vezi tu, Dorothy mi l-a dat să-l citesc. A spus că trebuia să-l văd. N-am fost sigură ce însemna asta până nu l-am citit. Alana şi-a strâns mâinile împreună. S-a uitat la Margot cu o privire sticloasă, iar ridurile de pe faţă i s-au adâncit din cauza implorării. Îmi pare rău, Margot. Te rog să mă ierţi. A fost o greşeală din partea mea să nu-ţi spun. Să-l ţin. Îmi pare aşa de rău. Sunt o idioată. Sau egoistă. Sau oricum ai vrea să mă numeşti. De fapt, sunt oribilă. Toată acea muncă, toate acele cuvinte, pierdute. Dar nu sunt pierdute. Am manuscrisul.

Margot a dat din cap.

— Nu-mi vine să cred! Eram sigură că s-a pierdut.

— Nu. Nu-i pierdut. E în sertar în dormitorul meu, ca să fiu mai exactă.

S-au uitat una la cealaltă. Alana, îngrozită de ceea ce făcuse, căci de când rostise cuvintele cu voce tare faptele i se păreau chiar mai diabolice, şi Margot stupefiată de surpriza minunată. Voia s-o ia în braţe pe Alana, plină de recunoştinţă, dar cârjele o împiedicau să facă un gest atât de spontan.

— Ei bine? Cum ţi s-a părut?

Margot şi-a imaginat că Alana fusese tare nefericită, altfel de ce nu ar fi recunoscut că-l are? Şi-a ţinut respiraţia, temându-se de răspuns.

Alana a zâmbit.

— E genial, a spus ea. Captivant, amuzant, fascinant şi, ei bine, plin de tact. Unele părţi au fost greu de citit, evident,

dar nu privisem situația din punctul de vedere al lui JP şi tu mi-ai oferit asta, perspectiva lui. Asta mi-a permis să-l înțeleg şi..., a scos un suspin plin de regrete. Să văd cât de mult îl rănisem şi eu. A ridicat o mână. O, nu, să nu crezi că sunt jignită, nu sunt. De fapt, sunt recunoscătoare. Ai făcut o relatare foarte echilibrată.

Margot a zâmbit cu tristețe în timp ce s-a gândit la Dorothy.

— Ai fost imparțială, a continuat Alana. Ceea ce, având în vedere prietenia ta cu JP, a fost un lucru miraculos, sau pur şi simplu, eşti un istoric foarte bun. Nu ai luat partea nimănui. Şi nu ai dezvăluit prea mult. Ne-ai lăsat demnitatea.

— Atunci de ce l-ai ținut?

Alana a înghițit în sec.

— Pentru că nu eram sigură că voiam ca toată lumea să-l citească.

— Şi acum?

— Este în ordine. Nu mă deranjează. Mulțumită ție, familia mea s-a reunit. Ar fi trebuit să-ți spun mai demult, dar nu am ştiut cum. Lăsasem să treacă prea mult timp. Cu cât a trecut mai mult timp, cu atât mi-a devenit mai greu. Aproape că am aruncat manuscrisul.

Margot a icnit.

— Dar nu l-am aruncat, a adăugat Alana repede. Altceva m-a făcut să îl păstrez. Dorothy a făcut notițe pe margine cu scrisul ei şovăitor.

Margot era uimită.

— Ce a scris?

— I-a plăcut. Datorită acestui fapt mi l-a dat. Voia ca eu să-l citesc pentru că ştia că este bun, dar ştia şi că mi-ar fi de ajutor. Cartea despre care am crezut cu toții că avea să ne dezbine ne-a adus împreună.

Lui Margot i s-a pus un nod în gât.

— Sunt atât de fericită să aud asta, a spus ea. A şters o lacrimă. Mi-ai făcut Crăciunul mai frumos, Alana. Mulţumesc.

Alana a râs.

— L-am făcut şi pe-al meu! M-am simţit foarte vinovată. A fost foarte neplăcut. Deci, suntem prietene?

— Suntem, a spus Margot.

Alana s-a întins ca s-o îmbrăţişeze pe Margot.

— Sunt puţin ameţită, a spus ea. Nu cred că aş fi putut să-ţi spun dacă nu aş fi băut. Cred că am băut puţin cam mult.

— Este un vin foarte bun, a spus Margot.

— Mai bem?

— Cred că este o idee foarte bună.

— Totală, a spus Alana. Aşa ar spune JP. O idee totală. Zâmbetul i-a şovăit din cauza beţiei. Chiar îl iubesc, ştii.

— Ştiu.

— Şi tu îl iubeşti pe Colm, nu?

— Îl iubesc, a spus Margot.

A râs pentru că Alana chiar era foarte ameţită.

— Bine, pentru că el te iubeşte foarte mult. Este aşa de multă iubire în casa asta, încât abia mai pot suporta.

CAPITOLUL 23

Era o zi minunată de iulie în Ballinakelly. Cerul era de un albastru strălucitor, iar norii pluteau delicat, ca puful de

păpădie. Vântul era călduț și sărat, bătând dinspre mare. Atmosfera avea calmul și liniștea unei zile vesele de vară. O briză cu aromă de miere foșnea prin castanii sălbatici, printre frunzele tufișurilor și florile care delimitau pajiștea imaculată a castelului Deverill. Întotdeauna existase tradiția ca lordul și Lady Deverill să dea o petrecere somptuoasă în grădină în luna iulie, pentru sutele de chiriași și muncitori angajați pe domeniul Deverill. În cei mai bine de trei sute de ani în care castelul condusese orașul, această petrecere fusese punctul culminant al anului localnicilor. Astăzi petrecerea nu era pentru chiriași sau muncitori, ci pentru lansarea cărții lui Margot Hart, intitulată *Castelul unui Deverill este împărăția lui, o biografie*, și era mai mult decât somptuoasă. Doamna de Lisle nu făcuse economie. Castelul era nestemata din coroana ei, la urma urmei, și voia să atragă cât de multă publicitatea putea, pentru ca lumea să vadă ce loc unic și minunat era hotelul Castelul Deverill.

Nu era posibil ca acesta să arate mai magnific de atât. Pereții din piatră cenușie se înălțau sfidători, după ce supraviețuiseră incendiului. Turnurile și turelele, care dominaseră sute de ani orizontul și le oferiseră un reper pescarilor ieșiți pe mare, străluceau acum în soare. Corbii croncăneau de pe acoperișuri și pescărușii zburau pe deasupra, cu privirea fixată asupra meselor cu sendvișuri și prăjituri de dedesubt. Turnul vestic fusese reconstruit și suita de camere se numea acum Margot Hart. Oaspeții făceau rezervări cu luni de zile înainte, pentru că erau cele mai populare camere din tot castelul.

Doamna B stătea lângă masa cu ceai, cu o pălărie de paie pe cap, îmbrăcată cu o bluză albă impecabilă și o fustă neagră, lungă, deși era vară și erau aproape treizeci de grade. Inițial nu voise să vină, pentru că se ferea de mulțimile de oameni, dar Margot insistase, iar ea cedase, cu condiția de a nu sta întreaga după-amiază. Sorbea ceai

dintr-o ceşcuţă de porţelan drăguţă şi cerceta la întâmplare feţele oamenilor din jur. I-a recunoscut pe unii dintre ei pentru că Ballinakelly era oraşul ei natal şi pentru că se ducea la slujbă la biserică în fiecare săptămână. Doamna de Lisle părea să fi invitat pe toată lumea din oraş, ceea ce era un lucru frumos, s-a gândit doamna B. Castelul fusese întotdeauna centrul comunităţii.

— Cum eşti, Bessie?

Doamna B s-a întors şi l-a văzut pe Neil O'Rourke, bunicul lui Tomas şi Aidan, stând lângă ea cu o halbă de bere în mână.

— Ei, dacă nu e chiar Neil O'Rourke. Nu te văd niciodată la slujbă, nu te-am văzut de ani buni.

Întotdeauna Neil fusese înalt şi suplu ca o papură, cu ochi blânzi de culoarea turbei, dar acum se cocoşase şi avea faţa sfrijită. A rânjit, iar doamna B şi-a amintit de tânărul jucăuş care fusese odată. Fusese ajutor de grădinar când ea începuse să lucreze pentru Celia Deverill. Doamna B obişnuia să-i strecoare felii de prăjitură în labirintul din grădină.

— Nu mai merg la slujbă, Bessie, a spus el.

Doamna B l-a privit plină de reproş.

— Doamne Sfinte, de ce nu? Erai un practicant zilnic şi coloana vertebrală a societăţii St Vincent de Paul.

— Îl am pe Domnul în grădina mea, Bessie. Acolo este Domnul. În grădina mea, cu păsărelele pe post de băieţi de altar şi bătrâna vulpe, paracliser.

Faţa doamnei B s-a îmblânzit.

— Dumnezeu ştie că s-ar putea să nu te-nşeli. E sigur că frumuseţea Domnului e peste tot.

Neil s-a uitat la castel.

— Îţi aduci aminte de vremurile de demult? a întrebat el.

Ea a zâmbit nostalgic.

— O, da, Neil. Mi le amintesc, cu drag că le-am avut şi tristeţe că s-au dus. Erau vremuri bune, nu-i aşa?

— Îmi aduceai puţină prăjitură şi un vas cu ceai şi mâncam împreună în labirintul din grădină.

Doamna B a râs.

— Şi tu-ţi aminteşti de asta?

— Erai o domnişorică, Bessie.

— Nu eram... Sau eram?

— O, erai. Erai întotdeauna pusă pe şotii.

— Nu cred.

El a zâmbit.

— Doamne, mă bucur să te văd, Bessie. Nu tre' să te mai ascunzi.

— De-acum n-o să mă mai ascund, a răspuns ea şi afecţiunea din privirea lui a făcut-o să se întrebe de ce nu fusese mai curajoasă să caute compania vechilor prieteni.

— Ai vrea să ne plimbăm în jurul grădinilor? Aş vrea să le văd iar. Ar fi plăcut să facem asta împreună.

— Ar fi grozav. Şi-a aşezat ceşcuţa pe masă. Să începem cu grădina de zarzavaturi? Serele erau pline de canabis în vremurile lui Lady Deverill, a lui Adeline Deverill, vreau să zic.

Neil a râs.

— Aşa cum stau azi lucrurile, ar fi ori milionară, ori în închisoarea Limerick. Dar să nu crezi că era singura care făcea ceai cu el. S-a uitat la ea cu subînţeles. Canabisul creştea în grădinile alea şi în vremurile Celiei Deverill.

— Nu ai făcut asta! Neil O'Rourke, ruşine să-ţi fie! Tu i-ai dat bietei Eily Sullivan, menajera? a exclamat ea. Dormeam în aceeaşi cameră şi într-o noapte m-a trezit urlând că în loc de statuia Sfintei Fecioare a văzut un motan.

— O, i-am dat. Vinovat, onorată instanţă.

— Escroc mai eşti! a chicotit ea şi l-a apucat de braţ.

— Cum s-au schimbat lucrurile, Bessie, dar nu pentru noi. Îi lua stăpânului şase ore ca să ajungă din Ballinakelly în Dublin. Acum se duc până la America în acelaşi timp. E greu să le pricepi pe toate.

De partea cealaltă a pajiştii, aşezaţi pe o băncuţă, sub o boltă de trandafiri, şedeau JP şi Alana.

— Îţi pare rău că-i un hotel? a întrebat Alana.

JP şi-a trecut privirea peste căminul familiei, locul care îi provocase atât de multă suferinţă.

— Nu, a răspuns cu fermitate. Nu mi-a adus decât nefericire.

— Conform cărţii lui Margot, multor membri ai familiei noastre nu le-a adus fericire.

— Nu, aşa este. Mi s-a părut că asta a fost o observaţie interesantă. Are dreptate, toţi am fost preocupaţi de statutul nostru, ca una dintre cele mai importante familii anglo-irlandeze, trăind în acest castel splendid, oferit de către regele Carol al II-lea. Adevărul este că Barton Deverill a fost singurul Deverill îndreptăţit să se simtă aşa. L-a câştigat. Noi, ceilalţi, doar l-am moştenit fără să ridicăm un deget. Am trăit de pe urma prestigiului lui Barton. Sute de ani, moştenitorii lui au pus castelul mai sus de nevoile oamenilor care au trăit în el. Asta a fost greşeala lor. Asta a fost şi greşeala *mea*. A zâmbit către ea cu afecţiune. Acum sunt fericit, Alana. Sunt cu adevărat fericit. Nu trebuie să mă îngrijorez pentru plata facturilor, gestionarea proprietăţii, menţinerea satisfacţiei chiriaşilor şi găsirea banilor pentru a ţine totul pe linia de plutire.

— Şi le vei vorbi oaspeţilor împreună cu Margot, a adăugat ea cu un zâmbet pe figură. S-ar putea spune că acum castelul te ţine pe *tine* pe linia de plutire.

El a chicotit.

— Chiar că ai putea spune asta. Vorbim chiar să scoatem o carte împreună. O carte ilustrată, cu pagini lucioase, despre castelul însuşi. Sunt multe fotografii pe care le putem include, iar eu pot oferi multe anecdote.

— Este o idee grozavă, s-a entuziasmat Alana.

— Ar trebui să schimbăm mottoul.

— În ce?

— *Familia* unui Deverill este împărăția lui.

I-a apucat mâna şi i-a zâmbit cu afecțiune.

— Sunt de acord. Sângele apă nu se face, la urma urmei.

— Aşa este, a fost el de acord, răspunzându-i la zâmbet cu o scânteie în ochi. Şi este mai important decât pietrele.

— Vino cu mine! a sugerat Colm, întinzând mâna.

Margot a apucat-o şi şi-a luat bastonul cu cealaltă mână. S-a ridicat din scaunul în care stătuse ca să semneze cărți. Semnase atât de multe, încât o durea încheietura. Au plecat agale de-a lungul gardului viu, unde flori de nemțişor violet şi roşii se înălțau printre bujori şi hortensii. Au mers ținându-se de mână, departe de petrecerea la care doamna de Lisle prezida grupul de jurnalişti pe care îi adusese din Londra şi de oaspeții importanți pe care îi invitase personal să se cazeze la hotel. Colm şi Margot erau fericiți să se îndepărteze de mulțime. Să fie numai ei doi. Era epuizant să stea de vorbă cu oamenii, deşi toată lumea lăuda cartea. S-au oprit pentru o clipă să privească castelul. Privirea lui Margot a fost atrasă de turn. Incendiul părea acum o amintire dintr-o altă viață.

— Ai fost un erou adevărat, Colm, a spus ea încet.

— Nu am fost un erou, a răspuns el. Am făcut ce ar face orice bărbat pentru femeia pe care o iubeşte.

Ea i-a zâmbit cu tandrețe.

— Frumos spus.

— Mă descurc cu vorbele, a spus el relaxat.

— Ştii, nu cred că ți-am mulțumit vreodată.

— Nu mi-ai mulțumit, a spus el.

— Chiar nu ți-am mulțumit?

— Nu, doar m-ai luat de bun.

Ea a râs.

— Ei bine, îți mulțumesc acum.

— Îmi eşti datoare, a spus el.

— Nu cred că voi putea vreodată să te răsplătesc pentru faptul că mi-ai salvat viața, Colm.

— Nu. A zâmbit. Dar îți vei petrece tot restul vieții încercând.

Zâmbetul ei a şovăit.

Colm s-a întors cu fața la ea.

— Vreau să-ți petreci restul vieții cu mine, a spus el serios.

— Mă întrebi ce cred eu că mă întrebi?

— Da, te cer în căsătorie, Margot. Şi înainte să începi să o iei în râs, vreau să adaug că, odată ce ne-am căsătorit, putem călători în jurul lumii, sau putem merge să trăim în altă parte, nu ştiu, Franța, Spania sau Italia. Poți alege, oriunde vrei tu. Ştiu că nu-ți place să stai într-un singur loc mult timp. Lumea este la picioarele tale. Doar să-mi spui unde vrei să te opreşti.

Margot şi-a îngustat ochii.

— Vreau să fiu aici, a răspuns cu un suspin satisfăcut. Cu tine.

Colm s-a luminat la față.

— Serios? Aici? În bătrânul şi plictisitorul Ballinakelly?

Colm a cuprins-o cu brațul, iar ea s-a cuibărit la pieptul lui.

— Acasă e acolo unde e iubirea, Colm, a spus ea. Nu mi-am dat seama niciodată de asta înainte. Am petrecut ani întregi fugind de ataşamente, de angajamente, de oricine ar fi putut să vrea de la mine mai mult decât eram eu dispusă

să ofer. Acum, că te-am găsit pe tine, vreau să fiu bine ancorată. Colm Deverill, aş vrea să-mi agăţ pălăria *la tine* în hol.

— Asta este grozav, a spus el.

— Deci este un „da". O să mă mărit cu tine.

Colm s-a aplecat şi a sărutat-o. Un sărut lung, senzual, care i-a trimis o undă de plăcere pe piele.

— Dacă aşa arată căsătoria, cred că o să-mi facă plăcere.

— C*hiar* aşa şi e, a spus el chicotind şi sărutând-o din nou.

KITTY

Îi urmăresc pe Colm şi Margot cum traversează pajiştea ca să se întoarcă la petrecere. Soarele este strălucitor şi în razele scânteietoare de lumină văd că nu sunt singură. Şi Dorothy este aici.

— Nu i-am spus lui Margot cât de mult mi-a plăcut cartea ei, spune ea, zâmbind nostalgic. Mi-a plăcut foarte mult, ştii. Sper că mi-a citit laudele mâzgălite pe margine.

— Este frustrant că nu putem comunica, nu-i aşa? răspund eu. Sunt atât de multe lucruri pe care vrem să le spunem. Că moartea nu există. Că sufletul există în continuare. Că iubirea ne leagă pentru totdeauna. Că nu suntem niciodată prea departe, ci că le urmărim viețile în Spirit. Şi ce loc frumos este Spiritul, nu-i aşa? Aş vrea să le spun toate aceste lucruri.

— Şi eu aş vrea să le spun asta, spune Dorothy.

— Există modalităţi.

— Desigur, răspunde Dorothy, amintindu-şi de micul măcăleandru pe care îl trimisese fiica ei. Presupun că tu ai şti cum să faci asta, nu-i aşa, Kitty?

— O, da, îi spun. Sunt versată.

— Te-ar deranja?

— Vino! Ştiu exact ce trebuie.

Este sfârşitul după-amiezii. Ultimii oaspeţi au plecat. Colm şi Margot rămân pe pajişte împreună cu două fete de la hotel, punând cărţile în cutii. Margot ridică una dintre cărţi şi o priveşte mândră.

— Aş vrea ca Dorothy să fie aici, îi spune lui Colm. Aş vrea să ştie că i-am dedicat cartea. Ar fi fost încântată de asta. Aş vrea să ştie că a avut cronici foarte bune şi că JP şi Emer consideră că am făcut o treabă foarte bună. A fost atât de interesată de ea, scriindu-şi observaţiile pe margine în caligrafia ei inteligibilă. Mai mult decât orice, aş vrea să-i spun că m-am logodit. Că sunt fericită. O, Colm. Sunt atât de multe lucruri pe care aş vrea să i le spun.

Atunci un mic măcăleandru îşi ia zborul şi aterizează în faţa ei, pe iarbă. Îl vede şi zâmbeşte minunată.

— Uite, un măcăleandru! şopteşte ea ca să nu-l sperie. Apoi expresia i se schimbă şi icneşte. Nu crezi că...

Măcăleandrul ţopăie prin iarbă către ea, apoi dă din aripi şi se aşază pe carte. Margot îşi ţine respiraţia. Nu îndrăzneşte să scoată nici un sunet. Măcăleandrul stă complet nemişcat. Se uită la ea îndelung. Margot îl priveşte până când ochii i se umplu de lacrimi şi nu mai poate să vadă decât o pată roşie.

— Mulţumesc, Dorothy, spune ea.

Măcăleandrul înclină capul într-o parte ca şi cum ar spune: „Serios, lacrimile astea nu sunt pentru mine, nu-i aşa, drăguță?” Apoi îşi ia zborul.

MULȚUMIRI

Cu această carte aduc povestea neamului Deverill la final. Ei bine, asta am spus şi după volumul al patrulea, aşa că nu fac nici o promisiune pe care nu o pot ține. Există o şansă foarte redusă de a mă avânta în trecutul îndepărtat al familiei şi să scriu despre strămoşii lor din secolele optsprezece sau nouăsprezece. La urma urmei, mai există atât de multă istorie care trebuie creată. Dar momentan, asta este. Ultima parte.

Am apelat din nou la dragul meu prieten şi complice, Tim Kelly, pentru a mă ajuta că creez personajele irlandeze. Îi sunt profund recunoscătoare pentru tot ajutorul şi sfaturile lui. Într-adevăr, nu m-aş fi putut angaja să creez această serie fără el.

Interesul meu pentru domeniul ezoteric m-a condus spre nişte oameni minunați, cărora aş vrea să le mulțumesc aici. Simon şi Lisa Jacobs, Susan Dabbs, Robin Lown şi Avril Price. Lumea asta există şi dincolo de ceea ce vedem cu ochiul fizic şi îmi place foarte mult să învăț despre asta.

Vreau să-i mulțumesc, de asemenea, agentei mele, Sheila Crowley, şi redactoarei Suzanne Baboneau, care sunt cele mai importante persoane din viața mea profesională. Nu

cred că aş avea o carieră de scriitor, dacă nu ar fi ele. Nu este vorba numai despre contracte şi vânzări, este vorba despre cultivare, îndrumare, sfătuire şi susţinere, iar aceste două femei extraordinare fac toate aceste lucruri şi mai mult decât atât. Mulţumesc.

Îi sunt de asemenea recunoscătoare impresarului meu, Luke Speed, şi tuturor celor de la Curtis Brown, care au muncit în numele meu: Alice Lutyens, Sophia Macaskill, Katie McGowan, Callum Mollison, Emily Harris şi Sabhbh Curran. Un mulţumesc imens lui Ian Chapman, şeful meu de la Simon & Schuster, şi minunatei lui echipe care munceşte cu atâta sârguinţă şi atenţie la manuscrisele mele: Sara-Jade Virtue, Gill Richardson, Dominic Brendon, Polly Osborn, Rich Vlietstra şi Alice Rodgers.

Doresc să-mi exprim iubirea şi mulţumirile mele pentru soţul meu, Simon Sebag-Montefiore, pentru copiii noştri, Lily şi Sasha, părinţii mei, Charles şi Patty Palmer-Tomkinson, pentru James, Sos, Honor, India, Wilf şi Sam Palmer-Tomkinson şi pentru mătuşa mea, Naomi Dawson, care a avut grijă de sănătatea mea mintală şi de fericirea mea.